

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Θάνατος του Ξενιστή

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-960-89578-7-9

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) – <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Θάνατος
του Ξενιστή

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Περισσότερες Ιστορίες από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

*Ο Διαιρεμένος Θεός
Γάμος του Ήλιου και του Ανέμου
Οι Υπέρμαχοι του Γαλανού Φωτός
...και άλλες*

Δωρεάν στο

**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

1 – Ο Φόνος Μιας Φύλης

Η γυναίκα ήταν ψηλή, λιγνή, και είχε δέρμα κατάλευκο, σαν κόκαλο, σαν άσπρο σεντόνι. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά και χύνονταν στους ώμους της και στο γυμνό της στήθος. Επίσης, ήταν γεμάτα αίμα. Το δικό της αίμα.

Η γυναίκα ήταν νεκρή.

Και δεν την είχαν μόνο σκοτώσει, αλλά είχαν κάνει και τομές σε διάφορα σημεία του σώματός της. Σαν ο δολοφόνος της να ήταν χειρουργός, που έψαχνε για κάτι κάτω από την επιφάνεια του κατάλευκού της δέρματος. Υπήρχε μια τομή στο μέτωπό της, ανάμεσα στα μάτια· μια τομή ανάμεσα στα στήθη της· μια τομή στην κοιλιά της· και μια τομή σε καθέναν από τους μηρούς της, λίγο πιο κάτω από τις ξανθές τρίχες του εφηβαίου της. Το τραύμα, όμως, που την είχε σκοτώσει πρέπει να ήταν αυτό στο λαιμό της.

Η γυναίκα ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο μεγάλο, διπλό κρεβάτι μιας πολυτελούς σουίτας του ξενοδοχείου «Τα Επτά Τρίγωνα». Και τώρα δεν ήταν μόνη. Γύρω της, στέκονταν Παντοκρατορικοί πολεμιστές, οπλισμένοι και ένστολοι. Ανάμεσα τους βρισκόταν μια ψηλή, ανθρωπόμορφη οντότητα, τυλιγμένη με κάποιου είδους ενέργεια ή σπάνια ύλη, που σχημάτιζε πανοπλία γύρω της με κλειστό κράνος. Η πανοπλία ήταν μαύρη, αλλά, παραδόξως, έκανε αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανakλάσεις, κάπου-κάπου, σε τυχαίες στιγμές. Ένας από τους Υπερασπιστές, που όσοι τούς ήξεραν τους έτρεμαν, και όσοι δεν τους ήξεραν τους έτρεμαν ακόμα περισσότερο.

Δίπλα στον Υπερασπιστή, στεκόταν η Παντοκράτειρα ολόκληρου του Γνωστού Σύμπαντος. Αυτή τη φορά, το δέρμα της ήταν κόκκινο και τα μαλλιά της σκούρα-μπλε· δύο τούφες τους δένο-

νταν πίσω απ'το κεφάλι της, ενώ η υπόλοιπη κόμη χυνόταν στους ώμους, στην πλάτη, και στο στήθος της. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, βαθυκόκκινο φόρεμα, που στις πτυχωσεις είχε μαύρο χρώμα. Στη μέση της δενόταν μια χρυσή, λαξευτή ζώνη από τη Φεηνάρκια. Στους ώμους της έπεφτε ένας λευκός μανδύας. Στα πόδια της φορούσε μαλακά, πέτσινα σανδάλια με τακούνι. Τα χέρια της κοσμούσαν δαχτυλίδια, και τον λαιμό της ένα περιδέραιο από κρυσταλλωμένα μάτια Υπερυδάτιων ψαριών.

Το πραγματικό όνομα της Παντοκράτειρας ήταν Αγαρίστη, αλλά ελάχιστοι το γνώριζαν· οι περισσότεροι την ήξεραν απλώς ως η Παντοκράτειρα, και τους ήταν αρκετό: δεν ήθελαν να ξέρουν τίποτα παραπάνω γι'αυτήν. Ίσως να μην τη θεωρούσαν καν άνθρωπο.

Η νεκρή γυναίκα που βρισκόταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι ονομαζόταν Αγγελική· ήταν αρχόντισσα, ευγενικής καταγωγής, και φίλη της Αγαρίστης.

Η Αγγελική γνώριζε το πραγματικό όνομα της Παντοκράτειρας. Και τώρα κάποιος την είχε δολοφονήσει, για κάποιον λόγο που η Αγαρίστη δεν είχε ιδέα.

Την είχαν ειδοποιήσει μες στη νύχτα, και είχε έρθει αμέσως.

Επί του παρόντος, η Παντοκράτειρα στράφηκε απότομα να κοιτάξει τον Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος. «Πού ήσουν εσύ όταν συνέβη αυτό;» απαίτησε, σφίγγοντας τη γροθιά της. «Δεν ήσουν εδώ; Δεν την άκουσες να φωνάζει; Δεν έτρεξες να σταματήσεις τον φονιά της; Είσαι τελείως ηλίθιος, Ταγματάρχη;»

Ο Ταγματάρχης Νέλκος ήταν ένας ψηλός, λεπτός άντρας με φανερά γυμνασμένο σώμα. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και κομμένα κοντά. Το δέρμα του λευκό, αλλά με απόχρωση του ροζ, όχι κατάλευκο όπως της Αγγελικής. Ο Στίβεν φορούσε μόνο μια ρόμπα τώρα και ένα παντελόνι· τα πόδια του ήταν ξυπόλυτα, τα μαλλιά του νοτισμένα. Η όψη του ήταν ταραγμένη, και ωχρή. Ήταν ερα-

στής της Αγγελικής, εδώ και αρκετό καιρό· η Αγαρίστη το γνώριζε αυτό.

«Ήμουν στο λουτρό, Αρχόντισσά μου. Έκανα ένα μπάνιο... Δε φαντάστηκα ότι... ότι...» Έμοιαζε μπερδεμένος. «Ποιος θα μπορούσε νάχει πρόσβαση στη σουίτα μας;... Δεν καταλαβαίνω.»

«Τι σημασία έχει αυτό; Πώς είναι δυνατόν να μην άκουσες τίποτα;»

Ο Στίβεν κούνησε το κεφάλι, σαν χαμένος. «Δεν ξέρω... Δεν ξέρω...»

Η Παντοκράτειρα κοίταξε τους πολεμιστές της. «Από πού μπήκε ο φονιάς;»

«Δε φαίνεται να έχει γίνει διάρρηξη, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο αρχηγός τους.

Τα μάτια της Αγαρίστης στένεψαν. «Και πώς μπήκε;»

«Δεν ξέρουμε—»

«Να μάθετε!»

«Ήθελα να πω ότι δεν ξέρουμε *ακόμα*, Μεγαλειοτάτη. Ασφαλώς και θα το ερευνήσουμε.» Ωστόσο, τα μάτια του έλεγαν ότι ήταν αποπροσανατολισμένος από την κατάσταση· δε γνώριζε από πού ν'αρχίσει. Δεν ήταν εκπαιδευμένος για να εντοπίζει δολοφόνους. Ήταν στρατιώτης.

Η Αγαρίστη αναστέναξε. *Θα πρέπει να βρω έναν άνθρωπο πιο κατάλληλο από σένα. Πιο κατάλληλο από τους στρατιώτες μου.* Ρώτησε τον Στίβεν: «Πού ήταν η Αγγελική προτού πας στο λουτρό;»

«Εδώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Στο κρεβάτι.»

«Και μετά, πήγες για μπάνιο· κι όταν γύρισες, τη βρήκες έτσι...»

Η Αγαρίστη έδειξε το πτώμα.

Η φωνή του ήταν σφισμένη: «Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Πόση ώρα ήσουν στο λουτρό; Πόσο γρήγορα τη σκότωσαν και την τρύπησαν από δω κι από κει;»

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε, σα να προσπαθούσε να θυμηθεί. «Δεν πρέπει να ήμουν μέσα πάνω από μισή ώρα... Ίσως και λιγότερο από ένα τέταρτο.»

«Αλήθεια,» ρώτησε η Παντοκράτειρα, «γιατί έκαναν αυτά τα σχισίματα στο σώμα της;» Πλησίασε το κρεβάτι. Κοίταξε το πτώμα της Αγγελικής. Αισθάνθηκε ένα παγερό χέρι να συνθλίβει τα σωθικά της. *Καημένη Αγγελική. Μερικές φορές ήσουν μια εκνευριστική σκύλα και μισή, δε λέω... αλλά όχι και να σου συμβεί αυτό.* Δάκρυα συγκεντρώθηκαν στα μάτια της, και τα σκούπισε με τα δάχτυλά της, βλεφαρίζοντας.

«Νομίζω πως έκανα μια ερώτηση!» είπε η Αγαρίστη, όταν κανείς δε μίλησε –ούτε ο Στίβεν, ούτε κάποιος άλλος. «Γιατί της έκαναν αυτά τα σχισίματα;»

«Δεν γνωρίζω, Μεγαλειοτάτη,» παραδέχτηκε ο Ταγματάρχης Νέλκος.

«Και ούτε κανένας άλλος γνωρίζει;» Η Παντοκράτειρα στράφηκε να τους κοιτάξει.

Ο αρχηγός των πολεμιστών κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά.

Τι κουνάς το κεφάλι σου εσύ; σκέφτηκε η Αγαρίστη. Με βάζεις σε πειρασμό να το πάρω από εκεί που βρίσκεται, άχρηστε και γελοίο!

Η Παντοκράτειρα κοίταξε τον Υπερασπιστή. «Τι συνέβη εδώ;» απαίτησε.

«Δεν γνωρίζω, Αρχόντισσά μου,» αντήχησε η συνηθισμένη απόκοσμη φωνή μέσα από το κράνος.

Κι εσύ τα ίδια;

«Μου φαίνεται πως είστε όλοι τελείως, παντελώς, και απόλυτα ηλίθιοι!» φώναξε η Αγαρίστη. «Επιστρέφω στο Παντοτινό Ανάκτορο, και θέλω μέχρι την αυγή να έχω μια αναφορά από εσάς που να βγάζει νόημα!» πρόσταξε τον αρχηγό των στρατιωτών. «Κατανοητό;»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη!» Ο άντρας υποκλίθηκε βαθιά.

«Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Στίβεν, «θα ήθελα να βοηθήσω κι εγώ στην έρευνα, αν μου το επιτρέπετε.»

«Ασφαλώς,» απάντησε η Αγαρίστη. «Και φρόντισε να φανείς πιο... εμ... οξυδερκής απ'ό,τι όταν ήταν η Αγγελική ζωντανή, ε;» *Οξυδερκής* της άρεσε να χρησιμοποιεί περίεργες λέξεις που είχε πρόσφατα μάθει. Έδιναν κάποια βαρύτητα στα λόγια της, δεν έδιναν;

Ο Στίβεν ξεροκατάπιε. «Ναι, Αρχόντισσά μου.» Ήταν φανερό πως κι ο ίδιος είχε θυμώσει με τον εαυτό του, που είχε αφήσει τέτοιο πράγμα να συμβεί—

Και πολύ καλά κάνει κι έχει θυμώσει! σκέφτηκε η Αγαρίστη. *Ο άνθρωπος είναι τελείως βλάκας, για να μην άκουσε τίποτα, όσο το κακό γινόταν!*

Η Παντοκράτειρα έκανε νόημα στους φρουρούς της να την ακολουθήσουν, και βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο, βαδίζοντας προς την έξοδο της μεγάλης, πολυτελούς σουίτας. Στον Υπερασπιστή δε χρειαζόταν να γνώψει· θα ερχόταν, έτσι κι αλλιώς.

Τελείως βλάκας!

Κι όμως, σκέφτηκε καθώς έβγαινε απ'την εξώπορτα της σουίτας, ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος δεν μπορεί να ήταν βλάκας. Ούτε κατά διάνοια. Τα είχε καταφέρει μια χαρά στην τελευταία του αποστολή. Δεν ήταν παρά σήμερα το πρωί που είχε φέρει στη Ρελκάμνια και στο Παντοτινό Ανάκτορο το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου που του είχε ζητήσει η Παντοκράτειρα: μια αρχαία συσκευή αποθήκευσης δεδομένων, που οι μάγοι και οι επιστήμονές της δεν είχαν καταφέρει ακόμα να αποκωδικοποιήσουν, και είχαν παραδεχτεί πως το αρχαίο σύστημα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αποκωδικοποιηθεί. Ο Ταγματάρχης Νέλκος, όμως, δεν έφταιγε γι'αυτό· εκείνος είχε κάνει τη δουλειά του άψογα: και, μάλιστα, πηγαίνοντας σε μια άγνωστη διάσταση που ονομαζόταν Έκκρυ'ο (όπως της είχαν πει οι Υπερασπιστές της) και που ήταν πολύ επικίνδυνη, γεμάτη δηλητηριώδεις καπνούς.

Ο ταγματάρχης, επομένως, δεν έπρεπε μόνο να εντοπίσει τη δίοδο προς την Έτκρυ'ο, κάπου στα λαβυρινθώδη βάθη του Συμπλέγματος, αλλά έπρεπε και να μπορεί να προστατευτεί αποτελεσματικά από τις συνθήκες που επικρατούσαν στην εν λόγω διάσταση. Όλα τούτα δεν φανέρωναν άνθρωπο ανόητο.

Κι όμως, κάποιος ή κάποιοι είχαν εισβάλει στη σουίτα που εκείνος μοιραζόταν με την Αγγελική, και είχαν σκοτώσει την ερωμένη του, δίχως να αντιληφτεί τίποτα!

Έμοιαζε με κακόγουστο αστείο.

Και τι μπορεί να σήμαινε αυτό για τον δολοφόνο της Αγγελικής; Ποιος μπορεί να την είχε σκοτώσει; Και γιατί;

Και πώς είχε κατορθώσει να εισβάλει στη σουίτα των *Επτά Τριγώνων*;

Η Αγαρίστη πήγε στο μεγάλο γκαράζ του ξενοδοχείου, περιτριγυρισμένη από τους φρουρούς της και με τον Υπερασπιστή πλάι της, και μπήκε στο όχημά της. Κάθισε στον μαλακό σοφά που βρισκόταν στο δωμάτιο το οποίο ήταν αποκλειστικά για εκείνη, έβγαλε τα σανδάλια της, και μάζεψε τα πόδια της επάνω, στηριζόμενη στον αγκώνα της. Οι πόρτες του οχήματος έκλεισαν, και ο οδηγός έβαλε μπροστά. Μια οθόνη έδειχνε στην Αγαρίστη ό,τι φαινόταν από το πρόσθιο παράθυρο.

Η ψηλή, πλατιά θύρα του γκαράζ άνοιξε, και το όχημα βγήκε, κυλώντας επάνω σε μια από τις γέφυρες της Ρελκάμνια. Από πάνω, και από κάτω, υπήρχαν κι άλλες γέφυρες. Πάρα πολλές για να έχει κανείς την όρεξη να καθίσει να τις μετρήσει. Η Ρελκάμνια ήταν η Πόλη των Πόλεων, η Ατέρμονη Πολιτεία, η μεγαλύτερη πόλη στο Γνωστό Σύμπαν. Η διάσταση ονομαζόταν Ρελκάμνια, και η πόλη το ίδιο, καθώς κάλυπτε *ολόκληρη* τη διάσταση, απ'άκρη σ'άκρη. Το ένα οικοδόμημα ήταν χτισμένο πάνω στο άλλο, και κάτω από το άλλο. Παντού, λαβύρινθοι απλώνονταν.

Ο ουρανός ήταν σκοτεινός, καθώς το όχημα της Παντοκράτειρας έτρεχε προς το Παντοτινό Ανάκτορο, τρώγοντας τα χιλιόμε-

τρα κάτω από τους τροχούς του. Τα φεγγάρια, το ένα ασημόχρωμο και το άλλο πορφυρό, ίσα που φαίνονταν σε ορισμένα μέρη της Ρελκάμνια, εξαιτίας των λαμπερών φώτων· ενώ αλλού, εκεί όπου η πόλη δεν ήταν τόσο έντονα φωτισμένη, ήταν πιο ευδιάκριτα. Η Ουλή, όμως, φαινόταν καθαρά από παντού: αυτό το οριζόντιο σημάδι στον ουρανό, που ήταν κόκκινο σαν το κόκκινο φεγγάρι του Κρόνου, και έμοιαζε να αιμορραγεί, να βγάζει δάχτυλα πορφυρού καπνού γύρω του.

Η Αγαρίστη αναστέναξε, βαριά. *Γιατί να σκοτώσουν την Αγγελική; Ποιον κατάφερε να θυμώσει τόσο πολύ, η βλαμμένη;* Γιατί, η Αγαρίστη όφειλε να παραδεχτεί, η φίλη της ήταν καλή σ' αυτό: καλή στο να θυμώνει κάποιον, όταν ήθελε. Αλλά ήταν, συνήθως, και αρκετά έξυπνη για να μη θυμώνει τους λάθος ανθρώπους. *Όπως εμένα, την Παντοκράτειρα.* Η Αγαρίστη, βέβαια, δε θα τη σκότωνε, αν τη θύμωνε· μα, σίγουρα, θα την τιμωρούσε, για να της δώσει ένα μάθημα. Εξάλλου, γιατί να είσαι η Παντοκράτειρα αν δεν μπορείς να τιμωρήσεις παραδειγματικά κάποιον; Πηγαίνει η εξουσία σου χαμένη!

Τώρα, όμως, είναι νεκρή... Η Αγαρίστη αναστέναξε πάλι.

Αυτοί που ερευνούν τη σουίτα της καλά θα κάνουν να έχουν βρει κάτι ως το πρωί!

Μετά από 187 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ και 1 ΩΡΑ ΚΑΙ 46 ΛΕΠΤΑ –όπως έλεγαν οι ενδείξεις στην κάτω δεξιά γωνία της οθόνης της Παντοκράτειρας–, το όχημα έφτασε στο Παντοτινό Ανάκτορο, πέρασε μέσα από φρουρούμενες πύλες, δίνοντας τους απαραίτητους κωδικούς αναγνώρισης, και σταμάτησε σ' ένα γκαράζ που, η Αγαρίστη υπέθετε, πρέπει να ήταν καμια δεκαριά φορές μεγαλύτερο από του ξενοδοχείου «*Τα Επτά Τρίγωνα*». Η Παντοκράτειρα βγήκε απ' το όχημα και, συνοδία του Υπερασπιστή της, πήγε στα προσωπικά της διαμερίσματα μέσα στο Ανάκτορο, τα οποία, μάλλον, ήταν όσο το μισό ξενοδοχείο των *Επτά Τριγώνων*.

Σ'ένα σαλόνι, την περίμεναν και οι άλλοι τρεις Υπερασπιστές, που ήταν ολόιδιοι με τον συνοδό της. Η Αγαρίστη ποτέ δεν μπορούσε να τους ξεχωρίσει, να πει με βεβαιότητα ποιος ήταν ποιος· αλλά υπέθετε πως, έτσι κι αλλιώς, δεν είχε μεγάλη σημασία αυτό. Ήταν οι Υπερασπιστές της.

«Η Αγγελική είναι νεκρή!» τους είπε η Παντοκράτειρα.

«Το ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο ένας από τους τρεις.

«Μπορείτε να με βοηθήσετε να βρω τον δολοφόνο της;»

«Τι επιθυμείς να κάνουμε, Αρχόντισσά μου;»

«Να τον βρείτε!»

«Θα πρέπει να μας ζητήσεις κάτι πιο συγκεκριμένο.»

«Τι προτείνετε να κάνω, λοιπόν; Πείτε μου τι προτείνετε να κά-νω,» πρόσταξε η Παντοκράτειρα, βαδίζοντας μέσα στο σαλόνι.

«Οι υπήκοοί σου θα ερευνήσουν το ζήτημα, Αρχόντισσά μου· και έχεις παραπάνω από αρκετούς υπηκόους. Αν αυτοί δεν μπορούν να βρουν τον δολοφόνο, τότε κανένας δεν μπορεί.» Η Αγαρίστη δεν ήξερε ποιος ακριβώς από τους Υπερασπιστές είχε μιλήσει, γιατί, εκείνη τη στιγμή, καθώς βάδιζε, τους είχε γυρισμένη την πλάτη· και οι φωνές τους ήταν τόσο όμοιες όσο η εμφάνισή τους.

«Τέλος πάντων,» τους είπε. «Θέλω να μείνω μόνη τώρα.» Και πήγε προς ένα από τα υπνοδωμάτιά της.

Οι Υπερασπιστές δεν έφεραν αντίρρηση, ούτε την ακολούθησαν. Σέβονταν τις επιθυμίες της· πάντοτε τις σέβονταν. Ήταν μέρος της συμφωνίας τους μαζί της.

Η Αγαρίστη έβγαλε τα ρούχα της, έκανε ένα μπάνιο, και μετά, χωρίς να σκουπιστεί από το ζεστό νερό, ξάπλωσε σ'ένα κρεβάτι που έπιανε το μισό δωμάτιο. Κυλίστηκε, για λίγο, ανάμεσα στα μαλακά μαξιλάρια και, τότε, σκέφτηκε να επικοινωνήσει με μια άλλη φίλη της. Αυτή ίσως να είχε κάτι πιο ενδιαφέρον να της προτείνει απ'ό,τι οι Υπερασπιστές.

Αρθρώνοντας μια λέξη προσταγής, έκανε ένα φτερωτό, ημιμηχανικό πλάσμα, που δεν ήταν μεγαλύτερο από το κεφάλι της, να

ζυγώσει. Επάνω στο σκληρό του κέλυφος υπήρχαν πλήκτρα, μια κλειστή οθόνη, ένα μικρόφωνο, κι ένα μεγάφωνο.

Η Αγαρίστη πάτησε μερικά πλήκτρα, καλώντας τη Ρία-Μία.

2 – Η Πρόταση Μιας Φύλης

Κανένας δεν ανησυχούσε την Αρχιέρεια του Κρόνου άσκοπα, και σίγουρα κανένας δε θα την ανησυχούσε ποτέ μετά τα μεσάνυχτα, εκτός αν υπήρχε ένας πάρα, πάρα πολύ καλός λόγος. Για την Παντοκράτειρα, όμως, δε χρειαζόταν να υπάρχει καλός λόγος. Δε χρειαζόταν να υπάρχει καν λόγος. Ήταν η Παντοκράτειρα, και μπορούσε να επικοινωνεί με όποιον ήθελε, όποτε ήθελε.

Η οθόνη εμπρός της άναψε, και το πρόσωπο της Ρία-Μία παρουσιάστηκε, λευκό με απόχρωση του ροζ, και πλαισιωμένο με μακριά, καστανά, σγουρά μαλλιά. Από την έκφρασή της και από τα μάτια της, ήταν φανερό πως η Αγαρίστη την είχε ξυπνήσει.

«Κάτι τραγικό συνέβη,» είπε η Παντοκράτειρα.

Η Ρία-Μία έτριψε τα βλέφαρά της με τον αντίχειρα και τον δείκτη του δεξιού της χεριού. «Τι;»

«Κάποιος σκότωσε την Αγγελική.»

«Τι πράγμα;»

«Πριν από λίγες ώρες,» συνέχισε η Αγαρίστη. «Ο Στίβεν τη βρήκε νεκρή πάνω στο κρεβάτι της. Νεκρή, και τρυπημένη σε διάφορα σημεία.»

«Τι εννοείς, τρυπημένη σε διάφορα σημεία, Αγαρίστη;» απόρησε η Ρία-Μία.

«Ακριβώς αυτό. Υπάρχουν ανοίγματα πάνω στο σώμα της.»

Η Ρία-Μία μόρφασε, στραβώνοντας τα χείλη. «Ποιος το έκανε αυτό; Γίνεται έρευνα;»

«Ναι,» απάντησε η Αγαρίστη. «Αλλά ο Στίβεν, που ήταν εκεί την ώρα του φόνου, δεν άκουσε τίποτα. Και οι στρατιώτες μου, με μια γρήγορη ματιά που έριξαν στη σουίτα, είπαν ότι καμία διάρρηξη δεν είχε συμβεί.»

Η Ρία-Μία συνοφρυώθηκε. «Τι θες να πεις; Ότι ο Στίβεν τη σκότωσε;»

«Ο Στίβεν; Για ποιο λόγο;»

«Μα, αν δεν έγινε διάρρηξη και αυτός ήταν ο μόνος άλλος άνθρωπος μαζί της...»

Η Αγαρίστη δάγκωσε το χείλος της, σκεπτικά. Λες; «Δε νομίζω, Ρία,» είπε. «Μου φάνηκε πραγματικά λυπημένος. Κι επιπλέον, γιατί να τη σκοτώσει;»

«Εραστές έχουν αλληλοσκοτωθεί για διάφορους τρελούς λόγους...»

«Τι λόγο, όμως, θα μπορούσε να έχει ο Στίβεν; Και, αν ήταν ένας απλός τσακωμός μεταξύ εραστών, τότε γιατί να κάνει αυτές τις τομές επάνω της, Ρία;»

«Έχεις δίκιο σε τούτο,» παραδέχτηκε η Αρχιέρεια του Κρόνου. «Όντως, δε βγάζει νόημα.» Και ρώτησε: «Σε ποια σημεία την είχαν τρυπήσει, Αγαρίστη; Θυμάσαι;»

«Στο μέτωπο, ανάμεσα στα μάτια,» αποκρίθηκε η Παντοκράτειρα· «στο στέρνο, ανάμεσα στα στήθη· στον λαιμό· στην κοιλιά· και στους μηρούς: ένα σχίσιμο σε κάθε μηρό, λίγο πιο κάτω από το τέτοιο της. Το τραύμα στο λαιμό, όμως, πρέπει να ήταν που τη σκότωσε· τουλάχιστον, έτσι είπαν και ο Στίβεν και οι στρατιώτες μου.»

Η Ρία-Μία φάνηκε σκεπτική.

«Σου θυμίζει κάτι αυτό;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ποιο πράγμα;»

«Τα σημεία όπου βρίσκονται οι τομές στο σώμα της. Σου φέρνουν κάτι στο μυαλό;»

Η Ρία-Μία κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αναρωτιέμαι, όμως...»

«Τι αναρωτιέσαι;»

«Αναρωτιέμαι, φυσικά, γιατί κάποιος να τις κάνει. Θα μπορούσε να... ψάχνει κάτι μέσα της;»

«Εννοείς, κάτω απ'το δέρμα της;»

«Ναι.»

«Δεν ξέρω,» είπε η Αγαρίστη. «Πού να ξέρω; Γιατί, όμως, η Αγγελική να κρύβει κάτι κάτω απ'το δέρμα της;»

Η Ρία-Μία μόρφασε, φανερώνοντας άγνοια. «Δε μπορώ να βγάλω άλλο συμπέρασμα, πάντως.»

«Θέλω να σε ρωτήσω κάτι, Ρία.»

«Πες μου.»

«Δεν πιστεύω ότι οι στρατιώτες μου είναι οι κατάλληλοι για να ερευνήσουν τούτο τον φόνο.»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Επειδή είναι απλοί στρατιώτες, κι εδώ συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο· είμαι σίγουρη. Χρειάζομαι, επομένως, κάποιον ειδικευμένο σε τέτοια θέματα.»

«Είσαι η Παντοκράτειρα· δε νομίζω να δυσκολευτείς να βρεις έναν ερευνητή. Είπες, όμως, ότι ήθελες να με ρωτήσεις κάτι...»

«Ακριβώς. Ήθελα να σε ρωτήσω μήπως έχεις εσύ κάποιον να μου προτείνεις. Ακόμα κι η Παντοκράτειρα πρέπει από κάπου να πάρει τις πληροφορίες της.»

«Οι Υπερασπιστές σου τι έχουν να πουν;» Η ερώτηση της Ρία-Μία ήταν διστακτική. «Δεν έχουν εκείνοι να σου προτείνουν κάποιον;» Τα μάτια της στένεψαν, παρατηρώντας το πρόσωπο της Αγαρίστης μέσα από την οθόνη.

Η Παντοκράτειρα μειδίασε, αχνά. *Δεν τους καταλαβαίνεις τους Υπερασπιστές μου, Ρία, και ό,τι δεν καταλαβαίνεις σε προβληματίζει, σκέφτηκε. Γέλασε, εσωτερικά. Δεν πειράζει. Οι Υπερασπιστές είναι το μυστικό μου.* «Όχι. Δε νομίζω ότι μπορούν να με βοηθήσουν.»

«Παράξενο,» σχολίασε η Αρχιέρεια του Κρόνου, «έτσι πανίσχυροι όπως μοιάζει να είναι. Τέλος πάντων. Εγώ έχω να σου προτείνω κάποιον, Αγαρίστη.»

Η Παντοκράτειρα ύψωσε τα σκούρα-μπλε φρύδια της επάνω στο κοκκινόδερμο μέτωπό της.

«Μην πας, όμως, να τον ανησυχήσεις μες στα άγρια μεσάνυχτα,» συνέχισε η Ρία-Μία· «δε θα το εκτιμήσει.»

Τα φρύδια της Αγαρίστης κατέβηκαν και έσμιξαν. «Θα πεις στην Παντοκράτειρα τι να κάνει, Ρία;»

«Μια φιλική πρόταση ήταν μόνο.»

«Ποιος είναι, λοιπόν;»

«Ονομάζεται Φέλιξ Χάρλω. Μένει στον δέκατο-τέταρτο όροφο μιας πολυκατοικίας, στην Α΄ Κατωρίγια Συνοικία, 6^η Οδός, αριθμός 45.»

«Έχεις φωτογραφία του;»

«Ναι. Να σου τη στείλω στο κεντρικό σύστημα των διαμερισμάτων σου;»

Η Αγαρίστη κατένευσε, και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, κλείνοντας τον μικρό τηλεπικοινωνιακό δίαυλο επάνω στο φτερωτό, ημιμηχανικό πλάσμα. Φόρεσε μια ρόμπα και πήγε στο δωμάτιο όπου βρισκόταν το κεντρικό σύστημα. Ο χώρος ήταν γεμάτος κονσόλες, οθόνες (μεγαλύτερες και μικρότερες), και μηχανήματα. Σε μια μακρόστενη, κάθετη οθόνη, ψηλότερη από την Αγαρίστη, είχε ήδη παρουσιαστεί η φωτογραφία ενός άντρα. Ο Φέλιξ Χάρλω φαινόταν στο φυσικό του ύψος, σχεδόν σαν να ήταν ζωντανός μπροστά στην Παντοκράτειρα. Είχε δέρμα λευκό-ροζ, κοντά, καστανά μαλλιά, και το μούσι μερικών ημερών. Φορούσε ένα μπεζ πουκάμισο, ένα μαύρο, πέτσινο πανωφόρι, κι ένα καφετί παντελόνι. Πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα-πέντε.

Η Αγαρίστη πάτησε ένα πλήκτρο σε μια κονσόλα, και μια άλλη οθόνη άναψε, παρουσιάζοντας το πρόσωπο της Ρία-Μία.

«Δεν είναι κακός,» είπε η Παντοκράτειρα στην Αρχιέρεια του Κρόνου.

Η Ρία-Μία ύψωσε το ένα της φρύδι, ερωτηματικά.

«Εννοώ, στην εμφάνιση. Είναι...» η Αγαρίστη στράφηκε, για να τον κοιτάξει πάλι, «...συμπαθητικός.»

«Σκέφτεσαι να πάρεις κι άλλο σύζυγο, Μεγαλειοτάτη;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά!» είπε η Αγαρίστη, στρεφόμενη ξανά στην Αρχιέρεια.

Η Ρία-Μία μειδίασε, λοξά. «Ακόμα δεν έβαλες μυαλό, ύστερα από τον Ανδρόνικο και τον Τάμπριελ;»

Η Αγαρίστη αναποδογύρισε τα μάτια. «Μην τους αναφέρεις αυτούς, Ρία! Είναι τρελοί, κι οι δύο!» Χτύπησε, ελαφρά, τον κρόταφό της με τον δείκτη του δεξιού της χεριού.

«Δε νομίζω ότι ο Ανδρόνικος είναι τρελός–»

«Είναι αποστάτης, όμως! Και ο Τάμπριελ έχει *σίγουρα* τρελαθεί.»

«Ίσως κι αυτός να έχει αποστατήσει.»

«Μα, *γιατί*; Άλλαξε τόσο απότομα! Και τώρα, δεν έχω ιδέα πού βρίσκεται ή τι μπορεί να κάνει. Τέλος πάντων, Ρία: είναι ανάγκη να λέμε γι'αυτούς;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι. Θέλω να κοιμηθώ και λίγο μέχρι το πρωί,» είπε η Αρχιέρεια.

Η Αγαρίστη αναστέναξε και σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. «Εντάξει. Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα, Αγαρίστη. Και λυπάμαι για τον θάνατο της Αγγελικής.»

Η οθόνη έσβησε, και το πρόσωπο της Αρχιέρειας του Κρόνου εξαφανίστηκε.

Η Παντοκράτειρα κοίταξε πάλι τον Φέλιξ Χάρλω, που η εικόνα του παρέμενε στην ψηλή, μακρόστενη οθόνη. Πλησίασε μια κονσόλα και πάτησε μερικά πλήκτρα, βάζοντας το σύστημά της να συγκεντρώσει ό,τι πληροφορίες υπήρχαν γι'αυτόν στο Παντοκρατορικό Δίκτυο.

Καθώς η διαδικασία ολοκληρωνόταν, η Αγαρίστη αντιλήφτηκε ότι ένας από τους Υπερασπιστές στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου, έχοντας την όψη του κλειστού του κράνους στραμμένη σ'εκείνη.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε η Παντοκράτειρα. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου,» απάντησε η απόκοσμη φωνή του Υπερασπιστή. «Σκεφτήκαμε μόνο μήπως χρειάζεστε τις υπηρεσίες μας...»

«Επειδή είμαι εδώ;» Η Αγαρίστη έδειξε, με μια ημικυκλική χειρονομία, την κονσόλα όπου είχε πληκτρολογήσει και την οθόνη που παρουσίαζε τη φωτογραφία του Φέλιξ Χάρλω.

Ο Υπερασπιστής δεν αποκρίθηκε, αλλά η σιωπή του, μάλλον, σήμαινε ναι.

«Δε σας χρειάζομαι,» εξήγησε η Παντοκράτειρα. «Απλώς έψαχνα κάτι πληροφορίες για τούτο τον τύπο. Είναι ερευνητής, και ελπίζω να με βοηθήσει να μάθω τι συνέβη στην Αγγελική. Θα τον επισκεφτώ αύριο.» Απομακρύνθηκε από την κονσόλα και βάδισε προς την πόρτα του δωματίου.

Ο Υπερασπιστής τής έκανε χώρο για να περάσει, εξακολουθώντας να είναι σιωπηλός.

Η Παντοκράτειρα είπε, καθώς βάδιζε μέσα στα διαμερίσματά της: «Θέλω να αλλάξω εμφάνιση!»

Οι τέσσερις Υπερασπιστές τη συνάντησαν σ'ένα υπνοδωμάτιο (όχι αυτό όπου βρισκόταν πριν· ένα άλλο) και στάθηκαν εμπρός της. Τα χέρια του ενός ενώθηκαν με τα χέρια των υπόλοιπων. Και αλλοιώθηκαν όλα μαζί. Μετατράπηκαν σε μαύρες φλόγες, που μέσα τους παρουσιάζονταν, κάπου-κάπου, αργυρές και πορφυρές γλώσσες, όπως επάνω στις κατάμαυρες πανοπλίες τους παρουσιάζονταν, κάπου-κάπου, αργυρές και πορφυρές αντανακλάσεις. Τα κρανοφόρα κεφάλια των Υπερασπιστών λύγισαν, το ένα προς το άλλο· έγιναν ένα. Τα σώματά τους ακολούθησαν· έγιναν κι αυτά ένα. Οι τέσσερις οντότητες τυλίχτηκαν σε μια μαύρη δίνη, που, από το εσωτερικό της, αναπηδούσαν ασημένιες και κόκκινες λάμπσεις. Η δίνη, όμως, δεν έμεινε για πολύ· έτσι· αμέσως άρχισε να διαμορφώνεται, και η μορφή που πήρε,

τελικά, ήταν ένας κύβος. Ένας κύβος που στο ύψος ξεπερνούσε την Αγαρίστη, και το φάρδος του ήταν όσο δύο φορές το δικό της φάρδος.

Ο κύβος είχε χρώμα μαύρο, αλλά έκανε ασημόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανakλάσεις, φτιαγμένος από την ίδια ύλη, ή ενέργεια, που ήταν φτιαγμένες και οι ανυπέρβλητες αρματωσιές των Υπερασπιστών.

Μια θύρα άνοιξε πάνω στον κύβο και μπροστά στην Παντοκράτειρα. Από το εσωτερικό της ένα δυνατό, κόκκινο φως ερχόταν.

Η Αγαρίστη άφησε τη ρόμπα της να γλιστρήσει κάτω, και μπήκε.

Η πόρτα έκλεισε πίσω της.

Εδώ, δεν υπήρχε πάτωμα κάτω απ'τα πόδια της, ούτε τοίχοι γύρω της, παρά μονάχα αυτό το κόκκινο φως.

ΕΚΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ, ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ, ΟΠΩΣ ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΜΕ. Η ΦΩΝΗ ΑΝΤΗΧΗΣΕ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΓΥΡΩ ΤΗΣ. ΚΡΑΤΑΣ ΕΝΤΟΣ ΣΟΥ ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΣΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ ΑΠΟ ΑΥΤΟ Ο,ΤΙ ΠΟΘΕΙΣ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΣΟΥ;

Να αλλάξω, είπε η Παντοκράτειρα, χωρίς να κινήσει τα χείλη της. Το δέρμα μου να γίνει λευκό με απόχρωση του ροζ, και τα μαλλιά μου να γίνουν κατάμαυρα. Τα μάτια μου να γίνουν γκρίζα.

ΕΚΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ, ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ.

Η Παντοκράτειρα αισθάνθηκε μόνο ένα ανάλαφρο, θερμό κύμα να τυλίγει το σώμα της· κι ύστερα, είδε το κόκκινο φως να διαλύεται από γύρω της, να θρυμματίζεται σε κομμάτια που γίνονταν ολοένα και μικρότερα, ώσπου δεν είχε απομείνει τίποτα πλέον από αυτά, και η Αγαρίστη στεκόταν στο υπνοδωμάτιό της με τους τέσσερις Υπερασπιστές γύρω της.

«Είσαι ικανοποιημένη, Αρχόντισσά μας;» ρώτησε ένας τους.

Η Παντοκράτειρα στάθηκε μπροστά σ'έναν πελώριο καθρέφτη, κοιτάζοντας τον εαυτό της από πάνω ως κάτω. Τα πάντα ήταν

ακριβώς όπως τα είχε ζητήσει: δέρμα λευκό-ροζ, και τέλειο· μαλλιά κατάμαυρα και γυαλιστερά· μάτια γκρίζα και εντυπωσιακά.

Μειδίασε. Γέλασε. «Ναι,» είπε, «φυσικά. Όλα είναι υπέροχα, όπως συνήθως.»

Διασχίζοντας το δωμάτιο, πήρε τη ρόμπα της από κάτω, τη φόρεσε, και πήγε προς ένα άλλο υπνοδωμάτιο, για να κοιμηθεί. Της χρειαζόταν ο ύπνος· αύριο, η Παντοκράτειρα του Γνωστού Σύμπαντος είχε τόσες δουλειές να κάνει!

3 – Η Ανακάλυψη Ενός Συζύγου

Το φτερωτό, ημιμηχανικό πλάσμα πέταξε πάνω από το κοιμισμένο σώμα της Παντοκράτειρας, παράγοντας έναν έντονο ήχο, που έμοιαζε με τον χτύπο μελωδικών καμπάνων.

Ντιν νταν, ντα ρα νταν νταν νταν, ΝΤΑΝ!

Ντιν ντιν ντιν, ντον! Ντον ντον ΝΤΟΝ!

Νταν νταν, ταν, ταν, ταν, ταραταΤΑΝ!

Ντον ντιν–

Το πόδι της Αγαρίστης υψώθηκε, απότομα, κλοτσώντας το φτερωτό, ημιμηχανικό πλάσμα και στέλνοντάς το στο πάτωμα μ'ένα δυνατό ΝΤΟΝΚ!

«ΚΑΛΗΜΕΡΑ, ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ!» ακούστηκε μια μηχανική, προγραμματισμένη φωνή από το μεγάφωνο του πλάσματος. «ΕΙΝΑΙ ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ-ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ... ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ-ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ... ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ-ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ... ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ-ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ...»

Το πλάσμα συνέχισε να λέει *Οκτώ και τριάντα-δύο λεπτά.*

Η Αγαρίστη αναστέναξε. Το είχε προγραμματίσει να την ξυπνήσει στις οκτώ και τριάντα-δύο λεπτά. Αλλά δεν έπρεπε να το είχε κλοτσήσει· κάτι μέσα του είχε τώρα μπλοκάρει.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι της, γονάτισε κοντά στο φτερωτό πλάσμα, που ήταν πεσμένο στο πάτωμα, και του έβγαλε τη μπαταρία, κάνοντάς το να σωπάσει.

«Αρχόντισσά μου...» Η φωνή αυτή δεν είχε προέλθει από το ημιμηχανικό πλάσμα.

Η Αγαρίστη στράφηκε, καθώς ορθωνόταν, και είδε έναν από τους Υπερασπιστές της στο κατώφλι του υπνοδωματίου.

«Μια αναφορά έχει έρθει. Σχετικά με τον φόνο της Αγγελικής.»

«Τι αναφορά;»

«Η αναφορά των στρατιωτών σου, Αρχόντισσά μου. Ολοκλήρωσαν την έρευνά τους.»

«Βρήκαν τίποτα;»

«Δεν γνωρίζουμε. Δεν ανοίξαμε την αναφορά.»

Η Αγαρίστη βγήκε απ'το υπνοδωμάτιο και, διασχίζοντας δωμάτια και διαδρόμους, έφτασε στο γραφείο όπου έρχονταν όλες οι αναφορές. Ο Υπερασπιστής την ακολούθησε, σιωπηλά. Η αρματομένη μορφή του πυργωνόταν πάνω από το μέτριά της ανάστημα.

Η Παντοκράτειρα άνοιξε τον φάκελο που βρισκόταν επάνω στο ξύλινο έπιπλο και, τρίβοντας τα μάτια της, τον διάβασε. Για να διαπιστώσει, με κάποια απογοήτευση, ότι οι στρατιώτες της δεν είχαν βρει απολύτως τίποτα. Κανένας δεν είχε διαρρήξει τη σουίτα της Αγγελικής, απ'ό,τι μπορούσαν να καταλάβουν. Κανενός άγνωστου τα δαχτυλικά αποτυπώματα δεν υπήρχαν στον χώρο: μόνο της νεκρής και του Ταγματάρχη Νέλκος. Το φονικό όργανο δεν βρέθηκε· πρέπει, πάντως, να ήταν μαχαίρι.

Σπουδαία πληροφορία! σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, αναποδογυρίζοντας τα μάτια. *Αυτό το είχα καταλάβει κι εγώ, που είμαι άσχετη.*

Πώς ήταν δυνατόν η Αγγελική να είχε σκοτωθεί μέσα στη σουίτα της, χωρίς κάποιος να μπει;

Εκτός αν ο Στίβεν την είχε, τελικά, σκοτώσει, και μετά είχε ειδοποιήσει την Αγαρίστη προκειμένου να καλύψει τα ίχνη του...

Δεν έβγαζε, όμως, νόημα αυτό. Αν ήθελε να καλύψει τα ίχνη του, γιατί να μη σπάσει και κανένα παράθυρο, ώστε να φανεί ότι ο φονιάς είχε μπει από εκεί; Γιατί να μη σπάσει την κλειδαριά της εξώπορτας; Ή γιατί απλά να μην πει ότι είχε επιστρέψει από το λουτρό και είχε βρει την εξώπορτα ανοιχτή;

Κι επιπλέον, γιατί ο Στίβεν να κάνει αυτές τις αλλόκοτες τομές επάνω στην ερωμένη του;

Ελπίζω ο Φέλιξ Χάρλω να μπορεί να βρει απαντήσεις.

Η Παντοκράτειρα έφυγε από το γραφείο, πηγαίνοντας να ετοιμαστεί.

«Μεγαλειοτάτη, αυτό είναι ριψοκίνδυνο,» είπε η Βάρμη, η διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας. «Καλύτερα να πάει να τον βρει ένας αντιπρόσωπός σας. Εγώ, για παράδειγμα.»

«Δεν το νομίζω,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. Οι δυο τους βρίσκονταν μέσα στην πελώρια –ίσως και *αχανή*– Παντοκρατορική Αίθουσα, στο κέντρο του Παντοτινού Ανάκτορου. Γύρω τους ορθώνονταν λιγνοί και χοντροί κίονες, καμάρες που έμοιαζαν να χάνονται η μία μέσα στην άλλη, αγάλματα από μπρούντζο, χρυσό, άργυρο, πλατίνα, μάρμαρο, γκριζόλιθο, λευκόλιθο, πορφυρόλιθο, και θαλασσόλιθο, καθρέφτες με περίτεχνα λαξεμένα πλαίσια, μηχανικά συστήματα, οθόνες διαφόρων μεγεθών, φυτά που αναρριχούνταν στις κολόνες, φυτά που στηρίζονταν στους δικούς τους κορμούς, και διάφορα διακοσμητικά αντικείμενα από κρύσταλλο, πέτρα, μέταλλο, καθαρή ενέργεια, και άλλες μορφές ύλης από όλο το Γνωστό Σύμπαν. «Θα πάω να τον βρω η ίδια,» επέμεινε η Παντοκράτειρα. Ήταν ντυμένη με μαύρο πέτσινο πανωφόρι, λευκό πουκάμισο με μεγάλους γιακάδες, μαύρο δερμάτινο παντελόνι, και καφετιές μπότες που ξεπερνούσαν το γόνατο. Τα ανοιχτόχρωμα, γκριζα μάτια της έκαναν έντονη αντίθεση με την ενδυμασία της, ενώ τα μακριά, μαύρα μαλλιά της έμοιαζαν να χάνονται επάνω στο πανωφόρι της.

Η Βάρμη κοίταξε τους δύο Υπερασπιστές που βρίσκονταν κοντά, σα να ζητούσε βοήθεια. Σα να ζητούσε να λογικέψουν την Κυρά τους.

«*Η Παντοκράτειρα πράττει όπως επιθυμεί,*» είπε ο ένας απ'αυτούς· η φωνή που έβγαине μέσα από το παράξενο κράνος

του έμοιαζε, στην πραγματικότητα, να έρχεται από κάπου πολύ, πολύ πιο μακριά. Από άλλη διάσταση, ίσως.

«Μα,» διαμαρτυρήθηκε η Βάρμη, «δεν το βλέπετε ότι είναι επικίνδυνος; Σχεδόν αυτοκτονικός; Δεν ξέρουμε ποιος πραγματικά είναι αυτός ο Φέλιξ Χάρλω. Ίσως να της επιτεθεί, ή ίσως-»

«Μη γίνεσαι ανόητη, Βάρμη,» είπε η Παντοκράτειρα. «Φυσικά και ξέρουμε ποιος είναι ο Φέλιξ Χάρλω. Έχω μάθει τα πάντα γι'αυτόν, από το Παντοκρατορικό Δίκτυο.»

«Οι πληροφορίες στο Παντοκρατορικό Δίκτυο δεν είναι πάντοτε πλήρεις, Μεγαλειοτάτη,» τόνισε η Βάρμη. «Η Ρελκάμνια είναι μια πολύ, πολύ μπερδεμένη μεγαλούπολη. Για κανέναν εδώ πέρα δεν είναι δυνατόν να γνωρίζεις τα πάντα, εκτός αν τον έχεις παρακολουθήσει στενά.»

«Δε μου μοιάζει, όμως, για δολοφόνος. Κι επιπλέον, αν με πειράξει, το ξέρει πως θα έχει να κάνει με τους Υπερασπιστές μου. Οι οποίοι θα είναι μαζί μου, φυσικά.» Η Αγαρίστη έριξε μια ματιά στις δύο ψηλές, αρματωμένες μορφές. «Δε θα μπουν στο σπίτι του, μα θα βρίσκονται κοντά, όπως επίσης και κάποιοι φρουροί. Και επάνω μου,» πρόσθεσε η Παντοκράτειρα, «θα έχω αυτόν τον πομπό.» Ύψωσε το βραχιόλι της. «Θα είναι ανοιχτός, συνεχώς, ώστε να ακούνε τι λέω με τον Φέλιξ Χάρλω· έτσι, αν συμβεί κάτι... εμ... ακραίο, θα μπορούν να επέμβουν.»

Η Βάρμη αναστέναξε. «Καλώς, Αρχόντισσά μου. Ας ξεκινήσουμε.»

«Εσύ δεν υπάρχει λόγος να έρθεις, Βάρμη. Μείνε εδώ, στο Παντοτινό Ανάκτορο, σε περίπτωση που κάτι συμβεί όσο λείπω.»

Προτού η Αγαρίστη φύγει από την Παντοκρατορική Αίθουσα, η Βάρμη τη ρώτησε: «Με το πτώμα της Αρχόντισσας Αγγελικής, τι θα γίνει, Μεγαλειοτάτη; Οι στρατιώτες με ρώτησαν αν θέλετε να το πάρουν από τη σουίτα και να το μεταφέ-»

«Κανένας δε θα πειράξει το πτώμα!» τόνισε η Παντοκράτειρα. «Κανένας, Βάρμη! Με καταλαβαίνεις;»

Η διοικήτρια έκλινε το κεφάλι. «Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

«Αν ανακαλύψω ότι το πτώμα της Αγγελικής μεταφέρθηκε από το σημείο του φόνου, κάποιος θα το πληρώσει πολύ ακριβά,» προειδοποίησε η Παντοκράτειρα, καθώς χανόταν ανάμεσα στις καμάρες της αίθουσας με τους δύο Υπερασπιστές στο κατόπι της.

Ένα εξάτροχο, ειδικά θωρακισμένο όχημα βγήκε από το Παντοτινό Ανάκτορο και ανέβηκε σε μία από τις γέφυρες που διέσχιζαν τη Μικρή Θάλασσα.

Η Αγαρίστη ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα, μέσα στον ιδιωτικό της χώρο στο εσωτερικό του οχήματος. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα μακρύ, λευκό τσιγάρο και κάπνιζε, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο, τα νερά της Μικρής Θάλασσας να γυαλίζουν στο φως του ήλιου της Ρελκάμνια.

Η Α' Κατωρίγια Συνοικία, όπου κατοικούσε ο Φέλιξ Χάρλω, δεν ήταν κοντά στο Παντοτινό Ανάκτορο· ήταν σχεδόν στην άλλη άκρη της διάστασης. Το όχημα της Παντοκράτειρας θα χρειαζόταν, περίπου, μία ώρα μέχρι να περάσει τις γέφυρες της Μικρής Θάλασσας και να βρεθεί στις βόρειές της όχθες· και μετά, θα χρειαζόταν παραπάνω από τέσσερις ώρες μέχρι να φτάσει στον τελικό του προορισμό, διασχίζοντας δρόμους, υπόγειες σήραγγες, και γέφυρες.

Η Αγαρίστη, επομένως, καταλάβαινε ότι είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή της. Και βαριόταν.

Κι ένα πράγμα που δεν άρεσε στην Παντοκράτειρα ήταν να βαριέται. Επιπλέον, έτσι όπως καθόταν και δεν έκανε τίποτα, στο μυαλό της ερχόταν, συνέχεια, η εικόνα του πτώματος της Αγγελικής. *Γιατί τη σκότωσαν; Είχε αποκτήσει, τελευταία, κάποιον πα-*

νίσχυρο εχθρό; Χωρίς να το ξέρω; Η Αγαρίστη δεν το απέκλειε, μα δεν της έμοιαζε και πολύ πιθανό.

Αναρωτιέμαι τι να κάνει ο Στίβεν τώρα.

Σβήνοντας το τσιγάρο της σ'ένα τασάκι, πάτησε μερικά πλήκτρα επάνω στον δεξή βραχίονα της πολυθρόνας της. Η οθόνη του δωματίου, που έδειχνε ό,τι φαινόταν από το μπροστινό παράθυρο του οχήματος, έσβησε· κι ύστερα από λίγο, άναψε πάλι.

Το πρόσωπο του Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος παρουσιάστηκε. «Μεγαλειοτάτη,» χαιρέτησε, κλίνοντας το κεφάλι. Αν η Αγαρίστη έκρινε σωστά από την όψη του, ήταν άυπνος.

«Τι κάνεις, Στίβεν;»

«Δεν είμαι και τόσο καλά, Αρχόντισσά μου.»

«Θυμήθηκες τίποτα, μήπως;»

«Εννοείτε σχετικά με τον φόνο;»

«Ναι.»

Ο Στίβεν κούνησε το κεφάλι. «Δυστυχώς όχι, Αρχόντισσά μου. Εκείνη την ώρα που τη σκότωσαν, δεν άκουσα τίποτα...» Φαινόταν κι ο ίδιος παραξενεμένος με τον εαυτό του. «Την άφησα μόνο για λίγο, για να πάω να κάνω ένα μπάνιο... και μετά....» Μόρφασε, απεγνωσμένα. «Δεν μπορώ να καταλάβω πώς συνέβη αυτό...»

«Πες μου, Στίβεν,» ζήτησε να μάθει η Παντοκράτειρα, «η Αγγελική είχε αποκτήσει κανέναν εχθρό, τον τελευταίο καιρό; Κανέναν καινούργιο εχθρό, που θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο;»

«Δε νομίζω, Αρχόντισσά μου.»

«Σκέψου το καλύτερα!»

Ο Στίβεν ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπάρχει κάτι να σκεφτώ. Με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου, αλλά δε θυμάμαι να μου είχε αναφέρει κάτι.»

Φυσικά, σκέφτηκε η Αγαρίστη· έτσι άυπνος όπως είσαι, πού να θυμηθείς. «Πήγαινε να κοιμηθείς λίγο, Ταγματάρχη,» του είπε. «Το χρειάζεσαι. Κι επιπλέον, όταν έχεις κοιμηθεί, ίσως να έρθει

στο μυαλό σου κανένα καινούργιο στοιχείο που είχες παραβλέψει.»

«Ναι, ίσως,» αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Θα το κάνω, Αρχόντισσά μου· έχετε δίκιο.»

«Θα τα ξαναπούμε, Ταγματάρχη.»

Ο Στίβεν έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό, κι έπειτα η οθόνη έσβησε.

Άντρες! σκέφτηκε η Αγαρίστη. Πώς είναι δυνατόν να μην άκουσε τίποτα, όσο τη σκοτώναν; Τι είχε βάλει στ'άφτιά του;

Το όχημά της διέσχισε τις γέφυρες της Μικρής Θάλασσας και βρέθηκε στη βόρεια όχθη, αρχίζοντας ν'ακολουθεί μια μεγάλη λεωφόρο. Τα υπόλοιπα οχήματα τού έκαναν χώρο για να περνά, καθώς οι τοπικές αρχές είχαν ειδοποιηθεί να ανοίξουν τον δρόμο για την Παντοκράτειρα.

Η Αγαρίστη χασμουρήθηκε. Κι ύστερα από ένα άσκοπο πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, κάθισε πάλι στην πολυθρόνα της και κάλεσε τον Ρίμναλ'μορ, έναν απ'τους συζύγους της.

Το πρόσωπό του παρουσιάστηκε αμέσως στην οθόνη, πράγμα το οποίο δεν παραξένεψε την Αγαρίστη· ο άνθρωπος βρισκόταν διαρκώς μπροστά στα μηχανικά του συστήματα. Ήταν *παθιασμένος*. Ορισμένες φορές, η Παντοκράτειρα νόμιζε ότι ζούσε σε άλλο κόσμο.

«Αγάπη μου. Καλημέρα!» Ο Ρίμναλ χαμογελούσε. Είχε χρυσό δέρμα και μαύρα, σγουρά μαλλιά. Τα μούσια του ήταν αξύριστα, ως συνήθως. Στα μάτια του φορούσε ένα ζευγάρι ελλειψοειδή γυαλιά.

«Η Αγγελική είναι νεκρή· δεν το έμαθες;» του είπε η Αγαρίστη.

Ο Ρίμναλ συνοφρυώθηκε. «Η Αγγελική;...» (*Δεν ξέρει την Αγγελική;* απόρησε η Αγαρίστη. *Την έχει ξεχάσει;*) «Α, ναι! Η Αγγελική Έμφωτη. Το έμαθα· η πληροφορία ήρθε μέσω του Δικτύου, λίγο πριν τις πέντε. Χτες τη σκοτώσαν, στη σουίτα της, στο ξενοδοχείο 'Τα Επτά Τρί-'»

«Γνωρίζω τις λεπτομέρειες, Ρίμναλ. Ήμουν εκεί.»

«Ο δολοφόνος δεν βρέθηκε, απ'όσο ξέρω,» είπε ο Ρίμναλ. «Τη γνώριζες την Αγγελική;»

«Φυσικά και τη γνώριζα! Ήταν φίλη μου!»

«Αλήθεια; Το είχα ξεχάσει. Τέλος πάντων. Λυπάμαι, αγάπη μου. Έχεις, όμως, κι άλλες φίλες, έτσι δεν είναι;»

Τι λέει ο άνθρωπος! «Τη σκότωσαν, Ρίμναλ! Δε σ'ενοχλεί αυτό;»

«Γιατί να μ'ενοχλεί; Οι φόννοι που συμβαίνουν ανά ημέρα στη Ρελκάμνια είναι...» Πήρε τα μάτια του απ'την οθόνη, μοιάζοντας να ψάχνει για κάτι, πιθανώς σε κάποια άλλη οθόνη.

«Δε με ενδιαφέρει πόσοι φόννοι συμβαίνουν στη Ρελκάμνια ανά ημέρα!» μούγκρισε η Παντοκράτειρα, κοπανώντας τις γροθιές της επάνω στους βραχίονες της πολυθρόνας της. «Δεν κάνω καμια γαμημένη στατιστική μελέτη!»

Τα μάτια του Ρίμναλ'μορ εστιάστηκαν πάλι στην οθόνη.

Γιατί τον κρατάω ζωντανό αυτό τον τύπο; σκέφτηκε η Αγαρίστη. Γιατί απλά δεν τον σκοτώνω; Γιατί δεν τον κρεμάω από τίποτα καλώδια; Είναι, βέβαια, ο καλύτερος Τεχνομαθής μάγος στη Ρελκάμνια, αλλά και τι μ'αυτό; Είναι τελείως ηλίθιος, ώρες-ώρες! Σε κάνει ν'απορείς πώς είναι τόσοσ έξυπνος κάτι άλλες ώρες.

«Σου είπα, αγάπη μου, λυπάμαι. Δεν μπορώ, όμως, να κάνω κάτι για το θέμα...»

«Δε μπορείς να με βοηθήσεις;»

«Σε τι;»

«Να βρω τον φονιά της!» Δεν έπαιρνε είδηση τίποτα;

«Χμ... Μάλιστα. Ακούγεται αρκετά ενδιαφέρον.» Τα μάτια του γυάλισαν προς στιγμή. «Δεν το έχω ξανακάνει. Δεν έχω ξαναερευνήσει φόννο, εννοώ.»

«Βλέπεις πόσο σ'αγαπώ; Σου δίνω να κάνεις πράγματα που δεν έχεις ξανακάνει ποτέ.»

«Σ'ευχαριστώ, αγάπη μου,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ, χαμογελώντας.

Θα το καθαρίσω, το καθίκι! «Πιστεύεις ότι θα καταφέρεις τίποτα;»

«Δεν είμαι βέβαιος. Κατ'αρχήν, σκέφτομαι να ελέγξω όλους τους τηλεοπτικούς πομπούς παρακολούθησης στα *Επτά Τρίγωνά*.»

«Θες να σου δώσω πρόσβαση;»

«Δεν υπάρχει λόγος,» είπε ο Ρίμναλ. «Θα μπω στο δίκτυό τους, θα πάρω ό,τι θέλω, και κανένας δε θα με αντιληφτεί· μην ανησυχείς. Είναι καλύτερα έτσι· αν έχουν κάτι να κρύψουν, δε χρειάζεται να τους προειδοποιήσουμε.»

Σωστά, σκέφτηκε η Παντοκράτειρα. Ίσως, τελικά, να μη σε σκοτώσω τόσο σύντομα όσο έλεγα. Του πέταξε ένα ηχηρό φιλί, ακουμπώντας τα δάχτυλά της στα χείλη της και απομακρύνοντάς τα. «Θα με ειδοποιήσεις αμέσως μόλις βρεις κάτι ενδιαφέρον, έτσι, αγάπη;»

«Φυσικά.»

Η Αγαρίστη χαμογέλασε. «Γεια.»

Η οθόνη έσβησε.

Ύστερα, άναψε πάλι, δείχνοντας την υπόγεια σήραγγα που φαινόταν από το μπροστινό παράθυρο του οχήματος.

Η Παντοκράτειρα κοίταξε την ώρα. *Τρεισήμισι ώρες ακόμα...*

Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, βαδίζοντας μέσα στο δωμάτιο με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της. Μετά, ξάπλωσε στον μαλακό σοφά, ανάσκελα, και άναψε ένα τσιγάρο, καπνίζοντας αργά.

Το τσιγάρο τελείωσε. Η Αγαρίστη σηκώθηκε και βάδισε. Στάθηκε μπροστά σ'ένα παράθυρο, κοιτάζοντας έξω. Το όχημά της δεν βρισκόταν πλέον στη σήραγγα· περνούσε από κάποιον δρόμο της Ρελκάνια. Η Αγαρίστη πάτησε ένα πλήκτρο επάνω σε μια κονσόλα, και ένας χάρτης της πόλης παρουσιάστηκε στην οθόνη, δείχνοντάς της πού ακριβώς βρισκόταν. Δεν ήταν και πολύ μακριά από την Επικλινή Συνοικία. Δεν ήταν και πολύ μακριά

από τον κόσμο της παλιάς της ζωής, προτού γίνει η Παντοκράτειρα του Γνωστού Σύμπαντος, προτού πάρει το κουτί...

Αισθάνθηκε ένα μαχαίρι να στριφογυρίζει μέσα στα σωθικά της, καθώς αναμνήσεις έρχονταν. Αναμνήσεις από έναν δυσάρεστο καιρό–

Τι κάθομαι και σκέφτομαι! Η Αγαρίστη έκανε τον χάρτη να εξαφανιστεί από την οθόνη της, κι έδιωξε τις ανόητες αναμνήσεις απ'το μυαλό της. Ήταν η Παντοκράτειρα, τώρα' εκείνη η ζωή δεν υπήρχε πλέον. Ήταν παρελθόν. Θα μπορούσε να μην την είχε ζήσει ποτέ.

Δεν έχω τι να κάνω... Απελπιστικό!

Η Αγαρίστη κάθισε στην πολυθρόνα και άνοιξε έναν τηλεοπτικό σταθμό.

Όταν απείχε πια μιάμιση ώρα από τον προορισμό της, ήρθε ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα στην οθόνη της. Το σήμα του Ρίμναλ'μορ. *Για δεσ! Λες να βρήκε κάτι;*

Η Παντοκράτειρα πάτησε ένα πλήκτρο στον δεξή βραχίονα της πολυθρόνας της, δίνοντας πρόσβαση στον σύζυγό της. «Έλα, αγάπη!» είπε, βλέποντας το πρόσωπό του να παρουσιάζεται στην οθόνη. «Έχεις τίποτα για μένα;»

«Ναι' κάτι που ίσως να σ'ενδιαφέρει. Κατ'αρχήν, έχω όλα τα δεδομένα από το τηλεοπτικό δίκτυο παρακολούθησης του ξενοδοχείου. Ασφαλώς, δεν έχω ακόμα προλάβει να τα κοιτάξω όλα. Κοίταξα, όμως, αυτά που πιθανώς να αφορούν τον φόνο της Αγγελικής. Δηλαδή, είδα ό,τι είδε και ο τηλεοπτικός πομπός κοντά στη σουίτα της' και δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο. Καμία ύποπτη κίνηση. Μετά, όμως, διέκρινα ότι η μνήμη του πομπού έχει μεταβληθεί...»

«Έχει μεταβληθεί; Πώς;»

«Υποθέτω, με ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας. Η εικόνα μερικών λεπτών έχει αλλάξει.»

«Και τι δείχνει;»

«Έναν άδειο διάδρομο.»

«Ενώ ο διάδρομος δε θα έπρεπε να είναι άδειος;»

«Κατά πάσα πιθανότητα. Τα Ξόρκια Τηλεοπτικής Ασυνέχειας τα χρησιμοποιούν όσοι θέλουν να καλύψουν τα ίχνη τους.»

«Μπορείς να βρεις την κανονική εικόνα;» ρώτησε η Παντοκράτειρα.

«Δε νομίζω. Η ‘κανονική’ εικόνα έχει σβηστεί· δεν υπάρχει πλέον.»

Η Αγαρίστη μόρφασε. «Σκατά...» Μετά, είπε: «Λες να το έκαναν οι αποστάτες; Λες να τους έβαλε ο Ανδρόνικος;» Ο πρώην σύζυγός της, ο Πρίγκιπας της Απολλώνιας, ήταν πολυμήχανος και διαβολικός.

«Αυτό δεν μπορώ να το γνωρίζω,» απάντησε ο Ρίμναλ'μορ. «Μην πανικοβάλλεσαι, όμως· θα κοιτάξω περισσότερο τα δεδομένα που έχω συγκεντρώσει, και ίσως βρω κάτι ακόμα που να σ'ενδιαφέρει.»

Το πρόσωπο του Τεχνομαθή μάγου χάθηκε από την οθόνη· το αντικατέστησε η εικόνα του δρόμου έξω απ'το μπροστινό παράθυρο του οχήματος.

Επομένως, σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, δεν τη σκότωσε ο Στίβεν. Όχι πως εξαρχής το θεωρούσε αυτό πολύ πιθανό, αλλά είχε περάσει απ'το μυαλό της. Κάποιος άλλος μπήκε στη σουίτα. Από τον διάδρομο, μάλιστα. Και τροποποίησε τη μνήμη του τηλεοπτικού πομπού, ώστε να κρυφτεί.

Για να φτάσει, όμως, μέχρι εκείνο τον διάδρομο, δε θα είχε περάσει κι από άλλα σημεία του ξενοδοχείου; Λογικά, θα είχε περάσει. Κι αυτό σήμαινε ότι ίσως η Παντοκράτειρα να μπορούσε να τον πιάσει, ύστερα από την ανάλυση των δεδομένων που είχε συλλέξει ο Ρίμναλ'μορ.

Θέλω να δω, όμως, τι θα μου πει κι αυτός ο Φέλιξ Χάρλω. Για να τον προτείνει η Ρία-Μία, κάτι θα ξέρει.

Και τώρα, πλησίαζε στην Α' Κατωρίγια Συνοικία και στον προορισμό της...

4 – Το Γραφείο Ενός Ερευνητή

Το όχημα της Παντοκράτειρας σταμάτησε μπροστά στην ψηλή πολυκατοικία, στην 6^η Οδό της Α΄ Κατωρίγιας Συνοικίας. Δίπλα από την είσοδο υπήρχε λαξεμένος ο αριθμός 45.

Οι φρουροί βγήκαν απ'το όχημα, περιτριγυρίζοντάς το. Οι δύο Υπερασπιστές στάθηκαν ανάμεσά τους. Η Αγαρίστη άνοιξε την πόρτα της και βγήκε κι εκείνη.

Ο θυρωρός της πολυκατοικίας ξεπρόβαλε από την είσοδο, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. Ήταν ένας μεσήλικας, γαλανόδερμος άντρας με καράφλα και μαύρα μούσια. Η κοιλιά του έκρυβε τη ζώνη του. Προφανώς, οι φρουροί της Παντοκράτειρας τον είχαν ειδοποιήσει ότι ερχόταν.

«Μεγαλειοτάτη,» είπε ο θυρωρός.

Η Αγαρίστη τον προσπέρασε, χωρίς να του δώσει πολλή σημασία, και μπήκε στην πολυκατοικία. Οι Υπερασπιστές της και οι περισσότεροι από τους φρουρούς την ακολούθησαν.

«Δε σας χρειάζομαι όλους,» είπε η Παντοκράτειρα στους τελευταίους. «Εσείς οι τέσσερις θα έρθετε μόνο.» Και βάδισε προς έναν ανελκυστήρα, καλώντας τον κάτω.

Όταν η μεταλλική πόρτα εμπρός της άνοιξε, η Αγαρίστη μπήκε, μαζί με τέσσερις στρατιώτες και τους δύο Υπερασπιστές. Το βλέμμα της στράφηκε στον πίνακα με τους ορόφους. Βρήκε τον δέκατο-τέταρτο και πάτησε το πλήκτρο δίπλα του. Η πόρτα του ανελκυστήρα έκλεισε, και το μηχάνημα άρχισε ν'ανεβαίνει.

Έφτασε στον προορισμό του, και η πόρτα του άνοιξε πάλι. Οι φρουροί της Παντοκράτειρας βγήκαν πρώτοι· οι Υπερασπιστές τούς ακολούθησαν· και τέλος, βγήκε η Αγαρίστη, για ν'αντικρίσει έναν άδειο διάδρομο με κλειστές πόρτες δεξιά κι αριστερά.

Στράφηκε στους πολεμιστές της και είπε: «Από δω και πέρα, θα συνεχίσω μόνη.» Πάτησε ένα μικρό, κρυφό κουμπί επάνω στο βραχιόλι της, ενεργοποιώντας τον πομπό. Τώρα, ό,τι άκουγε εκείνη θα το άκουγαν και οι φρουροί της, καθώς επίσης και οι Υπερασπιστές. Οι πρώτοι είχαν μικροσκοπικά ακουστικά στ'αφτιά τους, τα οποία ήταν, επί του παρόντος, συντονισμένα στη συχνότητα του βραχιολιού· οι δεύτεροι, όμως, δεν πρέπει να είχαν επάνω τους καμία τέτοια συσκευή. Η Αγαρίστη δεν είχε ιδέα πώς μπορούσαν να την παρακολουθούν. Σίγουρα, δεν φορούσαν ακουστικά, πάντως. Μάλλον, είχαν τη δύναμη να συντονίζουν τη νόησή τους με τη συχνότητα του βραχιολιού.

Η Παντοκράτειρα απομακρύνθηκε από τους συνοδούς της και βάδισε κατά μήκος του διαδρόμου, κοιτάζοντας τις πόρτες δεξιά κι αριστερά. Επάνω σε μία απ'αυτές είδε ότι υπήρχε μια αργυρή πινακίδα:

Η Αγαρίστη πάτησε το κουδούνι, και περίμενε.

Η πόρτα άνοιξε, αυτόματα. Στο εσωτερικό αποκαλύφτηκε ένα μικρό δωμάτιο υποδοχής, ολίγο ακατάστατο: πολλά πράγματα ήταν το ένα πάνω στ'άλλο. Στο βάθος του, και αντίκρυ της εξώπορτας, υπήρχε ένα γραφείο, και πίσω απ'το γραφείο καθόταν ένας άντρας, ο οποίος τώρα σηκώθηκε απ'τη θέση του.

Ο Φέλιξ Χάρλω. Ήταν ακριβώς όπως η Αγαρίστη τον είχε δει στην οθόνη της. Καστανομάλλης, με δέρμα λευκό που είχε από-

χρωση του ροζ. Στο πρόσωπό του υπήρχε το μούσι μερικών ημερών. Φορούσε λευκό πουκάμισο, μαύρο γιλέκο, και γκριζο παντελόνι.

«Καλησπέρα,» είπε (γιατί δεν ήταν πια πρωί· μέχρι η Παντοκράτειρα να φτάσει εδώ, είχε πάει δύο και τέταρτο μετά το μεσημέρι). «Περάστε.»

Η Αγαρίστη μπήκε. Δεν πρέπει να με έχει αναγνωρίσει, σκέφτηκε. «Καλησπέρα,» αποκρίθηκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Ο κύριος Φέλιξ Χάρλω;»

«Ο ίδιος. Ελάτε, καθίστε.» Έδειξε την καρέκλα μπροστά στο γραφείο του.

Η Αγαρίστη κάθισε, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο.

Ο Φέλιξ κάθισε πίσω απ'το γραφείο του. «Με συγχωρείτε που το λέω αυτό,» είπε, παρατηρώντας την, «αλλά νομίζω ότι το πρόσωπό σας κάτι μου θυμίζει.»

Η Αγαρίστη μειδίασε, αχνά. Μπορεί να άλλαζε το χρώμα του δέρματός της, το χρώμα των μαλλιών, και το χρώμα των ματιών της κατά το δοκούν, μα το γενικότερό της σουλούπι ήταν πάντοτε το ίδιο. Ο Φέλιξ Χάρλω, σίγουρα, κάπου θα την είχε ξαναδεί: σε κάποια εφημερίδα, περιοδικό, ή τηλεοπτικό κανάλι, πιθανώς.

«Δε με εκπλήσσει,» του είπε. «Είμαι η Παντοκράτειρα.»

Ο Φέλιξ βλεφάρισε, έκπληκτος, σα να μη μπορούσε να καταλάβει τι είχε μόλις ακούσει. Ύστερα, συνοφρυώθηκε. «Αποκλείεται να πρόκειται για το κόλπο κάποιας απατεώνισσας,» είπε, εξακολουθώντας να την παρατηρεί. «Καμια δε θα τολμούσε να ισχυριστεί πως είναι η Παντοκράτειρα. Από την άλλη, βέβαια, με εκπλήσσει που η Παντοκράτειρα έρχεται να με βρει χωρίς συνοδία.»

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι μπορεί να είμαι απατεώνισσα, τελικά;» Η Αγαρίστη έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε.

«Δεν το νομίζω, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Πάντως, μου κάνει εντύπωση που έρχεστε εδώ μόνη.»

Η Αγαρίστη ανασήκωσε τους ώμους. «Προφανώς, δε με ξέρεις και τόσο καλά. Θα έπρεπε να το θεωρήσω αυτό μειονέκτημα για έναν ερευνητή;»

Ο Φέλιξ ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Εσείς θα το κρίνετε. Για ποιο λόγο, όμως, ήρθατε να με βρείτε;»

«Για μια δολοφονία,» εξήγησε η Αγαρίστη. «Σκότωσαν μια φίλη μου, και θέλω να μάθεις ποιος το έκανε.»

Ο Φέλιξ την κοίταξε προβληματισμένα.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε εκείνη. «Αναρωτιέσαι γιατί μπορεί η Παντοκράτειρα να ζητά τη δική σου βοήθεια;»

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι.»

«Μου είπαν ότι είσαι καλός στη δουλειά σου· και πιστεύω πως χρειάζομαι έναν καλό ερευνητή για να ανακαλύψει τι συνέβη στην Αγγελική.»

«Να ακούσω, λοιπόν. Πείτε μου πώς ακριβώς έχει η κατάσταση.» Έβγαλε ένα τσιγάρο από την ταμπακέρα του. «Δε σας πειράζει να καπνίσω...;»

Η Αγαρίστη ύψωσε το δικό της τσιγάρο, μορφάζοντας αδιάφορα.

Ο Φέλιξ άναψε το τσιγάρο του, καθώς εκείνη άρχιζε να του μιλά για τον φόνο και για τα στοιχεία που είχε μέχρι στιγμής.

Όταν τελείωσε, τον ρώτησε: «Τι νομίζεις, λοιπόν, ότι συνέβη;»

«Από όσα μού είπατε, δεν μπορώ να βγάλω συμπέρασμα. Αυτός ο εραστής της, ο Στίβεν Νέλκος, αναφέρατε ότι είναι ταγματάρχης, σωστά;»

Η Αγαρίστη ένευσε καταφατικά.

«Τι άλλο ξέρετε γι' αυτόν;»

«Τα πάντα. Μπορώ να βρω όλο του το ιστορικό, πολύ εύκολα.»

«Θέλω να πω: είχε συμβεί πρόσφατα κάτι που ίσως να τον κάνει ύποπτο για το έγκλημα; Είχε, μήπως, τσακωθεί με την Αγγελική;»

«Όχι,» είπε η Αγαρίστη. «Δεν ξέρω να είχαν τσακωθεί. Εξάλλου, ο Στίβεν έλειπε σε μια αποστολή· δεν ήταν εδώ. Το έγκλημα έγινε, ουσιαστικά, μόλις επέστρεψε.»

«Πού είχε πάει, αν επιτρέπεται; Τι είδους αποστολή ήταν;»

Η Αγαρίστη δίστασε για λίγο ν'αποκριθεί, αναρωτούμενη αν θα έπρεπε να του μιλήσει. Μετά, όμως, σκέφτηκε: *Και να του πω, τι θα γίνει; Ούτως ή άλλως, κανένας δεν έχει καταφέρει να σπάσει τους κωδικούς της συσκευής ακόμα. Κανένας δεν μπορεί να διαβάσει τις πληροφορίες μέσα της.*

«Τον είχα στείλει σε μια διάσταση που ονομάζεται Έτκρυ'ο.»

«Δεν την έχω ξανακούσει, Μεγαλειοτάτη.»

«Λογικό είναι. Πρόκειται για μια μικρή διάσταση, που δεν είναι κατοικήσιμη. Από τη θάλασσά της υψώνονται κομμάτια γης που έχουν το γενικότερο σχήμα μανιταριών, και ορισμένα από αυτά ενώνονται με φυσικές πέτρινες γέφυρες. Ουσιαστικά, το νερό μοιάζει να έχει διαβρώσει τη γη· και από το νερό, επίσης, προέρχονται μολυσμένοι καπνοί. Δεν είναι δυνατόν ο άνθρωπος να επιβιώσει εκεί, χωρίς να φορά ειδική στολή και μάσκα.»

«Και ο Ταγματάρχης Νέλκος είχε πάει σ'αυτή τη διάσταση;»

«Ναι,» απάντησε η Αγαρίστη, «επειδή είχα πληροφορίες ότι εκεί βρισκόταν ένα απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο, το οποίο χρειαζόμουν.» Οι Υπερασπιστές τής είχαν πει ότι έπρεπε να το πάρει, αλλά αυτό δε χρειαζόταν να το ξέρει ο Φέλιξ. «Ο Στίβεν πήγε στο Σύμπλεγμα και, από εκεί, πέρασε τη δίοδο που οδηγεί στην Έτκρυ'ο. Βρήκε το απομεινάρι που ήθελα –αν και όχι ολόκληρο– και το έφερε στο Παντοτινό Ανάκτορο. Τώρα, μάγοι και επιστήμονες προσπαθούν να σπάσουν τους κωδικούς του, αλλά μου λένε πως, εξαιτίας του ότι είναι πανάρχαιοι, η δουλειά τους είναι απίστευτα δύσκολη. Δεν ξέρουν αν θα τα καταφέρουν.»

Ο Φέλιξ είχε συνοφρυωθεί, καθώς την παρακολουθούσε. «Τι είδους πράγμα είναι αυτό το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Μια συσκευή αποθήκευσης δεδομένων,» εξήγησε η Αγαρίστη. «Μεγάλη, όμως.» Κοίταξε το έπιπλο ανάμεσά τους. «Τρεις φορές όσο το γραφείο σου.»

Ο Φέλιξ ακούμπησε το σαγόνι του στα ενωμένα του χέρια. «Πιστεύεις ότι– Πιστεύετε ότι η αποστολή–»

«Μπορείς να μου μιλάς στον ενικό,» τον διέκοψε η Αγαρίστη.

«Πιστεύεις ότι η αποστολή του ταγματάρχη μπορεί να είχε κάποια σχέση με τον φόνο;»

«Δε νομίζω. Γιατί να είχε;»

«Πιστεύεις ότι ο ταγματάρχης είναι πιθανό να σκότωσε την ερωμένη του;»

«Ούτε αυτό το νομίζω. Εξάλλου, σου είπα: κάποιος είχε αλλάξει τα δεδομένα του τηλεοπτικού πομπού έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής, χρησιμοποιώντας ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας. Γιατί να συμβεί αυτό, αν ο Στίβεν ήταν που τη σκότωσε;»

«Κατ'αρχήν,» τόνισε ο Φέλιξ, «δεν ξέρουμε ότι ο χαλασμένος πομπός στον διάδρομο έχει, απαραιτήτως, σχέση με τον φόνο. Δεν υπάρχουν πόρτες για άλλες σουίτες σ'αυτό τον διάδρομο; Υπάρχει μόνο η πόρτα για τη σουίτα της Αγγελικής;»

Η Αγαρίστη σούφρωσε τα φρύδια, προσπαθώντας να θυμηθεί. Τελικά, ένευσε. «Ναι, υπάρχουν κι άλλες πόρτες. Αλλά πραγματικά νομίζεις ότι πρόκειται για τυχαίο περιστατικό;»

«Τα πάντα είναι τυχαία, μέχρι αποδείξεως του εναντίου, Μεγαλειότητα.»

«Από πού θ'αρχίσουμε, λοιπόν;»

«Μια στιγμή...» είπε ο Φέλιξ. Έσκυψε, άνοιξε ένα συρτάρι, και από μέσα τράβηξε έναν φάκελο. Άνοιξε τον φάκελο και έβγαλε μερικές φωτογραφίες, τις οποίες έδωσε στην Παντοκράτειρα. «Σου θυμίζουν τίποτα;»

Οι φωτογραφίες έδειχναν δολοφονημένες γυναίκες. Γυναίκες που στο σώμα τους είχαν γίνει τομές. «Εννοείς, αν μοιάζουν με το πτώμα της Αγγελικής;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ναι. Γιατί ίσως να έχουμε να κάνουμε με κάποιον γνωστό δολοφόνο, ή με κάποια γνωστή οργάνωση.»

Η Αγαρίστη κοίταξε τις φωτογραφίες, τη μία μετά την άλλη, και είπε: «Όχι, δε μοιάζουν. Όπως σου είπα, υπήρχε μία τομή ανάμεσα στα μάτια της, μία ανάμεσα στα στήθη, μία στην κοιλιά, και μία σε κάθε μηρό, λίγο πιο κάτω από τα γεννητικά της όργανα. Επίσης, είχε ένα τραύμα στο λαιμό, αλλά αυτό πρέπει να ήταν που τη σκότωσε. Στις φωτογραφίες δεν υπάρχει καμία γυναίκα με τομές σε όλα αυτά τα σημεία.»

Ο Φέλιξ επέστρεψε τις φωτογραφίες στον φάκελο. «Θα πρέπει να πάμε στο ξενοδοχείο,» είπε, «για να ερευνήσουμε περισσότερο και να κάνουμε κάποιες ερωτήσεις στους υπεύθυνους. Δε νομίζω ότι μπορούμε να ανακαλύψουμε τίποτε άλλο τώρα.»

«Δε μου λες,» ρώτησε η Αγαρίστη, «δε σου μοιάζει περίεργο που ο Στίβεν, ενόσω έκανε μπάνιο, δεν άκουσε τίποτα; Η Αγγελική δεν πρέπει να πέθανε αθόρυβα; είμαι σίγουρη πως θα πάλεψε.»

«Πόσο μακριά είναι το λουτρό από το υπνοδωμάτιο;»

«Δυο πόρτες απόσταση,» είπε η Αγαρίστη. «Λογικά, έπρεπε να την είχε ακούσει.»

Ο Φέλιξ ένευσε. «Ναι, λογικά, έπρεπε. Εκτός αν ο δολοφόνος χρησιμοποίησε κάποια μέθοδο για να παραλύσει το θύμα του. Ελέγξατε το πτώμα για ουσίες;»

Η Αγαρίστη έφερε στο μυαλό της την αναφορά των στρατιωτών της. «Όχι,» είπε. «Ήταν φανερό ότι δεν πέθανε από δηλητήριο, επομένως...» Σήκωσε τους ώμους.

«Θα πρέπει να το ελέγξουμε, τότε. Έχει μεταφερθεί από τον τόπο του εγκλήματος;»

«Όχι. Πρόσταξα να το αφήσουν εκεί όπου βρισκόταν.»

«Καλό αυτό,» είπε ο Φέλιξ. «Θα μας βοηθήσει.»

Η Αγαρίστη σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Ξεκινάμε τώρα, έτσι;»

Ο Φέλιξ σηκώθηκε επίσης. «Θα μου δώσεις λίγο χρόνο να ετοιμαστώ και να τακτοποιήσω κάποιες δουλειές;»

«Ναι, βέβαια. Αλλά μη με κάνεις να περιμένω πολύ. Δε μ'αρέσει καθόλου να περιμένω.»

«Δε θ'άφηνα ποτέ την Παντοκράτειρα να περιμένει,» είπε ο Φέλιξ Χάρλω. «Μπορώ να κάνω μια ερώτηση, όμως;» πρόσθεσε με κάποιο δισταγμό.

Η Αγαρίστη ανασήκωσε τους ώμους. «Κάνε.»

«Θα υπάρξει κάποια ανταμοιβή, σε περίπτωση που καταφέρουμε να βρούμε τον δολοφόνο;»

Η Αγαρίστη παρατήρησε το πρόσωπό του. *Οι πληροφορίες μου για σένα δεν έλεγαν ότι είσαι φιλάργυρος.* Αλλά η όψη του δεν φανέρωνε φιλαργυρία, έτσι δεν ήταν;

«Θα κάνω, ασφαλώς, ό,τι μπορώ,» εξηγήθηκε αμέσως ο Φέλιξ, βλέποντας πως η Παντοκράτειρα αργούσε να απαντήσει, «είτε αποφασίσεις να με ανταμείψεις είτε όχι. Ωστόσο, θα ήθελα να ξέρω, αν είναι δυνατόν...»

Απελπισμένος; Γιατί; Ή είναι μόνο η εντύπωσή μου; «Θα σε ανταμείψω,» του είπε η Αγαρίστη. «Πάντοτε ανταμείβω όσους με υπηρετούν καλά· μην ανησυχείς.»

«Ευχαριστώ, Μεγαλειοτάτη.»

«Ετοιμάσου τώρα. Περιμένω,» είπε η Αγαρίστη, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο κι ανάβοντας ένα τσιγάρο.

Ο Φέλιξ Χάρλω μπήκε σε μια πλευρική πόρτα, αφήνοντάς την μόνη.

Η Αγαρίστη κοιτούσε το δωμάτιο, καθώς περίμενε. Είδε περιοδικά, παλιότερα και νεότερα· πολλές από τις τελευταίες εφημερίδες· σκισμένες σελίδες και αποκόμματα από εφημερίδες και περιοδικά· μια μικρή στοίβα συνωμοσιολογικών βιβλίων· μια οθόνη, και μια κονσόλα με πλήκτρα εμπρός της· ένα βιβλίο που στη ράχη του έγραφε *Οι Γνωστότερες Μαγγανείες Απόκρυψης*· μια ντουλάπα, την οποία μισάνοιξε και μέσα είδε πανωφόρια και

γκαμπαρντίνες· δύο παλιούς, σκονισμένους πίνακες αμφιβόλου ποιότητας–

Η Παντοκράτειρα βαρέθηκε και κάθισε στην πολυθρόνα του Φέλιξ, βάζοντας τα μποτοφορεμένα πόδια της επάνω στο γραφείο, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Το τσιγάρο της τελείωνε, και το έσβησε σ'ένα τασάκι. Δίπλωσε τα χέρια της στο στήθος, και συνέχισε να περιμένει...

Όταν ο Φέλιξ επέστρεψε, ήταν ντυμένος όπως πριν, αλλά έχοντας έναν σάκο περασμένο στον ώμο. Κοντοστάθηκε, κοιτάζοντάς την να έχει τα πόδια της επάνω στο γραφείο του. Η όψη του μαρτυρούσε ότι δεν το ενέκρινε αυτό· και, μάλλον, ούτε το γεγονός ότι καθόταν στην πολυθρόνα του. Αλλά ήταν η Παντοκράτειρα· τι να της έλεγε; *Ξεκουμπίσου απ'τη θέση μου;*

Προτίμησε να μην πει τίποτα. Πλησίασε τη ντουλάπα, την άνοιξε, κι από μέσα πήρε μια γκαμπαρντίνα, την οποία και φόρεσε. Έπειτα, ζύγωσε το γραφείο και τράβηξε ένα συρτάρι, για να πάρει από εκεί ένα πιστόλι και να το κρύψει μες στο γιλέκο του.

«Είμαι έτοιμος,» είπε.

Η Αγαρίστη σηκώθηκε. «Τέλεια!»

5 – Η Γνωμάτευση Ενός Βιοσκόπου

Στην αρχή, ο Φέλιξ είχε πιστέψει ότι, πράγματι, ίσως να επρόκειτο για κάποια απατεώνισσα. Βέβαια, ποια θα τολμούσε να ισχυριστεί πως ήταν η Παντοκράτειρα; Θα έπρεπε να έχει τάσεις αυτοκτονίας. Γιατί, αναμφίβολα, θα μαθευόταν, και η τιμωρία της θα ήταν κάτι το... μάλλον, ασύλληπτο, αν έκρινε ο Φέλιξ από τους τρόπους με τους οποίους είχε ακούσει πως η Παντοκράτειρα τιμωρούσε όσους την εξαπατούσαν ή στρέφονταν εναντίον της.

Όμως, πάλι σύμφωνα με ό,τι είχε ακούσει, δεν πίστευε πως η Παντοκράτειρα θα ήταν έτσι όπως την είχε δει να είναι. Πίστευε πως θα ήταν μια πιο... επιβλητική μορφή. Πιο άγρια, ίσως. Αλλά η γυναίκα που είχε έρθει στο γραφείο του ήταν, αν μη τι άλλο, ευχάριστος τύπος. Περίεργο, πολύ περίεργο. Και ο Φέλιξ, καθότι ιδιωτικός ερευνητής, είχε μάθει πως πίσω από όλα τα περίεργα πράγματα κάτι κρυβόταν. Επομένως, θα μπορούσε αυτή να μην ήταν, τελικά, η Παντοκράτειρα; αναρωτιόταν.

Μετά, όμως, από όσα τού είχε πει, ποια άλλη θα μπορούσε να είναι εκτός από την Παντοκράτειρα; Η παράξενη γυναίκα –που αποκλείεται να ήταν πάνω από τριάντα χρονών– μιλούσε με τρόπο αληθοφανή, και είχε στη διάθεσή της πληροφορίες που, αν ήταν απατεώνισσα, πολύ δύσκολα θα μπορούσε να έχει.

Οι τελευταίες αμφιβολίες του Φέλιξ Χάρλω διαλύθηκαν από το μυαλό του, όταν, ακολουθώντας τη γυναίκα έξω απ'το διαμέρισμά του, είδε ότι, στον διάδρομο, τους περίμεναν τέσσερις Παντοκρατορικοί φρουροί, καθώς και δύο ψηλές, αρματωμένες οντότητες, που οι πανοπλίες τους ήταν φτιαγμένες από κάποιου είδους ύλη ή ενέργεια, η οποία, αν και μαύρη, γυάλιζε κάπου-κάπου με αργυρές και πορφυρές λάμψεις. Οι Υπερασπιστές. Ο

Φέλιξ τούς αναγνώριζε. Τους είχε δει σε φωτογραφίες και στους τηλεοπτικούς δέκτες, και είχε ακούσει πολλά γι'αυτούς. Πολλές φήμες και εικασίες, αλλά ελάχιστα που πίστευε ότι μπορεί να ήταν αλήθεια. Ωστόσο, για να βρίσκονταν οι Υπερασπιστές εδώ, τούτο μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα... *Η γυναίκα πλάι μου είναι, όντως, η Παντοκράτειρα.*

Και η γυναίκα τώρα είπε στους φρουρούς της: «Μπορούμε να πηγαίνουμε. Ο κύριος Φέλιξ Χάρλω θα έρθει μαζί μας.»

Ο Φέλιξ ακολούθησε την Παντοκράτειρα και τους συνοδούς της στον ανελκυστήρα. Μπήκε μαζί τους, και κατέβηκαν στο ισόγειο της πολυκατοικίας. Ο γαλανόδερμος θυρωρός τον κοίταξε καλά-καλά, καθώς εκείνος περνούσε από μπροστά του, βαδίζοντας πλάι στην ίδια την Παντοκράτειρα του Γνωστού Σύμπαντος. Ο Φέλιξ τού έκλεισε το μάτι.

Βγήκαν απ'την πολυκατοικία και προχώρησαν ως το μεγάλο εξάτροχο, θωρακισμένο όχημα που τους περίμενε απέξω. Η Παντοκράτειρα μπήκε σ'έναν ιδιαίτερο χώρο του οχήματος, και έκανε νόημα στον Φέλιξ να την ακολουθήσει. Εκείνος την ακολούθησε, και η πόρτα έκλεισε, αυτόματα, πίσω του. Του έκανε εντύπωση που δεν υπήρχαν φρουροί εδώ· αλλά μετά σκέφτηκε ότι, μάλλον, η Παντοκράτειρα θα είχε κάποιον άλλο τρόπο για να προστατεύεται. Αποκλείεται να ήταν τελείως απροστάτευτη.

«Κάθισε,» του είπε, δείχνοντας μια πολυθρόνα κι έναν σοφά με μια ημικυκλική χειρονομία. Μια χειρονομία που έμοιαζε να του δίνει το δικαίωμα να καθίσει όπου ήθελε, και να προσθέτει: *Σαν σ'το σπίτι σου.*

Ο Φέλιξ κάθισε στην πολυθρόνα, διστακτικά, παρά την άνετη συμπεριφορά της Παντοκράτειρας. Εξάλλου, εκείνη ήταν η Παντοκράτειρα· εκείνος δεν ήταν παρά ένας ιδιωτικός ερευνητής. *Πώς έμαθε για μένα, άραγε; Γιατί ήρθε σε μένα και όχι σε κάποιον άλλο;*

Η οθόνη που βρισκόταν στον τοίχο άναψε, δείχνοντας έναν δρόμο. Τον δρόμο που φαινόταν από το μπροστινό παράθυρο του οχήματος, ήταν βέβαιος ο Φέλιξ. Προφανώς, υπήρχε κάποιος τηλεοπτικός πομπός εκεί.

Το όχημα άρχισε να κινείται.

Η Παντοκράτειρα δεν είχε καθίσει ακόμα. «Έχεις φάει μεσημεριανό;» τον ρώτησε.

Το ρολόι έδειχνε 3.05 μ.μ.

«Όχι, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Για να είμαι ειλικρινής, σκεφτόμουν να πάρω μεσημεριανό όταν ήρθατε και με βρήκατε.»

«Στον ενικό, είπαμε.»

«Ναι, σωστά.»

Η Παντοκράτειρα πάτησε ένα πλήκτρο σε μια κονσόλα, και μια θυρίδα άνοιξε. Η θυρίδα ενός ψυγείου. Από μέσα, πήρε δύο πιάτα με φαγητό, και έδωσε το ένα στον Φέλιξ, λέγοντάς του: «Το ετοίμασαν στο μαγειρείο του Ανακτόρου, προτού φύγω. Μη νομίζεις ότι είναι κάνα μήνα κατεψυγμένο εδώ.»

Ο Φέλιξ δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. «Είμαι σίγουρος πως η Παντοκράτειρα δε θα έτρωγε φαγητό που είναι φτιαγμένο πριν από ένα μήνα.»

«Και έχεις δίκιο,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Τι θα πεις;» ρώτησε, πλησιάζοντας πάλι το ψυγείο.

Ο Φέλιξ σηκώθηκε από την πολυθρόνα και πλησίασε κι εκείνος, για να κοιτάξει μέσα. Επιπλέον, για κάποιο λόγο, δεν αισθανόταν βολικά να τον σερβίρει η Παντοκράτειρα, παρότι είχε αποδειχτεί πως δεν ήταν καμία μέγαιρα αλλά μια πολύ ευχάριστη και εντάξει τύπισσα.

Κοιτάζοντας μέσα στο ψυγείο, είδε πως είχε διάφορα ποτά. Επέλεξε ένα που ήταν σε μικρό μπουκάλι και ονομαζόταν Κρύος Ουρανός.

Η Παντοκράτειρα πήρε άλλο ένα μπουκάλι από το ίδιο ποτό και έκλεισε το ψυγείο. Πήγε στον σοφά κι άρχισε να τρώει.

Ο Φέλιξ κάθισε πάλι στην πολυθρόνα και τη μιμήθηκε.

Η Παντοκράτειρα τον παρατηρούσε με τα ανοιχτόχρωμα, γκρίζα μάτια της, και τελικά τον ρώτησε: «Έχεις δουλέψει για τον Ναό του Κρόνου;»

Ο Φέλιξ συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Έχεις δουλέψει για το Ναό ή δεν έχεις δουλέψει;» επέμεινε εκείνη.

Ο Φέλιξ σκέφτηκε ότι δε θα ήταν καλό να αρνηθεί να απαντήσει στην Παντοκράτειρα, ούτε να της πει ψέματα. «Ναι,» αποκρίθηκε, «έχω δουλέψει.»

Η Αγαρίστη στένεψε τα μάτια, σκεπτόμενη: *Γι' αυτό, λοιπόν, σε ξέρει η Ρία-Μία.* «Τι είδους δουλειά ήταν;»

Ο Φέλιξ ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό, αναλογιζόμενος ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος να απαντήσει. Δεν ήθελε να μπλέξει σε καμία περίεργη ιστορία. Ήδη ήταν μπλεγμένος αρκετά. «Κατασκοπευτικής φύσης,» είπε μόνο, παρατηρώντας την Παντοκράτειρα και περιμένοντας να δει πώς θα αντιδρούσε. Ευχόταν να μην τον ρωτούσε τίποτα περισσότερο.

Η Αγαρίστη μειδίασε, αχνά, βλέποντας την όψη του. Καταλάβαινε ότι τον είχε φέρει σε δύσκολη θέση· οι ιδιωτικοί ερευνητές δεν αποκάλυπταν πληροφορίες για τις υποθέσεις που αναλάμβαναν, αλλιώς έχαναν την αξιοπιστία τους. *Εγώ, όμως, είμαι η Παντοκράτειρα. Ό,τι λέω γίνεται.* «Για την Αρχιέρεια;» τον ρώτησε. «Για την Αρχιέρεια του Κρόνου δούλεψες;»

«Θα προτιμούσα να μην κάνουμε αυτή την κουβέντα...» παραδέχτηκε ο Φέλιξ.

«Μην ανησυχείς,» είπε η Αγαρίστη· «η Ρία-Μία είναι φίλη μου. Για την ακρίβεια, εκείνη σε σύστησε σε μένα· γι' αυτό κιόλας ρωτάω.»

Η Αρχιέρεια του Κρόνου με σύστησε. Μάλιστα... Δεν τον παραξένευε· την είχε υπηρετήσει καλά. «Ναι,» απάντησε, γνέφοντας καταφατικά. «Για την Αρχιέρεια είχα εργαστεί. Θέλεις να μάθεις κι άλλες λεπτομέρειες;»

«Για την ώρα, όχι,» είπε η Αγαρίστη, ανεβάζοντας τα μμποτοφορεμένα πόδια της στον σοφά και συνεχίζοντας να τρώει από το πιάτο της.

Ο Φέλιξ αισθάνθηκε ανακουφισμένος. Ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα, τρώγοντας κι εκείνος.

«Πού ακριβώς είναι το ξενοδοχείο 'Τα Επτά Τρίγωνα';» ρώτησε, ύστερα από λίγη ώρα.

«Δεν είναι πολύ μακριά από το Παντοτινό Ανάκτορο,» είπε η Αγαρίστη. Σηκώθηκε από τον σοφά, βάδισε ως την κονσόλα, πάτησε μερικά πλήκτρα, και στην οθόνη παρουσιάστηκε ένας χάρτης της Ρελκάμνια. Ο χάρτης μεγεθύνθηκε και εστιάστηκε γύρω από ένα οικοδόμημα που πλάι του ήταν οι λέξεις: ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ 'ΤΑ ΕΠΤΑ ΤΡΙΓΩΝΑ'.

«Δεν έχω ξαναπάει,» είπε ο Φέλιξ.

Η Αγαρίστη στράφηκε να τον κοιτάξει. «Και είναι πρόβλημα αυτό;»

«Δεν ήθελα να πω ότι είναι πρόβλημα. Απλά, δεν έχω ξαναπάει.»

Η Αγαρίστη πάτησε ένα πλήκτρο, και η οθόνη έδειξε πάλι τον δρόμο μπροστά από το όχημα. Επέστρεψε στον σοφά, για να τελειώσει το φαγητό της.

«Ήσασταν στενές φίλες με την Αγγελική;» ρώτησε ο Φέλιξ.

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. Στενές; Τι σήμαινε, αλήθεια, «στενή φίλη»; αναρωτήθηκε. Δε νόμιζε ότι είχε ποτέ της κάποια στενή φίλη. Ούτε παλιά που δεν ήταν η Παντοκράτειρα, ούτε τώρα που ήταν.

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Την ήξερα, όμως, αρκετά καλά.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Είχε πλάκα, αν και ήταν στριμμένη ο-

ρισμένες φορές.» Και ρώτησε: «Έχει αυτό καμια σχέση με την έρευνα;»

«Όχι απαραίτητα,» απάντησε ο Φέλιξ. Τελειώνοντας το φαγητό του, ισορρόπησε το πιάτο επάνω στον έναν βραχίονα της πολυθρόνας. «Εκτός αν κάποιος τη σκότωσε προκειμένου να εκδικηθεί εσένα. Πιστεύεις ότι θα μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο;» Ήπια μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό του.

Για να εκδικηθεί εμένα; απόρησε η Αγαρίστη. *Αν είναι δυνατόν!* Γέλασε. «Φυσικά και όχι. Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Είσαι η Παντοκράτειρα,» της είπε ο Φέλιξ. «Ένας εχθρός σου, που δεν μπορούσε να φτάσει σε σένα, πιθανώς να χτύπησε μια φίλη σου, για να σε κάνει να αισθανθείς άσχημα.»

Ο Ανδρόνικος; Λες ο Ανδρόνικος να ευθύνεται για το φόνο; Μάλλον όχι· δεν ήταν στο χαρακτήρα του. Παρότι είχε αποστατήσει, δε θα σκότωνε μια φίλη της για να εκδικηθεί εκείνη. Ή, μήπως, θα το έκανε;

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. «Επιπλέον, όπως σου είπα, δεν ήταν στενή μου φίλη. Δεν μπορεί κάποιος να τη σκότωσε για να με εκδικηθεί...» *Δεν είναι λογικό!* Ο Φέλιξ, όμως, είχε τώρα βάλει την αμφιβολία στο μυαλό της.

«Δεν έχεις, δηλαδή, κανέναν κατά νου που θα μπορούσε να δράσει έτσι;»

«Ο Ανδρόνικος, μόνο... Αλλά, ακόμα κι αυτός, δε μου φαίνεται πιθανό.»

«Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, της Απολλώνιας;»

«Ναι. Ήταν σύζυγός μου, αλλά μετά με πρόδωσε.»

«Το γνωρίζω,» είπε ο Φέλιξ Χάρλω. *Όπως επίσης κι ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν,* πρόσθεσε νοερά.

Έφτασαν στα *Επτά Τρίγωνα* στις δέκα παρά δέκα το βράδυ, γιατί το ξενοδοχείο βρισκόταν πολύ μακριά από την Α' Κατωρίγια Συνοικία· πιο μακριά κι από το Παντοτινό Ανάκτορο.

Το εξάτροχο όχημα μπήκε στο γκαράζ από μια γέφυρα, και σταμάτησε εκεί όπου είχε σταματήσει και την προηγούμενη φορά, όταν η Αγαρίστη είχε έρθει για να βρει τη φίλη της νεκρή. Οι πόρτες άνοιξαν, και η Παντοκράτειρα κι ο Φέλιξ Χάρλω βγήκαν, όπως επίσης και οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες και οι δύο Υπερασπιστές. Ανέβηκαν σ'έναν ανελκυστήρα και πήγαν στη σουίτα όπου είχε γίνει ο φόνος. Απέξω, στέκονταν μερικοί στρατιώτες, για να φρουρούν το μέρος. Παραμέρισαν, βλέποντας την Παντοκράτειρα να έρχεται μαζί με τους Υπερασπιστές της.

Η Αγαρίστη βάδισε μέσα στη μεγάλη, πολυτελή σουίτα με τον Φέλιξ Χάρλω δίπλα της, και σταμάτησε μόνο όταν ήταν στο υπνοδωμάτιο, όπου βρισκόταν το πτώμα της Αγγελικής και δύο φρουροί.

«Τι μυρίζει έτσι;» απαίτησε.

«Αντισηπτικό,» είπε ο Φέλιξ, που είχε αναγνωρίσει αμέσως την οσμή.

«Αντισηπτικό, Μεγαλειοτάτη,» επιβεβαίωσε ένας φρουρός.

Η Παντοκράτειρα στράφηκε, απότομα, να τον αντικρίσει. Καθόταν ώρες ολόκληρες μέσα στο όχημα, μέχρι να έρθει εδώ, και τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα. «Δε σας πρόσταξα να μην πειράξετε τίποτα;» φώναξε.

«Κρίθηκε απαραίτητο, Μεγαλειοτάτη. Το πτώμα θα είχε αρχίσει να αποσυντίθεται.»

Ο Φέλιξ είπε στην Αγαρίστη: «Έχει δίκιο. Και το αντισηπτικό,» πρόσθεσε, «δε νομίζω ότι θα μας δυσκολέψει σε τίποτα.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Ναι.»

Ο Φέλιξ πλησίασε το πτώμα και παρατήρησε τις τομές επάνω του. «Ακριβώς όπως μου το περιέγραψες,» είπε, δίχως να κοιτά-

ζει την Παντοκράτειρα. «Και, πράγματι, το τραύμα στο λαιμό πρέπει να ήταν που τη σκότωσε. Επιπλέον, το γεγονός ότι τη χτύπησαν εκεί, κι επομένως δεν μπορούσε να φωνάξει, ίσως να εξηγεί το ότι ο ταγματάρχης δεν άκουσε τίποτα-»

«Μπορεί, όμως, να είχε ακούσει κάτι πιο πριν!» τον διέκοψε η Αγαρίστη. «Προτού της τρυπήσουν το λαιμό.»

Ο Φέλιξ κατένευσε, και της είπε, γυρίζοντας να την αντικρίσει: «Θα πρέπει να φέρουμε έναν Βιοσκόπο.»

«Γιατί;»

«Για να ελέγξει αν υπάρχουν ουσίες στο σώμα της, όπως συζητήσαμε.»

Η Αγαρίστη στράφηκε στους στρατιώτες της. «Καλέστε έναν Βιοσκόπο!»

«Αμέσως, Αρχόντισσά μου!»

«Πού βρίσκεται τώρα ο ταγματάρχης;» ρώτησε την Αγαρίστη ο Φέλιξ.

«Δεν ξέρω. Θες να του μιλήσεις;»

Ο Φέλιξ φάνηκε διστακτικός. «Ας περιμένουμε τον Βιοσκόπο, πρώτα.»

«Εσύ,» τον ρώτησε η Αγαρίστη, «δεν έχεις κάποιον τρόπο για να αναγνωρίσεις αν υπάρχουν ουσίες στο σώμα της;»

«Αυτό μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους,» εξήγησε ο Φέλιξ. «Ωστόσο, ένας Βιοσκόπος είναι ο καλύτερος· θα κάνει κάποιο ξόρκι και θα μας απαντήσει αμέσως, χωρίς δυσκολία. Εκτός αν παρουσιαστεί καμία παράξενη επιπλοκή.»

Η Αγαρίστη σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, και περίμενε, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο και ρίχνοντας λοξές ματιές στη νεκρή της φίλη, που το κατάλευκο δέρμα της ήταν λερωμένο από το αίμα.

Ο μάγος δεν άργησε να έρθει. Ήταν ένας ξερακιανός, σαραντάρης άντρας με πράσινα μαλλιά και κατάμαυρο δέρμα. Φορούσε έναν μακρύ, χρυσαφί χιτώνα με μελανό σιρίτι. Συστήθηκε ως

Διόφαντος'νιρ, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση μπροστά στην Παντοκράτειρα.

«Τι θα επιθυμούσατε από εμένα, Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε.

«Να ελέγξεις το πτώμα,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. «Να δεις αν υπάρχουν ουσίες μέσα του.»

«Ουσίες,» εξήγησε ο Φέλιξ στον Βιοσκόπο, «που να προκαλούν παράλυση. Αλλά όχι μόνο· οτιδήποτε βρεις μας ενδιαφέρει.»

Ο Διόφαντος έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Παντοκράτειρα, κι εκείνη έγνεψε καταφατικά.

Ο μάγος πλησίασε το πτώμα, ύψωσε τα χέρια του πάνω απ'το κατάλευκο δέρμα, και υποτονθόρυσε μερικά λόγια μέσα απ'τα δόντια του. Τα μάτια του ήταν μισόκλειστα.

Μερικά λεπτά πέρασαν, κι ύστερα ο Διόφαντος'νιρ στράφηκε στην Παντοκράτειρα. Στο μέτωπό του, ιδρώτας γυάλιζε. «Αρχόντισσά μου,» είπε, «υπάρχει... κάτι μέσα της.»

Η Αγαρίστη κοίταξε τον Φέλιξ. «Είχες δίκιο!»

Ο Φέλιξ ρώτησε τον Βιοσκόπο: «Κάποια παραλυτική ουσία;»

Ο Διόφαντος κούνησε το κεφάλι. «Όχι... Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω τι μπορεί να είναι. Μοιάζει με... με κάποιου είδους οργανισμό, ο οποίος πεθαίνει... Κάποιο παράσιτο που-»

«Οργανισμός, μάγε;»

Η απόκοσμη φωνή ανήκε στον έναν απ'τους δύο Υπερασπιστές, και έκανε τους πάντες να στραφούν και να κοιτάξουν την ψηλή, επιβλητική, αρματωμένη μορφή.

«Ναι,» επιβεβαίωσε ο Διόφαντος, «οργανισμός. Έμβιος. Η γυναίκα ήταν ο ξενιστής του-»

«Θες να πεις πως κάτι ζούσε μέσα στην Αγγελική;» τον διέκοψε η Αγαρίστη.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Και ζει ακόμα;» ρώτησε ο Υπερασπιστής. «Δεν είναι νεκρός;»

Ο Φέλιξ συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας το αλλόκοτο, αρματωμένο πλάσμα. *Γιατί τέτοιο ξαφνικό ενδιαφέρον; Τόση ώρα, ήταν*

κι οι δυο τους σιωπηλοί. Δεν είχαν μιλήσει καθόλου από τότε που τους είχε πρωτοδεί, στον διάδρομο της πολυκατοικίας του, στην Α' Κατωρίγια Συνοικία.

«Πεθαίνει,» τόνισε ο Διόφαντος, απαντώντας στον Υπερασπιστή. «Το είπα και πριν. Το παράσιτο δεν μπορεί να ζήσει μετά το θάνατο του ξενιστή του.»

Η Αγαρίστη ρίγησε, άθελά της. *Τι σκατά συμβαίνει εδώ; σκέφτηκε.* Και ρώτησε τους Υπερασπιστές: «Τι ξέρετε γι' αυτό; Ξέρετε τι είναι το παράσιτο που είχε μπει μέσα στην Αγγελική;»

«Όχι, Αρχόντισσά μου. Θα είναι, όμως, επικίνδυνο, υποθέτουμε.»

«Γιατί το υποθέτετε αυτό, αν επιτρέπετε;» ρώτησε ο Φέλιξ Χάρλω.

Το κρανοφόρο κεφάλι του Υπερασπιστή στράφηκε στο μέρος του. Η μελανή του ύλη γυάλισε με πορφυρό χρώμα. «*Τα παράσιτα είναι πάντοτε επικίνδυνα, ερευνητή.*»

Ίσως να έχω αρχίσει να γίνομαι παρανοϊκός, σκέφτηκε ο Φέλιξ, *αλλά γιατί αυτό μου ακούγεται σαν απειλή;*

Η Αγαρίστη ρώτησε τον Βιοσκόπο: «Μπορείς να το ερευνήσεις; Μπορείς να μάθεις τι ακριβώς είναι αυτός ο οργανισμός μέσα στην Αγγελική;»

«Δε νομίζω, Αρχόντισσά μου,» απάντησε εκείνος. «Δεν υπάρχει ο απαιτούμενος χρόνος. Ο οργανισμός πεθαίνει.»

«Οι τομές,» είπε ο Φέλιξ. «Θα μπορούσαν οι τομές να έχουν κάποια σχέση; Θα μπορούσαν να επιταχύνουν τον θάνατο του οργανισμού;»

«Εικάζω πως, ναι, δε θα ήταν απίθανο.»

Τα μάτια της Αγαρίστης στένεψαν. «Δηλαδή... δηλαδή, μπορεί κάποιος να έκανε τις τομές επάνω της, για να σκοτώσει αυτό τον οργανισμό;»

«Δεν είναι δυνατόν να το γνωρίζω τούτο, Αρχόντισσά μου,» απάντησε ο Διόφαντος.

Η Παντοκράτειρα στράφηκε στον Φέλιξ Χάρλω με μια ερωτηματική όψη στο πρόσωπό της.

Ο ερευνητής είπε: «Δεν αποκλείεται. Αλλά θα πρέπει ο δολοφόνος να ήξερε για το παράσιτο, και...» Έσμιξε τα χείλη, προβληματισμένα. «Και, αν ήξερε για το παράσιτο, γιατί να μην προειδοποιήσει την Αγγελική; Γιατί να μην προσπαθήσει να τη βοηθήσει, κάπως;» Στράφηκε στον Βιοσκόπο. «Θα μπορούσε να σκοτώσει το παράσιτο χωρίς να σκοτώσει την Αγγελική; Ή ήταν υποχρεωτικό να πεθάνει κι εκείνη;»

«Δε γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Διόφαντος'νιρ. «Για να απαντήσω σ'αυτό, πρέπει να γίνει μελέτη του οργανισμού' και χρόνος για κάτι τέτοιο δεν υπάρχει.»

Ο Φέλιξ ρώτησε την Παντοκράτειρα: «Ποιος θα μπορούσε να ξέρει για το παράσιτο μέσα της;»

Η Αγαρίστη ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω;»

Ο Φέλιξ ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά. «Ο ταγματάρχης;»

«Δε μου είπε κάτι. Αλλά, ακόμα κι αν το ήξερε, γιατί να σκοτώσει την Αγγελική; Δεν είναι λογικό.»

»Νομίζω, όμως, πως ίσως να έχω κάποια στοιχεία που μπορούν να μας βοηθήσουν.»

«Τι στοιχεία;»

«Από τους τηλεοπτικούς πομπούς του ξενοδοχείου,» εξήγησε η Αγαρίστη. «Αλλά καλύτερα να πάμε στο Παντοτινό Ανάκτορο για να κοιτάξουμε τις πληροφορίες αυτές.»

Ο Φέλιξ ένευσε. «Όπως επιθυμείς.»

6 – Η Ανάκριση Μιας Μάγισσας

Στο Παντοτινό Ανάκτορο, η Αγαρίστη οδήγησε τον Φέλιξ Χάρλω προς τα διαμερίσματά της, ενώ εκείνος κοίταζε τριγύρω, σαν χαμένος. Προφανώς, δεν είχε ξαναβρεθεί μέσα σ'ένα τόσο μεγάλο οικοδόμημα ποτέ στη ζωή του.

Δύο Υπερασπιστές τούς περίμεναν κοντά στην είσοδο των διαμερισμάτων της Παντοκράτειρας, ενώ οι άλλοι δύο βάδιζαν πίσω τους, ακολουθώντας τους. Η Αγαρίστη δεν τους έδωσε σημασία, καθώς είχε μάθει να τους βλέπει σχεδόν ως μέρος του σπιτιού της, όπως θα έβλεπε κανείς ένα έπιπλο, ή ένα πολύ χρήσιμο μηχανήμα. Στον Φέλιξ, όμως, ήταν φανερό ότι οι αλλόκοτες οντότητες έκαναν ζοηρή εντύπωση.

Η Παντοκράτειρα τον οδήγησε σ'ένα δωμάτιο τηλεπικοινωνιών, κάνοντας νόημα στους Υπερασπιστές ότι δεν υπήρχε λόγος να έρθουν μαζί. Πλησίασε μια κονσόλα και πάτησε μερικά πλήκτρα, καλώντας τον Ρίμναλ'μορ.

Παρότι μεσάνυχτα, η όψη του συζύγου της παρουσιάστηκε αμέσως σε μια οθόνη. Η Αγαρίστη ήξερε πολύ καλά ότι ο μάγος κοιμόταν, συνήθως, μπροστά στους μηχανικούς του εξοπλισμούς... όταν κοιμόταν καν' γιατί υπήρχαν και νύχτες που έμενε άυπνος, ασχολούμενος με πράγματα που η Αγαρίστη δεν ήξερε πόσο ουσιώδη μπορεί να ήταν, ή πόσο επουσιώδη. Επίσης, το σεξ δεν έμοιαζε να τον πολυενδιαφέρει· κρίμα, καθώς δεν ήταν άσχημος.

«Τι είναι, αγάπη;» είπε ο Ρίμναλ'μορ.

«Κοίταξες τα δεδομένα από τους τηλεοπτικούς πομπούς των *Επτά Τριγώνων*;» τον ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ναι. Ορισμένα από αυτά.»

«Και σε τι συμπέρασμα έφτασες;»

«Σε κανένα συμπέρασμα, δυστυχώς.» Κι αν έκρινε η Αγαρίστη από την όψη του, το θέμα έπρεπε να είχε πάψει να τον απασχολεί.

«Μπορείς να μου τα στείλεις; Είμαι στα διαμερίσματά μου, στο Παντοτινό Ανάκτορο.»

«Ναι, το βλέπω. Θα σ'τα στείλω.»

Ένα φωτάκι άρχισε ν'αναβοσβήνει επάνω σε μια κονσόλα, καθώς τα δεδομένα έρχονταν.

«Με χρειάζεσαι για τίποτ'άλλο;» ρώτησε ο Ρίμναλ'μορ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη.

«Καληνύχτα, αγάπη.»

«Καληνύχτα.»

Η οθόνη έσβησε.

Η Αγαρίστη πάτησε μερικά πλήκτρα, και μια άλλη οθόνη άναψε, παρουσιάζοντας τα δεδομένα από τους τηλεοπτικούς πομπούς των *Επτά Τριγώνων*, σύμφωνα με τους ορόφους του ξενοδοχείου και τις ώρες.

Η Παντοκράτειρα στράφηκε στον Φέλιξ Χάρλω. «Τι θα έπρεπε να κοιτάζουμε πρώτα;»

«Τα δεδομένα των πομπών που βρίσκονται πιο κοντά στη σουίτα του θύματος, μισή ώρα προτού γίνει το έγκλημα.»

Η Αγαρίστη πάτησε μερικά πλήκτρα, και μια άλλη, πολύ μεγαλύτερη οθόνη άναψε, διαιρεμένη σε υποοθόνες, που έδειχναν αυτά που έβλεπε ο κάθε πομπός.

Ο Φέλιξ Χάρλω στάθηκε μπροστά τους, παρατηρώντας με τα χέρια του πιασμένα πίσω απ'την πλάτη.

Η Αγαρίστη στάθηκε πλάι του με τα δικά της χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Ήθελε, απελπισμένα, να κάνει ένα μπάνιο, ύστερα από τόσες ώρες μέσα στο όχημά της, αλλά πρώτα σκόπευε να δει σε τι συμπέρασμα θα έφτανε ο Φέλιξ Χάρλω από τα δεδομένα των πομπών.

Δεν ήταν, όμως, εκείνος που, τελικά, μίλησε πρώτος.

«Η Φενίλδα!» έκανε η Αγαρίστη, έκπληκτη.

«Αυτή η γυναίκα;» είπε ο Φέλιξ. «Τη γνωρίζεις;»

Η Φενίλδα'σαρ, μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών και φίλη της Παντοκράτειρας, βάδιζε σ'έναν απ'τους διαδρόμους που βρίσκονταν κοντά στη σουίτα της Αγγελικής. Γύρω της ήταν τρεις άντρες, τους οποίους η Αγαρίστη δεν αναγνώριζε.

«Φυσικά και τη γνωρίζω,» απάντησε η Παντοκράτειρα στον Φέλιξ Χάρλω. «Και φαίνεται να πηγαίνει προς...» Συνοφρυώθηκε. «Η κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος. Πηγαίνει προς τον διάδρομο όπου τα δεδομένα του τηλεοπτικού πομπού έχουν αλλάξει. Προς τον διάδρομο έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής.»

«Μα τους θεούς!» είπε η Αγαρίστη. «Τι μπορεί να έκανε η Φενίλδα εκεί, μια τέτοια ύποπτη ώρα;»

«Φενίλδα, τη λένε;»

Η Αγαρίστη ένευσε. «Φενίλδα'σαρ.»

«Μάγισσα, λοιπόν,» είπε ο Φέλιξ, πατώντας ένα πλήκτρο και παγώνοντας την οθόνη. «Του τάγματος των Ερευνητών.» Γνώριζε τι σήμαινε το *΄σαρ* στο τέλος του ονόματός της. *Και είναι πανέμορφη*, παρατήρησε. *Κουκλάρα*. Η γυναίκα είχε γαλανό δέρμα και μαύρα μαλλιά, μακριά ως τη μέση. Φορούσε ένα πράσινο, μεταξωτό φόρεμα, και το σώμα της διαγραφόταν τέλειο από κάτω του. Καμπυλωτό, λεπτό, και εύγραμμο. Οι τρεις άντρες έμοιαζαν να γίνονται αόρατοι πλάι της. Ο Φέλιξ, όμως, βάζοντας τη λογική του ερευνητή να λειτουργήσει, πήρε τα μάτια του από τη Φενίλδα και κοίταξε και τους συνοδούς της. Ο ένας ήταν γαλανόδερμος, σαν κι εκείνη· οι άλλοι δύο είχαν δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. Τα ρούχα τους ήταν απλά, αλλά όχι φτηνιάρικα.

«Τους υπόλοιπους τούς γνωρίζεις;» ρώτησε ο Φέλιξ την Παντοκράτειρα.

«Όχι,» απάντησε εκείνη. «Τη Φενίλδα την ξέρω επειδή είναι φίλη μου.»

«Την ήξερε κι η Αγγελική;»

«Ναι.»

Ο Φέλιξ πάτησε ένα πλήκτρο, ενεργοποιώντας πάλι την οθόνη, και αφήνοντας τη Φενίλδα και τους συνοδούς της να προχωρήσουν μέσα στον διάδρομο... και να χαθούν.

«Τα αλλοιωμένα δεδομένα,» μουρμούρισε. «Κανονικά, εδώ θα έπρεπε να μπορεί να τους πιάσει ο άλλος πομπός. Αλλά, όπως μου είπες, η αληθινή του εικόνα έχει, πράγματι, καταστραφεί από ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας. Κι αυτή η Φενίλδα'σαρ, αφού είναι μάγισσα...» ο Φέλιξ στράφηκε, για να κοιτάξει την Παντοκράτειρα, «δεν μπορεί παρά να είναι ύποπτη.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. Δεν έχει άδικο, σκέφτηκε. Αλλά... η Φενίλδα να σκότωσε την Αγγελική; Γιατί; Δε θυμάμαι να ήταν στα μαχαίρια οι δυο τους. Κι ακόμα κι αν είχαν τσακωθεί για κάτι, η Φενίλδα δεν ήταν ποτέ παρορμητικός τύπος, πόσω μάλλον δολοφονική...

«Υπήρχε λόγος να τη θέλει νεκρή;» συνέχισε ο Φέλιξ, βλέποντας την Παντοκράτειρα σκεπτική.

Η Αγαρίστη κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

Ο Φέλιξ έστρεψε πάλι το βλέμμα του στην οθόνη. «Ας δούμε, τότε, τα τηλεοπτικά δεδομένα ύστερα από τον φόνο.»

Η Αγαρίστη πάτησε μερικά πλήκτρα, και οι υποδιαιρέσεις της οθόνης άλλαξαν εικόνα.

Η Φενίλδα'σαρ φάνηκε πάλι να περνά, μαζί με τους τρεις άντρες. Και ερχόταν από τον διάδρομο έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής.

«Τι στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος γίνεται εδώ;...» μουρμούρισε η Αγαρίστη. *Η Φενίλδα, στο μέρος όπου σκότωσαν την Αγγελική; Γιατί; Έσφιξε τις γροθιές της.*

Ο Φέλιξ παρατήρησε τη σύγχυση της Παντοκράτειρας, και είπε: «Ας μη βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα. Δε σημαίνει ότι αυτή τη σκότωσε.»

«Μα,» έκανε η Αγαρίστη, «ήταν έξω απ'τη σουίτα της, την ώρα του φόνου!»

«Και ο Ταγματάρχης Νέλκος ήταν μέσα στη σουίτα της την ώρα του φόνου,» της θύμισε ο Φέλιξ.

«Ναι, σωστό αυτό· αλλά η Φενίλδα, νομίζω, θα μπορούσε να κάνει το Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας. Δεν την έχω δει να το ξανακάνει, βέβαια, όμως είναι πολύ πιθανό να μπορεί να το κάνει. Είναι μάγισσα.»

«Του τάγματος των Ερευνητών. Οι Ερευνητές ασχολούνται, συνήθως, με άλλου είδους πράγματα, όχι με το πώς να εξαπατούν πληροφοριακά συστήματα. Ωστόσο, δεν έχεις άδικο: θα μπορούσε να έχει κάνει ένα τέτοιο ξόρκι.»

«Να την καλέσω;»

«Είναι λίγο αργά-»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα· είναι φίλη μου,» εξήγησε η Αγαρίστη. «Κι επιπλέον, μένει εδώ, στο Παντοτινό Ανάκτορο. Ασχολείται με ερευνητικά θέματα, σχετικά με τις διαστάσεις του σύμπαντος.»

Ο Φέλιξ έγνεψε. «Ό,τι νομίζεις.»

Η Αγαρίστη πλησίασε μια μικρή οθόνη, πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα κοντά της, και το σήμα δόθηκε. Η απάντηση άργησε να έρθει, αλλά ήρθε. Η οθόνη άναψε, δείχνοντας το πρόσωπο της Φενίλδα'σαρ.

«Σε ξύπνησα, Φενίλδα;» ρώτησε η Αγαρίστη.

Εκείνη έτριψε τα μάτια της. «Ναι. Συμβαίνει κάτι; Είμαι πολύ κουρασμένη...»

«Σε χρειάζομαι στα διαμερίσματά μου. Αμέσως.»

Η Φενίλδα αναστέναξε. «Εντάξει, έρχομαι.» Η οθόνη έσβησε.

Η Αγαρίστη βάδισε προς την έξοδο του δωματίου, κάνοντας νόημα στον Φέλιξ να την ακολουθήσει.

Εκείνος την ακολούθησε, μέσα σε διαδρόμους και άλλα δωμάτια των διαμερισμάτων της, και έφτασαν σ'ένα μικρό σαλόνι. «Κάθισε όπου θες,» του είπε η Παντοκράτειρα, και η ίδια κάθισε

σ'έναν μεγάλο, μαλακό, λευκό καναπέ. «Πιες ό,τι θες.» Του έδειξε την κάβα.

Ο Φέλιξ πλησίασε και κοίταξε τα ποτά.

Η Αγαρίστη έβγαλε τις ψηλές μπότες της και ξάπλωσε μπρούμυτα πάνω στον καναπέ, αγκαλιάζοντας ένα μαξιλάρι. *Μα τον Κρόνο, σκέφτηκε, θέλω να κοιμηθώ. Να κάνω ένα μπάνιο και να κοιμηθώ.* Αλλά δε γινόταν τώρα· την ενδιέφερε να μάθει τι θα έλεγε η Φενίλδα. Η παρουσία της στα *Επτά Τρίγωνα* ήταν, αναμφίβολα, πολύ παράξενη.

Ο Φέλιξ Χάρλω γέμισε ένα ποτήρι με Σεργήλιο κρασί, και, προτού πάει να καθίσει κάπου, η Παντοκράτειρα τού είπε: «Φέρε μου έναν Κρύο Ουρανό.»

Ο Φέλιξ άνοιξε το μικρό ψυγείο της κάβας, πήρε ένα μπουκάλι, και το πήγε στην Αγαρίστη, η οποία, ακόμα ξαπλωμένη μπρούμυτα, τράβηξε το πώμα και ήπια μια μεγάλη γουλιά.

Ο Φέλιξ κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Η Αγαρίστη ήπια άλλη μια γουλιά, και τον παρατήρησε. «Δεν είσαι παντρεμένος, έτσι;» τον ρώτησε.

«Όχι,» απάντησε εκείνος, δοκιμάζοντας το κρασί του.

«Το ήξερα. Το λένε οι πληροφορίες μου για σένα.»

Ο Φέλιξ ανασήκωσε τους ώμους.

«Είσαι μαζί με κάποια;»

«Εννοείς αν μένω μαζί με κάποια; Όχι.»

«Δε βλέπεις καμία γυναίκα, δηλαδή;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Κατά καιρούς, ναι. Αλλά δεν έχω κάτι σταθερό, αν αυτό ρωτάς. Και, αλήθεια, γιατί ρωτάς;»

«Γυναικεία περιέργεια.»

Ο Φέλιξ Χάρλω ήπια μια μικρή γουλιά από το Σεργήλιο κρασί του, παρατηρώντας την Παντοκράτειρα, όπως κι εκείνη τον παρατηρούσε. *Μην είσαι παράλογος, είπε στον εαυτό του. Είναι η Παντοκράτειρα· τι μπορεί να βρίσκει σε σένα; Οι σύζυγοί της είναι πρίγκιπες, φιλόσοφοι, μάγοι, και επιστήμονες.*

Την είδε να υπομειδιά, λες και μπορούσε να διαβάσει το μυαλό του.

Η Φενίλδα'σαρ δεν άργησε να έρθει. Προτού η Αγαρίστη και ο Φέλιξ ανταλλάξουν άλλες κουβέντες, ένας Υπερασπιστής μπήκε στο σαλόνι, συνοδεύοντας τη γαλανόδερμη μάγισσα.

Στην πραγματικότητα, σκέφτηκε ο Φέλιξ, είναι καλύτερη απ'ό,τι στην οθόνη. Αν εξαιρέσουμε αυτά τα γυαλιά...

Η Φενίλδα φορούσε ένα ζευγάρι μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά. Το φόρεμά της ήταν μαύρο και εφαρμοστό, και δεν είχε κοσμήματα επάνω της, ούτε το πρόσωπό της ήταν βαμμένο. Παρ'όλ'αυτά, εξακολουθούσε να είναι πανέμορφη, έκρινε ο Φέλιξ.

«Φενίλδα!» είπε η Παντοκράτειρα, χωρίς να σηκωθεί. «Τι κάνεις;»

«Καλά είμαι,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Ποιος είναι ο κύριος;» Κοίταξε τον Φέλιξ.

Εκείνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, έτοιμος να συστηθεί, αλλά η Αγαρίστη μίλησε πρώτη: «Φέλιξ Χάρλω, τον λένε. Είναι ιδιωτικός ερευνητής. Ερευνούμε τον φόνο της Αγγελικής, μαζί.»

«Αα...» έκανε, χαμηλόφωνα, η Φενίλδα.

«Χαίρω πολύ,» της είπε ο Φέλιξ.

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε εκείνη, κάπως μουδιασμένα.

«Σε είδαμε στο ξενοδοχείο, Φενίλδα,» είπε η Αγαρίστη.

«Στο ξενοδοχείο;»

«Στα *Επτά Τρίγωνα*. Τριγύριζες κοντά στη σουίτα της Αγγελικής, την ώρα του φόνου. Θες να μας πεις τι έκανες εκεί; –Αλλά κάθισε, πρώτα' μη στέκεσαι.»

Η Φενίλδα, μοιάζοντας να νιώθει άβολα, κάθισε σε μια πολυθρόνα. Το βλέμμα της πήγε, προς στιγμή, στον Φέλιξ, ο οποίος είχε ήδη καθίσει, και μετά επέστρεψε πάλι στην Αγαρίστη. «Γιατί με ρωτάς; Πιστεύεις ότι εγώ... εγώ...;»

Η Παντοκράτειρα γέλασε. «Φοβάσαι, Φενίλδα;»

«Φυσικά και φοβάμαι! Πώς είναι δυνατόν να σκέφτεσαι ότι εγώ θα σκότωνα την Αγγελική;»

Η Αγαρίστη ύψωσε το χέρι της. «Περίμενε.» Ήπια μια γουλιά Κρύο Ουρανό· το μπουκάλι πλησίαζε στο τέλος του, και η Παντοκράτειρα ένιωθε το κεφάλι της ελαφρύτερο από πριν. «Περίμενε. Δε σε κατηγορήσα ότι τη σκότωσες. Απλά, θέλω να μάθω τι έκανες εκείνη την ώρα στα *Επτά Τρίγωνα*. Και γιατί τριγύριζες κοντά στη σουίτα της Αγγελικής. Οι τηλεοπτικοί πομποί σε κατέγραψαν, Φενίλδα.»

«Μια βόλτα έκανα μόνο...»

«Κι αυτοί οι τρεις τύποι μαζί σου; Ποιοι ήταν;»

Η Φενίλδα έπλεξε τα δάχτυλά της, νευρικά. «Φρουροί ήταν. Παντοκρατορικοί φρουροί. Στρατιώτες.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Στρατιώτες;»

Η Φενίλδα ένενυσε.

«Και τι έκανες εσύ μαζί τους; Δεν τους έχω ξαναδεί κοντά σου. Και γιατί είχατε πάει στα *Επτά Τρίγωνα*;»

«Για...» Το γαλανό χρώμα στα μάγουλα της Φενίλδα σκούρυνε. «Για προσωπικούς λόγους. Είχαμε κλείσει και δωμάτιο. Μπορείς να το ελέγξεις.»

Η Αγαρίστη μειδίασε. «Θες να πεις ότι αυτοί οι τρεις είναι εραστές σου, Φενίλδα;»

Η Φενίλδα κόμπιασε. «Σχεδόν... Δηλαδή, έχουμε κάποια σχέση...» Τα μάτια της πήγαν στον Φέλιξ και μετά, γρήγορα, επέστρεψαν στην Παντοκράτειρα. «Ελπίζω να μη βγει τίποτα απ' αυτό το δωμάτιο.»

«Μην ανησυχείς,» της είπε η Αγαρίστη, και τελείωσε τον Κρύο Ουρανό.

Τρεις εραστές; σκέφτηκε ο Φέλιξ Χάρλω. *Και όλοι μαζί στο ίδιο δωμάτιο;* Κοίταξε τη Φενίλδα, από τα νύχια των ποδιών της μέχρι την κορυφή του κεφαλιού της. *Όχι πως με εκπλήσσει... Αλλά η*

συμπεριφορά της είναι λιγάκι παράξενη, δεν είναι; Ή, μήπως, είναι γενικά τόσο ντροπαλή;

Η Αγαρίστη γέλασε. «Φενίλδα,» ρώτησε, «πόσο καιρό κάνεις παιχνιδάκια μ'αυτούς τους τύπους;»

Τα μάγουλα της μάγισσας σκούρυναν ακόμα περισσότερο. «Έχει σημασία;» αποκρίθηκε, εκνευρισμένα. «Θα σου πω άλλη φορά, αν σ'ενδιαφέρει τόσο!»

«Μη ντρέπεσαι τον Φέλιξ. Είναι-»

Ο Φέλιξ τη διέκοψε. «Με συγχωρείς,» είπε.

Η Παντοκράτειρα έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. Δεν της άρεσε να τη διακόπτουν.

«Θα μπορούσα να τη ρωτήσω εγώ κάποια πράγματα;» είπε ο Φέλιξ.

«Ρώτα την ό,τι θες.» Η Αγαρίστη σηκώθηκε απ'τον καναπέ. «Εγώ πάω στην τουαλέτα και επιστρέφω.» Και έφυγε απ'το δωμάτιο.

Η Φενίλδα κοίταξε τον Φέλιξ Χάρλω, διστακτικά. «Η Μεγαλειότητα είναι, ορισμένες φορές, κάπως... αδιάκριτη,» του είπε.

Ο Φέλιξ χαμογέλασε. «Δεν υπάρχει πρόβλημα,» τη διαβεβαίωσε. «Από εμένα, τουλάχιστον, τίποτα δεν πρόκειται να διαρρεύσει.»

«Σ'ευχαριστώ,» είπε η Φενίλδα.

«Θέλεις ένα ποτό;»

«Ναι.»

Ο Φέλιξ σηκώθηκε και πήγε στην κάβα. «Τι προτιμάς;»

«Ό,τι νομίζεις.»

Ο Φέλιξ τής γέμισε ένα ποτήρι με Σεργήλιο κρασί και της το έδωσε. «Είπες πως έκανες βόλτα μέσα στο ξενοδοχείο, Φενίλδα, σωστά;»

Η μάγισσα ήπια μια μικρή γουλιά. «Ναι. Έκανα μια μικρή βόλτα μαζί με τους φίλους μου, για να ξεσκάσουμε.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Το θεωρείς ύποπτο αυτό;»

«Η δουλειά μου είναι να θεωρώ τα πάντα ύποπτα,» απάντησε ο Φέλιξ, καθίζοντας στην πολυθρόνα του. «Γνωρίζεις το Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας;» τη ρώτησε.

Η Φενίλδα ήπια κι άλλο κρασί. «Ναι.»

«Τα δεδομένα του τηλεοπτικού πομπού, στον διάδρομο έξω από τη σουίτα της Αγγελικής, έχουν αλλοιωθεί. Με τη χρήση ενός Ξορκιού Τηλεοπτικής Ασυνέχειας. Το ξέρεις αυτό;»

«Πρώτη φορά το ακούω. Και μη μου πεις τώρα ότι, επειδή ξέρω το εν λόγω ξόρκι, σημαίνει πως το χρησιμοποίησα κιόλας. Ένα σωρό μάγοι ξέρουν αυτό το ξόρκι! Ορισμένοι το παραδέχονται, ορισμένοι όχι. Μην τρελαθούμε!»

«Οι περισσότεροι Ερευνητές, όμως, γνωρίζουν άλλου είδους ξόρκια, ή κάνω λάθος;»

«Οι Ερευνητές, κύριε Χάρλω, εστιάζονται σε άλλου είδους ξόρκια. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορούν να γνωρίζουν κι ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας!»

Η Αγαρίστη, εκείνη τη στιγμή, επέστρεψε και ξάπλωσε πάλι στον καναπέ, μπρούμυτα όπως πριν.

«Μάλιστα, όπως ήδη σου είπα,» συνέχισε η Φενίλδα, «πολλοί μάγοι το ξέρουν αλλά δεν το παραδέχονται. Ο λόγος είναι ότι απλά δε θέλουν να τους παρακολουθούν· δεν είναι ανάγκη να έχουν κάτι ύποπτο στο μυαλό τους!»

Ο Φέλιξ ένευσε. «Εντάξει, έχεις δίκιο σ' αυτό.»

Η Φενίλδα'σαρ ήπια ακόμα μια γουλιά απ' το κρασί της, και είπε στην Αγαρίστη: «Δεν τη σκότωσα εγώ. Για ποιο λόγο να τη σκοτώσω, μπορείς να μου πεις; Είχαμε έρθει σε ρήξη ποτέ; Ή, μήπως, είχα κάνει ποτέ κάτι παρόμοιο και δεν το ξέρω;»

«Για όλα υπάρχει η πρώτη φορά, Φενίλδα,» αποκρίθηκε η Παντοκράτειρα.

«Μην ανησυχείς,» είπε αμέσως ο Φέλιξ στη μάγισσα. «Δε σε καταδικάζει κανένας. Απλώς, γίνεται μια έρευνα. Θα μου απαντήσεις σε κάτι ακόμα;»

Η Φενίλδα ένενυσε. «Εντάξει.» Έμοιαζε πάλι φοβισμένη.

Η Παντοκράτειρα δε μ'άφήνει να κάνω τη δουλειά μου! σκέφτηκε ο Φέλιξ, εκνευρισμένα. Την τρομάζει χωρίς λόγο· κι έτσι, είναι δύσκολο να καταλάβω αν έχει ουσιαστικό λόγο να φοβάται.

«Καθώς περνούσες κοντά από τη σουίτα της Αγγελικής, πρόσεξες ή άκουσες κάτι ασυνήθιστο;» ρώτησε τη Φενίλδα.

Εκείνη φάνηκε σκεπτική για λίγο (*Προσποιητό, αναρωτήθηκε ο Φέλιξ, ή αληθινό;*) και, ύστερα, κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω.»

«Αυτό είναι κάπως περίεργο, ξέρεις, γιατί η ώρα που πέρασες από εκεί συμπίπτει με την ώρα του φόνου και την ώρα που αλλοιώθηκαν τα δεδομένα στον τηλεοπτικό πομπό του διαδρόμου.»

«Εντάξει,» είπε η Φενίλδα, «ίσως να είναι παράξενο, αλλά τι θέλεις να κάνω τώρα γι'αυτό; Εγώ δεν ήξερα καν ότι η Αγγελική έμενε σ'εκείνη τη σουίτα. Επομένως, μπορεί αυτός νάναι κι ο λόγος που δεν πρόσεξα κάτι. Ίσως να μην κοιτούσα εκεί όπου έπρεπε. Ήμουν με παρέα, εξάλλου.»

«Καλώς,» είπε ο Φέλιξ. «Δεν έχω άλλες ερωτήσεις να σου κάνω, Φενίλδα. Μπορείς να πηγαίνεις. Εκτός αν θέλει να σε ρωτήσει κάτι η Μεγαλειοτάτη.» *Και καλύτερα να μην το κάνει, πρόσθεσε νοερά.*

Η μάγισσα κοίταξε την Αγαρίστη.

Εκείνη είπε: «Θα μου πεις τα ονόματα των εραστών σου, Φενίλδα;»

«Φρίξος Λιθοδόμος. Τέριν Μάλροθ. Αλέξανδρος Σάρντω.»

«Είναι εδώ;» ρώτησε η Αγαρίστη. «Στο Ανάκτορο;»

«Ναι. Μπορώ να πηγαίνω, τώρα;»

«Πήγαινε· αλλά ίσως χρειαστεί να ξαναμιλήσουμε αύριο.»

«Όποτε θέλεις,» είπε η Φενίλδα, και σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα. «Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα,» τη χαιρέτησε ο Φέλιξ.

Η Φενίλδα'σαρ έφυγε.

Η Παντοκράτειρα κοίταξε τον Φέλιξ, υπομειδιώντας. «Τη γουστάρεις, ε;»

Εκείνος αιφνιδιάστηκε (αν και, κρίνοντας απ'το χαρακτήρα της, σκέφτηκε ότι, μάλλον, δε θα έπρεπε). «Είναι, σίγουρα, όμορφη γυναίκα...»

Η Αγαρίστη γέλασε. «Γι'αυτό είσαι ελαστικός μαζί της!»

«Δεν είμαι ελαστικός· κάνω τη δουλειά μου κανονικά–»

«Δε σε πιστεύω!»

«Δεν πιστεύεις ότι κάνω τη δουλειά μου όπως πρέπει, Αρχόντισσά μου;»

Η Αγαρίστη γέλασε ξανά. «Ακούγεσαι θυμωμένος, Φέλιξ!» Σηκώθηκε απ'τον καναπέ. «Πες μου την αλήθεια: Είσαι ελαστικός μαζί της επειδή τη γουστάρεις;»

«Φυσικά και όχι, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ Χάρλω, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν.

«Μάλιστα...» είπε η Παντοκράτειρα, ατενίζοντάς τον ερευνητικά. «Σε πιστεύω. Δε νομίζεις, όμως, ότι η συμπεριφορά της ήταν περίεργη;» ρώτησε, συνοφρυωμένη.

«Το νομίζω, αλλά δε χρειαζόταν να της το πω κιόλας.»

«Το θεωρείς πιθανό, δηλαδή, να έκανε το φόνο;»

«Το μόνο που μπορώ να θεωρώ πιθανό, μέχρι στιγμής, είναι ότι έκανε το Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας. Χωρίς, βέβαια, να είμαι σίγουρος. Γιατί σε ένα πράγμα είχε δίκιο, ξέρεις: επειδή γνωρίζει το ξόρκι, δε σημαίνει ότι το χρησιμοποίησε κιόλας. Είναι όπως με τα όπλα: επειδή κρατάς πιστόλι, δε σημαίνει ότι το σήκωσες για να σκοτώσεις.»

«Είσαι καλός,» παρατήρησε η Παντοκράτειρα. «Ελπίζω μόνο να καταφέρεις να μου βρεις και ποιος είναι ο δολοφόνος της Αγγελικής.»

«Θα κάνω τα αδύνατα δυνατά, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Φέλιξ.

«Μου αρέσουν οι υποσχέσεις. Είναι σαν προκλήσεις! Πρέπει να καταφέρεις αυτό που λες, αλλιώς υπάρχουν συνέπειες!»

Τι στον Σκοτοδαίμονα εννοεί; σκέφτηκε ο Φέλιξ.

Η Παντοκράτειρα ρώτησε: «Να φέρουμε και τους εραστές της, για να τους μιλήσουμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, καθαρίζοντας το λαιμό του, «καλό θα ήταν.»

Η Φενίλδα'σαρ μπήκε στα δωμάτιά της, ταραγμένη.

Και, πηγαίνοντας προς την κρεβατοκάμαρα, ανακάλυψε, ξαφνικά, ότι δεν ήταν μόνη.

Αναπήδησε, νιώθοντας την καρδιά της να χτυποβροντά κάτω απ'το στήθος της.

«Τι κάνετε εδώ;» απαίτησε, καθώς ο Τέριν άναψε περισσότερο το φως, αποκαλύπτοντας τις μορφές τους.

«Ειδοποιηθήκαμε,» εξήγησε ο Αλέξανδρος, που είχε γαλανό δέρμα, πράσινα μαλλιά, και μούσι. «Και ήρθαμε, για να μας ενημερώσεις.»

«Δε συνέβη τίποτα το σπουδαίο,» είπε η Φενίλδα. «Με ρώτησε τι κάναμε στο ξενοδοχείο. Της απάντησα ότι είχαμε πάει για προσωπικούς λόγους, όπως είχαμε συμφωνήσει–»

Ο Φρίξος γέλασε. «Προσωπικούς λόγους...!» Είχε δέρμα λευκόροζ, και το κεφάλι του ήταν ξυρισμένο, όπως και το πρόσωπό του. Έφυγε από τη γωνία όπου στεκόταν και ζύγωσε τη Φενίλδα. «Αναρωτιέμαι τι να πέρασε απ'το μυαλό της, όταν της είπες 'προσωπικούς λόγους'...» Ένα στραβό μειδίαμα υπήρχε στα χείλη του.

«Δε μ'ενδιαφέρει!» είπε απότομα η Φενίλδα. «Και ούτε εσείς θα πείτε κάτι διαφορετικό –το ίδιο θα πείτε! Και δε θα αναφέρετε τίποτα σε κανέναν άλλο· μόνο στην Παντοκράτειρα! Με καταλαβαίνετε;» Τους κοίταξε όλους, έναν-έναν.

«Γιατί;» είπε ο ξανθομάλλης Τέριν, χαμογελώντας. «Φοβάσαι μήπως κυκλοφορήσει ότι κάνεις παρέα μ'εμάς τους άσχημους;»

«Άσχημους;» έκανε ο Φρίξος. «Να μιλάς για τον εαυτό σου!» Βαδίζοντας, είχε βρεθεί πίσω απ'τη Φενίλδα, και, απλώνοντας το χέρι του, την άρπαξε απ'τη μέση και την τράβηξε κοντά του. Το σώμα του ήταν γυμνασμένο και σκληρό. «Εγώ νομίζω πως θα μπορούσα και νάχω βρει το ταίρι μου!»

Η μάγισσα τον χτύπησε με τον αγκώνα της στα πλευρά. «Μη μ'αγγίζεις!» γρύλισε, ξεφεύγοντας απ'τη λαβή του και στρεφόμενη να τον κοιτάξει. «Δε σου έδωσα το δικαίωμα να μ'αγγίζεις!»

Ο Φρίξος ύψωσε τα χέρια του, χαμογελώντας. «Ήθελα μόνο να φανώ φιλικός.»

«Σ'ευχαριστώ για τη... φιλία σου,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Τώρα, πηγαίνετε κι αφήστε με! Είμαι πολύ κουρασμένη.»

«Αν θέλεις, πάντως, μπορώ να μείνω,» προθυμοποιήθηκε ο Φρίξος, «για να σου κάνω παρέα. Ύστερα από την ανάκριση-»

«Δε χρειάζομαι παρέα. Και δεν έγινε καμία 'ανάκριση'. Πηγαίνετε.»

«Όπως αγαπάς, όμορφη,» είπε ο Φρίξος, και οι τρεις στρατιώτες βγήκαν απ'το υπνοδωμάτιο.

Η Φενίλδα αφουγκράστηκε, ακούγοντας την εξώπορτά της να κλείνει.

Ξεφύσησε, και έβγαλε το φόρεμά της. *Μα τους θεούς, τι νύχτα κι αυτή!* σκέφτηκε. Άφησε τα γυαλιά της πάνω στο κομοδίνο και πήγε στο λουτρό. Γέμισε την πέτρινη λεκάνη με κρύο νερό –ναι, το κρύο νερό θα έκανε καλό στα νεύρα της– και, βγάζοντας τα εσώρουχά της, μπήκε.

Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ηρεμήσει.

Ένας ήχος την ανησύχησε. Τα μάτια της άνοιξαν– και είδε τον Φρίξο μέσα στο δωμάτιο!

«Τι στον Σκοτοδαίμονα θες εδώ;» φώναξε η Φενίλδα.

Ο Φρίξος ήρθε μπροστά στην πέτρινη λεκάνη. «Σκέφτηκα ότι ίσως να είχες αλλάξει γνώμη ως τώρα.»

«Δεν έχω αλλάξει γνώμη!» τον διαβεβαίωσε η Φενίλδα. «Τώρα, βγες έξω!» Έδειξε την πόρτα. «Πώς μπήκες; Άκουσα που κλείσατε!»

Ο Φρίξος χαμογέλασε. «Εγώ δε βγήκα· μόνο οι άλλοι.»

«Φύγε!» είπε η Φενίλδα.

«Πού το ξέρεις ότι είμαι τόσο κακός, αν δε με δοκιμάσεις πρώτα;» Ο Φρίξος έβαλε τα χέρια του μέσα στο πέτρινο λουτρό, αγγίζοντας τους μηρούς της.

Η Φενίλδα τινάχτηκε. Σηκώθηκε όρθια. «Βγες έξω!» ούρλιαξε, προσπαθώντας να κρύψει τα στήθη και το αιδοίο με τα χέρια της. «Θα φωνάξω να σε πάρουν από δω! Είσαι μεθ-! Σταμάτα!»

Ο Φρίξος τύλιξε τα χέρια του γύρω της και την τράβηξε έξω απ'το μπάνιο. Τη στρίμωξε στον τοίχο και κόλλησε τα χείλη του πάνω στα δικά της. Η Φενίλδα είχε πανικοβληθεί· ήταν πολύ δυνατός, δεν μπορούσε να τον απωθήσει. Υψώνοντας το γόνατό της, τον χτύπησε στα αχαμνά.

Ο Φρίξος διπλώθηκε, βογκώντας. «...σκρόφα!»

Η Φενίλδα έτρεμε. Χρειαζόταν ένα όπλο, τώρα! Αμέσως! Ο άνθρωπος αυτός δεν πήγαινε καθόλου καλά! «Φύγε απ'τα δωμάτιά μου!» του φώναξε. «Φύγε!» Και, απλώνοντας το χέρι της, άρπαξε ένα ψαλίδι που είχε για να κόβει τα νύχια των ποδιών. «Φύγε!» Το χέρι της έτρεμε.

Ο Φρίξος την κοίταξε οργισμένα, εξακολουθώντας να είναι διπλωμένος. «...είσαι τρελή...!» είπε, πνιχτά.

«Εγώ είμαι τρελή;» φώναξε η Φενίλδα. «Εγώ; Εσύ μπήκες μες στο μπάνιο μου! Πήγες να με... να με-!»

Ο επικοινωνιακός δίαυλος χτύπησε, από το υπνοδωμάτιο.

«Μην τολμήσεις να κάνεις καμια βλακεία!» είπε η Φενίλδα στον Φρίξο.

Εκείνος μούγκρισε.

Ο δίαυλος συνέχισε να χτυπά.

«Πες μου ότι δε θα κάνεις καμία βλακεία!»

«...Δε θα κάνω τίποτα,» είπε εκείνος, μορφάζοντας.

Η Φενίλδα βγήκε απ'το μπάνιο, πηγαίνοντας στο υπνοδωμάτιο. Άρπαξε το φόρεμά της από κάτω και το φόρεσε, βιαστικά, αφήνοντας τα κουμπιά αθηλύκωτα. Πήγε στον δίαυλο και τον άνοιξε, σηκώνοντας το ακουστικό, χωρίς να ενεργοποιήσει την οθόνη.

«Φενίλδα;» Η φωνή της Παντοκράτειρας.

«Ναι. Τι είναι;» Η Φενίλδα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, και είδε τον Φρίξο να βγαίνει απ'το μπάνιο, εξακολουθώντας να κρατά τα αχαμνά του.

«Είναι ο Φρίξος Λιθοδόμος εκεί;»

Πώς το ξέρει; απόρησε η Φενίλδα· και η απάντηση ήρθε, στιγμιαία, στο νου της: *Μάλλον, έχει καλέσει τους άλλους δύο, για να τους μιλήσει.* «Ναι, εδώ... εδώ είναι. Γιατί;»

«Πες του να έρθει στα διαμερίσματά μου. Αμέσως.»

«Εντάξει, θα έρθει.» Η Φενίλδα έκλεισε τον δίαυλο.

Στράφηκε στον Φρίξο. «Η Μεγαλειοτάτη ήταν. Σε θέλει στα διαμερίσματά της. Πήγαινε. Και μη μου ξανάρθεις εδώ.»

Ο Φρίξος έτριξε τα δόντια. «Θέλει να μου μιλήσει για το φόνο, ε;»

«Δεν ξέρω, δε μου είπε· αλλά, ναι, μάλλον γι'αυτό θέλει να σου μιλήσει. Να προσέχεις τα λόγια σου, λοιπόν.»

«Υπέροχη στιγμή διάλεξε να με καλέσει,» μούγκρισε ο Φρίξος, και πήγε προς την έξοδο του υπνοδωματίου, παραπατώντας. Προτού βγει, είπε: «Δεν είσαι εντάξει, όμως, Φενίλδα—»

«Φύγε από δω πέρα! Και μην τολμήσεις να ξανακάνεις τα ίδια!»

Ο Φρίξος έφυγε.

Η Φενίλδα τον είδε να περνά το κατώφλι της εξώπορτας των δωματίων της και να κλείνει. Αυτή τη φορά, ήθελε να είναι βέβαιη πως δεν ήταν πλέον εδώ.

Αναστέναξε, και κάθισε στο κρεβάτι της. Πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε.

7 – Οι Πληροφορίες Ενός Τηλεοπτικού Πομπού

Οι τρεις στρατιώτες ήρθαν ο ένας μετά τον άλλο και μίλησαν με τον Φέλιξ Χάρλω και την Παντοκράτειρα. Κανένας τους, όμως, δεν είχε να δώσει κάποια πληροφορία παραπάνω· δεν είχε κάτι περισσότερο να πει από ό,τι είχε ήδη πει η Φενίλδα'σαρ.

«Αυτό δε σημαίνει τίποτα,» τόνισε ο Φέλιξ στην Αγαρίστη, όταν οι στρατιώτες είχαν φύγει και ήταν μόνοι τους στα διαμερίσματά της. «Πιθανώς να είναι συνεννοημένοι. Εξάλλου, όπως κι εσύ είδες, αυτός ο Φρίξος βρισκόταν στα δωμάτια της Φενίλδα'σαρ όταν τον καλέσαμε.»

Η Παντοκράτειρα καθόταν σε μια ψηλή, ξύλινη καρέκλα, έχοντας βγάλει τα προηγούμενα ρούχα της κι έχοντας φορέσει μια μελανή, γυαλιστερή ρόμπα. Τα πόδια της ήταν σταυρωμένα στο γόνατο, και το ένα έκανε πέρα-δώθε, νευρικά. «Εν ολίγοις, είναι συνεργοί, σωστά;»

Ο Φέλιξ, που βημάτιζε μέσα στο σαλόνι, στάθηκε και την κοίταξε. «Συνεργοί; Δεν γνωρίζουμε ακόμα αν, όντως, έκαναν κάτι–»

«Είναι, όμως, πολύ πιθανό η Φενίλδα να αλλοίωσε τα δεδομένα του τηλεοπτικού πομπού! Δεν υπήρχε άλλος μάγος εκεί κοντά.»

«Ή, τουλάχιστον, δεν ξέρουμε αν υπήρχε,» είπε ο Φέλιξ. Και μετά, άλλαξε θέμα: «Από όσο γνωρίζω εγώ, το Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας μεταβάλλει τα δεδομένα ενός πομπού για μερικά λεπτά. Για την ακρίβεια, δυο-τρία λεπτά. Επομένως, δε νομίζω ότι μόνο ένα τέτοιο ξόρκι θα ήταν αρκετό. Θα χρειάζονταν δύο: ένα, για να μπει ο δολοφόνος στη σουίτα της Αγγελικής· και ένα, για να βγει από εκεί, το ίδιο απαρατήρητος.»

Η Αγαρίστη μόρφασε, σκεπτικά. «Σωστά.»

«Εσύ, όμως, μου είπες ότι ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας χρησιμοποιήθηκε.»

«Σ’το είπα επειδή αυτό μού είπε ο Ρίμναλ’μορ,» εξήγησε η Παντοκράτειρα, και κατέβηκε απ’την ψηλή καρέκλα. «Πιστεύεις ότι ίσως να έκανε λάθος;»

«Δε γνωρίζω. Όμως, σύμφωνα με τη λογική που χρησιμοποιώ τώρα, θα έπρεπε, κανονικά, να είχαν γίνει δύο ξόρκια.»

«Χμμ... Θα τον καλέσω.» Η Αγαρίστη βάδισε προς μια έξοδο του σαλονιού.

Ο Φέλιξ την ακολούθησε. «Μα, είναι πολύ αργά!»

«Δεν πειράζει. Είναι σύζυγός μου, κι εγώ είμαι η Παντοκράτειρα. Επιπλέον, δε νομίζω ότι κοιμάται και ποτέ.»

Ο Φέλιξ μόρφασε, ανασηκώνοντας τους ώμους. Και, προτού φτάσουν στο δωμάτιο τηλεπικοινωνιών, είπε: «Επίσης, υπάρχει ακόμα ένα παράξενο στην όλη υπόθεση–»

«Μόνο ένα;»

«Εννοώ, όσον αφορά το πώς μπήκε ο δολοφόνος στη σουίτα. Αν είχε μπει από την εξώπορτα που βρίσκεται στον διάδρομο, δε θα έπρεπε να είχε αφήσει ίχνη διάρρηξης;»

«Εσύ πες μου· εσύ είσαι ο ερευνητής.»

«Λογικά, θα έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, καθώς έμπαιναν στο δωμάτιο τηλεπικοινωνιών. «Μου είπες, όμως, ότι οι στρατιώτες σου δεν βρήκαν κανένα σημάδι διάρρηξης.»

«Είναι λιγάκι ηλίθιοι, ορισμένες φορές· ίσως να έκαναν λάθος.»

Ο Φέλιξ κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω, Αρχόντισσά μου. Αν μη τι άλλο, αυτό θα μπορούσαν να το βρουν· δεν είναι δύσκολο.»

«Τι θες να πεις, λοιπόν;»

«Ο δολοφόνος ίσως να χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος, για ν’ανοίξει την πόρτα· έτσι, δε θ’άφηνε ίχνη. Το ερώτημα είναι, η Φενίλδα’σαρ γνωρίζει ένα τέτοιο ξόρκι;»

«Δεν είμαι βέβαιη,» είπε η Παντοκράτειρα. «Αλλά, ακόμα κι αν το γνωρίζει, αποκλείεται να μπόρεσε μ’αυτό ν’ανοίξει την πόρτα.»

«Γιατί;»

«Γιατί, στις καλές σουίτες των *Επτά Τριγώνων*, οι εξώπορτες είναι ειδικά προστατευμένες από τέτοια ξόρκια· κι αν κάποιος επιχειρήσει να ανοίξει έτσι μία από αυτές, οι φύλακες ειδοποιούνται αμέσως.»

«Ποιος άλλος είχε κλειδί για τη σουίτα της Αγγελικής, τότε;»

«Δεν έχω ιδέα. Η διοίκηση του ξενοδοχείου, υποθέτω...» Η Αγαρίστη πάτησε μερικά πλήκτρα σε μια κονσόλα, στέλνοντας σήμα στον Ρίμναλ'μορ.

Η όψη του συζύγου της παρουσιάστηκε σε μια οθόνη, ύστερα από λίγο. «Τι συμβαίνει, αγάπη;» ρώτησε.

«Κοιμόσουν;»

«Ναι.»

«Το κατάλαβα, γιατί ποτέ δεν αργείς να απαντήσεις,» είπε η Αγαρίστη. Και ρώτησε: «Δε μου λες, είσαι σίγουρος ότι έγινε μόνο ένα ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας επάνω στον πομπό έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής;»

«Πιστεύεις ότι ίσως να έγινε και δεύτερο;»

«Δεν αποκλείεται: ένα ξόρκι για να μπει ο δολοφόνος, και ένα για να βγει.»

Τα μάτια του Ρίμναλ στένεψαν· το ενδιαφέρον του φαινόταν να έχει κεντριστεί. «Θα το κοιτάξω.»

«Θα μου απαντήσεις απόψε;»

«Ναι.»

«Σε πόση ώρα;»

«Δε νομίζω ν'αργήσω.»

«Να μην πέσω να κοιμηθώ, δηλαδή;»

«Μόνο αν είσαι πολύ κουρασμένη.»

«Φιλάκια!» Η Αγαρίστη τού φύσηξε ένα φιλί.

Η οθόνη έσβησε.

«Αλήθεια,» είπε ο Φέλιξ Χάρλω, «πώς μπορεί και βρίσκει αν έγινε ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας; Δεν έχω διαβάσει ότι υπάρχει κάποιο άλλο ξόρκι που να το εντοπίζει αυτό.»

«Ξέρω γω;» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. «Είναι περίεργος τύπος, ούτως ή άλλως.» Κάθισε σε μια μαύρη, δερμάτινη πολυθρόνα, και έβαλε τα πόδια της επάνω σε μια κονσόλα, σταυρώνοντάς τα στον αστράγαλο. Χασμουρήθηκε, βαθιά.

Ο Φέλιξ κάθισε σε μια άλλη πολυθρόνα, ανάβοντας τσιγάρο.

Η Αγαρίστη σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της· και σκέφτηκε, ύστερα από λίγη ώρα: *Άντε, ρε αγάπη! Τι κάνεις; Ακόμα να το βρεις;* Έτριψε τα μάτια της με τον αντίχειρα και τον δείκτη. Ήταν κουρασμένη· σήμερα, όλη μέρα έτρεχε.

Το σήμα του Ρίμναλ'μορ ήρθε.

«Επιτέλους!» Η Παντοκράτειρα κατέβασε τα πόδια της από την κονσόλα και πάτησε ένα πλήκτρο. Μια οθόνη άναψε, παρουσιάζοντας το πρόσωπο του συζύγου της.

«Έχεις δίκιο,» της είπε: «έχει χρησιμοποιηθεί και δεύτερο Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας.»

«Επομένως,» είπε ο Φέλιξ, καθώς το τσιγάρο του τελείωνε, «ο δολοφόνος μπήκε απ'την εξώπορτα και βγήκε απ'την εξώπορτα.» Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του. «Κύριε Ρίμναλ'μορ, μπορείτε να μου απαντήσετε σε κάτι;»

«Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος, αγάπη;» ρώτησε ο μάγος την Αγαρίστη.

«Τον λένε Φέλιξ Χάρλω, και είναι ιδιωτικός ερευνητής,» απάντησε εκείνη. «Με βοηθά να βρω ποιος σκότωσε την καημένη την Αγγελική.»

Ο Ρίμναλ'μορ έστρεψε το βλέμμα του στον Φέλιξ.

Εκείνος ρώτησε: «Μπορείτε να δείτε πόσο είναι το χρονικό διάστημα ανάμεσα στην εκτέλεση των δύο ξορκιών;»

«Μισή ώρα,» είπε ο Ρίμναλ. «Ή, μάλλον...» συνοφρυώθηκε, «περίπου, σαράντα λεπτά.»

«Σαράντα λεπτά...» μουρμούρισε ο Φέλιξ, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο και σβήνοντας το τσιγάρο του σ'ένα τασάκι. Στράφηκε στην Αγαρίστη. «Αρχόντισσά μου, αυτός ο δολοφόνος ήταν πολύ

αργός στη δουλειά του. Γιατί να κάνει τόση ώρα; Δε βγάζει νόημα. Ακόμα και οι τομές επάνω στο σώμα της Αγγελικής δεν το δικαιολογούν. Συνέβη κάτι άλλο μέσα στη σουίτα, εκτός από τον φόνο;»

Η Αγαρίστη μόρφασε. «Οι στρατιώτες μου δε μου είπαν ότι κάποιος έψαξε τον χώρο, ή κάτι παρόμοιο. Επιπλέον, πώς είναι δυνατόν ο δολοφόνος να έμεινε μέσα τόση ώρα και ο ταγματάρχης να μην πήρε είδηση τίποτα;»

«Ακριβώς,» είπε ο Φέλιξ. «Παρατραβηγμένο, έτσι;»

Η Αγαρίστη ένευσε. «Τραβηγμένο από τα μαλλιά.»

«Εκτός αν ο δολοφόνος και ο ταγματάρχης ήταν συνεννοημένοι. Κι αυτό μάς απαντά σε ένα ακόμα ερωτηματικό: ποιος άνοιξε την πόρτα. Ο ταγματάρχης την άνοιξε, που ήταν ήδη μέσα.»

«Εν ολίγοις, είναι συνένοχος!» Η Παντοκράτειρα πετάχτηκε όρθια.

«Μισό λεπτό!» είπε ο Φέλιξ. «Δεν το ξέρουμε ακόμα. Απλώς, μια υπόθεση κάνουμε.»

«Βγάζει νόημα, όμως!»

«Ό,τι βγάζει νόημα δεν είναι και αληθές, Αρχόντισσά μου. Χρειαζόμαστε κι άλλα στοιχεία.» Ο Φέλιξ στράφηκε στον Ρίμναλ'μορ: «Θα μου απαντήσετε και σε κάτι ακόμα, κύριε;»

«Αν μπορώ,» αποκρίθηκε ο μάγος.

«Υπάρχει περίπτωση κάποιος να χρησιμοποίησε –κάπως– Ξόρ-κι Ξεκλειδώματος στην εξώπορτα της σουίτας;»

«Από,τι είδα, η εξώπορτα της συγκεκριμένης σουίτας είναι προστατευμένη· αν το είχε προσπαθήσει αυτό, θα τον είχαν καταλάβει αμέσως.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, «μου το είπε κι η Μεγαλειοτάτη: οι καλές σουίτες στα *Επτά Τρίγωνα* προστατεύονται. Ωστόσο, ίσως να χρησιμοποιήθηκε κάποια... περίεργη μέθοδος. Κάποια μέθοδος που εγώ, τουλάχιστον, δεν ξέρω. Για παράδειγμα, δεν ξέρω

ούτε πώς εσείς μπορείτε και εντοπίζετε τα Ξόρκια Τηλεοπτικής Ασυνέχειας.»

Ο Ρίμναλ γέλασε, καλοπροαίρετα. «Αυτό δεν είναι τίποτα το δύσκολο· απλά, κοιτάω την εσωτερική ροή των δεδομένων του πομπού, και η αλλοίωση είναι φανερή. Εσύ, όμως, με ρωτάς αν υπάρχει τρόπος να υπερνικήσει κάποιος το σύστημα ασφάλειας του ξενοδοχείου με ένα απλό Ξόρκι Ξεκλειδώματος, και η απάντηση είναι όχι, κύριε Χάρλω. Σίγουρα, όχι. Χωρίς καμία αμφιβολία.»

«Μάλιστα...» είπε ο Φέλιξ.

«Επομένως, κάποιος άνοιξε την πόρτα από μέσα;» είπε η Αγαρίστη.

«Υποθετικά μόνο,» τόνισε ο ερευνητής. «Υποθετικά. Χρειαζόμαστε κι άλλα στοιχεία.»

«Και πού θα τα βρούμε;»

«Θα πρέπει να ψάξουμε, και να σκεφτούμε. Θα πρότεινα, όμως, να κοιμηθούμε τώρα, Αρχόντισσά μου. Αναμφίβολα, έχουμε ανάγκη από ξεκούραση· και το ξεκούραστο μυαλό σκέφτεται καλύτερα.»

Η Αγαρίστη ένευσε. Δεν μπορούσε να διαφωνήσει με τούτο· ήταν εξουθενωμένη. Στράφηκε στην οθόνη και είπε στον Ρίμναλ'μορ: «Καληνύχτα, αγάπη.»

«Καληνύχτα.»

Η οθόνη έσβησε.

Η Αγαρίστη έκανε νόημα στον Φέλιξ να έρθει μαζί της, κι εκείνος την ακολούθησε έξω απ' το δωμάτιο τηλεπικοινωνιών.

«Πού θες να κοιμηθείς;» τον ρώτησε. «Υπάρχουν πολλά άδεια δωμάτια, όπως θα μπορείς να δεις.»

«Δεν έχω πρόβλημα, Αρχόντισσά μου. Και σ'έναν καναπέ-»

Η Αγαρίστη γέλασε. «Μην είσαι ανόητος! Γιατί να κοιμηθείς σε καναπέ, όταν έχουμε τόσα κρεβάτια;» Πλησιάζοντας μια μικρή οθόνη σ'έναν διάδρομο, πάτησε ένα κουμπί πλάι της, κι ένας

χάρτης των διαμερισμάτων παρουσιάστηκε. Η Παντοκράτειρα έδειξε με το δάχτυλό της μερικά δωμάτια, λέγοντας στον Φέλιξ ότι μπορούσε να κοιμηθεί σε όποιο ήθελε.

«Να πάρω αυτό,» ρώτησε εκείνος, «που έχει θέα στη Μικρή Θάλασσα;»

«Φυσικά!»

Η Αγαρίστη άργησε να κοιμηθεί, παρότι ήταν κουρασμένη· υπήρχε πολλή υπερένταση μέσα της. Ωστόσο, τελικά, την πήρε ο ύπνος, και δε θυμόταν να είδε όνειρα.

Το πρωί, την ξύπνησε το φτερωτό, ημιμηχανικό πλάσμα, που κάποιος υπηρέτης πρέπει να το είχε επισκευάσει. Η Αγαρίστη, αυτή τη φορά, δεν το κλότσησε· απλά, του είπε να πάψει, κι εκείνο έπαψε.

Η Παντοκράτειρα σηκώθηκε απ'το μεγάλο, ξύλινο κρεβάτι και στάθηκε μπροστά σ'έναν ψηλό καθρέφτη, που είχε επίσης ξύλινο πλαίσιο. *Ν'αλλάξω δέρμα;* αναρωτήθηκε. *Μπα, άστο· καλό είν'αυτό.*

Ανοίγοντας έναν επικοινωνιακό δίαυλο, πρόσταξε να φέρουν πρωινό για εκείνη και τον Φέλιξ Χάρλω. Ύστερα, πλύθηκε και ντύθηκε μ'ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, που είχε βαθύ ντεκολτέ και εφαρμοστά μανίκια, τα οποία τελείωναν στον αγκώνα. Στο λαιμό της κρέμασε δύο περιδέραια: ένα χρυσό με ρουμπίνια, κι ένα κοκάλινο με σμαράγδια. Στον δεξή της καρπό πέρασε τρία κυανά βραχιόλια· στον αριστερό, ένα αργυρό περικάρπιο με λαξεύματα δράκων. Στα πόδια της φόρεσε μαλακά, δερμάτινα, μαύρα παπούτσια, και βάδισε προς το σαλόνι όπου είχε προστάξει να της φέρουν το πρωινό.

Ο Φέλιξ Χάρλω βρισκόταν ήδη εκεί, και το πρωινό επίσης.

«Έχεις ξυπνήσει!» παρατήρησε η Παντοκράτειρα.

Ο Φέλιξ σηκώθηκε απ'τη θέση του. «Με ξύπνησε ένα φτερωτό πλάσμα, που πρέπει να είναι εν μέρει μηχανή. Ένας από τους Υπερασπιστές με οδήγησε εδώ.»

Η Αγαρίστη πήρε θέση αντίκρυ του με το τραπέζι ανάμεσά τους. «Πώς κοιμήθηκες;»

Ο Φέλιξ κάθισε. «Καλά.»

«Σου άρεσε η θέα;»

Ο Φέλιξ μειδίασε. «Ναι.»

Η Αγαρίστη μειδίασε επίσης. «Ωραία!» Ήπие μια γουλιά απ'την πορτοκαλάδα της.

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν, σήμερα;» ρώτησε, καθώς άρχισαν να τρώνε.

«Θα ήθελα να μιλήσω στον ταγματάρχη,» είπε ο Φέλιξ, «γιατί είμαι βέβαιος ότι κάτι κρύβει, όπως και η Φενίλδα'σαρ. Δε μου λες, υπήρχε ποτέ κάποια σχέση ανάμεσά τους;»

«Ερωτική;»

«Οτιδήποτε.»

«Όχι,» είπε η Αγαρίστη, «καμία σχέση. Δε νομίζω καν να είχαν συνεργαστεί ποτέ.»

«Δηλαδή, δεν τη γνωρίζει;»

«Τη γνωρίζει, αλλά εξ αποστάσεως.»

«Δεν είναι πιθανό, λοιπόν, να είχε συνωμοτήσει μαζί της... εκτός αν έχουν κάποια σχέση που εσύ δεν ξέρεις. Τέλος πάντων' υπάρχει κι ένα άλλο θέμα. Ας μην ξεχνάμε πως η Αγγελική ήταν... μολυσμένη, ουσιαστικά. Κάποιο παράσιτο βρισκόταν μέσα της. Και ο δολοφόνος πιθανώς να ήθελε να τη σκοτώσει για να καταστρέψει το παράσιτο. Μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών δε νομίζω να είχε ποτέ ασχοληθεί με κάτι τέτοιο. Ούτε, φυσικά, ένας ταγματάρχης. Αν η Φενίλδα ήταν Βιοσκόπος, τότε το πράγμα θα μπορούσε, ίσως, να εξηγηθεί καλύτερα.»

«Δεν είναι, όμως,» είπε η Αγαρίστη, σκουπίζοντας τα χείλη της με μια λευκή πετσέτα.

Ο Φέλιξ ένευσε, τρώγοντας σκεπτικά.

Ένας Υπερασπιστής πλησίασε, ερχόμενος από μια είσοδο του σαλονιού. «Αρχόντισσά μου,» είπε, «υπάρχει μια ειδοποίηση για εσάς. Ήρθε πριν από λίγο.»

«Τι ακριβώς;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Ο Μελίχρυσος'μορ θέλει να σας μιλήσει.»

Ο Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. Ο Μελίχρυσος'μορ ήταν ένας από τους ανθρώπους οι οποίοι, επί του παρόντος, ερευνούσαν το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου που ο Στίβεν Νέλκος είχε φέρει στη Ρελκάμνια από την Έτκρυ'ο.

Η Παντοκράτειρα είπε στον Υπερασπιστή: «Μου φέρνεις τον δίαυλο;»

Η οντότητα υπάκουσε.

Η Αγαρίστη πήρε τον δίαυλο στα χέρια της και κάλεσε τον Μελίχρυσο, φέρνοντας το megάφωνο στ'αφτί της και το μικρόφωνο στα χείλη της.

«Μεγαλειοτάτη,» ακούστηκε η φωνή του μάγου.

«Καλημέρα, Μελίχρυσε.»

«Καλημέρα, Μεγαλειοτάτη.»

«Μου είπαν ότι θέλεις να μου μιλήσεις.»

«Ναι,» είπε ο μάγος. «Χτες, Αρχόντισσά μου, παρατήρησα κάτι παράξενο στη συσκευή που μας έφερε ο Ταγματάρχης Νέλκος. Παρατήρησα ότι είχε χρησιμοποιηθεί πρόσφατα-»

«Πώς είναι δυνατόν αυτό;»

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ, Μεγαλειοτάτη· γιατί, προχτές, που είχα κάνει τον ίδιο έλεγχο, μπορούσα να δω ότι η συσκευή είχε να χρησιμοποιηθεί εδώ και τόσο καιρό που... η μαγεία μου ήταν αδύνατον να μετρήσει τον χρόνο.»

«Τώρα, όμως, μπορούσε να τον μετρήσει;»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου. Η συσκευή αποθήκευσης χρησιμοποιήθηκε προχτές, τη νύχτα. Κάποιος μπήκε και πήρε πληροφορίες από αυτήν.»

«Νόμιζα,» είπε η Παντοκράτειρα, «ότι κανένας δεν είχε καταφέρει να την αποκωδικοποιήσει!»

«Κανένας δεν το έχει καταφέρει, Μεγαλειοτάτη· σας τ'ορκίζομαι! Τουλάχιστον, κανένας από εμάς που την ερευνούμε. Και δε μπορώ να φανταστώ ποιος άλλος πιθανώς να μπορούσε να την αποκωδικοποιήσει.»

«Μήπως κάνεις λάθος; Μήπως η συσκευή δεν χρησιμοποιήθηκε προχτές;»

«Δεν κάνω λάθος, Αρχόντισσά μου. Το έλεγξα και το ξαναέλεγξα με τη μαγεία μου. Κάποιος χρησιμοποίησε τη συσκευή προχτές, μέσα στη νύχτα.»

«Έχει γίνει καμία βλάβη;»

«Από,τι μπορώ να δω, όχι.»

«Εντάξει, Μελίχρυσε,» είπε η Παντοκράτειρα· «θα ξαναμιλήσουμε, αργότερα.» Και έκλεισε τον δίαυλο.

Στράφηκε στον Υπερασπιστή και του εξήγησε τι είχε συμβεί. Ίσως εκείνοι να ήξεραν τι σήμαινε τούτο· εξάλλου, αυτοί τής είχαν ζητήσει να βρει το απομεινάρι στην Έτκρυ'ο.

«Κάποιος εισβολέας, Αρχόντισσά μου...» είπε η οντότητα, και... η Αγαρίστη παραξενεύτηκε... θα μπορούσε αυτός να είναι φόβος στη φωνή του; Θα μπορούσαν οι Υπερασπιστές να φοβούνται κάτι;

«Τι είναι; Πες μου!»

«Δεν γνωρίζω τι είναι.»

«Με συγχωρείτε που παρεμβαίνω, Αρχόντισσά μου...» είπε ο Φέλιξ.

Η Αγαρίστη έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. «Ναι;»

«Θα μπορούσατε, πιστεύω, να μάθετε σχετικά εύκολα ποιος πήγε εκείνη την ώρα στη συσκευή. Δεν υπάρχουν τηλεοπτικοί πομποί στο μέρος;»

«Μέσα στο δωμάτιο όπου είναι το απομεινάρι, όχι. Απέξω, όμως, υπάρχει ένας τηλεοπτικός πομπός. Κι επίσης, η είσοδος φρουρείται.»

Η Παντοκράτειρα σηκώθηκε απ'τη θέση της και βάδισε. «Έλα μαζί μου, Φέλιξ.»

Εκείνος την ακολούθησε. Το ίδιο κι ο Υπερασπιστής.

Έφτασαν στο δωμάτιο τηλεπικοινωνιών, και η Αγαρίστη, πατώντας μερικά πλήκτρα, βρήκε τις πληροφορίες που ήθελε και τις ανακάλεσε σε μια οθόνη. Μια μεταλλική πόρτα φάνηκε, και δύο Παντοκρατορικοί φρουροί εμπρός της. Η Αγαρίστη αύξησε την ταχύτητα της πληροφοριακής ροής, και, σύντομα, δύο φιγούρες ζύγωσαν τους φρουρούς. Η Παντοκράτειρα έθεσε πάλι την ταχύτητα στο κανονικό επίπεδο.

Οι δύο φιγούρες ήταν ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος και η Αγγελική Έμφωτη.

Το στόμα της Αγαρίστης άνοιξε, αλλά ήχος δε βγήκε.

Ο ταγματάρχης φάνηκε να μιλά στους φρουρούς, χωρίς ν'ακούγεται φωνή· δεν υπήρχε μικρόφωνο κοντά στον τηλεοπτικό πομπό, έτσι αποθηκευόταν μόνο η εικόνα. Οι φρουροί άνοιξαν την πόρτα, και ο Στίβεν μπήκε στο δωμάτιο φύλαξης του απομειναριού από τον Ενιαίο Κόσμο, μαζί με την Αγγελική.

«Γαμώ του Σκοτοδαίμονος την τρέλα...» μουρμούρισε η Αγαρίστη.

8 – Η Ανάκριση Ενός Στρατιωτικού

Μετά από λίγη ώρα που έμειναν στο εσωτερικό του δωματίου, η οθόνη τούς έδειξε να βγαίνουν πάλι και να φεύγουν. Ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος και η Αγγελική Έμφωτη, μαζί.

«Κι αυτό,» είπε ο Φέλιξ Χάρλω, «συνέβη, περίπου, δυόμισι ώρες πριν από τον φόνο... Σ'το είχε αναφέρει ο ταγματάρχης;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. «Και απορώ γιατί.»

«Πιθανώς, βέβαια, να μην έχει σχέση με τη δολοφονία της Αγγελικής.»

«Ναι, ίσως. Όμως, όπως φαίνεται, αυτοί οι δύο κατάφεραν, κάπως, να βάλουν σε λειτουργία τη συσκευή αποθήκευσης, ενώ οι μάγοι και οι επιστήμονές μου ακόμα δεν μπορούν να την αποκωδικοποιήσουν!»

Η Αγαρίστη κοίταξε τον Υπερασπιστή που στεκόταν κοντά στο κατώφλι της πόρτας, ακίνητος κι αμίλητος. Τον κοίταξε ερωτηματικά, μα εκείνος δεν αντέδρασε. Δεν είπε τίποτα.

Πώς είναι δυνατόν ο Στίβεν και η Αγγελική να ενεργοποίησαν τη συσκευή; αναρωτήθηκε η Παντοκράτειρα. Κι αν δεν ήταν αυτοί που την ενεργοποίησαν, τότε γιατί πήγαν να την επισκεφτούν μες στη νύχτα;

Η Αγαρίστη αύξησε την ταχύτητα της πληροφοριακής ροής στην οθόνη, για να δει αν κανείς άλλος είχε πλησιάσει το μέρος όπου βρισκόταν η συσκευή. Και ανακάλυψε πως κανένας δεν είχε πλησιάσει. Μονάχα οι φρουροί άλλαξαν βάρδια, και μετά, το πρωί, ήρθαν οι μάγοι και οι επιστήμονες που ερευνούσαν το αρχαίο μηχάνημα.

Επομένως, ο Στίβεν και η Αγγελική το ενεργοποίησαν· δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.

«Νομίζω,» είπε ο Φέλιξ, «ότι καλό θα ήταν, επιτέλους, να μιλήσουμε στον ταγματάρχη, Αρχόντισσά μου.»

Η Αγαρίστη κατένευσε· και, ανοίγοντας έναν επικοινωνιακό διάυλο, πρόσταξε να της φέρουν τον Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος, υπό φρούρηση.

Η Παντοκράτειρα και ο Φέλιξ Χάρλω τον συνάντησαν σ'ένα γραφείο των διαμερισμάτων της. Ήταν ντυμένος με την επίσημή του στολή, και τρεις στρατιώτες τον συνόδευαν. Η όψη του ήταν ταραγμένη, και απορημένη.

«Μεγαλειοτάτη,» είπε, «τι συμβαίνει; Βρίσκομαι υπό κράτηση;» Έριξε ένα βλέμμα στους φρουρούς γύρω του.

Η Αγαρίστη καθόταν πίσω από ένα ξύλινο γραφείο. Σηκώθηκε και πλησίασε τον τοίχο, πατώντας ένα κουμπί πλάι στην οθόνη εκεί. «Ίσως θα ήθελες να μου εξηγήσεις αυτό, Ταγματάρχη,» είπε, καθώς η οθόνη άρχιζε να δείχνει τη νυχτερινή του επίσκεψη στο δωμάτιο του αρχαίου μηχανισμού.

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε, και τώρα η ταραχή και η απορία του φάνηκαν να μεγαλώνουν. «Τι... τι είν'αυτό, Αρχόντισσά μου;»

«Δε βλέπεις τι είναι; Δεν αναγνωρίζεις τον εαυτό σου;»

«Τον αναγνωρίζω, αλλά... αυτό ποτέ δεν έγινε!»

«Οι τηλεοπτικοί πομποί δεν καταγράφουν πράγματα που ποτέ δεν έγιναν, Ταγματάρχη.»

«Αρχόντισσά μου, σας τ'ορκίζομαι: ποτέ δεν πήγα εκεί, μαζί με την Αγγελική!»

Ο Φέλιξ, που στεκόταν σε μια γωνία του δωματίου, ρώτησε: «Θέλεις να πεις ότι τα δεδομένα του πομπού έχουν αλλοιωθεί με κάποιον τρόπο;»

«Το πιθανότερο!» του είπε ο Στίβεν. Και προς την Παντοκράτειρα: «Ποιος είναι ο κύριος, Αρχόντισσά μου;»

«Ονομάζεται Φέλιξ Χάρλω· με βοηθά να διαλευκάνω τον φόνο της Αγγελικής,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. Και είπε: «Υποστηρίζεις, λοιπόν, ότι τα δεδομένα του πομπού αλλοιώθηκαν...»

«Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση, Μεγαλειοτάτη. Εγώ και η Αγγελική ποτέ δεν πήγαμε εκεί· σας τ'ορκίζομαι.»

«Θα μάθουμε σύντομα αν λες αλήθεια, Ταγματάρχη.»

Η Παντοκράτειρα άνοιξε έναν τηλεπικοινωνιακό διάυλο, και κάλεσε τον Ρίμναλ'μορ.

«Καλημέρα, αγάπη,» άκουσε τη φωνή του να λέει.

«Μια χάρη θέλω.»

«Ασφαλώς· αλλιώς, θα με καλούσες;»

«Να λείπουν τα σχόλια!»

«Δεν ήταν 'σχόλιο'...»

«Τέλος πάντων. Άκου τι θέλω να κάνεις: Θέλω να δεις αν τα δεδομένα σ'έναν συγκεκριμένο τηλεοπτικό πομπό έχουν αλλοιωθεί.»

«Εννοείς, μέσω Ξορκιού Τηλεοπτικής Ασυνέχειας;»

«Ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο.»

«Για ποιον πομπό μιλάμε;»

«Γι'αυτόν που βρίσκεται έξω απ'το δωμάτιο φύλαξης του απομειναριού του Ενιαίου Κόσμου που μου έφερε ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος.»

«Δεν έχω ιδέα ποιο δωμάτιο είναι αυτό· ούτε έχω ιδέα για το απομεινάρι, αγάπη.»

Η Αγαρίστη αναστέναξε. «Μισό λεπτό. Θα σου στείλω τον κωδικό του πομπού. Μην αργήσεις να μου απαντήσεις.»

«Το υπόσχομαι.»

Η Παντοκράτειρα βρήκε τον κωδικό του τηλεοπτικού πομπού και, μέσω του Παντοκρατορικού Δικτύου, τον έστειλε στον Ρίμναλ'μορ. Επίσης, του έστειλε και τη χρονική στιγμή που την ενδιαφέρει να δει αν υπήρχε αλλοίωση. Ύστερα, κάθισε πίσω απ'το γραφείο της, περιμένοντας.

«Θα μου επιτρέπατε να σας κάνω μια ερώτηση, Ταγματάρχη;» ρώτησε ο Φέλιξ.

«Αν η Μεγαλειοτάτη δεν έχει πρόβλημα, ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Στίβεν.

«Συνεχίστε,» τους είπε η Αγαρίστη, ακουμπώντας το μάγουλό της, βαριεστημένα, στη γροθιά της.

«Απ'ό,τι γνωρίζω,» είπε ο Φέλιξ, «η Αγγελική δολοφονήθηκε όσο βρισκόσασταν στο λουτρό. Σωστά;»

«Ακριβώς, κύριε Χάρλω.»

«Και δεν αντιληφτήκατε τίποτα...»

«Τίποτα απολύτως.»

«Πόση ώρα ήσασταν στο λουτρό;»

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε, σα να προσπαθούσε να θυμηθεί. «Εμ... κανένα εικοσάλεπτο, υποθέτω.»

Εικοσάλεπτο; απόρησε ο Φέλιξ. Και η χρονική απόσταση ανάμεσα στα Ξόρκια Τηλεοπτικής Ασυνέχειας ήταν σαράντα, περίπου, λεπτά; Κάποιος κάνει λάθος, και δε νομίζω αυτός νάναι ο Ρίμναλ'μορ. Ή, ίσως, κάποιος λέει ψέματα και πάλι, ο Ρίμναλ'μορ δε θα είχε λόγο να πει ψέματα...

«Είστε βέβαιος, Ταγματάρχη; Είκοσι λεπτά;»

«Κάπου εκεί. Γιατί ρωτάτε; Έχει σημασία ο χρόνος;»

«Ασφαλώς και έχει,» είπε ο Φέλιξ. «Ο χρόνος πάντοτε έχει σημασία.»

Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε. Η Αγαρίστη τον σήκωσε, λέγοντας: «Ναι;»

«Εγώ είμαι, αγάπη,» της είπε η φωνή του Ρίμναλ'μορ. «Το έλεγξα.»

«Και;»

«Τα δεδομένα δεν έχουν αλλοιωθεί. Γιατί σου πέρασε κάτι τέτοιο απ'το νου;»

«Γιατί έχω εδώ μπροστά μου έναν από τους ανθρώπους που βλέπεις να πλησιάζουν την πόρτα, και ισχυρίζεται πως δεν την έχει πλησιάσει ποτέ.»

«Είναι φανερό πως λέει ψέματα,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ. «Δεν είναι εύκολο να αλλοιώσει κανείς τόσο πολύ τα δεδομένα ενός πομπού. Μ'ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας, μπορεί κάποιος να καταφέρει να κρύψει το πέρασμά του· αλλά να κάνει δύο άλλους ανθρώπους να παρουσιαστούν; Και, μάλιστα, με τόσες λεπτομέρειες στα χαρακτηριστικά τους; Είναι ψιλο-αδύνατον, αγάπη. Ακόμα κι εγώ δεν ξέρω αν θα το κατάφερνα. Θα χρειαζόμουν, σίγουρα, πολλές ώρες, για να δημιουργήσω μια τέτοια ψεύτικη εικόνα.»

«Η εικόνα που βλέπουμε, δηλαδή, είναι αληθινή. Είσαι σίγουρος.»

«Ασφαλώς και είμαι. Όχι μόνο φαίνεται πως είναι αληθινή, αλλά και η πληροφοριακή ροή του πομπού δεν είναι σε κανένα σημείο της αλλοιωμένη.»

«Εντάξει,» είπε η Παντοκράτειρα. «Σ'ευχαριστώ, Ρίμναλ.» Και έκλεισε τον δίαυλο, στρεφόμενη στον Στίβεν.

«Λες ψέματα, Ταγματάρχη—»

«Αρχόντισσά μου!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος. «Δεν λέω ψέματα!»

Η Αγαρίστη σηκώθηκε όρθια, ακουμπώντας τα χέρια της στο γραφείο. «Τα δεδομένα του πομπού δεν είναι αλλοιωμένα. Εσύ και η Αγγελική πήγατε στο δωμάτιο του απομειναριού του Ενιαίου Κόσμου, μέσα στη νύχτα, λίγες ώρες προτού εκείνη δολοφονηθεί. Γιατί, Ταγματάρχη; Γιατί;»

Ο Στίβεν έμοιαζε τώρα τρομαγμένος. Κούνησε το κεφάλι του. «Αρχόντισσά μου, σας λέω αλήθεια: δεν πήγαμε! Δεν... δεν το θυμάμαι να έγινε κάτι τέτοιο!»

«Γιατί λες ψέματα;» απαίτησε η Αγαρίστη. «Τι κρύβεις; Μπορείς, με κάποιον τρόπο, να ενεργοποιήσεις τη συσκευή και δε μας το λες;»

«Μα τους θεούς! Αν το γνώριζα αυτό, γιατί να έχετε βάλει ανθρώπους να την αποκωδικοποιήσουν;»

«Η συσκευή ενεργοποιήθηκε, Ταγματάρχη, το ίδιο βράδυ που εσύ μπήκες στο δωμάτιό της. Οι μάγοι μου δεν μπορούν να διαβάσουν, ακόμα, τις πληροφορίες εντός της, αλλά αυτό μπόρεσαν να το δουν.»

«Αρχόντισσά μου, κάποιο λάθος πρέπει να κάνουν. Γενικώς... γενικώς, κάτι δεν πάει καλά εδώ!» Ο Στίβεν έδειξε την οθόνη, που έδειχνε τον εαυτό του και την Αγγελική. «Δε θυμάμαι να συνέβη ποτέ αυτό!»

«Συλλάβετέ τον,» πρόσταξε η Παντοκράτειρα τους φρουρούς.

«Αρχόντισσά μου!» διαμαρτυρήθηκε ο Στίβεν Νέλκος, καθώς οι δύο στρατιώτες έπιαναν τους βραχίονές του, δεξιά κι αριστερά, και ο τρίτος ύψωνε το πιστόλι του, βάζοντας την κάννη στο κεφάλι του ταγματάρχη. «Σας λέω αλήθεια!»

«Θέστε τον υπό κράτηση,» είπε η Παντοκράτειρα στους φρουρούς.

«Κάποιος προσπαθεί να σας ξεγελάσει!» φώναξε ο Στίβεν, καθώς οι στρατιώτες τον τραβούσαν έξω απ'το δωμάτιο. «Αρχόντισσά μου, κάποιος προσπαθεί να σας ξεγελάσει! Ακούστε με! Κάποιος προσπαθεί να σας ξεγελάσει!»

Η Αγαρίστη αναστέναξε, και στράφηκε στον Φέλιξ. «Τι νομίζεις;»

Ο Φέλιξ βημάτισε μέσα στο δωμάτιο με το σαγόνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του. «Δεν ξέρω... Το πράγμα περιπλέκεται ολοένα και περισσότερο.»

«Γιατί λέει ψέματα, όταν είναι φανερό πως πήγε στο μηχάνημα;» είπε η Αγαρίστη. «Δεν καταλαβαίνει ότι έτσι επιβαρύνει τη θέση του;»

«Δεν λέει ψέματα, Αρχόντισσά μου.»

«Τον πιστεύεις;»

Ο Φέλιξ σταμάτησε να βηματίζει. «Πιστεύω ότι ίσως, όντως, να μη θυμάται. Δεν μπορώ να είμαι βέβαιος, ασφαλώς... όμως, κάτι

στην όψη του.... Φαίνεται, πραγματικά, ταραγμένος. Παραξενεμένος κι ο ίδιος, που είδε τον εαυτό του στην οθόνη.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Θεωρείς, δηλαδή, ότι κάποιος τού έσβησε τη μνήμη;»

«Δεν έχεις ακούσει για τη Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής και για τη Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης;»

«Ασφαλώς και τις γνωρίζω! Πότε, όμως, να πρόλαβαν να γίνουν; Δεν είναι κάτι που γίνεται αμέσως, όπως το Ξόρκι Τηλεοπτικής Ασυνέχειας.»

«Σκέψου το εξής: Ανάμεσα στα δύο Ξόρκια Τηλεοπτικής Ασυνέχειας πέρασαν, περίπου, σαράντα λεπτά. Αυτός είναι αρκετός χρόνος για να γίνει μια γρήγορη Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής και μια εξίσου γρήγορη και απλοϊκή Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης.»

«Μου λες, λοιπόν, ότι αυτός που μπήκε στη σουίτα της Αγγελικής και τη σκότωσε έσβησε, επίσης, και τη μνήμη του Στίβεν;»

«Δεν το θεωρείς πιθανό; Επιπλέον, σκέψου κάτι ακόμα: Όταν ρώτησα τον ταγματάρχη πόση ώρα βρισκόταν στο λουτρό, μου απάντησε ότι πρέπει να ήταν εκεί γύρω στα είκοσι λεπτά, το οποίο δε συμβαδίζει με το κενό των σαράντα λεπτών ανάμεσα στα Ξόρκια Τηλεοπτικής Ασυνέχειας. Και, καθώς μου απαντούσε, ο ταγματάρχης έμοιαζε να προσπαθεί να θυμηθεί· έμοιαζε, θα έλεγα, λιγάκι μπερδεμένος, σα να μην ήταν σίγουρος κι ο ίδιος πόση ώρα έκανε μπάνιο.»

«Μα τον Κρόνο...» μουρμούρισε η Αγαρίστη, κάνοντας τον γύρο του γραφείου της και σέρνοντας τα δάχτυλα του ενός της χεριού επάνω στην ακριά του. «Αρχίζει να βγάζει νόημα.»

«Σχεδόν,» είπε ο Φέλιξ. «Γιατί ακόμα δεν ξέρουμε πώς ο δολοφόνος, ή οι δολοφόνοι, μπήκαν στη σουίτα. Αν ο Στίβεν δεν είναι συνεργός τους, τότε ποιος τους άνοιξε;»

«Κάποιος άνθρωπος του ξενοδοχείου!»

Ο Φέλιξ κούνησε το κεφάλι. «Οι τηλεοπτικοί πομποί δεν δείχνουν κανέναν άνθρωπο του ξενοδοχείου να πλησιάζει τη σουίτα, εκείνη την ώρα. Μονάχα τη Φενίλδα'σαρ και τους τρεις φίλους της δείχνουν.»

«Οι άνθρωποι του ξενοδοχείου ίσως να μπορούν ν'ανοίξουν την πόρτα αυτόματα,» είπε η Αγαρίστη.

Ο Φέλιξ συνοφρυώθηκε, σκεπτικά. «Μπορεί αυτό να το μάθει ο Ρίμναλ'μορ;» ρώτησε.

«Ποιο πράγμα;»

«Αν άνοιξαν την πόρτα αυτόματα, εξ αποστάσεως.»

«Δεν ξέρω,» είπε η Αγαρίστη. «Ας τον ρωτήσουμε.»

Σήκωσε πάλι τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο και κάλεσε τον σύζυγό της. Όταν εκείνος απάντησε, του εξήγησε τι ακριβώς ήθελε.

«Δεν γίνεται,» της είπε ο μάγος. «Δεν μπορώ να μάθω αν άνοιξαν την πόρτα αυτόματα· τέτοιες πληροφορίες δεν αποθηκεύονται σε κανένα σύστημα.»

Η Αγαρίστη τον χαιρέτησε και έκλεισε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο. Στράφηκε στον Φέλιξ Χάρλω, γνέφοντας αρνητικά. «Όχι, δεν μπορεί να το μάθει.»

«Θα πρέπει, επομένως, να το πληροφορηθούμε με άλλο τρόπο.»

«Τι τρόπο;»

«Είσαι η Παντοκράτειρα· δεν μπορείς να κάνεις τους ανθρώπους των *Επτά Τριγώνων* να σου πουν την αλήθεια; Δωροδόκησέ τους.» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Μου το προτείνεις;»

«Δε βλέπω να υπάρχει άλλος γρήγορος τρόπος να μάθουμε. Επίσης,» πρόσθεσε, «θα πρότεινα να μιλήσουμε και στους δύο στρατιώτες που φρουρούσαν το δωμάτιο αυτού του απομειναριού από τον Ενιαίου Κόσμο, όταν ο ταγματάρχης και η Αγγελική πήγαν εκεί.»

«Γιατί;»

«Γιατί από την οθόνη δεν μας έρχεται ήχος. Ο Στίβεν, όμως, ίσως να τους είπε κάτι που να μας φανεί χρήσιμο.»

Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Η Αγαρίστη τον άνοιξε. «Ποιος είναι;»

«Εγώ είμαι, Μεγαλειοτάτη, η Βάρμη.»

«Τι είναι, Βάρμη;»

«Οι συγγενείς της Αγγελικής θα ήθελαν να τους παραδώσετε το πτώμα. Φαίνονται εκνευρισμένοι που το καθυστερείτε.»

«Σκασίλα μου! Έχουμε δουλειά να κάνουμε, να τους πεις.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Βάρμη. «Νομίζω, όμως, πως δε θα ήταν συνετό να το καθυστερήσετε για πολύ ακόμα. Θα εξαγριωθούν.»

«Ας εξαγριωθούν όσο θέλουν! Θα έχουν τις συνέπειες!» είπε η Αγαρίστη, και έκλεισε τον δίαυλο.

Ο Φέλιξ, που, φυσικά, δεν είχε ακούσει τίποτα από όσα είχε πει η Βάρμη, κοίταξε την Παντοκράτειρα ερωτηματικά, αναρωτούμενος αν είχε παρουσιαστεί κάποιο καινούργιο στοιχείο.

«Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο,» είπε εκείνη. «Μια βλακεία. Πιστεύεις ότι πρέπει να μιλήσουμε στους φρουρούς του μηχανήματος, λοιπόν;»

«Ναι.»

Ο ένας φρουρός ονομαζόταν Χαρίλαος Κατώγης, και είχε κατάμαυρο δέρμα και σκούρα-μπλε μαλλιά· η άλλη λεγόταν Σρένλι Κάνρω, και είχε δέρμα χρυσό και ξανθά μαλλιά. Κι οι δύο στάθηκαν προσοχή μπροστά στην Παντοκράτειρα, αλλά δεν μπορούσαν να κρύψουν το γεγονός ότι ήταν φοβισμένοι. Κανένας τους δεν την είχε ξανασυναντήσει, και, αναμφίβολα, θα είχαν ακούσει πολλά γι' αυτήν. Πιθανώς, μάλιστα, να νόμιζαν ότι ήθελε να τους χρησιμοποιήσει σε κάποιο απ' τα παιχνίδια της.

Η Αγαρίστη, όμως, τους εξέπληξε, ρωτώντας τους μονάχα για εκείνη τη νύχτα που ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος και η Αγγελική Έμφωτη πήγαν στο δωμάτιο όπου βρισκόταν το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.

«Τι σας είπε ο ταγματάρχης;»

Το μόνο που τους είχε πει ήταν ότι ζητούσε πρόσβαση, και, επειδή ήταν ανώτερος αξιωματικός, τον άφησαν να περάσει.

«Πώς σας φάνηκε; Ήταν φυσιολογικός; Υπήρχε κάτι το... περίεργο, το ασυνήθιστο, στην όψη του;»

Οι φρουροί δεν είχαν προσέξει τίποτα ασυνήθιστο ή περίεργο. Ο ταγματάρχης ήταν όπως πάντα.

«Είδατε τι έκανε μέσα στο δωμάτιο;»

Οι φρουροί δίστασαν ν'απαντήσουν.

«Κρυφοκοιτάξατε, μήπως; Μη φοβάστε· δε θα σας τιμωρήσω.»

Η Σρένλι Κάνρω παραδέχτηκε ότι, ναι, είχε κρυφοκοιτάξει για λίγο. Καθώς μιλούσε, το βλέμμα της ήταν στο πάτωμα· δεν ατένιζε το πρόσωπο της Παντοκράτειρας.

«Και τι είδες; Τι είδες;»

Η Αρχόντισσα Αγγελική Έμφωτη είχε ζυγώσει το παράξενο μηχανήμα, είχε πατήσει κάποια πλήκτρα επάνω του, και είχε κοιτάξει μια στενή του οθόνη, από την οποία φως έβγαινε. Μετά, η οθόνη έσβησε πάλι· η Αρχόντισσα Έμφωτη είπε κάτι στον ταγματάρχη (η Σρένλι δεν μπορούσε ν'ακούσει τι), και γύρισαν και έφυγαν απ'το δωμάτιο. Οπότε, οι δύο φρουροί ξανάκλεισαν την πόρτα.

«Καθώς έφευγαν, δε σας είπαν κάτι;»

Τίποτα απολύτως.

Η Παντοκράτειρα στράφηκε στον Φέλιξ Χάρλω, υψώνοντας το ένα της φρύδι. *Θέλεις να τους κάνεις ερωτήσεις κι εσύ; έμοιαζε να τον ρωτά.*

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. *Όχι.*

Η Αγαρίστη είπε στους στρατιώτες να φύγουν· κι εκείνοι, μοιάζοντας ανακουφισμένοι, έφυγαν.

«Η Αγγελική,» παρατήρησε ο Φέλιξ, «φαίνεται ότι ήξερε πώς να λειτουργήσει τη μυστηριώδη συσκευή σας.»

Η Αγαρίστη σηκώθηκε απ'την ψηλή, θρονοειδή πολυθρόνα όπου καθόταν. «Το οποίο με παραξενεύει τελείως! Κανονικά, δε θάπρεπε να συμβαίνει. Από πού κι ως πού, η Αγγελική να ξέρει κάτι τέτοιο, Φέλιξ; Δεν είχε καμία σχέση με το συγκεκριμένο απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Για την ακρίβεια, δε νομίζω πως είχε καμία σχέση με κανένα απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Τώρα πλέον, είναι πολύ αργά για να τη ρωτήσουμε...» είπε ο Φέλιξ, ανάβοντας ένα τσιγάρο. «Ο ταγματάρχης, όμως, πρέπει κάτι να γνωρίζει για όλα τούτα. Μπορούμε να... ξεκλειδώσουμε το μυαλό του;»

9 – Η Κάθοδος Ενός Ταγματάρχη

Οι φρουροί οδηγούσαν τον Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος προς το κρατητήριο, διασχίζοντας τους πολύπλοκους διαδρόμους του Παντοτινού Ανακτόρου και περνώντας από μεγάλα και μικρά δωμάτια, καθώς και από σημεία όπου σχηματίζονταν γέφυρες, κάτω απ'τις οποίες φαίνονταν άλλα επίπεδα της αχανούς κατοικίας της Παντοκράτειρας. Το φως της ημέρας ερχόταν από κάθε λογής ανοίγματα: κρυστάλλινους τοίχους, στενά παράθυρα που βρίσκονταν ψηλά, φαρδιά παράθυρα που βρίσκονταν χαμηλά, πολυγωνικές τρύπες που δεν καλύπτονταν από κανενός είδους τζάμι· κι εκεί όπου δεν υπήρχαν ανοίγματα, ο χώρος φωτιζόταν από ενεργειακές λάμπες, οι οποίες, συνήθως, βρίσκονταν στο ταβάνι, αλλά, σε ορισμένες περιπτώσεις, ήταν και στις γωνίες του πατώματος.

Ο τρίτος στρατιώτης, που βάδιζε πίσω από τον Στίβεν, έφυγε, και οι άλλοι δύο, δεξιά κι αριστερά του, τον πήγαν προς έναν ανελκυστήρα, ενώ εκείνος ακόμα νόμιζε πως όλα τούτα δεν μπορεί να ήταν τίποτα περισσότερο από ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης. Είχε περάσει από πολλές δυσκολίες στη ζωή του, είχε κατορθώσει να φέρει σε πέρας πολλές επικίνδυνες αποστολές... και τώρα, η Παντοκράτειρα θα τον τιμωρούσε όπως όσους την είχαν απογοητεύσει; Ο Στίβεν δεν είχε κάνει κανένα λάθος! Κάποιος προσπαθούσε να ξεγελάσει την Παντοκράτειρα· ήταν προφανές! Αλλά εκείνη δεν ήθελε να πιστέψει τον Στίβεν, λες κι αυτός μπορούσε ποτέ να–

Αισθάνθηκε κάτι να σπρώχνει το μυαλό του.

Καθώς οι στρατιώτες τον πήγαιναν μπροστά στον ανελκυστήρα, ένιωσε να χάνει τον έλεγχο του σώματός του. Ένιωσε μια άλ-

λη νοητική οντότητα να χειρίζεται τα μέλη του, σα να κρατούσε τα σχοινιά μιας μαριονέτας.

Και ο Στίβεν κατρακύλησε στις πίσω θέσεις του θεάτρου. Έγινε απλός παρατηρητής, μέσα στο ίδιο του το σώμα. Δεν ήταν εκείνος που έκανε πλέον ό,τι έκανε. Ήταν κάποιος άλλος. Κι ο Στίβεν τον παρακολουθούσε, μουδιασμένος...

Σηκώνεις το αριστερό σου χέρι και γρονθοκοπείς τον έναν φρουρό στο σαγόνι. Ο άντρας παραπατά, μουγκρίζοντας, ξαφνιασμένος.

Ο άλλος φρουρός είναι εξίσου ξαφνιασμένος. Στρέφεται αμέσως προς το μέρος του, καθώς εκείνος υψώνει το πιστόλι του και σου ζητά να μην κινηθείς. Αρπάζεις το όπλο του με εκπληκτική ταχύτητα και το στρίβεις· στρίβεις και τον καρπό του μαζί· τον αναγκάζεις να πετάξει το πιστόλι. Συγχρόνως, η σκανδάλη πατιέται από έναν σπασμό των δαχτύλων του, και ένας πυροβολισμός αντηχεί. Με το άλλο σου χέρι, γρονθοκοπείς τον φρουρό στη μύτη, δυνατά, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα.

Γυρίζεις στον άλλο, και τον κλοτσάς στην κοιλιά, προτού έχει προλάβει καλά-καλά να καταλάβει τι συμβαίνει. Ο άντρας διπλώνεται, κι εσύ, αρπάζοντας το πιστόλι που βρίσκεται κάτω, τον κοπανάς στο κεφάλι με τη λαβή. Αίμα πετάγεται, και ο φρουρός πέφτει.

Φεύγεις, τρέχοντας. Πηδάς από μια γέφυρα, και βρίσκεσαι σ'έναν εξώστη. Μπαίνεις σε μια πόρτα, κατεβαίνεις σκάλες, πολλές σκάλες. Ακολουθείς έναν στενό διάδρομο. Δε θυμάμαι ποτέ να έχω δει τούτο το μέρος· είναι άγνωστο για εμένα· εσύ, όμως, φαίνεται να το ξέρεις καλά: δε σταματάς πουθενά· συνεχίζεις, και συνεχίζεις, και συνεχίζεις...

Κατεβαίνεις σκάλες. Κι εδώ ο φωτισμός είναι λίγος και ασθενικός. Ακολουθείς περάσματα, πολλά από τα οποία τυλιγμένα στο σκοτάδι. Από απόσταση, παράξενοι ήχοι ακούγονται: σαν μέταλλα

που σέρνονται. Το πάτωμα είναι βρόμικο· τρίζει κάτω από τις μπότες σου.

Τρέχεις. Γρήγορα. Πολύ γρήγορα.

Και, εσκεμμένα, κουτουλάς το κεφάλι σου πάνω σε μια σιδερένια κολόνα, καλυμμένη με λειχήνες.

Λιποθυμάς.

Κι εγώ λιποθυμώ μαζί σου.

Η Παντοκράτειρα ζήτησε να της φέρουν έναν μάγο του τάγματος των Διαλογιστών, τον οποίο, είπε, χρειαζόταν για μια ειδική εργασία. Ο μάγος έπρεπε, οπωσδήποτε, να έχει γνώσεις για τις Μαγγανείες Μνημονικής Διαγραφής και Ψευδούς Μνήμης.

Ύστερα, η Αγαρίστη και ο Φέλιξ Χάρλω περίμεναν, μέσα στα διαμερίσματά της. Ο ερευνητής ήταν σκεπτικός, και δεν μιλούσε. Η υπόθεση τού φαινόταν πολύ παράξενη. Ήταν, ίσως, από τις πιο παράξενες που είχε αναλάβει. *Πρέπει, όμως, να τη λύσω, γιατί η Παντοκράτειρα, παρότι δεν είναι καθόλου όπως την περίμενα και παρότι μοιάζει κάπως...* –τη λοξοκοίταξε, καθώς εκείνη είχε τώρα πάρει θέση σ'έναν ανάκλιντρο– *ασταθής χαρακτήρας, πιστεύω πως θα εκπληρώσει την υπόσχεσή της και θα με αμείψει καλά, αν καταφέρω να της βρω ποιος δολοφόνησε τη φίλη της.* Και ο Φέλιξ χρειαζόταν τώρα αυτά τα χρήματα. Τα χρειαζόταν απελπισμένα, καθώς οι άνθρωποι στους οποίους χρωστούσε ήταν χειρότεροι από την Παντοκράτειρα –πράγμα που, ασφαλώς, δε θα είχε ποτέ περάσει απ'το νου του, αν δεν την είχε γνωρίζει.

Ο Φέλιξ Χάρλω, λοιπόν, προσπαθούσε να βάλει τα κομμάτια ε-τούτου του ψηφιδωτού σε μια όσο το δυνατόν λογικότερη σειρά· και, καθώς σκεφτόταν, η μάγισσα ήρθε, διακόπτοντάς τον.

Ένας από τους Υπερασπιστές ανακοίνωσε την άφιξή της· και η Παντοκράτειρα είπε, καθώς σηκωνόταν από το ανάκλιντρο και έφτιαχνε το φόρεμά της: «Να περάσει.»

Μια γυναίκα μπήκε στο δωμάτιο. Είχε λευκό-ροζ δέρμα και μακριά, ξανθά μαλλιά. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα, το οποίο είχε φαρδιά μανίκια και ψηλό γιακά· η φούστα του γινόταν διχτυωτή από τα γόνατα και κάτω. Στη μέση της μάγισσας δενόταν μια πλατιά, αργυρή ζώνη με λαξεύματα λουλουδιών. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα κοντό ραβδί, που δεν ακουμπούσε στο πάτωμα. Το ραβδί ήταν, στο μεγαλύτερό του μέρος, γεμάτο με μικροσκοπικά κάτοπτρα, γυαλιστερούς κρυστάλλους, και κυκλώματα. Τα μάτια της γυναίκας είχαν ένα έντονο, εντυπωσιακό γαλανό χρώμα. Τα χείλη της ήταν μικρά και άβαφα.

«Καλημέρα, Μεγαλειοτάτη,» είπε, κάνοντας μια υπόκλιση μπροστά στην Παντοκράτειρα. «Ονομάζομαι Αλεξάνδρα'χοκ. Μου είπαν ότι χρειάζεστε τις υπηρεσίες μου.»

«Ναι,» είπε η Αγαρίστη. «Θέλω να διαλύσεις μια Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής και, πιθανώς, μια Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης. Μπορείς να το κάνεις;»

«Θα προσπαθήσω.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Μπορείς ή δεν μπορείς;»

«Μπορώ, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Αλεξάνδρα'χοκ. «Απλώς, δεν ξέρω ακόμα λεπτομέρειες για την περίπτωση, γι'αυτό κιόλας είμαι επιφυλακτική.»

«Εντάξει, τότε,» είπε η Αγαρίστη.

Πλησίασε έναν επικοινωνιακό δίαυλο. Τον άνοιξε και κάλεσε το κρατητήριο, ρωτώντας σε ποιο κελί βρισκόταν ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος. Η απάντηση που έλαβε την παραξένεψε: Ο ταγματάρχης δεν ήταν στο κρατητήριο.

«Είσαι σίγουρος;» είπε η Παντοκράτειρα.

«Ασφαλώς, Μεγαλειοτάτη. Αν τον είχαν φέρει, θα τον είχα—»

«Κανονικά, έπρεπε να ήταν εκεί ως τώρα!»

«Με συγχωρείτε, Μεγαλειοτάτη, αλλά–»

«Πρέπει να δραπέτευσε κάπως! –Βρείτε τον!» πρόσταξε η Παντοκράτειρα. «Και συλλάβετέ τον μόλις τον βρείτε! Τον θέλω ζωντανό! Με καταλαβαίνεις;»

«Μάλιστα, Μεγ–»

Η Αγαρίστη έκλεισε τον δίαυλο, προτού ο άντρας τελειώσει την πρότασή του. Κάλεσε τη Βάρμη, τη διοικήτρια της προσωπικής της φρουράς, και της εξήγησε το πρόβλημα. Της είπε ότι ο ταγματάρχης έπρεπε να βρεθεί, πάση θυσία, και να συλληφθεί, γιατί, μάλλον, ήταν υπεύθυνος –ή, τουλάχιστον, συνυπεύθυνος– για το φόνο της Αγγελικής.

«Μη με απογοητεύσεις, Βάρμη!»

«Μην ανησυχείτε, Μεγαλειοτάτη. Δεν πρόκειται να βγει από το Παντοτινό Ανάκτορο. Θα ερευνήσουμε κάθε σπιθαμή.»

Η Αγαρίστη έκλεισε τον δίαυλο, εξοργισμένη, και στράφηκε στον Φέλιξ. «Κατάλαβες τι έχει συμβεί;» του είπε. «Ο Στίβεν δραπέτευσε!»

Εκείνος ένευσε, αμίλητα. Το είχε καταλάβει, παρότι άκουγε μόνο αυτά που έλεγε η Παντοκράτειρα· δεν ήταν και τόσο δύσκολο. *Με παραξενεύει, όμως, που ο ταγματάρχης έδρασε έτσι. Έμοιαζε, πραγματικά, μπερδεμένος όταν του μιλήσαμε...* «Ίσως να πανικοβλήθηκε, Αρχόντισσά μου. Αυτό δε σημαίνει απαραίτητα ότι είναι και ο δολοφόνος.»

«Προφανώς, όμως, μας έλεγε ψέματα!»

Ο Φέλιξ μόρφασε. «Ούτε και γι'αυτό είμαι σίγουρος. Θα μάθουμε περισσότερα όταν τον συλλάβετε...»

Τα μάτια του άνοιξαν.

Βλεφάρισε.

Ξαναβλεφάρισε.

Η όρασή του ξεθόλωσε, και κοίταξε γύρω, το βρόμικο, σκοτεινό δωμάτιο. Το μοναδικό φως που υπήρχε εδώ προερχόταν από έναν κρυσταλλικό σχηματισμό ανάμεσα σε κάτι μαυροπράσινα αναρριχώμενα φυτά, και ήταν ασθενικό και γκριζο.

Ο Στίβεν άγγιξε το κεφάλι του, και ψηλάφισε τον καρούμπαλο που βρισκόταν εκεί. Πονούσε.

Τι σκατά μου συνέβη; Πώς κατέληξα σε τούτον το βόθρο;

Και μετά, θυμήθηκε.

Θυμήθηκε ότι είχε μετατραπεί σε παρατηρητής μέσα στο ίδιο του το σώμα. Θυμήθηκε ότι κάποια άλλη οντότητα τον έλεγχε.

Γιατί, όμως; Γιατί;

Και πώς;

Δεν καταλάβαινε.

Προσπάθησε να σηκωθεί. Πιάστηκε από την κολόνα όπου είχε κοπανήσει το κεφάλι του και στάθηκε όρθιος, στηριζόμενος εκεί.

Γιατί κουτούλησα επάνω της; Γιατί η οντότητα που τον καθοδηγούσε τον είχε βάλει να κάνει κάτι τέτοιο; Ποιος μπορεί να ήταν ο λόγος; Εκτός αν ήθελε να χάσω τις αισθήσεις μου, για να μείνει εδώ...

Δεν είχε ιδέα πού ήταν ετούτο το μέρος. Αναμφίβολα, βρισκόταν κάπου μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο, αλλά το Παντοτινό Ανάκτορο ήταν τεράστιο, αχανές· είχε ατελείωτους ορόφους και υπόγεια. Ακόμα κι η Παντοκράτειρα αμφίβολο ήταν αν το ήξερε απ'άκρη σ'άκρη. Υπήρχαν, μάλιστα, μύθοι που έλεγαν ότι το Ανάκτορο ήταν στοιχειωμένο, βαθιά κάτω απ'τη γη, ή ότι τέρατα κατοικούσαν σε συγκεκριμένες σκοτεινές σήραγγες, και αναπαράγονταν συνεχώς, περιμένοντας να έρθει η μέρα που θα ήταν αρκετά σε αριθμό για να επιτεθούν και να καταβροχθίσουν ολόκληρη τη Ρελκάμνια.

Ο Στίβεν πήρε μια βαθιά ανάσα από τον βρόμικο αέρα που γέμιζε τούτο το μέρος. *Πρέπει να βρω το δρόμο μου. Να επιστρέψω.*

Το πιστόλι που είχε αρπάξει απ'τον φρουρό, το είχε κρατήσει;

Δεν το βρήκε στη ζώνη του. –Σκατά!

Μετά, όμως, το μάτι του το πήρε στο πάτωμα. Έσκυψε και το σήκωσε. *Δόξα στον Κρόνο*. Θα του χρειαζόταν εδώ πέρα. Ποιος ξέρει τι μπορεί να έμενε σ'ετούτους τους σκοτεινούς, βρόμικους διαδρόμους;...

Ο Στίβεν έκανε μερικά βήματα, για να δει πόσες διέξοδοι υπήρχαν γύρω του. *Τρεις*, διαπίστωσε. *Τρεις*. Και οι δύο απ'αυτές ήταν τελείως σκοτεινές. Απλώνοντας το χέρι του, έπιασε τους κρυσταλλικούς σχηματισμούς ανάμεσα στα αναρριχώμενα φυτά, και έσπασε ένα κομμάτι τους. Το κομμάτι εξακολουθούσε να φωτίζει, αχνά, και ο Στίβεν προχώρησε, διαλύοντας το σκοτάδι.

Από τα δεξιά του, άκουσε έναν ήχο, σαν κάτι που σερνόταν: κάτι μεταλλικό. Στράφηκε, υψώνοντας το πιστόλι του. Τίποτα, όμως, δεν ξεπρόβαλε.

Υπάρχουν, άραγε, άνθρωποι εδώ κάτω; αναρωτήθηκε. Δε νόμιζε.

Συνέχισε να προχωρά, προσπαθώντας να θυμηθεί πώς είχε έρθει σε τούτο το καταραμένο μέρος όπου μονάχα ο Σκοτοδαίμων θα ερχόταν. Η μνήμη του, όμως, ήταν θολή. Είχε παρακολουθήσει τη διαδρομή ως θεατής, ως συνοδηγός· και ο οδηγός πήγαινε πολύ γρήγορα, για να μπορέσει εκείνος να συγκρατήσει τις κατευθύνσεις.

Πού είναι τώρα αυτός ο τρισκατάρατος οδηγός, για να με ξεμπλέξει; Και τι ήθελε από μένα, εξ αρχής; Ήθελε να μη με βάλουν στο κρατητήριο; Γιατί; Γιατί; Με ξέρει;

Κι επιπλέον, τι μπορεί να είχα να φοβηθώ; Δεν έκανα τίποτα! Δε σκότωσα, φυσικά, την Αγγελική. Κι αυτά που έδειχνε εκείνος ο τηλεοπτικός πομπός ήταν, σίγουρα, φτιαχτά. Σίγουρα. Κάποιος προσπαθεί να μπερδέψει την Παντοκράτ–

Ο Στίβεν σταμάτησε και στράφηκε πίσω του, καθώς άκουσε πάλι έναν ήχο, παρόμοιο με τον προηγούμενο.

Το φως στο χέρι του μειωνόταν (μάλλον, ο κρύσταλλος, αποκομμένος από τον υπόλοιπο σχηματισμό, πέθαινε)· κατάφερε,

όμως, να δει μια σκιά να περνά. Τίποτα περισσότερο από μια σκιά.

Στο μυαλό του ήρθαν οι διάφοροι μύθοι που είχε ακούσει για τα στοιχειωμένα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου. –Τους απομάκρυνε. *Ανοησίες! Μονάχα ανοησίες!*

Λίγο παρακάτω, αναγκάστηκε να πετάξει τον κρύσταλλο, γιατί δεν πρόσφερε πλέον κανέναν φωτισμό. Και τότε, θυμήθηκε ότι είχε έναν αναπτήρα μαζί του, τον οποίο οι φρουροί δεν του είχαν πάρει. Τον έβγαλε απ'την τσέπη του και τον άναψε.

Ήταν δώρο της Αγγελικής: στη μια του μεριά είχε λαξεμένο ένα τριαντάφυλλο, και στην άλλη τα αρχικά της (Α.Ε.), πλεγμένα αριστοτεχνικά με τα δικά του (Σ.Ν.).

Η ενέργειά του δε θα κρατούσε, όμως, για πολύ. Ο Στίβεν το ήξερε, και καταλάβαινε, επομένως, πως έπρεπε να βρει το δρόμο του σύντομα: να φτάσει στα... πολιτισμένα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου.

Μα τους θεούς, πόσο μακριά με πήγε αυτή η οντότητα; Πόσο γρήγορα μ'έβαλε να τρέχω;

Ο Στίβεν είδε φως. Ενεργειακό φως. Λευκό και έντονο –ή, τουλάχιστον, φαινόταν έντονο εδώ πέρα, μέσα στα σκοτάδια.

Προχώρησε προς τα εκεί, βιαστικά. Το έδαφος ήταν γλιστερό κάτω απ'τις μπότες του, και η βρόμα έτριζε καθώς την πατούσε. Δεν ήθελε να μάθει τι ακριβώς ήταν αυτή η βρόμα, και δεν κοίταξε. Μπορούσε νάναι οτιδήποτε: χαλίκια, μεταλλικά θραύσματα, ή ακόμα και οργανική ύλη.

–Ο θόρυβος!

Ο Στίβεν στράφηκε.

Από ένα στρογγυλό άνοιγμα στον τοίχο αριστερά του, κάτι πετάχτηκε, ενώ, συγχρόνως, κάτι μεταλλικό σερνόταν. Μάτια γυάλισαν. Και δόντια. Ένα τριχωτό κεφάλι.

Ο Στίβεν πυροβόλησε.

Το πλάσμα τινάχτηκε πίσω.

Στο φως του αναπτήρα, ο Στίβεν είδε αίμα στο πάτωμα, αλλά η σκοτεινή μορφή ακόμα κινιόταν. Είχε σώμα μακρύ, το οποίο γυάλιζε σε πολλά σημεία: γυάλιζε σαν μέταλλο. Διέθετε τέσσερα πόδια, και πίσω του έσερνε μια ουρά. Τα αφτιά του ήταν πεταχτά.

Ο Στίβεν έτρεξε προς το φως. Το λευκό, ενεργειακό φως.

Μια λάμπα στον τοίχο ήταν που το εξέπεμπε, και ο Στίβεν στάθηκε πλάι της, στρέφοντας το βλέμμα του προς το σκοτάδι, περιμένοντας το πλάσμα να ξεπροβάλει.

Και το είδε να έρχεται πάλι καταπάνω του, τρέχοντας. Διαπεραστικά τσιρίγματα έβγαιναν απ'το στόμα του. Και το κεφάλι του ήταν ποντικοειδές, παρατήρησε τώρα ο Στίβεν, αλλά αφύσικα μεγάλο για κεφάλι ποντικού.

Πυροβόλησε, επανειλημμένα.

Ορισμένες από τις σφαίρες του ακούστηκαν να κουδουνίζουν επάνω σε μέταλλο.

Το πλάσμα πήδησε προς το μέρος του, αιμόφυρτο και εξαγριωμένο–

–και σωριάστηκε στα πόδια του, νεκρό.

Είχε τραύματα στο κεφάλι. Ήταν θαύμα που δεν είχε ήδη πεθάνει.

Τι είδους τέρατα είναι τούτα; απόρησε ο Στίβεν, σβήνοντας τον αναπτήρα του και βάζοντάς τον στην τσέπη· το φως της λάμπας ήταν υπεραρκετό, προς το παρόν.

Λυγίζοντας τα γόνατα, κοίταξε το κουφάρι. Το πλάσμα ήταν εν μέρει βιολογικό εν μέρει μηχανικό. Η ουρά του ήταν μακριά, πλατιά, και ολόκληρη από μπρούντζο. *Ποιος έφτιαξε ένα τέτοιο πράγμα;* σκέφτηκε ο Στίβεν, βέβαιος ότι, όποιος κι αν το είχε κάνει, πρέπει να πειραματιζόταν.

Σουρσίματα από μέταλλο ακούστηκαν πάλι. Περισσότερα από πριν. Και μαζί τους, τσιρίγματα.

Σκατά! σκέφτηκε ο Στίβεν, καθώς ορθωνόταν με το πιστόλι του έτοιμο και στρεφόταν δεξιά. *Ήρθαν κι οι φίλοι του...*

Πόσες σφαίρες να του είχαν απομείνει; Σίγουρα, όχι πολλές. Σίγουρα, όχι αρκετές για να πολεμήσει αποτελεσματικά τούτα τα πλάσματα. Ίσως, όμως, να κατάφερνε να σκοτώσει ένα ακόμα.

Δύο από τα τέρατα ξεπρόβαλαν μέσα από τις πυκνές σκιές. Τον ατένισαν με στενεμένα μάτια, και εχθρικά τσυρίγματα βγήκαν απ'τα στόματά τους.

Φως ήρθε από πίσω τους. Δυνατό φως, που έμοιαζε να προέρχεται από φακό.

Πυροβολισμοί αντήχησαν. Τα πλάσματα ούρλιαξαν. Ο Στίβεν είδε το αίμα τους να πετάγεται. Προσπάθησαν να φύγουν: το ένα χώθηκε σε μια μεγάλη τρύπα του τοίχου, κι εξαφανίστηκε· το άλλο πέθανε.

«Ποιος είναι κει;» φώναξε ο Στίβεν, εξακολουθώντας να έχει το πιστόλι του υψωμένο.

Τέσσερις φιγούρες διακρίνονταν μέσα από το φως του φακού. Τέσσερις ανθρωπόμορφες, σκοτεινές φιγούρες. Η μία απ'αυτές βάδισε προς το μέρος του, λέγοντας με γυναικεία φωνή: «Κατέβασε το όπλο σου, Στίβεν. Είμαστε εδώ για να σε βοηθήσουμε.»

«Ποια είσαι;»

Η γυναίκα ήρθε πιο κοντά, και η μορφή της αποκαλύφτηκε. Γαλανόδερμη. Μακριά, μαύρα μαλλιά. Πανέμορφη.

«Φενίλδα'σαρ;» απόρησε ο Στίβεν. «Τι κάνεις εσύ εδώ; Ποιος σ'έστειλε; Η Παντοκράτειρα;»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε μ'έστειλε η Παντοκράτειρα.»

10 – Η Καθοδήγηση Μιας Μάγισσας

Το πρώτο πράγμα που έκανε η Βάρμη, όταν η Παντοκράτειρα τής ζήτησε να μάθει πού βρισκόταν ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος, ήταν να ελέγξει τους τηλεοπτικούς πομπούς ασφαλείας. Και δεν είχε άδικο που πίστευε ότι αυτό θα βοηθούσε στην αναζήτησή της. Στεκόμενη μέσα στο Κέντρο Ελέγχου του Παντοτινού Ανακτόρου, με κονσόλες, μηχανήματα, και φρουρούς γύρω της, είδε, σε μία από τις οθόνες, τους δύο στρατιώτες που συνόδευαν τον ταγματάρχη προς τον ανελκυστήρα· και, καθώς έφταναν εκεί, ο Στίβεν Νέλκος επιτέθηκε στους συνοδούς του, ξαφνικά και γρήγορα. Οι στρατιώτες δεν κατάφεραν να τον αδρανοποιήσουν· τουναντίον, εκείνος τούς αναισθητοποίησε και τους δύο, γρονθοκοπώντας και κλοτσώντας τους. Έπειτα, έφυγε τρέχοντας, και η Βάρμη τον ακολούθησε, μέσω των καταγεγραμμένων εικόνων των τηλεοπτικών πομπών. Τον είδε να πηδά από μια γέφυρα (*Τρελάθηκε!* σκέφτηκε η διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας. *Τρελάθηκε τελείως!*), και άλλαξε πάλι τα δεδομένα των πομπών στην οθόνη της, ώστε να μπορέσει να τον ακολουθήσει. Έτσι, τον είδε τώρα να προσγειώνεται επάνω σ'έναν εξώστη, χωρίς να σκοντάψει και να πέσει, αλλά εξακολουθώντας να τρέχει. Η Βάρμη συνέχισε να τον ακολουθεί, αλλάζοντας τα δεδομένα του ενός πομπού ύστερα από τα δεδομένα του άλλου. Στο τέλος, όμως, τον έχασε. Ο ταγματάρχης είχε πάει σε μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου που δεν ελέγχονταν από τηλεοπτικούς πομπούς. Είχε πάει σε μέρη όπου κανείς δε σύχναζε.

Δεν καταλαβαίνω τι τον έπιασε, σκέφτηκε η Βάρμη, απορημένη. Τόσο απεγνωσμένος ήταν; Αυτός σκότωσε, τελικά, την Αγγελική; Και φοβόταν ότι τώρα τον είχαν αποκαλύψει;

Αλλά, και πάλι, αυτές οι κινήσεις του... τόσο γρήγορες. Κι αυτό το άλμα από τη γέφυρα...

«Διοικήτρια,» τη ρώτησε ένας φρουρός, «ποιες είναι οι διαταγές σας;»

«Γί'αρχή,» αποκρίθηκε η Βάρμη, «πηγαίνετε να περιποληθείτε τους χτυπημένους στρατιώτες.» Και, ανοίγοντας έναν επικοινωνιακό δίαυλο, κάλεσε την Παντοκράτειρα στα διαμερίσματά της.

«Δε σ'έστειλε η Παντοκράτειρα;» απόρησε ο Στίβεν, ατενίζοντας τη γαλανόδερμη μάγισσα αντίκρυ του. «Και ποιος σ'έστειλε;»

«Αυτοί που έστειλαν κι εσένα εδώ κάτω,» απάντησε η Φενίλδα'σαρ, πλησιάζοντάς τον, μαζί με τους τρεις άντρες που τη συνόδευαν. Ο Στίβεν παρατήρησε ότι ήταν όλοι τους Παντοκρατορικοί στρατιώτες· φορούσαν στολές. Τον έναν, μάλιστα, τον γνώριζε· ονομαζόταν Αλέξανδρος Σάρντω. Τους άλλους δύο νόμιζε ότι τους είχε ξαναδεί μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο, μα δεν ήξερε τα ονόματά τους.

«Κανένας δεν έστειλε εμένα εδώ κάτω, Φενίλδα,» είπε ο Στίβεν. «Κάτι... μου συνέβη. Δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε, αλλά κάπως... έχασα την κυριαρχία του εαυτού μου.»

Η Φενίλδα'σαρ ένευσε. «Το φαντάζομαι. Όπως σου εξήγησα, αυτοί σε έστειλαν εδώ.»

Τι στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος εννοεί; Προσπαθεί να με τρελάνει; «Δε σε καταλαβαίνω, μάγισσα!» γρύλισε ο Στίβεν, που όλα τούτα είχαν αρχίσει να του σπάνε τα νεύρα. «Σε ποιους αναφέρεσαι;»

Η Φενίλδα έσμιξε τα χείλη, ατενίζοντάς τον διστακτικά. «Δεν είμαι βέβαιη ότι θέλουν από τώρα να σου αποκαλύψουν το όνομά τους, Στίβεν,» είπε, τελικά.

«Εσύ τούς ξέρεις;»

«Φυσικά και τους ξέρω.»

«Και γιατί σε έστειλαν να με βρεις; Γιατί με... έστειλαν εμένα εξ αρχής εδώ κάτω, μπορείς να μου πεις; Πώς σκατά μού το έκαναν αυτό; Τώρα, θα νομίσει η Παντοκράτειρα ότι εγώ σκότωσα την Αγγελική και προσπαθώ να κρυφτώ!» φώναξε, εξοργισμένος.

«Στίβεν,» είπε η Φενίλδα με σταθερή φωνή, «θέλουν να σε βοηθήσουν. Υπάρχει κίνδυνος για σένα-»

«Τι κίνδυνος; Ο δολοφόνος της Αγγελικής κυνηγά κι εμένα;»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι...»

«Τότε; Πες μου!»

«Εσύ είσαι ο δολοφόνος, Στίβεν-»

«Τι! Δεν ξέρεις τι λες, μάγισσα!»

«Στίβεν, εσύ τη σκότωσες-»

Ο Στίβεν ύψωσε το αριστερό του χέρι και έκλεισε τη γροθιά του γύρω απ' το λαιμό της. «Μαλακίες!» γρύλισε, βάζοντας το πιστόλι του στο μέτωπό της. «Πες μου την αλ-!»

Οι τρεις στρατιώτες σήκωσαν τα δικά τους πιστόλια, σημαδεύοντάς τον.

«Κατέβασέ το, Ταγματάρχη,» είπε ένας τους, που είχε δέρμα λευκό-ροζ και ξυρισμένο κεφάλι. «Η Φενίλδα σου λέει την αλήθεια· ήρθαμε για να σε βοηθήσουμε.»

Ο Στίβεν δεν την ελευθέρωσε, συνεχίζοντας να σφίγγει το λαιμό της. Τα χέρια της μάγισσας είχαν πιαστεί πάνω στον καρπό του, μα δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν το χέρι του από πάνω της· τα μάτια της έμοιαζαν έτοιμα να πεταχτούν έξω. «Δεν – σκότωσα – την – Αγγελική!»

«Μη φωνάζεις, Ταγματάρχη,» του είπε ο Αλέξανδρος Σάρντω. «Εσύ τη σκότωσες, αλλά δεν το θυμάσαι.»

«Είσαι τρελός!» γρύλισε ο Στίβεν. «Είστε όλοι σας τρελοί!» Ελευθέρωσε τη Φενίλδα·σαρ, σπρώχνοντάς την. Εκείνη παραπά-

τησε κι έπεσε στο βρόμικο πάτωμα· διπλώθηκε, βήχοντας σπασμωδικά. «Φύγετε από μπροστά μου!»

«Και πού θα πας;» τον ρώτησε ο άντρας με το ξυρισμένο κεφάλι.

«Αυτό είναι δική μου δουλειά!»

«Δε μπορείς να επιστρέψεις στην Παντοκράτειρα–»

«Ποιος θα με σταματήσει;»

«Εμείς,» είπε ο άντρας, εξακολουθώντας να τον σημαδεύει.

Ο Στίβεν στένεψε τα μάτια. «Ίσως να το έχεις ξεχάσει, στρατιώτη, αλλά εξακολουθώ να είμαι ταγματάρχης, και εσύ παίρνεις διαταγές από εμένα, όχι το αντίστροφο.»

«Στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί,» είπε ο τρίτος άντρας, που δεν είχε μιλήσει ως τώρα. Είχε ξανθά μαλλιά και δέρμα λευκό-ροζ. «Μέχρι να καταλάβεις.»

Η Φενίλδα ορθώθηκε με τη βοήθεια του Αλέξανδρου, και είπε πνιχτά: «Στίβεν... δε θα σ'αφήσουν, ακόμα κι αν εμείς σ'αφήσουμε. Είναι μέσα σου.»

«Ποιοι;» απαίτησε εκείνος. «Ποιοι είναι μέσα μου;»

Η Φενίλδα καθάρισε το λαιμό της. «Πρέπει να κρυφτείς, και να περιμένεις. Εδώ πέρα είναι ένα καλό μέρος για να το κάνεις αυτό.»

«Δεν πρόκειται να κρυφτώ!» διαφώνησε ο Στίβεν. «Δεν έχω κανέναν λόγο να κρυφτώ!»

«Σου είπα: δολοφόνησες την Αγγελική. Σε παρακαλώ, μη δυσκολεύεις τα πράγματα.»

«Αφού δολοφόνησα την Αγγελική, Φενίλδα, τότε γιατί αυτοί – όποιοι σκατά κι αν είναι– θέλουν να με βοηθήσουν;»

«Επειδή δεν τη δολοφόνησες με τη θέλησή σου...» είπε η Φενίλδα· σαρ, κοιτάζοντάς τον έντονα, αφήνοντάς τον να καταλάβει από μόνος του.

Ο Στίβεν βλεφάρισε. Όχι... σκέφτηκε. Δεν είναι δυνατόν...! Μα τα Γένια του Κρόνου! «Χρησιμοποίησαν το σώμα μου, για να τη σκοτώσουν;» ψιθύρισε.

Η Φενίλδα κατένευσε, σιωπηλά.

«Γιατί;» είπε ο Στίβεν.

«Δεν είναι η ώρα τώρα για τέτοιες ερωτήσεις. Θα σε οδηγήσουμε σ'ένα μέρος για να μείνεις προς το παρόν. Δείξε υπομονή, σε παρακαλώ· θα μάθεις περισσότερα, σύντομα.»

«Ο Στίβεν τη σκότωσε, λοιπόν! Το κάθαρμα!...» είπε η Αγαρίστη, καθώς έβλεπε, σε μια οθόνη του δωματίου τηλεπικοινωνιών των διαμερισμάτων της, τον ταγματάρχη να επιτίθεται στους συνοδούς του και να φεύγει.

Μαζί με την Παντοκράτειρα ήταν μόνο ο Φέλιξ Χάρλω· την Αλεξάνδρα'χοκ η Αγαρίστη την είχε διώξει, για να την καλέσει όταν θα την ξαναχρηιαζόταν.

«Δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι γι'αυτό, Αρχόντισσά μου.»

Η Παντοκράτειρα στράφηκε, απότομα, για ν'αντικρίσει τον ερευνητή. «Τι θες να πεις; Δε βλέπεις τι έκανε;» Υψώνοντας το χέρι της, έδειξε την οθόνη. «Η φύση του είναι, σίγουρα, δολοφονική!»

Ο Φέλιξ κούνησε το κεφάλι. «Δε σκότωσε τους φρουρούς, ενώ θα μπορούσε—»

«Και πού θες να καταλήξεις;» φώναξε η Αγαρίστη, νιώθοντας θυμωμένη μαζί του. Τυφλός ήταν; «Γιατί να φύγει έτσι, αν είναι αθώος;»

«Πιθανώς να πανικοβλήθηκε—»

«Για ποιο λόγο;»

«Δεν το γνωρίζω αυτό. Πάντως, από την αντίδρασή του, δεν μπορούμε να εξαγάγουμε με βεβαιότητα ότι είναι ο δολοφόνος.

Μην ξεχνάς πως, αν ο ταγματάρχης είχε σκοτώσει την Αγγελική, δε θα είχε λόγο να αλλοιώσει τα δεδομένα του πομπού έξω απ'τη σουίτα της. Προφανώς, κάποιος μπήκε και βγήκε από τη σουίτα. Κάποιος με τη δύναμη να κάνει ξόρκια. Και το μόνο άτομο που είδαμε το οποίο έχει τέτοια δύναμη είναι η Φενίλδα'σαρ.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. *Αυτό που λέει ακούγεται λογικό... Αν, όμως, ο Στίβεν είναι αθώος, γιατί να δραπετεύσει; Γιατί; Δεν το καταλαβαίνει ότι έτσι επιβαρύνει τη θέση του; «Σίγουρα, έχει κάτι να κρύψει.»*

Ο Φέλιξ βλεφάρισε, μπερδεμένος.

«Ο Στίβεν,» διευκρίνισε η Αγαρίστη. «Σίγουρα, έχει κάτι να κρύψει.»

«Δεν αποκλείεται. Ωστόσο, αυτό δεν πάει να πει ότι εκείνος σκότωσε την Αγγελική. Όταν τον βρούμε, θα πρέπει να ελέγξουμε αν έχουν γίνει επάνω του οι Μαγγανείες Μνημονικής Διαγραφής και Ψευδούς Μνήμης.»

«Ναι,» είπε η Παντοκράτειρα, «θα πρέπει.» Αναστέναξε, και κάθισε σε μια δερμάτινη πολυθρόνα, μπροστά σε μια κονσόλα. «Τι μπλεγμένη που έχει καταλήξει τούτη η κατάσταση!»

«Σ'αυτό συμφωνώ απόλυτα,» είπε ο Φέλιξ, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο. «Η υπόθεση, πράγματι, είναι πολύ μπλεγμένη.» *Πρέπει, όμως, να τη λύσω, πρόσθεσε νοερά, γιατί χρειάζομαι τα χρήματα. Πρέπει να τη λύσω εγώ, όχι να λυθεί από άλλους, όπως απ'αυτή τη Διοικήτρια Βάρμη και τους φρουρούς του Ανακτόρου·* επειδή, σε μια τέτοια περίπτωση, υπήρχε κίνδυνος η Παντοκράτειρα να μην τον πληρώσει, έτσι δεν ήταν; Υπήρχε κίνδυνος να του πει ότι δεν είχε συμβάλει ουσιαστικά στην εύρεση του δολοφόνου.

«Θα μπορούσα να βοηθήσω τους στρατιώτες σου.»

Η Αγαρίστη ήταν έτοιμη να ανοίξει τον επικοινωνιακό διάυλο και να καλέσει τη Βάρμη, όταν ξαναμίλησε ο Φέλιξ. Τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, ρωτώντας: «Για να βρουν τον Στίβεν;»

«Ναι.»

«Μη φοβάσαι· θα ερευνήσουν το Ανάκτορο σπιθαμή προς σπιθαμή.»

«Ο ταγματάρχης, όμως, πήγε σε μέρη όπου δεν υπάρχουν τηλεοπτικοί πομποί,» της θύμισε ο Φέλιξ· «έτσι δεν είπε η Διοικήτρια Βάρμη; Πήγε σε μέρη του Ανακτόρου που είναι εγκαταλειμμένα.»

«Ναι, όντως,» είπε η Αγαρίστη. «Και πιστεύεις ότι μπορείς να προσφέρεις βοήθεια εκεί;»

«Αυτή είναι η δουλειά μου, Μεγαλειοτάτη.»

«Καλά, θα δούμε.»

Η Αγαρίστη στράφηκε πάλι μπροστά της και κάλεσε τη Βάρμη, μέσω του διαύλου.

«Μεγαλειοτάτη,» ακούστηκε η φωνή της διοικήτριας.

«Βρήκατε τίποτα, ακόμα;»

«Δυστυχώς, κανένα ίχνος του. Αλλά είναι νωρίς· θα τον εντοπίσουμε στο τέλος. Δεν είναι δυνατόν να κρύβεται για πάντα. Εκεί όπου έχει πάει, ούτε νερό δε θα μπορεί να βρει.»

«Ο Φέλιξ Χάρλω λέει ότι μπορεί να σε βοηθήσει,» της είπε η Αγαρίστη. «Θέλεις τη βοήθειά του;»

«Ο ιδιωτικός ερευνητής που έχετε φέρει για να εξιχνιάσει τη δολοφονία της Αγγελικής, Αρχόντισσά μου;»

«Ναι.»

«Πιστεύετε ότι θα έπρεπε να τον έχω μαζί μου;»

«Δεν ξέρω· ό,τι θέλεις.»

«Οποιαδήποτε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη. «Θα σ'τον στείλω στο Κέντρο Ελέγχου.»

Κλείνοντας τον διάυλο, στράφηκε στον Φέλιξ. «Μπορείς να πηγαίνεις,» του είπε.

«Μας παρακολουθούν συνέχεια, τα δαιμονισμένα!» γρύλισε ο στρατιώτης με το ξυρισμένο κεφάλι, που είχε συστηθεί ως Φρίξος Λιθοδόμος. Τα μάτια του ήταν εστιασμένα στις σκιές των βρόμικων περασμάτων. «Αλλά δε ζυγώνουν. Πρέπει να φοβούνται.

»Τι είναι, Φενίλδα;» ρώτησε.

Η μάγισσα δεν του αποκρίθηκε.

«Σου μιλάω! Τι είναι αυτά τα πλάσματα; Μισά ποντίκια και μισά μηχανές; Από πού ξεφύτρωσαν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Φενίλδα'σαρ.

«Παράξενο αυτό, αν σκεφτεί κανείς πως εσύ μάς οδήγησες εδώ πέρα.»

«Σας οδήγησα εγώ γιατί εσείς δεν έχετε ξανάρθει. Κλείστο τώρα! Προσπαθώ να θυμηθώ προς τα πού πρέπει να πάμε.»

Είχαν σταματήσει σε μια διακλάδωση των στριφτών περασμάτων, και η Φενίλδα κοίταζε τις διεξόδους. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα καθυστέρηση, αποφάσισε ποια κατεύθυνση έπρεπε ν'ακολουθήσουν, και βάδισε πρώτη.

Ο Στίβεν ρώτησε: «Γιατί δεν έχει έρθει στρατός, για να καθαρίσει τούτα τα μέρη;»

«Μου κάνετε ερωτήσεις για τις οποίες δεν έχω απαντήσεις,» είπε η Φενίλδα'σαρ. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι το Παντοτινό Ανάκτορο δεν ήταν πάντοτε το Παντοτινό Ανάκτορο.»

«Αυτό το ξέρω κι εγώ, μάγισσα.»

«Παλιότερα,» συνέχισε η Φενίλδα, «ήταν πολλά οικοδομήματα, χωριστά, τα οποία η Παντοκράτειρα ένωσε. Εδώ πέρα ίσως, κάποτε, να ήταν...» ανασήκωσε τους ώμους, «δεν ξέρω· εργαστήρια, ίσως. Ίσως να γίνονταν πειράματα. Αυτό εξηγεί τα πλάσματα που σκοτώσαμε. Όπως επίσης και άλλα πράγματα...»

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε. «Τι άλλα πράγματα;»

«Θα δεις.»

Το φως των φακών τους αποκάλυψε το τέλος του διαδρόμου που ακολουθούσαν, και την αρχή ενός μεγάλου δωματίου, που ήταν πλημμυρισμένο από ένα πρασινοκίτρινο υγρό. Ο Στίβεν δεν είχε ιδέα τι μπορεί να ήταν το συγκεκριμένο υγρό, αλλά έβλεπε ότι ορισμένα σημεία του δωματίου δεν ήταν καλυμμένα από αυτό· κι εκεί φαίνονταν μεταλλικοί και ξύλινοι διάδρομοι, που επάνω τους είχε φυτρώσει κάποιου είδους χαμηλή βλάστηση.

«Έχεις ξαναπεράσει από εδώ;» ρώτησε τη Φενίλδα'σαρ.

Η μάγισσα πήρε μια βαθιά ανάσα από τον βρόμικο αέρα. «Ναι,» αποκρίθηκε, «έχω ξαναπεράσει.» *Αλλά δε μου άρεσε, έμοιαζε να προσθέτει ο τόνος της φωνής της· και ούτε τώρα μου αρέσει.* «Να είστε προσεχτικοί. Να βαδίζετε επάνω στο στέρεο έδαφος, και να αποφεύγετε, όσο μπορείτε, τα φυτά.»

«Είναι επικίνδυνα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Μπορεί να τυλιχτούν γύρω απ'το πόδι σου,» εξήγησε η Φενίλδα, «και να σε ρίξουν μέσα στο υγρό. Επομένως, ναι, είναι επικίνδυνα.»

«Γιατί; Το υγρό είναι καυστικό; Δηλητηριώδες;»

«Δεν θέλησα ποτέ να ανακαλύψω.»

Η Φενίλδα'σαρ προπορεύτηκε, βαδίζοντας επάνω σ'έναν μεταλλικό διάδρομο· τα μποτοφορεμένα πόδια της αντηχούσαν μέσα στον μεγάλο θάλαμο. Ο Φρίξος την ακολούθησε. Ο Τέριν Μάλροθ έκανε νόημα στον Στίβεν πως ήταν η σειρά του να προχωρήσει. Του ταγματάρχη δεν του καλοφαινόταν να παίρνει διαταγές, αλλά υπάκουσε· και πίσω απ'αυτόν ήρθαν ο Τέριν και ο Αλέξανδρος. Το μέταλλο του διαδρόμου ήταν γλιστερό κάτω απ'τα πόδια τους, κι επίσης ακουγόταν κούφιο, σαν το εσωτερικό του να ήταν φαγωμένο. Ο Στίβεν ευχήθηκε να μην έσπαγε, απρόσμενα, σε κανένα σημείο.

Και τότε, σκέφτηκε: *Αφού έχω ακόμα το ένστικτο της επιβίωσης, καλά πηγαίνω. Εξακολουθώ να έχω τα λογικά μου.*

Το πέρας του δωματίου δεν ήταν κοντά· χρειάστηκε να διασχίσουν κάμποσες δεκάδες μέτρα, επάνω σε μεταλλικούς και ξύλινους διαδρόμους –ο ένας πιο γλιστερός και πιο σάπιος από τον άλλο–, μέχρι να φτάσουν σ'ένα στρογγυλό άνοιγμα. Κι όταν έφτασαν εκεί, κάτι–

–πετάχτηκε.

Μια μαυρίλα ξεδιπλώθηκε μέσα απ'το σκοτάδι. Ένα μεγάλο μάτι άνοιξε. Ένα σύριγμα αντήχησε.

Η Φενίλδα, που προπορευόταν, έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και παραπάτησε.

Ένα πτηνό, που είχε το μισό της ύψος, πέταξε έξω απ'το στρογγυλό άνοιγμα και, φτερουγίζοντας ξέφρενα, χάθηκε μέσα στα σκοτάδια του πελώριου δωματίου.

Ο Φρίξος τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της Φενίλδα.

Η μάγισσα τον αγριοκοίταξε. «Τι κάνεις εκεί;»

«Ήσουν έτοιμη να πέσεις!» είπε, αμυντικά, εκείνος.

«Δεν πρόκειται να έπεφτα,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η Φενίλδα.

«Θα το θυμάμαι αυτό.»

Η μάγισσα στράφηκε απ'την άλλη και μπήκε στο στρογγυλό πέραςμα. Οι υπόλοιποι την ακολούθησαν.

Διέσχισαν έναν σκοτεινό διάδρομο και έφτασαν σ'ένα δωμάτιο όπου ερχόταν φως από ένα μικρό παράθυρο που βρισκόταν ψηλά. Πολύ ψηλά, παρατήρησε ο Στίβεν, υψώνοντας το βλέμμα του. Η οροφή του δωματίου δε φαινόταν, και πάνω από εκείνον και τους συνοδούς του μια γέφυρα περνούσε, από την οποία κρέμονταν σίδερα και ξύλα. Επίσης, νόμιζε πως, στην κάτω μεριά της γέφυρας, μπορούσε να διακρίνει ένα πλάσμα να είναι πιασμένο. Ένα μακρύ πλάσμα με λιγνά πόδια, το οποίο έμοιαζε με έντομο. Οι τέσσερις κεραίες του συσπάστηκαν, και οι άκριές τους γυάλισαν, προς στιγμή. *Ακόμα ένα αποτέλεσμα πειραμάτων; Ή, μήπως, όχι;*

«Ελπίζω,» είπε ο Στίβεν, δείχνοντας επάνω, «αυτό να μην είναι επικίνδυνο.»

Ο Φρίξος, ο Τέριν, και ο Αλέξανδρος κοίταξαν ψηλά, σηκώνοντας τα πιστόλια τους.

«Μην πυροβολήσετε!» τους προειδοποίησε η Φενίλδα'σαρ. «Δε μας έχει πειράξει.»

«Είναι, όμως, επικίνδυνο ή όχι;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Δεν ξέρω. Κι αφού δεν ξέρω, δεν το ενοχλώ. Πάμε τώρα· δεν είμαστε μακριά.»

Μετά από απόσταση δέκα μέτρων, οι φακοί τους φώτισαν έναν σιδερένιο τοίχο, που το μέταλλό του έμοιαζε να στραβώνει. Κάποιου είδους δύναμη –θερμότητα, ίσως;– πρέπει να το είχε αλλοιώσει.

Η Φενίλδα'σαρ σταμάτησε, και έκανε νόημα και στους υπόλοιπους να σταματήσουν. Ύψωσε τα χέρια της και τα τέντωσε εμπρός της, με τις παλάμες ανοιχτές και στραμμένες στον τοίχο. «Ησυχία, τώρα,» είπε. «Μη με ενοχλήσει κανένας σας.» Και άρχισε να υποτονθορύζει λόγια που ο Στίβεν δεν μπορούσε να καταλάβει, καθώς ήταν στην αλλόκοτη γλώσσα που χρησιμοποιούσαν οι μάγοι.

Τι κάνει; αναρωτήθηκε ο ταγματάρχης. *Κάποιο ξόρκι, επάνω στον τοίχο;* Έριξε ένα βλέμμα στους τρεις στρατιώτες, αλλά είδε πως κι αυτοί ήταν παραξενεμένοι, όπως εκείνος.

Περίμενε, λοιπόν, και παρατήρησε ότι το μέταλλο του τοίχου είχε αρχίσει να... *κινείται*, η αλλοίωσή του να φτιάχνει, να έρχεται στη φυσιολογική της κατάσταση. Και, καθώς ερχόταν στη φυσιολογική της κατάσταση, μια πόρτα αποκαλυπτόταν. Μια στρογγυλή, σιδερένια πόρτα.

Τα φρύδια της Φενίλδα'σαρ είχαν σμίξει, τα μάτια της είχαν στενέψει, το μέτωπό της είχε ρυτιδωθεί, τα χείλη της πιέζονταν. Δεν πρέπει να της ήταν εύκολο να κάνει ό,τι έκανε.

Μα τον Κρόνο! σκέφτηκε ο Στίβεν. *Μπορεί και στραβώνει το μέταλλο; Του δίνει διαφορετική μορφή; Ή, μήπως... μήπως, αποκαλύπτει κάτι κρυμμένο;*

Ιδρώτας κυλούσε στο γαλανό πρόσωπο της Φενίλδα'σαρ, καθώς και η τελευταία ατέλεια της πόρτας διορθωνόταν.

«Στίβεν,» είπε η μάγισσα, λαχανιασμένα, «μπορείς, μπορείς να περάσεις... Εδώ θα μείνεις...»

«Τι έκανες;» ρώτησε ο ταγματάρχης.

«Ο χώρος...» εξήγησε η Φενίλδα, παίρνοντας βαθιές ανάσες· το καμπυλωτό της στήθος ανεβοκατέβαινε κάτω απ'τη μπλούζα της. «Είναι αλλαγμένος εδώ. Η διάσταση, η διάσταση της Ρελκάμνια έχει υποστεί αλλοίωση, για να κρύψει αυτό το μέρος.»

«Κι όταν μπω, θα με κλείσεις μέσα;»

«Εσύ θα μπορείς να βγεις... Οι άλλοι δε θα μπορούν να μπουν.»

«Θα είμαι σε διαφορετική διάσταση;»

«Στη Ρελκάμνια θα είσαι... Σε μια αναδίπλωση της Ρελκάμνια. Σε μια κρυφή λακκούβα, πες. Μπες, όμως. Τώρα. Η είσοδος δε θα μείνει ανοιχτή για πολύ.»

«Δε θα έρθετε μαζί μου;» Ο Στίβεν κοίταξε τη μάγισσα και τους τρεις στρατιώτες.

«Όχι,» είπε η Φενίλδα. «Θα επιστρέψουμε, όμως· δε θα σ'εγκαταλείψουμε. Αυτοί που μας έστειλαν σε θέλουν ζωντανό—»

«Γιατί μ'έβαλαν να σκοτώσω την Αγγελική;» ρώτησε ο Στίβεν. «Πες μου, τουλάχιστον, αυτό: Γιατί μ'έβαλαν να τη σκοτώσω;»

«Δεν... δεν υπάρχει χρόνος. Πήγαινε.» Του έδειξε τη στρογγυλή πόρτα με το σαγόνι της.

Ο Στίβεν τής έπιασε το μπράτσο. «Φενίλδα, ξέρεις ή δεν ξέρεις το λόγο;»

Τα χείλη της στράβωσαν. Κοίταξε το πάτωμα για λίγο. Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα της στο πρόσωπό του. «Δεν ξέρω, Στίβεν. Δεν ξέρω. Πήγαινε τώρα! Δε θα μπορώ, μετά, να—»

«Μου λες την αλήθεια;»

«Ναι –πήγαινε!» Η Φενίλδα τον έσπρωξε.

Ο Στίβεν άφησε το μπράτσο της. Στράφηκε στη στρογγυλή, σιδερένια πόρτα. Την ώθησε με τα δύο χέρια, πιάνοντας τη χειρολαβή της, και διαπίστωσε πως ήταν βαριά. Την άνοιξε, όμως, και μπήκε.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του, σαν από κάποιον αυτόματο μηχανισμό.

Ο Στίβεν βρέθηκε στο σκοτάδι. Κι αριστερά του, είδε ένα φωτάκι ν'αναβοσβήνει. Ένα κόκκινο κουμπί.

Το πίεσε, και ο χώρος φωτίστηκε.

Ο Φέλιξ Χάρλω δε θα μπορούσε ποτέ μόνος, μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο, να βρει το δρόμο για το Κέντρο Ελέγχου. Το μέρος ήταν ένας απέραντος λαβύρινθος, γεμάτος διαδρόμους, γέφυρες, και δωμάτια, κάποια μικρά σαν τρύπες, κάποια μέτριου μεγέθους, κάποια μεγάλα, και κάποια πραγματικά *απέραντα*. Ήταν, αναμφίβολα, το πιο περίπλοκο και πελώριο οικοδόμημα μέσα στην πιο περίπλοκη και πελώρια πόλη του Γνωστού Σύμπαντος.

Ευτυχώς, ο Φέλιξ δε χρειάστηκε να πάει μόνος του στο Κέντρο Ελέγχου· ένας Παντοκρατορικός στρατιώτης τον οδήγησε ως εκεί και, μετά, έφυγε.

Μια γυναίκα στράφηκε ν'αντικρίσει τον Φέλιξ. Ήταν μετρίου αναστήματος, και είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. Τα μαλλιά της ήταν κομμένα κοντά και μαύρα. Φορούσε στρατιωτική στολή, που τη διέκρινε ως διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας.

«Ο Φέλιξ Χάρλω, υποθέτω...» είπε.

«Μάλιστα. Η Διοικήτρια Βάρμη;»

«Ναι. Καλωσήρθες.» Η Βάρμη έτεινε το χέρι της.

Ο Φέλιξ πλησίασε, και το έσφιξε. Η λαβή της ήταν γερή, παρατήρησε.

«Η Μεγαλειότητά μου είπε ότι μπορείς να μας βοηθήσεις.»

«Έτσι πιστεύω.»

«Τι μπορείς να κάνεις για εμάς, λοιπόν, κύριε Χάρλω;» ρώτησε η Βάρμη.

«Θα πρέπει να είμαι στην περιοχή της αναζήτησης, για να κάνω κάτι,» είπε ο Φέλιξ. «Εξ αποστάσεως, από ένα κέντρο ελέγχου, δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω τίποτα συγκεκριμένο.» Προτίμησε να απαντήσει έτσι, παρά να πει: *Δεν ξέρω, αλλά κάτι θα σκεφτώ.*

Ένα αχνό μειδίαμα πέρασε απ'τα χείλη της Βάρμης. «Το ίδιο έλεγα να κάνω κι εγώ τώρα,» παραδέχτηκε: «να πάω στο μέρος όπου εξαφανίστηκε ο Ταγματάρχης Νέλκος, και να συναντήσω τους στρατιώτες που βρίσκονται ήδη εκεί.»

«Πότε ξεκινάμε, λοιπόν;»

«Όποτε είσαι έτοιμος.»

«*Ηρθα έτοιμος.*»

«Ωραία, τότε. Περίμενε μόνο λίγο, μέχρι να έρθει κι άλλο ένα άτομο που θα μας βοηθήσει στην αναζήτησή μας.» Η Βάρμη πήρε ένα τουφέκι από μια οπλοθήκη στον τοίχο και το όπλισε.

Ο Φέλιξ κοίταξε το όπλο με περιέργεια. «Πιστεύεις ότι θα μας χρειαστεί;»

«Αν δεν κάνω λάθος –και δε νομίζω να κάνω–, ο ταγματάρχης πήγε σε μια μεριά του Ανακτόρου που είναι ακατοίκητη· και είναι γνωστό πως, σ'αυτά τα μέρη, περιφέρονται πλάσματα που δεν είναι φιλικά.»

«Μέσα στο ίδιο το σπίτι της Παντοκράτειρας;» απόρησε ο Φέλιξ. «Δε θα το περίμενα, Διοικήτρια.»

Η Βάρμη γέλασε, κοφτά. «Δεν ξέρεις καθόλου καλά το Παντοτινό Ανάκτορο, κύριε Χάρλω.» Πέρασε το τουφέκι στον ώμο της. «Είναι πραγματικά μεγάλο. Και η τελευταία στατιστική μελέτη

που έγινε λέει ότι χρησιμοποιούμε μόνο το 47,36% από τον συνολικό του χώρο.»

«Θες να πεις ότι το περισσότερο είναι *ακατοίκητο*;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Βάρμη. «Συμπεριλαμβάνοντας, βέβαια, και όλα τα υπόγεια και τα λοιπά.»

«Γιατί φτιάχτηκε έτσι; Γιατί δε φτιάχτηκε πιο μικρό;»

«Δεν ξέρω. Δεν ήμουν εδώ από την αρχή. Μονάχα η Παντοκράτειρα το ξέρει αυτό, και ελάχιστοι άλλοι.»

Ο Φέλιξ συνοφρυώθηκε. «Λένε πως η Παντοκράτειρα εμφανίστηκε ξαφνικά και πήρε την εξουσία· πως υπήρχαν άνθρωποι που περίμεναν τον ερχομό της και ανέτρεψαν, εκ των έσω, το καθεστώς της Συγκλήτου των Πολιταρχών.»

«Κι αυτή πρέπει νάναι η αλήθεια. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω τι ακριβώς συνέβη. Δεν ξέρω πώς ακριβώς άλλαξε το πολίτευμα.»

«Υποθέτω, ελάχιστοι το ξέρουν κι αυτό.»

«Εκείνο, όμως, για το οποίο είμαι βέβαιη,» είπε η Βάρμη, «είναι το γεγονός ότι οι Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας βρίσκονταν μαζί της από την αρχή, αρχή, αρχή.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, «δε με εκπλήσσει...»

Ακούγοντας βήματα πίσω του, στράφηκε. Και είδε μια ξανθιά γυναίκα που είχε πρόσφατα ξαναδεί, αλλά δεν περίμενε να τη συναντήσει εδώ. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα κοντό ραβδί, γεμάτο μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, και κυκλώματα.

«Να σου συστήσω την Αλεξάνδρα'χοκ,» είπε η Βάρμη.

«Γνωρίζομαστε,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ.

«Καλώς, τότε. Η Αλεξάνδρα ήταν που περιμέναμε για να ξεκινήσουμε.»

11 – Το Μυστήριο Ενός Απομονωμένου Μέρους

Γύρω του, παρουσιάστηκε ένα δωμάτιο με τοίχους από γκρίζα πέτρα, ραγισμένη σε πολλά σημεία, και με καλώδια να φαίνονται μέσα από τα ανοίγματά της. Το δωμάτιο δεν ήταν μεγάλο, και αντίκρυ στον Στίβεν ξεκινούσε μια σπειροειδής σκάλα, κατωμένη από μαύρο, γυαλιστερό ξύλο, που επάνω του φαίνονταν να υπάρχουν πορφυρές γραμμώσεις, σαν φλέβες. Πολύ παράξενο· ο ταγματάρχης δεν είχε ποτέ του ξαναδεί κάτι τέτοιο, σε όποια διάσταση του σύμπαντος κι αν είχε ταξιδέψει. Δεν είχε, φυσικά, πάει παντού (ποιος έχει πάει παντού;), αλλά είχε πάει σε κάμποσα μέρη.

Προχώρησε, με προσοχή, προς τη σκάλα κι άρχισε ν'ανεβαίνει. Τα σκαλοπάτια ακούγονταν συμπαγή κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια του· δεν ήταν κούφια, όπως οι διάδρομοι που είχαν διασχίσει, εκείνος, η Φενίλδα'σαρ, και οι τρεις στρατιώτες, στο πλημμυρισμένο από το πρασινοκίτρινο υγρό δωμάτιο.

Καθώς ανέβαινε, κρατώντας το πιστόλι του σε ετοιμότητα, συνάντησε ένα άνοιγμα δεξιά του, μέσα από το οποίο φαινόταν ένα δωμάτιο. Ο Στίβεν μπήκε, και είδε ότι εδώ υπήρχαν πόρτες και προς άλλα δωμάτια, όλα τους μικρά. Τα εξερεύνησε, και διαπίστωσε πως συνδέονταν μεταξύ τους και πως περιείχαν κρεβάτια, ντουλάπες, και μπαούλα. Τα στρώματα στα κρεβάτια ήταν σε άσχημη κατάσταση, αλλά μπορούσε κάποιος να κοιμηθεί επάνω τους, άνετα. Τα μπαούλα και οι ντουλάπες ήταν ξεκλείδωτα, και στο εσωτερικό τους υπήρχαν ρούχα και μερικά κοινά αντικείμενα. Ο Στίβεν είδε ότι τα ρούχα δεν είχαν καμία σχέση με την τωρινή μόδα της Ρελκάμνια.

Πήγε πάλι στη σκάλα και συνέχισε ν'ανεβαίνει. Μετά από λίγο, συνάντησε δεξιά του άλλο ένα άνοιγμα. Από μέσα φαινόταν ένα

σχετικά μεγάλο δωμάτιο όπου τα πάντα ήταν ανάποδα: τα έπιπλα και η λίμνη στο κέντρο του κρέμονταν από το ταβάνι (!). Δίπλα από την είσοδο, υπήρχε μια πινακίδα μ'ένα βέλος που έδειχνε προς τα κάτω. Επίσης, αυτή η είσοδος (σε αντίθεση με την προηγούμενη) είχε πόρτα, αν και τώρα ήταν ανοιχτή.

Ο Στίβεν έκανε να μπει στο δωμάτιο–

–και έπεσε, χτυπώντας τον ώμο του.

Είχε βρεθεί στο ταβάνι. Τα έπιπλα και η λίμνη ήταν τώρα από την καλή μεριά, όχι ανάποδα. Μουγκρίζοντας και τρίβοντας τον ώμο του, ο Στίβεν ορθώθηκε. Κοίταξε έξω απ'την είσοδο του δωματίου, και είδε ότι η σκάλα τού φαινόταν ανάποδα.

Βλεφάρισε και πήρε το βλέμμα του από εκεί. Έριξε μια ματιά ολόγυρα. Επάνω στα έπιπλα του δωματίου, που άλλα ήταν από ξύλο κι άλλα από μέταλλο, υπήρχαν δοχεία με παράξενα υγρά, καθώς και οθόνες όπου φαίνονταν ενδείξεις, και κονσόλες με πλήκτρα, ασυνήθιστης κατασκευής. Στο πάτωμα έτρεχαν καλώδια, και στους τοίχους υπήρχαν κυκλώματα και ενεργειακές λάμπες. Στο κέντρο του δωματίου ήταν μια λίμνη, όπου τα παράξενα υγρά έμοιαζαν να αναβράζουν με αργό ρυθμό, εκπέμποντας μια αχνή ακτινοβολία και παράγοντας έναν σιγανό ήχο, ένα υπόκωφο *χλουκ, χλουκ, χλουκ*. Σωλήνες μικρού διαμετρήματος έωναν μερικά από τα δοχεία με τη λίμνη, καθώς και πολλά από τα δοχεία αναμεταξύ τους, σχηματίζοντας ένα τόσο μπερδεμένο πλέγμα που ο Στίβεν ζαλιζόταν και μόνο που το κοίταζε.

Αυτό το σύστημα, σκέφτηκε, ό,τι κι αν είναι, βρίσκεται σε λειτουργία' δεν είναι απενεργοποιημένο. Υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι εδώ, εκτός από εμένα; Ο συλλογισμός ετούτος, για κάποιο λόγο, τον ανησύχησε. Ποιοι μπορεί να ήταν οι παλαβοί που έμεναν σ'ένα μέρος σαν κι αυτό;

Πλησίασε το άνοιγμα του δωματίου, και σταμάτησε στο κατώφλι. Αν συνέχιζε να βαδίζει, θα έπεφτε πάλι, καθώς οι ελκτικές δυνάμεις του χώρου, προφανώς, αντιστρέφονταν. Μετά, πρόσε-

ξε ότι κι εδώ υπήρχε ένα βέλος πλάι στο άνοιγμα. Ένα βέλος που έδειχνε κάτω. Ο Στίβεν κατέβασε το βλέμμα του και είδε μια σιδερένια μπάρα στο κατώφλι της πόρτας.

Μάλιστα, σκέφτηκε. Καταλαβαίνω τώρα.

Σκύβοντας, έπιασε τη μπάρα με τα δύο χέρια και, κρατώντας την, βγήκε–

–και βρέθηκε να κρέμεται πάνω από τα σκαλοπάτια της στριφτής σκάλας. Άφησε τη μπάρα και προσγειώθηκε ομαλά. Κοιτάζοντας πίσω του, είδε ότι το δωμάτιο με τα δοχεία και τη λίμνη ήταν πάλι ανάποδα· ή ίσως εκείνος να ήταν ανάποδα ως προς αυτό. Δεν είχε σημασία.

Ο Στίβεν συνέχισε ν'ανεβαίνει. Και συνάντησε ακόμα ένα άνοιγμα στα δεξιά του. Αυτό, όμως, ήταν κλειστό με μια σιδερένια πόρτα. Ο ταγματάρχης γύρισε τη χειρολαβή της και την άνοιξε. Μέσα, ήταν σκοτεινά. Από το φως της σκάλας, όμως, μπορούσε να διακρίνει ότι πρέπει να επρόκειτο για κάποιον χώρο αποθήκευσης μηχανημάτων, γιατί υπήρχαν διαφόρων ειδών κομμάτια, το ένα στοιβαγμένο πάνω στο άλλο. Έψαξε στους κοντινούς τοίχους, μήπως βρει κάποιον διακόπτη που άναβε το φως, μα δεν βρήκε κανέναν. Μάλλον, χρειαζόταν λάμπα για να έρθει εδώ· και είχε δει δυο-τρεις, στο πρώτο δωμάτιο με τα κρεβάτια. Ίσως να επέστρεφε, αργότερα. Έκλεισε την πόρτα και έφυγε.

Συνέχισε να ανεβαίνει, απορώντας ώς πού θα έφτανε. Πόσο ψηλό ήταν ετούτο το μέρος; Κατέληγε στα κατοικημένα σημεία του Παντοτινού Ανακτόρου; Μετά, όμως, θυμήθηκε πώς η Φενίλδα'σαρ είχε αλλοιώσει τον χώρο, για να παρουσιάσει τη στρογγυλή πόρτα, και συμπέρανε ότι εδώ τίποτα δεν ήταν όπως φαινόταν. Ή, μάλλον, όλα ήταν ακριβώς όπως φαινόταν, αλλά δεν συνέπιπταν και ακριβώς με τα πράγματα στην υπόλοιπη διάσταση της Ρελκάμνια.

Μια ενδοδιάσταση, συλλογίστηκε ο Στίβεν. Είχε ξανακούσει για τις ενδοδιαστάσεις: μικρότερες διαστάσεις μέσα σε μεγαλύτερες διαστάσεις.

Σταμάτησε ν'ανεβαίνει, καθώς είχε βρεθεί κοντά σ'ένα άνοιγμα. Ετούτο, όμως, δεν βρισκόταν δεξιά του, αλλά αριστερά του. Στο εσωτερικό της σπείρας της σκάλας. Εδώ πρέπει νάναι η καρδιά αυτού του παράξενου μέρους.

Το δωμάτιο δεν είχε στρογγυλό σχήμα, όπως θα περίμενε ο Στίβεν. Ήταν, αντιθέτως, πυραμιδοειδές. Και η οροφή του ήταν τζαμένια, κρυστάλλινη. Μέσα από το κρύσταλλο, φαινόταν να υπάρχει κάποιου είδους υγρό –πιθανώς, παρόμοιο με το υγρό στο δωμάτιο με τα δοχεία και τη λίμνη–, όπου πλάσματα κολυμπούσαν. Ψάρια με μακριές ουρές, μεγάλα ρύγχη, και γυαλιστερά μάτια. Ορισμένα είχαν πτερύγια.

Ο Στίβεν βημάτισε μες στο δωμάτιο, έχοντας το βλέμμα του υψωμένο. Τριγύρω, στους τοίχους και στο πάτωμα, απλωνόταν ένας λαβύρινθος καλωδιώσεων.

Καθώς παρατηρούσε τα ψάρια, διαπίστωσε ότι δεν βρίσκονταν ακριβώς στη σωστή θέση. Ήταν ανάποδα κι αυτά, όπως το δωμάτιο με τα δοχεία και τη λίμνη. Κολυμπούσαν ανάποδα ως προς τον Στίβεν.

Επομένως, ίσως, όντως, να επρόκειτο για το ίδιο υγρό. Γιατί, όμως, πρέπει να βρίσκεται ανάποδα; Τι λόγος μπορεί να υπάρχει; Και τα ψάρια; Από πού ήρθαν;

Ο Στίβεν βγήκε απ'το δωμάτιο και συνέχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα.

Το επόμενο άνοιγμα (*Πόσα ανοίγματα έχει τούτο το μέρος; Πού τελειώνει; Τελειώνει πουθενά;*) ήταν στα δεξιά του, όπως τα πρώτα. Η πόρτα του ήταν σιδερένια και κλειστή. Πλάι της υπήρχε μια πινακίδα που έγραφε:

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΚΕΝΟ!

Ακολουθήστε την κίτρινη δέσμη

Ο Στίβεν άνοιξε την πόρτα. Και έκανε πίσω, ενστικτωδώς.

Αντίκρυ του, ήταν ένα δωμάτιο, γεμάτο μηχανικούς εξοπλισμούς, οι οποίοι υποδήλωναν ότι το μέρος ήταν εργαστήριο. Το δωμάτιο, όμως, δεν ερχόταν σε άμεση επαφή με την είσοδο. Ανάμεσα σ' αυτό και στην πόρτα, υπήρχαν κάπου τρία μέτρα – υπολόγιζε ο Στίβεν– σκοταδιού. Απόλυτης μαυρίλας, που δεν διαλυόταν από το φως, αλλά το κατάπινε, το απορροφούσε, σα να τρεφόταν από αυτό. Μονάχα μια κίτρινη δέσμη διακρινόταν, αχνά, μέσα στο σκοτάδι: μια δέσμη η οποία ξεκινούσε από την πόρτα που είχε ανοίξει ο Στίβεν και κατέληγε στο εργαστήριο.

Ακολουθήστε την κίτρινη δέσμη. Μάλιστα... Όποιος κι αν έγραψε την πινακίδα, προτείνει να βαδίσω επάνω στην ακτινοβολία. Ο Στίβεν, όμως, δεν έβλεπε κανέναν λόγο απολύτως για να το κάνει αυτό. Ό,τι κι αν υπήρχε μέσα σε τούτο εργαστήριο, δεν τον ενδιέφερε τόσο.

Έκλεισε την πόρτα.

Ποιοι διάολοι έφτιαξαν αυτό το μέρος; Εκείνοι που υπηρετεί η Φενίλδ'σαρ; Εκείνοι που μπήκαν μέσα μου και με έφεραν εδώ; Εκείνοι που με έκαναν να... σκοτώσω την Αγγελική;

Ακόμα δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι την είχε σκοτώσει. Ακόμα δεν ήθελε να το πιστέψει. Κι επιπλέον, δεν είχε παρά μόνο το λόγο της Φενίλδ'σαρ και των τριών στρατιωτών ότι το είχε κάνει' και τα κίνητρά τους ήταν αμφίβολα, στην καλύτερη περίπτωση. Ο Στίβεν δεν είχε ιδέα ποιον υπηρετούσαν.

Συνέχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, θέλοντας να δει πού τελείωνε. Πλησίαζε στο τέλος, ή είχε πολύ δρόμο ακόμα;

Όπως αποδείχτηκε, πλησίαζε στο τέλος. Στρίβοντας σε μια από τις ομαλές καμπύλες της, ο Στίβεν έφτασε στα τελευταία σκαλοπάτια, και στο τελευταίο άνοιγμα: μια διπλή, ατσάλινη πόρτα, κλειστή και θωρακισμένη. Καθότι στρατιωτικός, μπορούσε εύκολα να αναγνωρίσει μια θωρακισμένη κατασκευή όταν την έβλεπε.

Επάνω στην πόρτα, υπήρχε μια μικρή οριζόντια οθόνη, που έγραφε: ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΚΩΔΙΚΟ. Από κάτω της ήταν μερικά πλήκτρα με αριθμούς.

Κάτι μού λέει ότι δεν θέλω να προσπαθήσω. Ο Στίβεν στράφηκε κι άρχισε να κατεβαίνει.

Το μέρος, τελικά, έμοιαζε ακατοίκητο. Κανένας δεν ήταν εδώ, πέρα από εκείνον. Εκτός αν κρύβονταν πίσω από τη διπλή πόρτα με τον κωδικό, πράγμα που δεν νόμιζε. Αφού, λοιπόν, το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο, από πού ερχόταν η ενέργεια που άναβε τα φώτα; Και τι νόημα είχαν τα δοχεία και η λίμνη στο ανάποδο δωμάτιο; Τι νόημα είχαν τα ψάρια στο πυραμιδοειδές δωμάτιο; Πώς συνέχιζαν όλα τούτα να βρίσκονται σε λειτουργία;

Τέλος πάντων. Το λιγότερο από τα προβλήματα του τώρα ήταν τι ακριβώς συνέβαινε σ'αυτό το αλλόκοτο μέρος που τον είχε φέρει η Φενίλδα'σαρ.

Τι σκατά θα κάνω με την Παντοκράτειρα; Ποιοι είναι οι διάλογοι που μπήκαν μέσα μου; Πρέπει να ήταν εχθροί της Παντοκράτειρας· δεν εξηγιόταν αλλιώς. Αποστάτες, ίσως; Άνθρωποι του προδότη Πρίγκιπα Ανδρόνικου;

Και η Φενίλδα'σαρ μαζί τους; Η Φενίλδα ήταν φίλη της Παντοκράτειρας, απ'ό,τι ήξερε ο Στίβεν... *Οι προδότες, όμως, μπορούν να έρθουν από παντού.*

Αλλά δεν ήταν σίγουρος για τις υποθέσεις του. Δεν ήταν σίγουρος ότι είχε να κάνει με αποστάτες. Δεν είχε ξανακούσει ο Πρί-

γκιπας Ανδρόνικος να έχει βρει κάποια μέθοδο που του επέτρεπε να ελέγχει τα σώματα άλλων.

Ο Στίβεν μπήκε στον χώρο με τα κρεβάτια, και κάθισε σ'ένα απ'αυτά, για να ξεκουραστεί και να σκεφτεί καθαρά.

Τα βρήκε δύσκολα, όμως, και τα δύο.

Η Φενίλδα επέστρεψε στα δωμάτιά της, αργά το μεσημέρι, και αισθανόταν *εξουθενωμένη*. Το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως τής είχε ρουφήξει όλη της τη δύναμη, πνευματική και σωματική· γιατί δεν ήταν εύκολη διαδικασία να κάνει εκείνη τη στρογγυλή, σιδερένια πόρτα να παρουσιαστεί. Παλιότερα, είχε χρειαστεί να μελετήσει τη συγκεκριμένη χωρική αλλοίωση, ώστε να βρει τα καταλληλότερα σημεία, από τα οποία μπορούσε, ουσιαστικά, να την πιάσει και να την περιστρέψει, όπως κανείς θα περιέστρεφε μια στρόφιγγα. Και η περιστροφή της «στρόφιγγας» ήταν δύσκολη και κουραστική δουλειά.

Εκείνοι τής είχαν πει να πάει και να βρει την αλλοίωση, και να μάθει πώς να τη μετασχηματίζει, ώστε να έχει πρόσβαση στο εργαστήριο μετά τη στρογγυλή πόρτα. Αποτελούσε μέρος της υπηρεσίας που απαιτούσαν από τη Φενίλδα.

Και τώρα, η υπηρεσία που τους πρόσφερε είχε κάνει τον πονοκέφαλό της να χειροτερέψει. Νόμιζε πως ένα μαχαίρι έσχιζε το κρανίο της στα δύο, και πως τα σφαιρίδια των ματιών της θα έσπαγαν από την πίεση.

Η Φενίλδα ακούμπησε τα χέρια της στο γραφείο, στηριζόμενη εκεί και σκύβοντας το κεφάλι. Τα δόντια της έτριζαν, και δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

Ούρλιαξε, πετώντας στο πάτωμα τα αντικείμενα που βρίσκονταν στην επιφάνεια του ξύλινου επίπλου.

Έπρεπε να πάρει το φάρμακό τους, για να κάνει τον πονοκέφαλο να σταματήσει.

Βάδισε προς το κοινοδύο. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Το πρόσωπό της μόρφαιζε, ακούσια. *Γιατί δεν το κάνουν να περάσει για πάντα; Γιατί κανείς δεν ξέρει πώς να το κάνει να περάσει για πάντα; Εκείνοι, όμως, ξέρουν· δεν μπορεί να μην ξέρουν. Αλλά θέλουν να το διατηρούν! Θέλουν! Οι καταραμένοι!*

Η Φενίλδα άνοιξε ένα συρτάρι του κοινοδύου, και πήρε ένα κυλινδρικό, μεταλλικό κουτάκι. Έβγαλε το σκέπασμά του και τράβηξε από μέσα ένα τυλιγμένο χαρτί. Το ξετύλιξε με τα δύο χέρια, και στο εσωτερικό του αποκαλύφτηκε μια γκριζα, γυαλιστερή ουσία, σαν αλοιφή. Η Φενίλδα ύψωσε το χαρτί και το έφερε σε επαφή με το μέτωπό της. Έφερε τη γκριζα ουσία σε επαφή με το μέτωπό της.

Στην αρχή, αισθάνθηκε μια παγωνιά να εξαπλώνεται στο κεφάλι της. Σταδιακά, όμως, η παγωνιά μετατράπηκε σε θερμότητα. Ένα θερμό χέδι μέσα στο κρανίο της και γύρω από αυτό.

Ο φριχτός πονοκέφαλος πέρασε, αλλά η Φενίλδα ήξερε ότι, μετά από ώρες, θα επέστρεφε. Πάντοτε επέστρεφε...

12 — Τα Ίχνη Μιας Ομάδας

Ο στρατιώτης χαιρέτισε, βλέποντας τη Διοικήτρια Βάρμη να μπαίνει στο πέραςμα, μαζί με τον Φέλιξ Χάρλω και την Αλεξάνδρα'χοκ. Το μέρος ήταν βρόμικο και καθόλου καλά φωτισμένο. Παράθυρα δεν υπήρχαν.

«Κανένα ίχνος του;» ρώτησε η Βάρμη.

«Τίποτα ακόμα, Διοικήτρια,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης. «Τον ψάχνουμε, όμως. Έχω στείλει μια ομάδα προς τα εκεί, μια ομάδα προς τα εκεί, και μια ομάδα προς τα εκεί.» Καθώς μιλούσε, έδειχνε κάποιες εξόδους του περάσματος.

Η Βάρμη στράφηκε στην Αλεξάνδρα'χοκ. «Μπορείς να εντοπίσεις τον ταγματάρχη;»

«Τη γενικότερή του κατεύθυνση μόνο,» είπε εκείνη. «Κι αυτό αν βρίσκεται εντός της εμβλείας μου.»

«Προσπάθησέ το, τότε. Ακόμα κι η γενικότερη κατεύθυνση θα μας φανεί χρήσιμη· δεν έχουμε ιδέα πού βρίσκεται.»

Η Αλεξάνδρα'χοκ κράτησε με τα δύο χέρια το κοντό ραβδί υψωμένο εμπρός της. Το βλέμμα της εστιάστηκε επάνω του, ενώ ξεκινούσε να μουρμουρίζει τα λόγια για κάποιο ξόρκι.

Ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως, κατά πάσα πιθανότητα, σκέφτηκε ο Φέλιξ, που είχε μελετήσει βιβλία τα οποία εξηγούσαν, θεωρητικά, τη χρήση των ξορκιών, ώστε να ξέρει για τι έπρεπε να ψάξει, όταν ερευνούσε υποθέσεις όπου εμπλέκονταν μάγοι.

Οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί της Αλεξάνδρας'χοκ εξέπεμπαν έντονο φως τώρα, και τα κυκλώματα είχαν αρχίσει να κοκκινίζουν· τα μικροσκοπικά κάτοπτρα αντανακλούσαν την ακτινοβολία.

Κι ύστερα, επάνω σ'ένα απ'αυτά, φάνηκε ν'αναβοσβήνει μια πορφυρή κουκίδα.

Ο Φέλιξ συνοφρυώθηκε. *Τον βρήκε;*

«Από εκεί είναι.» Παίρνοντας το ένα της χέρι απ'το ραβδί, η Αλεξάνδρα'χοκ έδειξε ευθεία και αριστερά.

«Έχω στείλει ανθρώπους μας από εκείνη τη μεριά, Διοικήτρια,» είπε αμέσως ο στρατιώτης που είχε μιλήσει και πριν στη Βάρμη: ένας μαυρόδερμος άντρας με καστανά μαλλιά και ξυρισμένο πρόσωπο.

«Δεν είναι κοντά, όμως,» προειδοποίησε η Αλεξάνδρα'χοκ. «Βρίσκεται στα όρια της εμβέλειάς μου.»

«Ας βιαστούμε, τότε!» είπε η Βάρμη. «Πάμε!»

Η μάγισσα κατέβασε το ραβδί της, και οι κρύσταλλοι έπαψαν να εκπέμπουν φως, τα κυκλώματα άρχισαν να κρύνουν, και δε φαινόταν πια η πορφυρή κουκίδα επάνω σε κανένα απ'τα μικροσκοπικά κάτοπτρα.

Ο Φέλιξ ακολούθησε τη Βάρμη, και πλάι του ήρθαν η Αλεξάνδρα'χοκ και ο μαυρόδερμος στρατιώτης. Ο τελευταίος τράβηξε το πιστόλι απ'τη ζώνη του, καθώς επίσης και έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, για να ειδοποιήσει την ομάδα που βρισκόταν στη μεριά όπου κατευθύνονταν εκείνος, ο Φέλιξ, η Βάρμη, και η Αλεξάνδρα'χοκ.

«Ο ταγματάρχης είναι κάπου κοντά σας,» προειδοποίησε τους στρατιώτες. «Να είστε έτοιμοι. Έρχομαι να σας συναντήσω, μαζί με τη Διοικήτρια Βάρμη Ύλντρηχ.»

«Μάλιστα, Λοχαγέ!» ακούστηκε μια αντρική φωνή από το μεγάφωνο του πομπού.

Διέσχισαν βρόμικους διαδρόμους και περάσματα, όπου το έδαφος έτριζε κάτω απ'τα πόδια τους, είτε επειδή ήταν γεμάτο σκουπίδια, χαλίκια, και χώμα, είτε επειδή το ξύλο ή το μέταλλο του έμοιαζε έτοιμο να σπάσει. Λάμπες υπήρχαν ελάχιστες εδώ, και ή ήταν ασθενικές ή αναβόσβηναν. Το μέρος θύμιζε στον Φέλιξ Χάρλω εγκαταλειμμένο εργοστάσιο. Του έκανε εντύπωση που υπήρχε κάτι τέτοιο μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο. Προτού

έρθει εδώ, είχε την εντύπωση πως στην οικία της Παντοκράτειρας τα πάντα θα έλαμπαν και θα βρίσκονταν σε άριστη κατάσταση· αλλά, προφανώς, δεν ήταν έτσι. Ασφαλώς, ένα μεγάλο μέρος του απέραντου Παντοτινού Ανακτόρου, όντως, έλαμπε και βρισκόταν σε άριστη κατάσταση· όμως ένα ακόμα μεγαλύτερο μέρος ήταν σε μαύρα χάλια.

Τους στρατιώτες τούς συνάντησαν σ'ένα δωμάτιο με κατεστραμμένα έπιπλα. Ήταν έξι στο σύνολό τους, πέντε άντρες και μία γυναίκα, και οι περισσότεροι είχαν τα τουφέκια τους σε ετοιμότητα.

«Λοχαγέ Χρυσογένη,» είπε ένας τους στον μαυρόδερμο άντρα πλάι στον Φέλιξ, «δε νομίζω ότι είμαστε μόνοι εδώ πέρα.»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε εκείνος.

«Υπάρχουν κάποια πλάσματα,» εξήγησε ο στρατιώτης, «που ίσως νάναι επικίνδυνα. Τα έχουμε δει να τρέχουν στα περάσματα, σα σκιές. Γυαλίζουν, όμως, όταν τα χτυπήσει το φως. Γυαλίζουν σα μπρούτζος.»

«Αλλά μοιάζουν με ποντίκια,» πρόσθεσε ένας άλλος. «Μεγάλα ποντίκια.»

«Η ουρά τους είναι από μέταλλο,» είπε η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους.

Η Βάρμη στράφηκε στην Αλεξάνδρα'χοκ. «Ο ταγματάρχης έχει περάσει από δω;»

Η μάγισσα ένευσε. «Μάλλον, ναι. Τον εντόπισα ακόμα πιο μακριά. Αν ήταν σε τούτα τα μέρη, δε νομίζω να χρειαζόμουν τόση ενέργεια.»

Ενέργεια; σκέφτηκε ο Φέλιξ. *Από πού αντλεί ενέργεια; Από τους κρυστάλλους στο ραβδί της; Είχε ακούσει διάφορα για τα ραβδιά των Διαλογιστών, αλλά δε γνώριζε πώς ακριβώς χρησιμοποιούνταν· μονάχα οι μνημένοι του τάγματος το ήξεραν αυτό.*

«Μπορείς να τον εντοπίσεις πάλι;» ρώτησε η Βάρμη.

Η Αλεξάνδρα'χοκ ύψωσε το κοντό ραβδί της και επανέλαβε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Οι κρύσταλλοι φώτισαν και τα κυκλώματα κοκκίνισαν, κάνοντας μερικούς από τους στρατιώτες να μουρμουρίσουν αναμεταξύ τους: με αποτέλεσμα ο Λοχαγός Χρυσογένης να τους ρίξει ένα αυστηρό βλέμμα, για να σωπάσουν.

Ο Φέλιξ κοίταζε τα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού, για να δει πού θα παρουσιαζόταν η κουκίδα, αυτή τη φορά. Δεν την είδε, όμως, να παρουσιάζεται. Και παραξενεύτηκε. Κοίταξε το πρόσωπο της Αλεξάνδρας, και παρατήρησε ότι τα φρύδια της είχαν σμίξει και το μέτωπό της είχε ζαρώσει. Δυσκολευόταν. Ο ταγματάρχης πρέπει να είχε απομακρυνθεί κι άλλο.

Η Αλεξάνδρα'χοκ σταμάτησε το ξόρκι της και κατέβασε το ραβδί, ξεφυσώντας σιγανά. «Δε μπορώ να τον βρω,» είπε στη Βάρμη. «Αλλά αποκλείεται να έφυγε τόσο γρήγορα. Θα μου φαινόταν πολύ παράξενο.»

«Γιατί;» ρώτησε η Βάρμη. «Πριν, είπες ότι βρισκόταν στα όρια της εμβέλειάς σου.»

«Ναι, αλλά τα όρια της εμβέλειάς μου δεν είναι τόσο περιορισμένα. Προσπάθησα να επεκτείνω την εμβέλεια όσα μπορούσα, και πάλι δεν τον βρήκα.»

«Και τι μπορεί να σημαίνει αυτό;»

«Εκτός αν, όντως, έχει κινηθεί τόσο γρήγορα, έχει κρυφτεί με κάποιον τρόπο.»

«Με Ξόρκι Προκαλύψεως;» ρώτησε ο Φέλιξ.

Η Αλεξάνδρα τον κοίταξε παραξενεμένη. «Έχεις μαγικές γνώσεις;»

«Μερικές πληροφορίες μόνο. Μου χρειάζονται στη δουλειά μου.»

Η μάγισσα ένευσε. «Ναι,» είπε, «ίσως να έχει κρυφτεί με κάποιο Ξόρκι Προκαλύψεως. Αλλά είναι πολύ μακριά για να έχω πιθανότητα να το διαπεράσω.»

«Ο Ταγματάρχης Νέλκος δεν είναι μάγος,» τους θύμισε η Βάρμη.
«Δεν μπορεί να κάνει ξόρκια.»

Κανείς δε μίλησε, για να διαφωνήσει ή να συμφωνήσει μ'αυτό.

Ο Φέλιξ ανασήκωσε τους ώμους. «Ας συνεχίσουμε, λοιπόν.»

Και συνέχισαν.

Ο Λοχαγός Χρυσογένης πρόσταξε τους στρατιώτες να προσέχουν, μήπως κανένα από τα πλάσματα που είχαν δει τους πλησίαζε.

«Τι μπορεί να είναι αυτά τα πλάσματα;» ρώτησε ο Φέλιξ τη Βάρμη, η οποία βάδιζε πλάι του.

«Δεν ξέρω· δεν έχω ξανακούσει γι'αυτά. Σου είπα και πριν: το μεγαλύτερο μέρος του Ανακτόρου είναι ακατοίκητο, και είναι γνωστό πως εκεί κυκλοφορούν και εχθρικά όντα.»

Μετά από κάμποση ώρα μπερδεμένης περιπλάνησης μέσα στα περάσματα, το φως των φακών τους έπεσε πάνω σ'ένα κουφάρι· και λίγο παρακάτω, βρισκόταν άλλο ένα. Δύο νεκρά ποντικόμορφα πλάσματα, που ήταν εν μέρει καμωμένα από μπρούντζο. Εν μέρει μηχανικά και εν μέρει βιολογικά. Και αφύσικα μεγάλα για ποντίκια.

Ο Φέλιξ τα πλησίασε και, γονατίζοντας στο ένα γόνατο, κοίταξε τα τραύματά τους. «Σφαίρες,» είπε. «Σφαίρες τα σκότωσαν. Αυτό εδώ,» έδειξε το ένα, «το σκότωσε κάποιος που στεκόταν εδώ,» έδειξε κοντά σε μια ασθενική λάμπα στον τοίχο. «Αυτό εδώ,» έδειξε το δεύτερο νεκρό πλάσμα, «το σκότωσε κάποιος– ή, μάλλον, *κάποιοι* που στέκονταν εκεί όπου στέκεστε κι εσείς.» Κοίταξε τον Λοχαγό Χρυσογένη και τους στρατιώτες του.

«Γιατί είπες *κάποιοι*;» ρώτησε η Βάρμη.

«Διότι,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, ακόμα γονατισμένος δίπλα στο σκοτωμένο ποντικόμορφο πλάσμα, που η μπρούντζινη ουρά του γυάλιζε έντονα στο φως του φακού του ερευνητή, «οι σφαίρες έρχονται από την ίδια κατεύθυνση αλλά από διαφορετική γωνία. Είναι προφανές ότι ο επιτιθέμενος δεν ήταν ένας.»

«Πόσοι ήταν;»

«Τουλάχιστον δύο, τους υπολογίζω. Πέραν τούτου, δεν μπορώ να είμαι σίγουρος· ό,τι κι αν υποθέσω θα είναι λανθασμένο.» Ορθώθηκε, και έριξε το φως του φακού του στο πάτωμα, περνώντας μπροστά απ'τη Βάρμη και κάνοντάς της νόημα να μείνει πίσω.

«Τι είναι;» ρώτησε εκείνη.

«Δε θέλω να μου χαλάσεις τα ίχνη που πιθανώς νάχουν αφήσει,» εξήγησε ο Φέλιξ, αργοπατώντας και κοιτάζοντας, προσεχτικά, το βρόμικο δάπεδο. *Ευτυχώς που είναι γεμάτο θραύσματα και ακαθαρσίες, σκέφτηκε, αλλιώς δε θ'άφηναν ίχνη που να μπορέι κάποιος ν'ακολουθήσει.*

«Τα βρήκα,» είπε ο Φέλιξ. «Ελάτε.» Έκανε νόημα στους συντρόφους του, προπορευόμενος και συνεχίζοντας να κοιτάζει στο πάτωμα.

Η Βάρμη ήρθε πλάι του, ενώ οι υπόλοιποι ακολουθούσαν. «Δεν μπορούμε, βέβαια, να είμαστε σίγουροι ό,τι αυτά είναι τα ίχνη του ταγματάρχη...» είπε η διοικήτρια.

«Ναι,» συμφώνησε ο Φέλιξ. «Αλλά, αφού ετούτα τα μέρη είναι εγκαταλειμμένα, ποιος άλλος θα είχε περάσει από εδώ; Από την άλλη, έχεις ένα δίκιο: αναμφίβολα, ετούτα τα ίχνη δεν είναι μόνο του ταγματάρχη. Πρέπει ν'ακολουθούμε τα βήματα τεσσάρων, πέντε ανθρώπων.»

«Ο Στίβεν Νέλκος είχε δραπετεύσει μόνος του, όμως,» τόνισε η Βάρμη, καθώς έστριβαν σε μια γωνία. «Δεν ήταν κανένας μαζί του. Από πού ξεφύτρωσαν οι υπόλοιποι;»

«Κρίνοντας από τις κατευθύνσεις που εκτοξεύτηκαν οι σφαίρες οι οποίες σκότωσαν τους ποντικούς, ένας άνθρωπος στεκόταν πλάι στη λάμπα και οι άλλοι ήρθαν από εκεί όπου ήρθαμε κι εμείς, όπως ήδη είπα. Πράγμα που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ό,τι—»

«—κάποιοι βρήκαν τον ταγματάρχη πριν από εμάς;»

Ο Φέλιξ σταμάτησε και στράφηκε, για να κοιτάξει το πρόσωπο της Βάρμης. «Πολύ πιθανόν, Διοικήτρια. Πολύ πιθανόν.»

«Μα,» είπε εκείνη, «αν τον είχαν βρει άλλοι στρατιώτες πριν από εμάς, θα μας το είχαν αναφέρει· δε θα το είχαν κρατήσει κρυφό.»

«Ίσως, τότε, να μην ήταν στρατιώτες.»

«Και τι να ήταν;»

«Δεν ξέρω, Διοικήτρια. Εσύ πες μου.»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα,» παραδέχτηκε η Βάρμη.

Ο Φέλιξ Χάρλω πήρε το βλέμμα του από το πρόσωπό της και το έστρεψε πάλι στα ίχνη, προχωρώντας.

Μετά από λίγο, διαπίστωσε ότι, καθώς βάδιζε, του ήταν ολοένα και δυσκολότερο να τα ακολουθεί, γιατί η βρομιά στο πάτωμα δεν ήταν παντού το ίδιο πυκνή· κι επιπλέον, σ'ορισμένα σημεία, κάτι φαινόταν να έχει περάσει πάνω από τα ίχνη, σβήνοντάς τα. Κάτι που σερνόταν. *Τα ποντίκια με τις μπρούντζινες ουρές*, σκέφτηκε ο Φέλιξ. *Δεν μπορεί νάναι παρά τα καταραμένα ποντίκια.*

Έφτασαν σε μια αίθουσα με κάμποσες εξόδους, κι εδώ τα ίχνη μπερδεύονταν και, μετά, εξαφανίζονταν. Το πάτωμα δεν ήταν πλέον αρκετά βρόμικο για να μπορεί ο Φέλιξ να τα διακρίνει.

Το είπε στη Βάρμη, και η Βάρμη είπε στην Αλεξάνδρα'χοκ: «Προσπάθησε να τον ξαναβρείς.»

«Δε νομίζω να τα καταφέρω,» αποκρίθηκε η μάγισσα, αλλά υπάκουσε, υψώνοντας το ραβδί της και αρθρώνοντας τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Οι κρύσταλλοι γυάλισαν, τα κυκλώματα φορτίστηκαν· τα κάτοπτρα αντανάκλασαν τον φωτισμό, μα καμια κουκίδα δεν παρουσιάστηκε επάνω τους. Η θέση του Ταγματάρχη Στίβεν Νέλκος δεν αποκαλυπτόταν στην Αλεξάνδρα'χοκ. Κι εκείνη, ύστερα από κάποια προσπάθεια, διέκοψε το ξόρκι, μοιάζοντας κουρασμένη.

«Δε γίνεται τίποτα,» είπε στη Βάρμη. «Κάπως, μας έχει κρυφτεί. Ή έχει μεταφερθεί πολύ, πολύ μακριά μας.»

Η Βάρμη καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της. «Έπρεπε να είχαμε πάρει μαζί μας έναν Βιοσκόπο. Εκείνος ίσως να μπορούσε να τον εντοπίσει.»

Η Αλεξάνδρα'χοκ δε μίλησε· αλλά, αν έκρινε ο Φέλιξ από την έκφρασή της, είχε ενοχληθεί από το σχόλιο της διοικήτριας.

Η Βάρμη ρώτησε τον Φέλιξ Χάρλω: «Προς τα πού πηγαίνουμε τώρα;»

Εκείνος κοίταξε τριγύρω, τις σκιές και τα σκοτάδια. «Απ'αυτή τη μεριά πρέπει να κατευθύνθηκαν,» είπε, δείχνοντας αριστερά. «Αλλά δεν ξέρω ποια έξοδο ακριβώς ακολούθησαν. Δεν υπάρχει κανένα σημάδι που να μου δείχνει.»

«Να χωριστούμε, Διοικήτρια;» ρώτησε ο Λοχαγός Χρυσογένης, φωτίζοντας τις τρεις πιθανές εξόδους με τον φακό του.

«Όχι,» είπε η Βάρμη. «Δε θέλω να-»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε, κι ένα φωτάκι άρχισε ν'αναβοσβήνει επάνω του.

Η Βάρμη τον τράβηξε από τη ζώνη της και τον έφερε στ'αφτί της. «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» είπε.

Ο Φέλιξ Χάρλω δεν μπορούσε ν'ακούσει την Παντοκράτειρα· μόνο τη διοικήτρια.

«Όχι ακόμα,» είπε η Βάρμη.

(...)

«Δεν ξέρω ακριβώς. Πάντως, έχουμε κάνει πρόοδο. Ο Φέλιξ Χάρλω βρήκε κάποια ίχνη, τα οποία ακολουθήσαμε. Ο ταγματάρχης, φαίνεται, δεν είναι μόνος του εδώ κάτω-»

(...)

«Δεν ξέρω ποιος μπορεί να είναι μαζί του. Ο Φέλιξ τούς υπολογίζει τέσσερις, πέντε, μαζί με τον Ταγματάρχη Νέλκος.»

(...)

«Πρέπει, αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα, Αρχόντισσά μου-»

«Τι πρόβλημα;» Η φωνή της Παντοκράτειρας, αυτή τη φορά, ακούστηκε. Τουλάχιστον, ο Φέλιξ την άκουσε, καθώς βρισκόταν δίπλα στη Βάρμη.

«Ο Φέλιξ έχασε τα ίχνη τους–»

(...)

«Το έδαφος δεν είναι παντού το ίδιο εδώ πέρα, Αρχόντισσά μου.»

(...)

«Θα κάνουμε τα αδύνατα δυνατά, σας διαβεβαιώνω.»

Η Βάρμη έκλεισε τον πομπό και τον κρέμασε στη ζώνη της. «Δε θα χωριστούμε,» είπε στον Λοχαγό Χρυσογένη, «γιατί δεν θέλω να γίνει καμία στραβή και να χαθούμε. Ήδη έχουμε μπλεχτεί εδώ μέσα. Θυμάται κανείς σας πώς ακριβώς ήρθαμε;»

Έμειναν σιωπηλοί.

«Ακριβώς. Ούτε εγώ θυμάμαι. Επομένως, καλύτερα να παραμείνουμε ενωμένοι. Θα πάμε από κει.» Έδειξε μία από τις διόδους.

«Γιατί από κει, Διοικήτρια;» ρώτησε ο Λοχαγός Χρυσογένης.

«Επειδή από κάπου πρέπει να πάμε.»

13 — Η Πρόταση Ενός Ερευνητή

Ο Στίβεν Νέλκος πεινούσε και διψούσε, αλλά εδώ δεν είχε τίποτα να φάει ή να πιει. Η Φενίλδα'σαρ, μάλλον, θα ερχόταν αργότερα, για να του φέρει φαγητό και ποτό –τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε–, αλλά, προς το παρόν, δεν υπήρχε κάτι βρώσιμο ή πόσιμο σε τούτο το μέρος. Όποιος κι αν το είχε κατασκευάσει, δεν είχε σκεφτεί να φτιάξει ψυγείο, ούτε να βάλει σωλήνες για ύδρευση. Οι μόνοι σωλήνες ήταν για να περνούν εκείνα τα παράξενα υγρά, που πρέπει να ξεκινούσαν από το ανάποδο δωμάτιο με τα δοχεία και τη λίμνη· και ο Στίβεν δεν ήθελε να προσπαθήσει ν'ανακαλύψει αν μπορούσε να τα πιει ή όχι.

Επομένως, κάθισε σ'ένα απ'τα κρεβάτια και αναλογίστηκε, για λίγη ώρα, όσα τού είχαν συμβεί. *Εσύ σκότωσες την Αγγελική, αλλά δεν το θυμάσαι*, του είχαν πει η Φενίλδα'σαρ και οι τρεις στρατιώτες μαζί της. *Εσύ τη σκότωσες*.

Θα μπορούσαν να είχαν πει ψέματα. Αλλά η Παντοκράτειρα τού είχε, επίσης, δείξει κάποιες καταγεγραμμένες πληροφορίες τις οποίες δεν θυμόταν. Του είχε δείξει τον εαυτό του, και την Αγγελική μαζί του, να πηγαίνουν στο δωμάτιο με τη συσκευή αποθήκευσης που είχε φέρει από τη διάσταση Έτκρυ'ο.

Μα, για ποιο λόγο θα μπορούσαμε να είχαμε πάει εκεί; αναρωτήθηκε ο Στίβεν. Καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, με το κεφάλι ακουμπισμένο στα χέρια του, έψαξε τη μνήμη του. Και δε βρήκε τίποτα: κανέναν λόγο απολύτως. *Η Αγγελική δεν ενδιαφερόταν για το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Γιατί να θέλει να έρθει μαζί μου;*

Και γιατί να θέλω εγώ να πάω εκεί, εξ αρχής; Είχε φέρει τη συσκευή, και αυτό ήταν· δεν τον απασχολούσε από κει και πέρα.

Είχε κάνει τη δουλειά του όπως τον είχαν προστάξει· είχε υπηρετήσει την Παντοκράτειρα όπως όφειλε.

Δε μπορεί οι πληροφορίες του τηλεοπτικού πομπού να είναι αληθείς. Κάπως, πρέπει να έχουν τροποποιηθεί.

Η Φενίλδα'σαρ, όμως, είχε πει ότι εκείνος είχε σκοτώσει την Αγγελική... και δεν το θυμόταν. Κι αν δε θυμόταν το ένα, ίσως να μη θυμόταν και το άλλο.

Ή, ίσως όλα να ήταν στημένα. Μια παγίδα. Αλλά γιατί; Τι μπορεί να ήθελαν απ'αυτόν;

Ίσως να σκότωσα την Αγγελική, και ίσως να επισκέφτηκα τη συσκευή μαζί της, ενώ βρισκόμουν υπό την επιρροή που με έκανε και να επιτεθώ στους φρουρούς και, μετά, να φύγω τρέχοντας.

Αυτό το περιστατικό, όμως, το θυμόταν. Θυμόταν ότι τους είχε χτυπήσει και ότι είχε δραπετεύσει· δεν το είχε ξεχάσει. Και ούτε θέλω να το ξεχάσω. Έψαξε να βρει μια πένα και ένα κομμάτι χαρτί, και τα βρήκε, χωρίς δυσκολία· υπήρχαν πολλά απλά, κοινά αντικείμενα στα μπαούλα.

Έγραψε πάνω στο χαρτί: *Αυτοί που υπηρετεί η Φενίλδα'σαρ με έβαλαν να επιτεθώ στους φρουρούς που η Παντοκράτειρα είχε προστάξει να με οδηγήσουν στο κρατητήριο. Μετά με έβαλαν να τρέξω μέχρι που έφτασα στα εγκαταλειμμένα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου και με βρήκε η Φενίλδα'σαρ και οι τρεις στρατιώτες που ονομάζονται Φρίξος Λιθοδόμος, Αλέξανδρος Σάρντω και Τέριν Μάλροθ. Αν το ξεχάσω αυτό τότε Αυτοί με έκαναν να το ξεχάσω.*

Ο Στίβεν έκρυψε το χαρτί κάτω από το στρώμα του κρεβατιού, και, βγάζοντας τις μπότες του, ξάπλωσε. Οι σκέψεις του συνέχιζαν να είναι μπερδεμένες, και δυσκολευόταν να τις βάλει σε μια τάξη, να καταλάβει τι πραγματικά είχε συμβεί· και, τελικά, τον πήρε ο ύπνος.

Ονειρεύτηκε.

Βρισκόταν πάλι στην Έτκρυ'ο, τη διάσταση με το μολυσμένο νερό, τις βραχώδεις νησίδες, και τους δηλητηριώδεις καπνούς που κάλυπταν τα πάντα, που μισόκρυβαν ακόμα και τον ήλιο εκεί όπου ήταν πιο πυκνοί. Ο Στίβεν φορούσε τη στολή του, και τη μάσκα του, για να προστατεύεται...

Αισθάνομαι, όμως, γυμνός σε τούτο το μέρος, καθώς περιμένω τους μάγους να ξεθάψουν αυτό το παράξενο, μεταλλικό αποθηκευτικό σύστημα: το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο, που μοιάζει να το έχει καταπιεί η διάσταση. Βρίσκεται το μισό εδώ και το μισό κάπου αλλού. Βουλιάζει μέσα από τις πέτρες, το χώμα, τον αέρα, και τους καπνούς. Ο μάγος του τάγματος των Ερευνητών έχει πει πως κόλλησε ανάμεσα στις διαστάσεις, κατά τη θραύση του Ενιαίου Κόσμου· ακουγόταν εκστασιασμένος όταν το έλεγε αυτό, σα να είχε κάνει κάποια μεγάλη ανακάλυψη. Η Τεχνομαθής μάγισσα, από την άλλη, ήταν πιο πρακτική· αναρωτιόταν πώς θα βγάλουμε τη συσκευή χωρίς να την καταστρέψουμε. Τώρα, κι οι δυο τους τη σκαλίζουν, και σκαλίζουν και την ίδια τη διάσταση, με μηχανήματα και ξόρκια, για να βρουν λύση.

Κι εγώ περιμένω, ενώ ο χρόνος κυλά, σαν νερό, σαν τους δηλητηριώδεις καπνούς της Έτκρυ'ο. Το ξέρω ότι το πλάσμα με παρακολουθεί· το ξέρω, ενώ δεν το έχω προσέξει, δε θα έπρεπε να το έχω προσέξει, κανονικά δε θα το είχα προσέξει, δε θα είχα πάρει είδηση τίποτα· αλλά το ξέρω. Με κοιτάζει. Ή ίσως απλά να γνωρίζω ότι θα έρθει...

Κάποτε, η μάγισσα πλησιάζει και μου λέει ότι δεν μπορούν να ξεκολλήσουν τη συσκευή. Πρέπει να την κόψουν, να διασώσουν, τουλάχιστον, ένα μέρος της, προσέχοντας να μην την καταστρέψουν, ώστε να μη χαθούν οι πληροφορίες εντός της. Συμφωνώ, γιατί δε βλέπω να υπάρχει άλλη λύση.

Οι καπνοί μού μοιάζουν πιο επικίνδυνοι τώρα. Σαλεύουν σαν πλάσματα ζωντανά. Βγάζουν κεφάλι μακρόστενο με ρύγχος. Και απλώνουν χέρια με γαμψά νύχια.

*Το πλάσμα έχει έρθει!
Πετάγομαι πίσω, αλλά με έχει ήδη χτυπήσει.
Οι στρατιώτες μου το πυροβολούν, το σκοτώνουν.
Μια γρατσουνιά μου έχει κάνει μόνο, στο αριστερό χέρι. Μια
γρατσουνιά μόνο——*

*Ο Στίβεν ξύπνησε, τρομαγμένος. Ιδρωμένος.
Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Έγλειψε τα ξεραμένα του χεί-
λη. Διψούσε, αλλά δεν υπήρχε τίποτα να πιει.*

*Τι ώρα είναι;
Έβγαλε το ρολόι μέσα απ'τη στολή του. Και διαπίστωσε πως
είχε χαλάσει. Τυχαίο; Μάλλον όχι· πρέπει να έφταιγε ετούτο το
καταραμένο μέρος.*

*Ο Στίβεν έψαξε κάτω απ'το στρώμα· βρήκε το χαρτί και το διά-
βασε. Θυμάμαι, σκέφτηκε. Δεν έχω ξεχάσει τίποτα.*

*Σηκώθηκε όρθιος. Η Φενίλδα'σαρ πρέπει νάρθει όπου νάναι.
Πρέπει να μου φέρει φαγητό και ποτό.*

Όπλισε το πιστόλι του.

«Τους έχουμε χάσει· δεν έχει νόημα να συνεχίζουμε.»

Η Βάρμη στράφηκε να τον κοιτάξει. «Προτείνεις να τα παρατή-
σουμε;»

«Όχι,» είπε ο Φέλιξ.

Περιπλανιόνταν πολλή ώρα μέσα στα λαβυρινθώδη περάσματα
και δωμάτια· τα ρολόγια τους έδειχναν ότι ήταν πλέον απόγευ-
μα. Και, μέχρι στιγμής, είχαν μονάχα συναντήσει τα γιγάντια πο-
ντίκια με τις μπρούντζινες ουρές, κάτι μεγάλες φτερωτές κατσα-
ρίδες, και ένα πλοκάμι που ξεπρόβαλλε από την τρύπα ενός τοί-
χου και, έχοντας ένα στρογγυλό στόμα γεμάτο μυτερά δόντια,
έτρωγε όποιο έντομο τύχαινε να περάσει από κοντά του· κατά
τα άλλα, ήταν άκακο. Ο Φέλιξ, όμως, δεν είχε βρει κανένα ίχνος

των ανθρώπων που αρχικά ακολουθούσαν. Ούτε είχαν συναντήσει κάποιον άλλο άνθρωπο σ'αυτά τα γλοιώδη μέρη· ούτε είχαν καν την υποψία ότι κάποιος μπορεί να βρισκόταν κοντά και να τους παρακολουθούσε.

«Μα, τώρα δεν είπες ότι είναι άσκοπο να συνεχίζουμε;» απόρησε η Βάρμη.

«Ναι, είναι άσκοπο να συνεχίσουμε να τριγυρίζουμε. Ας αφήσουμε, καλύτερα, εκείνους να έρθουν σε μας.»

«Ποιους;»

«Τους ανθρώπους που ψάχνουμε.»

«Και γιατί να έρθουν σε μας;»

«Γιατί, υποθέτω, κάποια στιγμή θα θέλουν να φύγουν από τούτο το μέρος, για να επιστρέψουν στα... πολιτισμένα μέρη του Ανακτόρου,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Και, για να το κάνουν αυτό, μάλλον θα περάσουν πάλι από εδώ.»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε. «Λογικά, ναι, *πρέπει* κάποτε να επιστρέψουν. Εδώ δεν έχει τίποτα για να φάνε ή να πιούν. Ή, μάλλον, έχει, αφού ουσιαστικά τα πάντα –ακόμα και οι κατσαρίδες– τρώγονται, μα δε νομίζω κάποιος να ζήσει ύστερα από ένα τέτοιο γεύμα.»

Ο Φέλιξ μειδίασε. «Την ίδια υποψία έχω, Διοικήτρια. Αν και για εκείνο το πλοκάμι δεν είμαι σίγουρος· ίσως ψητό να είχε καλή γεύση.»

Η Βάρμη μόρφασε, στραβώνοντας τα χείλη. «Εντάξει,» είπε, «θ'αφήσω εσένα να το δοκιμάσεις πρώτος!»

Ο Φέλιξ γέλασε.

Η Αλεξάνδρα'χοκ, που δεν έμοιαζε να μοιράζεται την ευθυμία τους, είπε: «Ελπίζω να μη σκέφτεστε να περιμένουμε όλοι εδώ πέρα...»

«Θες να φύγεις, μάγισσα;» ρώτησε η Βάρμη.

«Ας πούμε ότι είμαι ήδη παραπάνω από αρκετές ώρες μέσα σε τούτο το βόθρο, και δε νομίζω ότι μπορώ να σας προσφέρω κάποια ουσιαστική βοήθεια.»

«Προσπάθησε να εντοπίσεις πάλι τον ταγματάρχη,» πρόσταξε η Βάρμη.

Η Αλεξάνδρα'χοκ αναστέναξε. Ύψωσε το ραβδί της και άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Οι κρύσταλλοι φώτισαν, τα κυκλώματα κοκκίνισαν. Κανένα από τα κάτοπτρα δεν έδειξε τίποτα.

Η μάγισσα κατέβασε το ραβδί της. «Δεν τον βρίσκω. Δεν έχει αλλάξει κάτι.»

«Δεν μπορείς να διαπεράσεις ό,τι κι αν είναι αυτό που τον καλύπτει;» ρώτησε η Βάρμη.

Η Αλεξάνδρα'χοκ ύψωσε ξανά το ραβδί της και επανέλαβε το ξόρκι. Αυτή τη φορά, έκανε περισσότερη ώρα μέχρι να τους μιλήσει· και, όταν μίλησε, είπε: «Δεν υπάρχει κάποιο εμπόδιο που να μπορώ να διαπεράσω. Φόρτισα το ξόρκι με όλη την ενέργεια των κρυστάλλων· είναι άδειοι τώρα.»

Ο Φέλιξ συνοφρυώθηκε. «Έχουν αχρηστευτεί;»

«Θα επαναφορτιστούν,» εξήγησε η Αλεξάνδρα'χοκ, «από μόνοι τους. Αλλά χρειάζονται χρόνο.»

«Μάλιστα...» είπε η Βάρμη· και, κοιτάζοντας τον Φέλιξ: «Θα περιμένουμε, λοιπόν;»

«Νομίζω πως είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε, ετούτη τη στιγμή· γιατί, για να τους βρούμε, μου φαίνεται πολύ δύσκολο. Δεν έχουμε κανένα ίχνος τους, από ένα σημείο και μετά· και το μέρος έχει πάμπολλα περάσματα και δωμάτια: μπορεί να έχουν πάει οπουδήποτε, κι εμείς να πηγαίνουμε προς μια τελείως διαφορετική κατεύθυνση.»

Η Βάρμη ένευσε. «Σωστά. Σκέφτηκες, όμως, ότι μπορεί να φύγουν και από διαφορετικό δρόμο απ'ό,τι ήρθαν;»

«Το σκέφτηκα,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Αλλά και πάλι, περιμένοντας, ίσως να τους εντοπίσουμε. Ίσως να ακούσουμε τα βήματά τους από απόσταση· ίσως να δούμε τις σκιές τους. Γιατί, όσο και διαφορετικό δρόμο να πάρουν, από κάπου εδώ κοντά θα περάσουν, υποθέτω. Εκτός αν, συνεχίζοντας, έχουν φτάσει πολύ, πολύ μακριά, και βγουν από κάποιο άλλο σημείο του Ανακτόρου. Σ'αυτή την περίπτωση, όμως, τους έχουμε χάσει έτσι κι αλλιώς.»

«Πρέπει να παίζουμε με τις πιθανότητες, λοιπόν...» είπε η Βάρμη, σκεπτικά.

«Πιστεύεις ότι έχουμε κάτι καλύτερο να κάνουμε;»

«Καλώς,» αποφάσισε η Βάρμη, «θα τους περιμένουμε.»

«Όλοι;» ρώτησε η Αλεξάνδρα'χοκ.

Η Βάρμη τής έριξε ένα ενοχλημένο βλέμμα· ήταν φανερό ότι η μάγισσα είχε αρχίσει να την εκνευρίζει με τη γκρίνια της. «Πόσοι είπες ότι είναι αυτοί που ακολουθούμε, Φέλιξ;» ρώτησε η διοικήτρια.

«Τέσσερις, πέντε· αποκλείεται νάναι λιγότεροι.»

Η Βάρμη κοίταξε τους στρατιώτες που τους ακολουθούσαν. Εφτά στο σύνολο, μαζί με τον Λοχαγό Χρυσογένη.

Και μαζί με τη διοικήτρια, την Αλεξάνδρα'χοκ, και εμένα, δέκα, σκέφτηκε ο Φέλιξ. Δέκα εναντίον πέντε. Αν τους πιάσουμε, τους έχουμε στο χέρι.

Η Βάρμη φαίνεται πως είχε κάνει την ίδια σκέψη, επειδή είπε: «Κανένας δε φεύγει. Σας χρειάζομαι όλους.»

«Δε νομίζω ότι μπορώ να προσφέρω κάτι άλλο,» τόνισε η Αλεξάνδρα'χοκ.

«Μη δοκιμάζεις την υπομονή μου, μάγισσα! Πιστόλι δεν είναι αυτό στη ζώνη σου; Μπορείς να το χρησιμοποιήσεις, αν χρειαστεί.»

Και, γυρίζοντας την πλάτη στην Αλεξάνδρα'χοκ, τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό απ'τη ζώνη της, για να ενημερώσει την Παντοκράτειρα.

14 — Οι Σκέψεις Μιας Αρχιέρειας

Λίγο πριν από το μεσημέρι, η Αρχιέρεια του Κρόνου επικοινωνή-
σε με την Παντοκράτειρα, για να μάθει τι γινόταν με τον φόνο
της Αγγελικής και για να της προτείνει να γευματίσουν μαζί, αν
κι εκείνη ήθελε. Η Αγαρίστη τής απάντησε ότι τα πράγματα με
τον φόνο είχαν καταντήσει πολύ μπερδεμένα και ότι, ναι, μπο-
ρούσε να έρθει για να γευματίσουν και να μιλήσουν.

Η Ρία-Μία καθυστέρησε να πάει στο Παντοτινό Ανάκτορο, για-
τί, όπως ισχυρίστηκε αργότερα, της είχαν τύχει κάποιες επεί-
γουσες δουλειές. Μπαίνοντας στα διαμερίσματα της Παντοκρά-
τειρας, βρήκε την Αγαρίστη να την περιμένει, ντυμένη μ'ένα ολό-
λευκο, αραχνοῦφαντο φόρεμα με δαντέλα στα μανίκια και στο
ντεκολτέ. Ήταν φαρδύ και γεμάτο πτυχώσεις. Το δέρμα της Πα-
ντοκράτειρας έκανε έντονη αντίθεση με το ντύσιμό της, καθώς,
ετούτη τη φορά, ήταν μαύρο, κατάμαυρο. Τα μαλλιά της είχαν
ανοιχτό-πράσινο χρώμα, και ήταν δεμένα σε δύο κοτσίδες.

«Τι έγινε με τον Φέλιξ;» ρώτησε η Ρία-Μία, κρεμώντας την κάπα
της σε μια κρεμάστρα και ακολουθώντας την Παντοκράτειρα
μέσα στα δωμάτια και τους διαδρόμους των διαμερισμάτων της.
Από ένα άνοιγμα, είδε έναν από τους Υπερασπιστές να τις κοιτά-
ζει, μοιάζοντας με άγαλμα από ενέργεια.

«Καλός είναι,» είπε η Αγαρίστη, «αλλά δε μου έχει βρει ακόμα
τον δολοφόνο.»

«Μη βιάζεσαι· δε γίνεται αμέσως. Πιστεύω, όμως, πως θα τον
βρει.»

«Θα δούμε.»

Μπήκαν σ'ένα στρογγυλό δωμάτιο, που ένας τοίχος του ήταν
ολόκληρος από γυαλί, κι από κάτω φαινόταν η Μικρή Θάλασσα,
καθώς γυάλιζε στις ακτίνες του μεσημεριανού ήλιου. Στις γέφυ-

ρες από πάνω της οχήματα κινούνταν, σαν έντομα· στα νερά της καράβια έπλεαν· και στον ουρανό αεροσκάφη πετούσαν. Ορισμένα από τα ψηλά οικοδομήματα στις ακτές της έμοιαζαν να είναι χτισμένα έτσι ώστε να ξεπροβάλλουν μέσα από τους βυθούς.

Στο κέντρο του δωματίου βρισκόταν ένα στρογγυλό τραπέζι, στρωμένο με κάθε λογής φαγητά και ποτά. Μια ελαφριά μουσική ερχόταν από ένα ζευγάρι μεγάλα ηχεία στον τοίχο. Ανάμεσά τους ήταν μια εξίσου μεγάλη οθόνη, όπου τυχαία σχήματα δημιουργούνταν και διαλύονταν, φτιάχνοντας ψυχεδελικές εικόνες. Δεξιά του τραπεζιού, στεκόταν ένας άνθρωπος, που δεν ήταν εύκολο να διακρίνεις αν ήταν άντρας ή γυναίκα. Είχε δέρμα κατάλευκο, και το κεφάλι του ήταν ξυρισμένο. Στην αριστερή μεριά του κεφαλιού του υπήρχε ένα μεταλλικό κάλυμμα, γεμάτο κυκλώματα, το οποίο σκέπαζε και το αφτί του. Φορούσε μαύρο παντελόνι και λευκή τουνίκα με ψηλό, κλειστό γιακά. Τα μάτια του κοίταζαν ευθεία μπροστά, και δεν κινήθηκαν όταν η Αγαρίστη και η Ρία-Μία μπήκαν· ούτε η έκφρασή του άλλαξε στο ελάχιστο. Θα μπορούσε να κοιμάται όρθιος.

Η Παντοκράτειρα είπε στη φίλη της: «Κάθισε,» δείχνοντας μια καρέκλα του τραπεζιού.

Η Ρία-Μία κάθισε.

Η Αγαρίστη πήρε θέση αντίκρου της. Σήκωσε ένα τηλεχειριστήριο και, στρέφοντάς το προς τον λευκόδερμο υπηρέτη, πάτησε το πλήκτρο που ενεργοποιούσε τον εγκέφαλό του. Εκείνος βλεφάρισε, και, χαμογελώντας, υποκλίθηκε. «Μεγαλειοτάτη,» είπε με ουδέτερη φωνή που εξακολουθούσε να μη φανερώνει το φύλο του.

«Σερβίρισέ μας,» πρόσταξε η Παντοκράτειρα.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

Ο υπηρέτης γέμισε τα πιάτα τους με φαγητά, ρωτώντας αν θα ήθελαν λίγο απ'αυτό, λίγο από εκείνο, και λίγο από το παραδί-

πλα. Έπειτα, γέμισε τα ψηλά ποτήρια τους με το ποτό της αρεσκείας τους.

«Σ'ευχαριστούμε,» είπε η Αγαρίστη, και, πατώντας πάλι ένα κουμπί επάνω στο τηλεχειριστήριο, απενεργοποίησε τον εγκέφαλό του, κάνοντάς τον να μείνει ακίνητος, σαν άγαλμα από σάρκα και οστά.

«Τι έχει γίνει, λοιπόν;» ρώτησε η Ρία-Μία, δοκιμάζοντας τη σούπα της. «Τι έχει βρει ο Φέλιξ ως τώρα;»

«Η Αγγελική ήταν άρρωστη, το ήξερες αυτό, Ρία;»

Η Ρία-Μία ύψωσε ένα της φρύδι. «Άρρωστη;»

«Ένα παράσιτο υπήρχε μέσα της, το οποίο, με το θάνατό της, πέθανε,» αποκρίθηκε η Αγαρίστη, και της εξήγησε πώς το είχαν ανακαλύψει αυτό.

«Περίεργο,» σχολίασε η Αρχιέρεια του Κρόνου, πίνοντας μια γουλιά απ'την κόκκινη μπίρα της.

«Γιατί;»

«Γιατί δεν είχε κανένα σύμπτωμα. Τίποτα δεν είχε φανεί. Ούτε η ίδια είχε πει ότι πονούσε. Τι είδους παράσιτο ήταν αυτό; Δεν μπορούσε ο Βιοσκόπος να το αναγνωρίσει;»

Η Αγαρίστη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Ήταν σχεδόν νεκρό όταν έλεγξε το πτώμα· δεν είχε χρόνο να το μελετήσει περισσότερο. Και δεν ήταν κάποιο γνωστό παράσιτο. Πάντως, είναι πιθανό να τη σκότωσαν για να το ξεφορτωθούν, Ρία...»

Η Ρία-Μία μόρφασε. «Παρατραβηγμένο μού ακούγεται. Δεν μπορούσαν απλά να την πάνε σε κάποιον γιατρό; Κι επιπλέον, ποιος ήταν αυτός που ήξερε για το παράσιτο, όταν δεν το ξέραμε ούτε εγώ ούτε εσύ; –που, εκτός απ'το γεγονός ότι είμαστε η Αρχιέρεια του Κρόνου και η Παντοκράτειρα, ήμασταν και φίλες της Αγγελικής.»

Η Αγαρίστη συνοφρυώθηκε. «Πράγματι... Τα παράξενα, όμως, δεν τελειώνουν εδώ,» πρόσθεσε, και συνέχισε, λέγοντας στη Ρία-Μία για τη βόλτα της Φενίλδα'σαρ έξω απ'τη σουίτα της Αγγελι-

κής, και για το γεγονός ότι η Αγγελική και ο Στίβεν Νέλκος είχαν επισκεφτεί το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου λίγο πριν γίνει το φονικό. «Και ο Στίβεν ισχυρίστηκε ότι δε θυμάται τίποτα!»

«Αδύνατον,» είπε η Ρία-Μία. «Τι του έκαναν; Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής;»

«Κι ο Φέλιξ το ίδιο υπέθεσε. Μετά, όμως, τα πράγματα παραξέ-νεψαν, Ρία-»

«Κι άλλο;»

«Ω να!» είπε η Αγαρίστη, και της μίλησε για την απόδραση του Στίβεν.

Η Ρία-Μία έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών της και ακούμπησε το σαγόνι της επάνω τους. «Γιατί να φερθεί έτσι; Είναι τελείως ανόητο. Ακόμα και ένοχος να είναι, θα έπρεπε κανονικά να καταλαβαίνει ότι δεν τον συμφέρει. Πού θα πάει;»

«Ακριβώς! Θα τον βρούμε, αργά ή γρήγορα. Γρήγορα, μάλλον! Η Βάρμη μού έχει πει πως ούτε να φάει δε θα μπορεί εκεί όπου πήγε.»

«Ο Στίβεν Νέλκος δεν ήταν έτσι, όμως...» είπε, σκεπτικά, η Ρία-Μία. «Ήταν στρατιωτικός, και καλός στρατιωτικός. Ξεχνάς γιατί τον έστειλες να βρει το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου, Αγαρίστη;»

«Δεν το έχω ξεχάσει. Ήταν, πράγματι, καλός –τότε. Αλλά, ύστερα, άλλαξε...»

«Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν τόσο ξαφνικά. Πρέπει να ήταν πολύ φοβισμένος, για να φύγει έτσι. Αλλά τι μπορεί να τον τρόμαξε τόσο;»

«Το γεγονός ότι ήμασταν στα ίχνη του!»

«Τι σου είπε ο Φέλιξ;»

«Ο Φέλιξ δεν είναι σίγουρος ότι αυτός είναι ο φονιάς,» εξήγησε η Αγαρίστη. «Και ίσως νάχει δίκιο,» πρόσθεσε, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα, «γιατί ο Στίβεν δε θα χρειαζόταν να

αλλοιώσει τα δεδομένα στον τηλεοπτικό πομπό, προκειμένου να σκοτώσει την Αγγελική.»

«Εμένα,» είπε η Ρία-Μία, «η Φενίλδα μού φαίνεται πολύ πιο ύποπτη.»

«Γιατί, όμως, η Φενίλδα να σκοτώσει την Αγγελική; Δεν είχαν ποτέ καμία αντιδικία. Κι όσον αφορά το παράσιτο... η Φενίλδα δε θυμάμαι ν'ασχολείται ποτέ της με παράσιτα, ασθένειες, και τέτοια. Και, όπως και νάχει, αν κάπως είχε ανακαλύψει ότι αυτό το παράσιτο υπήρχε μέσα στην Αγγελική, γιατί να μην έρθει πρώτα να το πει σε μένα; Ήταν ανάγκη να πάει, κατευθείαν, να τη σκοτώσει; Τόσο επικίνδυνο το θεωρούσε;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Ρία-Μία. «Η συμπεριφορά της, πάντως, έχει αλλάξει κάπως, από τον τελευταίο σου γάμο κι ύστερα.»

«Από τότε που παντρεύτηκα τον Ορείχαλκο, στη Σάρντλι;»

«Ναι. Είναι πιο κλειστή απ'ό,τι συνήθως, και νομίζω ότι δεν αισθάνεται καλά. Αρχικά, πίστευα ότι αυτό οφειλόταν σε ό,τι της συνέβη με τους Υπερασπιστές σου–»

«Τι της συνέβη με τους Υπερασπιστές μου;»

«Όταν εκείνη η δίνη τύλιξε τον Πύργο του Ήλιου και του Ανέμου, όπου βρισκόσουν μαζί με τον Ορείχαλκο, κάποιος έπρεπε ν'ανοίξει μια δίοδο, ώστε να έρθουμε να σε βοηθήσουμε. Η Φενίλδα την άνοιξε–»

«Το ξέρω.»

«Η Φενίλδα, όμως, δε θα μπορούσε κανονικά να την ανοίξει. Ο ένας από τους δύο Υπερασπιστές που ήταν μαζί μας κάτι τής έκανε για να μπορεί. Χτύπησε το κεφάλι της με τη φωτιά από το χέρι του. Πρέπει να πέρασε κάποιο ξόρκι στον εγκέφαλό της: κάποιο ξόρκι με το οποίο η Φενίλδα μπορούσε τώρα να σχίσει τη δίνη και ν'ανοίξει μια δίοδο, ώστε να έρθει ο Υπερασπιστής και να σας βοηθήσει, εσένα και τον Ορείχαλκο.»

«Και μετά,» είπε η Αγαρίστη, «η Φενίλδα δεν ήταν καλά... Ναι, το θυμάμαι. Την πονούσε το κεφάλι της, και έκλαιγε. Αλλά τι

σχέση μπορεί να έχουν αυτά με τη δολοφονία της Αγγελικής, Ρία;»

«Καμία, ίσως. Η Φενίλδα, όμως, φέρεται παράξενα από τον γάμο σου με τον Ορείχαλκο και ύστερα. Και τώρα, η εμφάνισή της έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής... δεν είναι κι αυτό πολύ παράξενο;»

«Ότι είναι, είναι...» παραδέχτηκε η Αγαρίστη.

«Να της μιλήσω;»

«Για τον φόνο;»

Η Ρία-Μία ανασήκωσε τους ώμους. «Γενικά.»

«Θέλεις να πας τώρα; Μες στο μεσημέρι;»

Η Ρία-Μία τελείωσε τη μπίρα της. «Αργότερα· το απόγευμα. Τώρα, κοντεύω να σκάσω. Το φαγητό σου ήταν, ως συνήθως, αρκετό για να ταΐσει ένα ολόκληρο τάγμα, Αγαρίστη.»

Η Παντοκράτειρα μειδίασε· τα λευκά της δόντια γυάλισαν επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό της. «Πάμε να καθίσουμε, τότε!» είπε, και σηκώθηκε. «Έλα!»

Η Ρία-Μία την ακολούθησε έξω απ'το στρογγυλό δωμάτιο και, μέσα από διαδρόμους, σε ένα άλλο δωμάτιο, που είχε τραπεζοειδές σχήμα. Ο τοίχος που αντιστοιχούσε στη μεγάλη βάση του τραπεζιού ήταν ολόκληρος από γυαλί, αλλά δεν κοίταζε βόρεια, προς τη Μικρή Θάλασσα· κοίταζε νοτιοανατολικά, την αχανή πολιτεία της Ρελκάμνια, όπου τα οικοδομήματα απλώνονταν ως εκεί όπου το μάτι μπορούσε να δει κι ακόμα παραπέρα. Οι πολύπλοκες γέφυρες έμοιαζαν με αραχνοϊστούς ανάμεσά τους.

Στο εσωτερικό του δωματίου υπήρχαν σοφάδες, ανάκλιντρα, και πολυθρόνες, καθώς επίσης και πάρα πολλά διακοσμητικά αντικείμενα, όπως πίνακες, αγάλματα, και πελώρια βάζα με άνθη. Η Αγαρίστη πήρε θέση σ'ένα ανάκλιντρο. Η Ρία-Μία έβγαλε τα παπούτσια της και ξάπλωσε σ'έναν σοφά. Χασμουρήθηκε, κρύβοντας το στόμα με τη χούφτα της.

«Θες να κοιμηθείς;» τη ρώτησε η Αγαρίστη.

«Όχι ακόμα.»

Η Παντοκράτειρα κοίταξε την ενδυμασία της Αρχιέρειας του Κρόνου: η Ρία-Μία φορούσε ένα μαύρο φόρεμα με στενά μανίκια και ένα χρυσοκέντητο γιλέκο από πάνω του. Στο λαιμό της τυλιγόταν ένα λαξευτό περιλαίμιο που είχε σχέση με το αξίωμά της. «Αν θες να φορέσεις κάτι πιο βολικό—»

Ένα σήμα ήρθε από την οθόνη του δωματίου.

«Ποιος είναι, τώρα;» Η Αγαρίστη σηκώθηκε, πλησίασε μια κονσόλα, και πάτησε ένα πλήκτρο. Επάνω στην οθόνη παρουσιάστηκαν τα γράμματα: ΡΙΜΝΑΛ΄ΜΟΡ.

Η Παντοκράτειρα τού έδωσε πρόσβαση· τα γράμματα εξαφανίστηκαν από την οθόνη, και τα αντικατέστησε το πρόσωπο του συζύγου της.

«Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον, αγάπη;» τον ρώτησε η Αγαρίστη.

Ο Ρίμναλ βλεφάρισε, απορημένος. «Μου είχες ζητήσει να βρω κάτι;»

«Σχετικά με τον φόνο της Αγγελικής, εννοώ.»

«Α, αυτό. Όχι, τίποτα, δυστυχώς.»

«Τι θέλεις, τότε;»

«Είμαι κουρασμένος, και βαριόμουν· έτσι, είπα να σε καλέσω.»

Η Αγαρίστη σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. «Παράξενο αυτό.»

Ο Ρίμναλ΄μορ έβγαλε τα γυαλιά του, και έτριψε τα μάτια του.

«Τι έχεις κατά νου;» ρώτησε η Αγαρίστη. «Είναι και η Ρία-Μία εδώ.»

«Ωραία. Μπορούμε να παίξουμε *Απολλώνια Σύγκρουση*, οι τρεις μας.» Η *Απολλώνια Σύγκρουση* ήταν ένα παιχνίδι της διάστασης που ονομαζόταν Απολλώνια: της διάστασης του Πρίγκιπα Ανδρόνικου, πρώην συζύγου της Αγαρίστης και αρχιπροδότη, που είχε αποστατήσει και προκαλέσει ένα σωρό προβλήματα. Ωστόσο, την *Απολλώνια Σύγκρουση* την έπαιζαν και στη Ρελκάμνια, εδώ και πολλά χρόνια.

«Εντάξει,» είπε η Παντοκράτειρα, «αλλά μόνο αν υποσχεθείς να μη νικήσεις πάλι!»

«Θα προσπαθήσω.»

Η Αγαρίστη πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα της, ενεργοποιώντας τον εγκέφαλο του υπηρέτη στο στρογγυλό δωμάτιο και καλώντας τον εδώ. Εκείνος δεν άργησε να παρουσιαστεί στην είσοδο και να υποκλιθεί εμπρός της, ρωτώντας τι θα ήθελε η Μεγαλειοτάτη. Η Παντοκράτειρα τού εξήγησε τι χρειαζόταν, και, σε λίγο, ένα μέρος του πατώματος του δωματίου είχε μετατραπεί σε πίνακα παιχνιδιού για την *Απολλώνια Σύγκρουση*. Διάφορα κάτοπτρα, καλώδια, και κυκλώματα είχαν προσαρμοστεί, ώστε, με την παροχή ενέργειας, να δημιουργούν τα ολογράμματα στρατιωτών, αρμάτων μάχης, αεροσκαφών, οικοδομημάτων, δέντρων, βράχων, και ποταμών. Κανένα από αυτά δεν ήταν ψηλότερο από την κνήμη της Αγαρίστης, κι εκείνη σκέφτηκε ότι μπορούσε να κλοτσήσει τα πάντα επάνω στο πεδίο της μάχης, σαν γιγάντισσα· αλλά, αν το έκανε αυτό, το πόδι της θα περνούσε από μέσα τους, αφού ήταν άυλα ολογράμματα.

Η Παντοκράτειρα κάθισε σε μια πολυθρόνα, και είπε στον Ρίμναλ'μορ: «Θα σου λέω πού θα πηγαίνεις τους στρατιώτες μου, και θα τους πηγαίνεις, εντάξει; Να μη σηκώνομαι.»

«Εντάξει.»

Η Αγαρίστη κοίταξε τη Ρία-Μία, που ακόμα ήταν ξαπλωμένη στον σοφά. «Ρία;»

«Τι;»

«Θα παίζεις;»

«Θα παίζω,» είπε, αν και φαινόταν να βαριέται.

Ένας στρατός παρουσιάστηκε γι' αυτήν, σε μια άκρη του πεδίου της μάχης.

«Ποιος θα παίξει πρώτος;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Η Παντοκράτειρα πρέπει να παίξει πρώτη,» είπε ο Ρίμναλ'μορ.

«Συμφωνώ,» είπε η Ρία-Μία.

«Προσπαθείτε να με οδηγήσετε σε κάποια παγίδα!» είπε η Αγαρίστη. «Δε θα παίξω πρώτη!»

Η Ρία-Μία γέλασε. «Να παίξω εγώ πρώτη;» ρώτησε τον Ρίμναλ'μορ.

«Ναι.»

«Αυτό εκεί το μακρύ όχημα ως πού μπορεί να πάει;» Η Ρία-Μία έδειξε.

Μια φωτεινή γραμμή παρουσιάστηκε μπροστά από το όχημα.

«Κι αυτοί εκεί οι στρατιώτες;»

Μια άλλη φωτεινή γραμμή παρουσιάστηκε.

«Και το ελικόπτερο; Το μικρό, στ'αριστερά.»

Η Αγαρίστη αναστέναξε, αναποδογυρίζοντας τα μάτια. *Θα παίξω δεύτερη!* σκέφτηκε.

Το απόγευμα ήρθε, και το πεδίο της μάχης ήταν άνω-κάτω. Οι στρατιώτες, τα άρματα, και τα αεροσκάφη ήταν απλωμένα παντού, και η Παντοκράτειρα είχε τα χέρια της ακουμπισμένα στα γόνατά της, παρακολουθώντας με ενδιαφέρον. Αναρωτιόταν, όμως, αν ο Ρίμναλ'μορ, πράγματι, προσπαθούσε να χάσει· δεν ήταν τόσο καλός όσο άλλες φορές.

«Πρέπει να πάω και στη Φενίλδα,» είπε η Ρία-Μία.

Η Αγαρίστη στράφηκε να την κοιτάξει. «Στη Φενίλδα;»

«Ναι, δεν είπαμε να της μιλήσω;»

«Ναι, σωστά. Αλλά κάτσε να τελειώσουμε, πρώτα.»

Η Ρία-Μία μόρφασε. «Θα μας πάρει ως τα μεσάνυχτα, Αγαρίστη...»

«Κι εσύ φταις! Συνέχεια ρωτάς πόσο πηγαίνει το ένα κομμάτι και πόσο πηγαίνει το άλλο! Και μετά, ρωτάς πόσο μακριά μπορεί να επιτεθεί ο καθένας!»

Η Ρία-Μία ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν το ξέρω τόσο καλά το παιχνίδι. Νομίζω, όμως, πως-»

«Με συγχωρείς, Αρχόντισσά μου.»

Η Αρχιέρεια του Κρόνου και η Παντοκράτειρα στράφηκαν, για να δουν έναν από τους Υπερασπιστές στο κατώφλι του δωματίου.

«Τι είναι;» ρώτησε η Αγαρίστη.

«Η Διοικήτρια Βάρμη θέλει να μιλήσετε.» Ο Υπερασπιστής κρατούσε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό.

Η Αγαρίστη ύψωσε τα χέρια της. «Ρίξτον!»

Ο Υπερασπιστής τον πέταξε, κάνοντάς τον να διαγράψει μια τέλεια τροχιά στον αέρα και να καταλήξει μέσα στις ενωμένες χούφτες της Παντοκράτειρας.

Η Αγαρίστη τον έφερε στ'αφτί της. «Βάρμη;»

«Καλησπέρα σας, Μεγαλειοτάτη.»

«Τι γίνεται, Βάρμη; Βρήκατε τον Στίβεν; Βρήκατε τα ίχνη του;»

«Όχι ακόμα. Αλλά ο Φέλιξ Χάρλω έχει ένα σχέδιο. Προτείνει να περιμένουμε εδώ, μέχρι να επιστρέψουν· γιατί, όπως σας είπα, ο ταγματάρχης δεν ήταν μόνος του· ήταν και κάποιοι άλλοι μαζί του.»

«Και γιατί να επιστρέψουν;»

«Διότι δεν μπορούν να μείνουν εδώ πέρα, Αρχόντισσά μου. Το μέρος είναι βρόμικο, ακατοίκητο, και επικίνδυνο· κυκλοφορούν πλάσματα όχι και τόσο φιλικά. Κι επιπλέον, δεν υπάρχει τίποτα πόσιμο ή φαγώσιμο. Πιστεύω πως το σχέδιο του Φέλιξ είναι καλό, για την ώρα.»

«Εντάξει,» είπε η Αγαρίστη, «να περιμένετε. Αλλά να με κρατάτε ενήμερη.»

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

Η Αγαρίστη τερμάτισε την επικοινωνία, πατώντας ένα πλήκτρο.

«Τι έγινε; Βρήκαν τίποτα;» ρώτησε η Ρία-Μία.

«Τζίφος. Νομίζεις ότι πρέπει να την τιμωρήσω;»

«Τη Βάρμη;»

«Ναι.»

«Όχι ακόμα. Εξάλλου, φαίνεται να κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί.»

«Σωστά,» παραδέχτηκε η Αγαρίστη. Αναστέναξε. «Τέλος πάντων...» Έστρεψε το βλέμμα της στο παιχνίδι στο πάτωμα.

«Θα πάω να μιλήσω στη Φενίλδα τώρα,» είπε η Ρία-Μία, καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ, βάζοντας τα παπούτσια της.

«Γιατί βιάζεσαι;»

«Ίσως να μάθω κάτι για το φόνο της Αγγελικής.»

«Θα πει σ'εσένα κάτι που δεν είπε σε μένα;»

«Ίσως να αισθανόταν αμήχανα, λόγω του Φέλιξ.»

«Να έρθω μαζί σου, τότε,» είπε η Αγαρίστη και σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα.

«Καλύτερα να της μιλήσω μόνη. Ας μην πάμε μαζί, να την τρομάξουμε. Σου είπα ήδη, δεν είναι καλά τελευταία· το έχω παρατηρήσει, πολλές φορές.»

Η Αγαρίστη ένευσε. «Εντάξει, αλλά να έρθεις εδώ μετά.»

«Θα έρθω. Εσείς, εν τω μεταξύ, συνεχίστε να παίζετε.»

«Κι ο δικός σου στρατός;»

«Παραδίνομαι,» είπε η Ρία-Μία, βαδίζοντας προς την έξοδο του τραπεζοειδούς δωματίου, όπου δεν στεκόταν πλέον ο Υπερασπιστής.

15 — Η Αποστολή Μιας Μάγισσας

Η Φενίλδα'σαρ, έχοντας ξυπνήσει πριν από λίγη ώρα από τον μεσημεριανό της ύπνο, καθόταν σε μια πολυθρόνα του καθιστικού των δωματίων της και άκουγε ελαφριά μουσική. Συγχρόνως, κάπνιζε ένα μακρύ τσιγάρο και σκεφτόταν τι θα έπαιρνε μαζί της στη νυχτερινή της επίσκεψη στον Στίβεν Νέλκος. Έπρεπε να του φέρει φαγητό και ποτό, γιατί δεν υπήρχε τίποτα εκεί όπου βρισκόταν.

Ελπίζω να είναι αρκετά έξυπνος ώστε να μην πειράξει κάτι που δεν ξέρει μέσα σ'εκείνο τον χώρο, συλλογίστηκε η Φενίλδα· γιατί, αν πείραζε κάτι, αυτό πιθανώς να είχε άσχημα αποτελέσματα. Το μέρος ήταν ή κρυφό εργαστήριο ή κέντρο ερευνών για τη μελέτη των ιδιοτήτων των διάφορων διαστάσεων του σύμπαντος, το οποίο είχε, αργότερα, πέσει σε αχρηστία για κάποιον λόγο. Η Φενίλδα, απ'όσο γνώριζε, κανείς δεν ήξερε γι'αυτό: κανένας επιστήμονας, ούτε κανένας από τους γνωστούς της μάγους-Ερευνητές στο Παντοτινό Ανάκτορο ή στη Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών της Ρελκάμνια. Μονάχα εκείνοι ήξεραν γι'αυτό το μέρος. Αλλά δεν της είχαν αποκαλύψει τα μυστικά του. Η Φενίλδα, πάντως, υπέθετε ότι, για να έχει εγκαταλειφθεί εδώ και χρόνια –εδώ και αιώνες, ίσως–, πιθανώς να ήταν επικίνδυνο. Πιθανώς να το είχαν αφήσει εξαιτίας κάποιου αποτυχημένου πειράματος που είχε καταστροφικά αποτελέσματα. Διαρροή βλαπτικής ενέργειας, ίσως, έντονη αλλοίωση του χώρου ή του χρόνου, δημιουργία κάποιου άνου αλλά επικίνδυνου όντος, ή κάτι άλλο.

Η Φενίλδα, όμως, δεν είχε αισθανθεί να κινδυνεύει, την τελευταία φορά που είχε πάει εκεί. Για την ακρίβεια, το μέρος τής είχε κινήσει την περιέργεια... *κι αν ήμουν στα καλά μου –όπως παλιά,*

όχι όπως τώρα-, θα με είχε συνεπάρει. Ήταν βέβαιη ότι θα την είχε συνεπάρει· θα ήθελε να το μελετήσει για ώρες ατελείωτες. Ήταν ένας θησαυρός για οποιονδήποτε μάγο του τάγματος των Ερευνητών. Κατ'αρχήν, αυτό που είχε παρατηρήσει αμέσως ήταν το σύστημα με τα ενεργειακά υγρά και τα ψάρια. Με κάποιον τρόπο, όποιοι κι αν είχαν φτιάξει το μέρος, μπορούσαν να παράγουν αρκετή ποσότητα ενέργειας ώστε να το φωτίζουν, χρησιμοποιώντας εκείνα τα υγρά και τα ψάρια! τα οποία διέθεταν ιδιότητες που, όταν βρίσκονταν σε θέση αντεστραμμένων ελκτικών δυνάμεων σε σχέση με τον υπόλοιπο χώρο, ενεργοποιούνταν και έδιναν ενέργεια. Ασυνήθιστο, πολύ ασυνήθιστο. Και άξιο μελέτης. Γιατί, αν αυτό το σύστημα κατάφερνε να χρησιμοποιηθεί ευρέως, τότε πιθανώς να μπορούσε να τροφοδοτεί ενεργειακά μια ολόκληρη πόλη, χωρίς τα αποθέματα να τελειώνουν, αφού φαινόταν να ανακυκλώνονται. Και τα ψάρια, επίσης, έμοιαζαν να μην πεθαίνουν ποτέ· ή, τουλάχιστον, εξαιτίας των υγρών, είχαν πολύ μεγάλη διάρκεια ζωής.

Το ερώτημα ήταν: γιατί αυτό το μέρος είχε εγκαταλειφθεί, και πώς εκείνοι το ήξεραν-

Το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε.

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, τελειώνοντας το τσιγάρο της και σβήνοντάς το στο τασάκι στον βραχίονα της πολυθρόνας της. *Ποιος είναι τώρα;* Αυτός ο γελοίος, ο Φρίξος; Ή, μήπως, η Παντοκράτειρα είχε στείλει τον Φέλιξ Χάρλω να της κάνει περισσότερες ερωτήσεις; Ο ιδιωτικός ερευνητής ήταν συμπαθητικός, όφειλε να παραδεχτεί η Φενίλδα, μα τον φοβόταν, γιατί δε νόμιζε ότι ήταν απ'τους ανθρώπους που μπορούσες εύκολα να κοροϊδέψεις.

Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα της, νιώθοντας έναν κόμπο στο στομάχι. Βάδισε προς την εξώπορτα, και ρώτησε: «Ποιος είναι;»

«Η Φενίλδα δεν έρχεται στο Ναό, αλλά ο Ναός ήρθε στη Φενίλδα,» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Η Φενίλδα'σαρ άνοιξε, για ν'αντικρίσει τη Ρία-Μία, την Αρχιέρεια του Κρόνου. Χαμογέλασε. «Φέρνεις ολόκληρο το Ναό μαζί σου;»

«Ολόκληρο, όχι· είναι πολύ βαρύς. Φέρνω, όμως, το σημαντικότερό του στοιχείο: εμένα. Να περάσω;»

Η Φενίλδα παραμέρισε από το κατώφλι, και η Ρία-Μία μπήκε.

Η μάγισσα έκλεισε. «Τι σε φέρνει εδώ;»

Η Ρία-Μία κάθισε σε μια πολυθρόνα του καθιστικού, δίπλα σε μια πήλινη γλάστρα μ'ένα ψηλό φυτό από τη Σάρντλι. Το φυτό ανοιγόκλεισε μερικά απ'τα μάτια του, ατενίζοντας την Αρχιέρεια από πάνω ως κάτω. «Έρθα να δω τι γίνεσαι.»

Η Φενίλδα κάθισε στην πολυθρόνα όπου καθόταν και πριν. «Καλά είμαι,» είπε.

«Καλύτερα από πριν;»

Η Φενίλδα ήξερε ότι η Ρία-Μία αναφερόταν στον πονοκέφαλό της: τον πονοκέφαλο που τη βασάνιζε από τον τελευταίο γάμο της Παντοκράτειρας και έπειτα. «Ναι. Έχει αρχίσει να μου περνά. Υποφέρεται, τουλάχιστον.» Ψέματα, και τα δύο· αλλά η Αρχιέρεια του Κρόνου δε χρειαζόταν να ξέρει περισσότερα. Η Φενίλδα δεν ήταν βέβαιη ότι έπρεπε να ξέρει περισσότερα.

«Χαίρομαι, Φενίλδα,» είπε η Ρία-Μία. «Χαίρομαι.»

«Θέλεις κάτι να πιεις;»

«Ναι, αλλά να είναι ελαφρύ.»

Η Φενίλδα σηκώθηκε, για να της ετοιμάσει ένα ποτό.

«Με την Αγγελική, θα έμαθες τι έγινε...»

«Δε μίλησες με την Αγαρίστη;» ρώτησε η Φενίλδα, ετοιμάζοντας τα ποτά.

«Μίλησα,» παραδέχτηκε η Ρία-Μία.

«Υποθέτω, τότε, πως θα σου είπε ότι έμαθα.» Αναστέναξε. «Απορώ ποιος μπορεί να τη σκότωσε, και γιατί.»

«Βρισκόσουν στο ίδιο ξενοδοχείο, όταν έγινε ο φόνος· δεν υποψιάστηκες τίποτα;»

Η Φενίλδα, έχοντας ετοιμάσει τα ποτά, στράφηκε στη Ρία-Μία, βλέποντας πως η Αρχιέρεια την παρατηρούσε. *Η Παντοκράτειρα, αναμφίβολα, σου είπε ότι με υποπτεύεται. Γιατί, άραγε, είσαι εδώ, Ρία; Για να με ψαρέψεις; Να μάθεις μήπως εγώ ευθύνομαι για τον φόνο; Πιστεύεις ότι, αν την έχω σκοτώσει, θα μου... ξεφύγει κάτι;* Πλησιάζοντας, έδωσε στην Αρχιέρεια το ένα ποτήρι και κράτησε το άλλο για τον εαυτό της. Επέστρεψε στην πολυθρόνα της και κάθισε. Ήπие μια μικρή γουλιά, και είπε: «Βρισκόμουν στα *Επτά Τρίγωνα*, αλλά δεν ήξερα ότι, συγχρόνως, βρισκόταν εκεί και η Αγγελική.»

«Δεν ήταν η πρώτη φορά που πήγε εκεί, ειδικά με τον Στίβεν,» είπε η Ρία-Μία.

«Φαίνεται πως εσύ γνώριζες τις συνήθειές της πολύ καλύτερα από εμένα,» σχολίασε η Φενίλδα, προσπαθώντας να κάνει τα λόγια της να μη φανούν εχθρικά αλλά ευχάριστα. Χαμογέλασε, πίνοντας.

Η Ρία-Μία ήπие, επίσης. «Εσύ, όμως, δε συνηθίζεις να πηγαίνεις στα *Επτά Τρίγωνα*, Φενίλδα...»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

Η Ρία ύψωσε τον έναν ώμο. «Τίποτα. Απλώς, είμαι περίεργη.»

Η Φενίλδα αναποδογύρισε τα μάτια. «Η Αγαρίστη δεν κρατά τίποτα κρυφό, έτσι; Σου είπε για τους στρατιώτες;»

Η Ρία-Μία γέλασε. «Οφείλω να ομολογήσω πως ναι.» Ήπие. «Ούτε πολυγαμική συνήθιζες να είσαι.»

Που να πάρει ο Σκοτοδαίμων αυτό το ηλίθιο, γελοίο, σαχλό προκάλυμμα! «Ίσως να έχω αλλάξει,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, χαμογελώντας και νιώθοντας τα γαλανά της μάγουλα να σκουραίνουν. *Χίλιες κατάρες επάνω σου, Αγαρίστη! Υποσχέθηκες να μην το πεις πουθενά!*

Η Ρία ύψωσε ένα της φρύδι. «Ίσως;»

«Έχει τόσο μεγάλη σημασία;»

«Τέλος πάντων,» είπε η Ρία-Μία. «Ελπίζω ν'αξίζουν τον κόπο, τουλάχιστον.» Της έκλεισε το μάτι, και ήπие.

Η Φενίλδα προσπάθησε να κρατήσει ουδέτερη έκφραση αρχικά και μετά να γελάσει. «Κι εγώ το ελπίζω!»

Η Ρία ακούμπησε, αναπαυτικά, την πλάτη της στην πολυθρόνα και σταύρωσε τα πόδια της στο γόνατο. Το ποτό της πλησίαζε στο τέλος του, και το ταρακούνησε, ανάλαφρα, μέσα στο ποτήρι, κοιτάζοντάς το αλλά μην πίνοντας. «Τι κρίμα για την Αγγελική, όμως...» είπε, αλλάζοντας θέμα. «Η Αγαρίστη μου εξήγησε ότι είχε κάποιο παράσιτο μέσα της.»

Παράσιτο; εξεπλάγη η Φενίλδα.

Τα μάτια της Αρχιέρειας την ατένισαν ερευνητικά.

Τι ψάχνει να δει στην έκφρασή μου; Αν το ήξερα; Η Παντοκράτειρα την έστειλε εδώ, τελικά, για να με ψαρέψει; «Τι παράσιτο, Ρία;»

«Ο Βιοσκόπος που την έλεγξε δεν γνώριζε. Το παράσιτο πέθαινε.»

«Πέθαινε;»

«Ναι. Απ'ό,τι μου είπε η Αγαρίστη, ίσως κάποιος να σκότωσε την Αγγελική για να σκοτώσει το παράσιτο. Αλλά είναι υπερβολικό, δε νομίζεις;»

Μα τους θεούς! σκέφτηκε η Φενίλδα. Γι'αυτό την ήθελαν νεκρή; Για ένα κωλοπαράσιτο; Πώς... πώς είναι δυνατόν; Δεν υπήρχε άλλος τρόπος αντιμετώπισης; «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος αντιμετώπισης αυτού του παράσιτου; Τι είπε ο Βιοσκόπος;»

«Δεν είχε χρόνο να το μελετήσει. Πάντως, δεν πρόκειται για κάποιο γνωστό παράσιτο. Σου είχε πει τίποτα η Αγγελική γι'αυτό;»

«Ότι κάποιο παράσιτο βρισκόταν μέσα της;»

«Ότι είχε κάτι' κάποια αρρώστια, ίσως' ή οτιδήποτε που την απασχολούσε.»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Σου είχε πει εσένα;»

«Ούτε.» Η Ρία-Μία τελείωσε το ποτό της.

«Και πιστεύεις ότι τη σκότωσαν εξαιτίας του παράσιτου; Το πιστεύει κι η Παντοκράτειρα αυτό;»

«Δεν είμαι βέβαιη. Ούτε η Παντοκράτειρα είναι. Ούτε ο Φέλιξ Χάρλω. Πάντως, υπάρχει μια πιθανότητα.»

Η Φενίλδα ήπια μια γουλιά απ'το ποτό της, μένοντας σιωπηλή για λίγο. «Μα τους θεούς!» μουρμούρισε, ύστερα. «Να τη σκοτώσουν γι'αυτό το παράσιτο...»

«Θα δούμε,» είπε η Ρία-Μία, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα, αφήνοντας το άδειο ποτήρι της σ'ένα τραπεζάκι. «Είμαι σίγουρη πως ο Φέλιξ θ'ανακαλύψει την αλήθεια.»

Μην είσαι και τόσο σίγουρη, Ρία. «Τον ξέρεις;»

«Ναι. Έχω ξανασυνεργαστεί μαζί του. Είναι καλός.» Η Αρχιέρεια του Κρόνου βημάτισε μέσα στο καθιστικό.

Καλός... Αυτό δε σημαίνει τίποτα. Ο ανόητος, δεν έχει ιδέα με ποιους τα έχει βάλει! Η Φενίλδα σηκώθηκε. «Φεύγεις;»

«Ναι. Πρέπει να επιστρέψω στο Ναό.» Πλησίασε τη μάγισσα και φίλησε το μάγουλό της. «Καλό βράδυ, Φενίλδα.»

«Καλό βράδυ.»

Η Ρία-Μία βάδισε προς την εξώπορτα. «Αν με χρειαστείς για κάτι –οτιδήποτε–, ξέρεις πού να με βρεις,» είπε, και έφυγε.

Η Φενίλδα αναστέναξε. *Παράσιτο... Παράσιτο!* Κούνησε το κεφάλι της. *Γιατί; Πώς βρέθηκε μέσα της;*

Κοίταξε το ρολόι στον τοίχο. *Καλύτερα να ετοιμάζομαι, όμως.* Άφησε το ποτήρι της στο ίδιο τραπεζάκι που η Ρία-Μία είχε αφήσει το δικό της, και πήγε στο υπνοδωμάτιο.

Έβγαλε το ελαφρύ φόρεμά της και ντύθηκε με ρούχα πιο βολικά για τα μέρη όπου θα πήγαινε. Φόρεσε ένα καφέ, δερμάτινο παντελόνι, μια μαύρη, υφασμάτινη μπλούζα, και μπότες. Πήρε μια κάπα από τη ντουλάπα και την έριξε πάνω σε μια καρέκλα, για να τη φορέσει κι αυτήν μόλις φύγει.

Πήγε στην κουζίνα και άνοιξε το ψυγείο, για να βγάλει από εκεί όλα τα τρόφιμα και τα ποτά που είχε μαζέψει για τον Στίβεν, και

να τα βάλει σε έναν ειδικό σάκο που θα διατηρούσε τη θερμοκρασία τους. Δεν είχε ακόμα τελειώσει αυτή τη δουλειά, όταν ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε.

Η Φενίλδα πλησίασε και τον άνοιξε.

«Φενίλδα'σαρ,» ακούστηκε η γνώριμη φωνή.

«...Ναι,» είπε εκείνη, αναρωτούμενη για ποιο λόγο την είχαν καλέσει τώρα. Θα της ζητούσαν κι άλλα; *Μα τους θεούς, όχι! Όχι!*

«Ετοιμάζεσαι να πας στον φιλοξενούμενό μας;»

«Ναι.»

«Υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα.»

«Τι... πρόβλημα;»

«Θα πρέπει να είσαι προσεκτική, καθώς θα πηγαίνεις να τον βρεις· γιατί, στα περάσματα πριν από την προσωρινή του κατοικία, κάποιοι σε περιμένουν.»

«Γνωρίζουν για εμένα;» ρώτησε αμέσως η Φενίλδα, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διαπερνά πατόκορφα. «Γνωρίζουν για εμένα;»

«Για εσένα, συγκεκριμένα, όχι. Παραφυλάνε, όμως, μήπως δουν κάποια ύποπτη κίνηση. Να το έχεις υπόψη σου, και να τους αποφύγεις.»

Γιατί σε μένα; Γιατί σε μένα; «Τι είναι; Παντοκρατορικοί στρατιώτες;»

«Ναι. Η Διοικήτρια Βάρμη, μαζί με κάποιους άλλους. Και μαζί με τον Φέλιξ Χάρλω.»

Όχι! σκέφτηκε η Φενίλδα. Όχι! «Καταλαβαίνετε ότι θα είναι δύσκολο—»

«Θα τα καταφέρεις, μάγισσα είμαστε βέβαιοι.»

Ναι, σκατά είστε... Η Φενίλδα ξεροκατάπιε. «Εντάξει... Δεν... δεν μπορείτε να κάνετε κάτι για να τους διώξετε;»

«Δεν το θεωρούμε εφικτό, επί του παρόντος.»

Μαλακίες! Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ίσως θα ήταν συνετό να καθυστερήσουμε να πάμε τα τρόφιμα στον Στίβεν...»

«Τα τρόφιμα, ίσως. Αλλά όχι και το νερό. Μην ξεχνάς πως ο χρόνος δεν κυλά με τον ίδιο ρυθμό στο μέρος όπου βρίσκεται. Και, προτού τον πάτε εκεί, είχε κουραστεί αρκετά. Ο ανθρώπινος οργανισμός δεν είναι φτιαγμένος για να μπορεί να αντέχει χωρίς νερό· και, ύστερα από έντονη σωματική δραστηριότητα, τα υγρά τού είναι ακόμα πιο απαραίτητα.»

Δε χρειάζομαι μάθημα βιολογίας! Αναστέναξε. «Εντάξει, θα πάω.»

«Να προσέχεις. Και να ενημερώσεις και τους άλλους. Εσένα σε εμπιστευόμαστε περισσότερο απ'αυτούς, Φενίλδα'σαρ.»

Αναρωτιέμαι γιατί, σκέφτηκε εκείνη, καθώς η επικοινωνία τους τερματιζόταν.

Επέστρεψε στην κουζίνα, για να βάλει όλα τα πράγματα μέσα στον σάκο. Διαπίστωσε ότι τα χέρια της έτρεμαν. Ηρέμησε, είπε στον εαυτό της. Η Βάρμη και ο Φέλιξ Χάρλω δεν ξέρουν τα περάσματα όπως εσύ. Εσύ τα ξέρεις καλύτερα απ'αυτούς. Θα τους αποφύγεις εύκολα.

Φοβόταν, όμως. Γιατί να πρέπει εγώ να το κάνω αυτό; Γιατί να έχω μπλέξει έτσι;

Αρκετά μέτούτες τις σκέψεις! Έχουμε μια δουλειά να κάνουμε, Φενίλδα, και θα την κάνουμε. Πήρε τον σάκο και βγήκε στο καθιστικό, περιμένοντας τον Αλέξανδρο Σάρντω να έρθει και να της χτυπήσει την πόρτα. Ήταν σχεδόν ώρα τώρα...

16 — Η Επίθεση Ενός Ήχου

Ο Φέλιξ Χάρλω δεν ήταν βέβαιος ότι το σχέδιό του θα έφερνε αποτελέσματα· γιατί ίσως κανένας να μην περνούσε σύντομα από τούτα τα περάσματα. Ίσως να είχε υπολογίσει λάθος, και οι άνθρωποι που ακολουθούσε να μη σκέφτονταν να επιστρέψουν από την ίδια μεριά που είχαν έρθει· ίσως να έβγαιναν στα κατοικημένα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου από άλλη, τελείως διαφορετική έξοδο. Ή ίσως να έβγαιναν από την ίδια μεριά, αλλά ακολουθώντας άλλη διαδρομή. Οι πιθανότητες ήταν πολλές εδώ πέρα. Ωστόσο, ο Φέλιξ κάτι έπρεπε να κάνει. Έπρεπε να προσπαθήσει να φέρει σε πέρας ετούτη την αποστολή. Έπρεπε να βρει τον δολοφόνο της Αγγελικής Έμφωτης. Γιατί χρειαζόταν τα χρήματα που του είχε υποσχεθεί η Παντοκράτειρα· οι άνθρωποι στους οποίους χρωστούσε, σίγουρα, δε θα περίμεναν για πολύ...

Είχε προτείνει στους Παντοκρατορικούς στρατιώτες να χωριστούν, για να καλύψουν περισσότερο έδαφος. Η Διοικήτρια Βάρμη είχε, αρχικά, διαφωνήσει μ' αυτό, αλλά ο Φέλιξ τής είχε εξηγήσει πως δεν χρειαζόταν να πάνε πολύ μακριά ο ένας από τον άλλο, απλά να απλωθούν λίγο, ώστε να έχουν πιο πολλές ελπίδες να δουν ή να ακούσουν τους ύποπτους, σε περίπτωση που αυτοί δεν περνούσαν ακριβώς από το σημείο που τους περίμεναν. Έτσι, η Βάρμη συμφώνησε τελικά, και τώρα είχαν χωριστεί μέσα στα περάσματα και στα δωμάτια. Είχαν διαιρεθεί σε ομάδες των δύο, που η καθεμία είχε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, ώστε να μπορεί να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους, όταν έβλεπε τους ύποπτους, ή αν τύχαινε να βρεθεί σε κίνδυνο.

Ο Φέλιξ βρισκόταν μαζί με την Αλεξάνδρα'χοκ, μέσα σ' ένα στενό δωμάτιο με τρεις εξόδους κι έναν φαρδύ, σπασμένο σωλήνα στον τοίχο, απ' όπου έρχονταν, κάθε τόσο, αιφνίδια σουρσίματα·

ωστόσο, ποτέ δεν παρουσιαζόταν τίποτα. Ο ιδιωτικός ερευνητής κρατούσε μια μικρή ενεργειακή λάμπα, για να βλέπουν, αλλιώς το μέρος θα ήταν τελείως σκοτεινό.

«Έχεις ξαναδουλέψει για την Παντοκράτειρα;» τον ρώτησε, σε κάποια στιγμή, η Αλεξάνδρα'χοκ.

«Όχι,» απάντησε εκείνος.

Η μάγισσα δε συνέχισε την κουβέντα. Και ούτε ο Φέλιξ προσπάθησε να τη συνεχίσει, γιατί προτιμούσε να είναι σιωπηλός όταν φυλούσε καρτέρι. Μπορεί να του ξέφευγε κανένας ήχος, όταν μιλούσε. Κανένας *σημαντικός* ήχος, όπως τα απόμακρα βήματα των ανθρώπων που περίμενε.

Μετά από λίγο, η Αλεξάνδρα'χοκ έκανε ν'ανάψει τσιγάρο, αλλά ο Φέλιξ κούνησε το κεφάλι αρνητικά, κοιτάζοντάς την. Εκείνη κατάλαβε, και επέστρεψε το τσιγάρο στην ταμπακέρα στο φόρεμά της. Ο καπνός ενός τσιγάρου μπορούσε, πολύ εύκολα, να τους προδώσει, γνώριζε ο Φέλιξ. Μπορούσε να γίνει αντιληπτός από απόσταση· και κάποιος υποψιασμένος, ή όχι και τόσο υποψιασμένος, θα ήξερε πως καπνός τσιγάρου σε τούτα τα ακατοίκητα περάσματα μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: κάποιος βρισκόταν εδώ, κάποιος που δε θα έπρεπε να είναι εδώ.

Ήταν βράδυ –σύμφωνα με το ρολόι του Φέλιξ, γιατί ο ουρανός, φυσικά, δεν φαινόταν– όταν βήματα ακούστηκαν. Απόμακρα. Από αρκετή απόσταση. Πιθανώς και τριάντα μέτρα.

Ο Φέλιξ κοίταξε την Αλεξάνδρα'χοκ, και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει. Ύστερα, τραβώντας το πιστόλι του, βγήκε απ'το στενό δωμάτιο.

«Τι είναι;» ψιθύρισε η μάγισσα, βαδίζοντας πίσω του.

«Κάποιοι βρίσκονται κοντά μας· δεν τους ακούς;» Ο Φέλιξ δε σταμάτησε καθόλου να περπατά, προσπαθώντας να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο, και προσπαθώντας να έχει σ'αφτιά του τον ήχο των βημάτων των αγνώστων.

Έσβησε τον φακό του, για να μην τον δουν κατά τύχη, και πορεύτηκε με το φως όσων ασθενικών λαμπών υπήρχαν. Εκεί όπου δεν υπήρχαν λάμπες, άπλωνε το χέρι του και έπιανε τον τοίχο. Στην Αλεξάνδρα είπε να κάνει το ίδιο, ή να αγγίζει τον ώμο του. Εκείνη προτίμησε το δεύτερο.

Σε μια καμπυλωτή στροφή, τυλιγμένη στο σκοτάδι, ο Φέλιξ σταμάτησε απότομα. Η μάγισσα κουτούλησε πάνω του, αλλά όχι δυνατά, γιατί δεν έτρεχε· πήγαινε επιφυλακτικά, όπως εκείνος.

Από το βάθος, φως φαινόταν. Ενεργειακό φως, το οποίο προερχόταν από μια καινούργια λάμπα, όχι από τις ασθενικές και λερωμένες ετούτων των περασμάτων.

Τη λάμπα κρατούσε κάποιος ντυμένος με κάπα και κουκούλα. Και μαζί του ήταν άλλοι τρεις, παρόμοια ντυμένοι. Όλοι τους προχωρούσαν σιωπηλά, και όλοι τους είχαν πιστόλια στα χέρια και κοίταζαν γύρω-γύρω.

Σα να περιμένουν ενέδρα, σκέφτηκε ο Φέλιξ. Μπορεί να κατάλαβαν, κάπως, ότι βρισκόμαστε εδώ;

Και είναι οι άνθρωποι που ζητάμε, ή είναι κάποιοι άλλοι, άσχετοι; Ο Φέλιξ νόμιζε ότι έρχονταν από τη λάθος μεριά, αν δεν έκανε λάθος. Νόμιζε ότι έρχονταν από τη μεριά των κατοικημένων περιοχών του Ανακτόρου, όχι από τα ακατοίκητα βάθη. Εν ολίγοις, ετούτοι δεν έμοιαζαν να επιστρέφουν, αλλά να πηγαίνουν.

Τέσσερις είναι, όμως. Ταιριάζουν στον αριθμό που είχα υπολογίσει εξ αρχής.

Ο Φέλιξ τούς ακολούθησε, από απόσταση, κινούμενος μέσα στο σκοτάδι, που, ευτυχώς, ήταν άπλετο σε τούτα τα μέρη. Η Αλεξάνδρα'χok προχωρούσε πίσω του, σιωπηλά· το χέρι της έσφιγγε τον ώμο του, δυνατότερα από πριν.

Του ψιθύρισε στ'αφτί: «Να ειδοποιήσουμε τους υπόλοιπους;»

Ο Φέλιξ σκεφτόταν, ατενίζοντας τους τέσσερις κουκουλοφόρους: *Επέστρεψαν στα κατοικημένα μέρη του Ανακτόρου από δι-*

αφορετικό δρόμο, ενώ εμείς ερχόμασταν; Ή, μήπως, είναι άλλοι, κι όχι αυτοί που βρήκα τα ίχνη τους;

Η Αλεξάνδρα είπε πάλι: «Να ειδοποιήσουμε τους υπόλοιπους;»

«Σςς,» της έκανε ο Φέλιξ. «Όχι ακόμα.»

«Γιατί;»

«Γιατί δεν έχουμε ιδέα ποιοι είν' αυτοί. Ούτε πού πάνε. Ο σκοπός μας είναι να πιάσουμε τον ταγματάρχη, και δεν ξέρουμε αν ο ταγματάρχης είναι ανάμεσά τους.»

Η μάγισσα δεν έφερε αντίρρηση.

Η Φενίλδα'σαρ είχε αποφασίσει να κάνει έναν μικρό κύκλο, για να αποφύγει τη Βάρμη και τον Φέλιξ Χάρλω, οι οποίοι, αν κάπως είχαν ακολουθήσει τα ίχνη της από την προηγούμενη φορά, θα την περίμεναν στα περάσματα που διέσχιζε συνήθως προκειμένου να φτάσει στο δωμάτιο με το πρασινοκίτρινο υγρό. Η σκέψη της είχε αποδειχτεί μέχρι τώρα σωστή, έκρινε η Φενίλδα, γιατί δεν είχε συναντήσει κανέναν, ούτε κανέναν είχε ορμήσει σ' εκείνη και τους συντρόφους της από τα σκοτάδια των περασμάτων. Οι μοναδικοί ήχοι που ακούγονταν ήταν, κάπου-κάπου, τα σουρσίματα των ποντικών με τις μπρούντζινες ουρές· αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα το ανησυχητικό.

Επομένως, σκέφτηκε η Φενίλδα, εκείνο που πρέπει να προσέχω τώρα είναι να μη χαθώ. Εξάλλου, αν κάποιος τούς ακολουθούσε, οι τρεις στρατιώτες μαζί της θα τον εντόπιζαν, πίστευε. Κοίταζαν συνεχώς ολόγυρα, με τα πιστόλια τους σε ετοιμότητα.

Αναρωτιέμαι πώς εντόπισαν τα ίχνη μας η Βάρμη και ο Φέλιξ Χάρλω... Τα ποντίκια! Πρέπει να βρήκαν τα νεκρά ποντίκια: αυτά που σκοτώσαμε για να σώσουμε τον Στίβεν. Κι από κει, πρέπει ν'ακολουθήσαν τις πατημασιές μας στο δάπεδο– Η Φενίλδα κοίταξε το έδαφος. Αφήνουμε, άραγε, πατημασιές εδώ πέρα, επάνω

στο μέταλλο και στο ξύλο; Επάνω στο μέταλλο και στο ξύλο, μάλλον όχι, υπέθεσε, αλλά σίγουρα πρέπει να αφήναν επάνω στα χαλίκια, στο χώμα, και στις βρομιές. *Κι αυτός ο καταραμένος, ο Φέλιξ Χάρλω, είναι, αναμφίβολα, καλός στο να εντοπίζει ίχνη.*

Η Φενίλδα έβρισε από μέσα της, και προσπάθησε να εστιάσει το μυαλό της στην προσπάθειά της να μη χαθεί εδώ μέσα, και μόνο στην προσπάθειά της να μη χαθεί.

Δεν τα πήγε κι άσχημα, όφειλε να παραδεχτεί μετά από λίγη ώρα. Κατάφερε να οδηγήσει την ομάδα της μπροστά στο μεγάλο δωμάτιο με το πρασινοκίτρινο υγρό, χωρίς να χρειαστεί να κάνει ούτε μία φορά πίσω ή να διαγράψει κύκλο.

Τους έχουμε αποφύγει τώρα, σκέφτηκε, νιώθοντας ένα βάρος να φεύγει απ'το στήθος της.

Ο Φέλιξ Χάρλω είδε τους τέσσερις κουκουλοφόρους να μπαίνουν σ'ένα μεγάλο δωμάτιο που ήταν πλημμυρισμένο από ένα παράξενο πρασινοκίτρινο υγρό. Το υγρό δεν πρέπει να είχε το ίδιο βάθος σ'όλα του τα σημεία, έτσι σχηματίζονταν διάδρομοι από μέταλλο κι από ξύλο, διασχίζοντας το δωμάτιο απ'άκρη σ'άκρη· κι επάνω σ'αυτούς τους διαδρόμους βάδιζαν τώρα οι τέσσερις άγνωστοι.

Ο Φέλιξ είχε το βλέμμα του εστιασμένο στο φως τους, για να δει πού θα κατέληγαν, ώστε μετά να τους ακολουθήσει.

«Δεν πιστεύω να σχεδιάζεις να βαδίσουμε εκεί πάνω;» ψιθύρισε η Αλεξάνδρα'χοκ, πίσω του.

«Ακριβώς αυτό σχεδιάζω–»

«Είσαι τρελός!»

«Σςς!»

«Ας ειδοποιήσουμε τους άλλους, τουλάχιστον. Εγώ, σ'το λέω, δεν πάω εκεί πέρα!»

Ο Φέλιξ είδε τους τέσσερις αγνώστους να μπαίνουν σ'ένα πέ-
 ρασμα. «Εντάξει,» είπε· «μείνε εδώ και ειδοποίησέ τους.» Και,
 αφήνοντας τη μάγισσα πίσω του, μπήκε στο δωμάτιο με το πρα-
 σινοκίτρινο υγρό κι ανέβηκε σ'έναν απ'τους μεταλλικούς δια-
 δρόμους. Συγχρόνως, άναψε τον φακό του, και διαπίστωσε ότι ο
 διάδρομος ήταν καλυμμένος, σε σημεία, με μια βλάστηση που
 δεν είχε ξαναδεί.

Τον ακολούθησε, πηγαίνοντας προς τη μεριά που είχαν πάει και
 οι τέσσερις άγνωστοι. Από κάτω του, άκουγε το μέταλλο να τρί-
 ζει, καθώς δεν πρέπει να βρισκόταν και σε πολύ καλή κατάστα-
 ση.

Σε κάποια στιγμή, αρκετά μέτρα παρακάτω, και ενώ διέσχιζε
 έναν από τους ξύλινους διαδρόμους –οι οποίοι έτριζαν το ίδιο
 άσχημα με τους μεταλλικούς (ή, ίσως, χειρότερα)–, αισθάνθηκε
 το πόδι του να πιάνεται κάπου. Παραλίγο να χάσει την ισορρο-
 πία του και να πέσει στο πρασινοκίτρινο υγρό· κατάφερε, όμως,
 να παραμείνει στη θέση του, και να κοιτάξει, να δει πού είχε
 μπλεχτεί.

Ένα από τα φυτά που σκαρφάλωναν πάνω στους διαδρόμους
 είχε τυλίξει μια απόφυσή του γύρω απ'τον αστράγαλο της μπό-
 τας του Φέλιξ. Εκείνος –έχοντας, προ πολλού, θηκαρώσει το πι-
 στόλι του, γιατί ήθελε να έχει το ένα χέρι ελεύθερο– τράβηξε το
 μαχαίρι του και έκοψε τη φυτική απόφυση. Το φυτό φάνηκε να
 αποτραβιέται ελαφρώς.

*Δεν είναι τόσο ακίνητα όσο αρχικά μοιάζουν... Καλύτερα να τα
 προσέχω περισσότερο.*

Ο Φέλιξ συνέχισε την πορεία του, γρήγορα αλλά αποφεύγοντας,
 όσο μπορούσε, τα σημεία που ήταν καλυμμένα από τα φυτά. Έ-
 τσι, έφτασε σε μια στρογγυλή σήραγγα. Τη σήραγγα που είχαν
 διασχίσει και οι τέσσερις άγνωστοι.

Τραβώντας πάλι το πιστόλι του και σβήνοντας τον φακό του, την ακολούθησε. Από το βάθος της, μπορούσε να δει φως: το φως των τεσσάρων, αναμφίβολα.

Κατέληξε σ'ένα μεγάλο δωμάτιο, που η οροφή του ήταν τόσο ψηλά ώστε να μη μπορεί να τη δει. Από πάνω του κρεμόταν μια γέφυρα, η οποία ήταν φανερό πως βρισκόταν σε άσχημη κατάσταση.

Στο βάθος του δωματίου –σε απόσταση δέκα μέτρων, υπολόγιζε ο Φέλιξ, ή ίσως και περισσότερο–, στέκονταν οι τέσσερις άγνωστοι, στο φως της λάμπας τους. Μπροστά τους ήταν ένας σιδερένιος τοίχος. Ο ένας απ'αυτούς είχε βγάλει την κουκούλα του, αλλά ο Φέλιξ δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του, καθώς του είχε στραμμένη την πλάτη. Τρία πράγματα, όμως, μπορούσε να τα διακρίνει: είχε μαύρα μαλλιά, και ήταν γυναίκα, και μάγισσα. Τα δύο τελευταία τα καταλάβαινε από το γεγονός ότι η γυναίκα μιλούσε σε μια γλώσσα ακατανόητη για εκείνον. Τα χέρια της ήταν, επίσης, υψωμένα, διαγράφοντας σύμβολα στον αέρα. Βρισκόταν στη μέση κάποιου ξορκιού, και ατένιζε τον τοίχο.

Τα μάτια του Φέλιξ στένεψαν, καθώς νόμιζε ότι μπορούσε να δει το σίδηρο του τοίχου να *αλλοιώνεται*: σαν αρχικά να ήταν στραβό και η γυναίκα να προσπαθούσε, μέσω της μαγείας της, να το φτιάξει.

Τι στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει; Τι κάνει;

Ο Φέλιξ δεν ήξερε τώρα πώς να αντιδράσει. Να προσπαθούσε να τους σταματήσει; Να τους άφηνε να ολοκληρώσουν ό,τι έκαναν;

Να πλησίαζε, μήπως, για να διακρίνει την όψη της μάγισσας;

Φεύγοντας απ'τη θέση του, βημάτισε, προσεχτικά, προς το μέρος των τεσσάρων, μην πηγαίνοντας κατευθείαν επάνω τους, ασφαλώς, αλλά διαγράφοντας ημικύκλιο.

Από ψηλά, άκουσε έναν θόρυβο.

Σταμάτησε και, υψώνοντας το βλέμμα, κοίταξε.

Κάτι σερνόταν πάνω στη γέφυρα, απ'την οποία κρέμονταν μεταλλικά και ξύλινα κομμάτια. Κάτι σαν γιγάντιο έντομο. *Τι σκατά είναι τούτο;* Ο Φέλιξ δε νόμιζε ότι είχε ξαναδεί τέτοιο πλάσμα.

Το πλάσμα, όμως, πρέπει τώρα να είχε δει εκείνον, γιατί οι κεραίες του κουνιόνταν προς το μέρος του.

Ο Φέλιξ προχώρησε πιο γρήγορα από πριν, για να απομακρυνθεί από το έντομο και, συγχρόνως, να ολοκληρώσει το ημικύκλιό του και να φτάσει σε μια γωνία απ'όπου θα μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπο της μάγισσας.

«Ποιος είναι κει;» φώναξε ένας από τους τέσσερις αγνώστους, στρέφοντας το πιστόλι του προς το μέρος του ερευνητή.

Οι άλλοι δύο οπλοφόροι στράφηκαν, επίσης, μοιάζοντας αιφνιδιασμένοι.

Η μάγισσα αναπήδησε, σταματώντας το ξόρκι της. Ο τοίχος έπαψε να αλλοιώνεται· το σίδερο πήρε, ξαφνικά, την αρχική του μορφή.

Η γυναίκα γύρισε, για να κοιτάξει, και ο Φέλιξ διαπίστωσε ότι την ήξερε. *Η Φενίλδα'σαρ!*

Ο ερευνητής δεν κινήθηκε, παραμένοντας μέσα στο πυκνό σκοτάδι του δωματίου, ελπίζοντας πως ίσως ο άντρας που τον είχε προσέξει να θεωρούσε, τελικά, ότι είχε κάνει λάθος, ή ότι απλά είχε ακούσει κάποιο μεταλλαγμένο πλάσμα ετούτων των περασμάτων.

«Σε βλέπω!» φώναξε ο κουκουλοφόρος. «Βγες έξω! Ήρεμα, αλλιώς θα πυροβολήσω!»

Ο Φέλιξ Χάρλω πυροβόλησε πρώτος.

Το πιστόλι του ήταν διπλής χρήσης: μ'έναν διακόπτη, μπορούσε να ρυθμιστεί είτε στο θανατηφόρο είτε στην αναισθητοποίηση. Στην πρώτη περίπτωση, εκτόξευε σφαίρες· στη δεύτερη, εκτόξευε μια δέσμη ενέργειας, που τράνταζε το μυικό και το νευρικό σύστημα.

Επί του παρόντος, ο Φέλιξ είχε το πιστόλι του ρυθμισμένο στην αναισθητοποίηση. Μια παλλόμενη, ενεργειακή δέσμη εκτοξεύτηκε από την κάτω κάννη του και χτύπησε τον κουκουλοφόρο άντρα, κάνοντάς τον να κραυγάσει και να σωριαστεί με σπασμούς.

Αμέσως, ο Φέλιξ έτρεξε μες στις σκιές, πέφτοντας στο τραχύ έδαφος και κουτρουβαλώνοντας, καθώς δύο πυροβολισμοί αντηχούσαν πίσω του. Οι σφαίρες χτύπησαν στους τοίχους.

«Το ηχητικό, ηλίθιο!» φώναξε η Φενίλδα'σαρ. «Το ηχητικό!»

Ο Φέλιξ, πεσμένος τώρα πίσω από κάτι ξύλινα και μεταλλικά συντρίμια (τα οποία, μάλλον, ήταν από τη γέφυρα), έκλεισε τ'αφτιά του με τις παλάμες του. Γιατί ήξερε τι ερχόταν.

Το ηχητικό κύμα διαπέρασε το κρανίο του, επώδυνα. Διαπέρασε ολόκληρο το σώμα του, εξίσου επώδυνα, κάνοντας τα σωθικά του, και τα ίδια του τα κόκαλα, να τρανταχτούν. Τα μάτια του νόμιζε ότι θα πετάγονταν έξω από τις κόγχες τους. Έτριξε τα δόντια του, άθελά του, μουγκρίζοντας.

Το ηχητικό κύμα πέρασε, κι ο Φέλιξ έβγαλε τα χέρια του –που έτρεμαν– απ'τ'αφτιά του. Η πίεση από τις παλάμες του ήταν το μόνο πράγμα που τον είχε σώσει απ'το να κουφαθεί τελείως, προσωρινά ή ίσως και μόνιμα.

Έτσι, άκουσε τον θόρυβο που έκανε το πελώριο έντομο, καθώς έπεσε από τη γέφυρα. Όπως επίσης και την τρομαγμένη κραυγή της Φενίλδα'σαρ, και τους πυροβολισμούς των δύο συντρόφων της.

17 — Η Διόρθωση Μιας Χωρικής Στρέβλωσης

Ο Τέριν ήταν πεσμένος, χτυπημένος από την ενεργειακή δέσμη που είχε εξαπολύσει ο άγνωστος εναντίον του· οι κλειδώσεις του είχαν μαζευτεί, και τα χέρια και τα πόδια του έτρεμαν από το σοκ.

Ο Φρίξος και ο Αλέξανδρος προσπάθησαν να πυροβολήσουν τον άγνωστο, καθώς εκείνος τινάζόταν –μια σκιά ανάμεσα σε σκιές. Αστόχησαν.

Και τι έκαναν, οι βλάκες; Δεν είχαν ιδέα ποιος μπορεί να ήταν! Ίσως να ήταν ακόμα και η *Βάρμη!* «Το ηχητικό, ηλίθιοι!» τους φώναξε η Φενίλδα. «Το ηχητικό!»

Ο Φρίξος έβγαλε το ηχητικό τουφέκι από τον ώμο του, στόχευσε προς τη μεριά που είχε πεταχτεί ο άγνωστος, και πάτησε τη σκανδάλη. Η Φενίλδα δεν άκουσε τίποτα, καθώς βρισκόταν από την αντίθετη μεριά, όπως και ο Αλέξανδρος· ο άγνωστος, όμως, όποιος κι αν ήταν, πρέπει να είχε αισθανθεί ολόκληρο το σώμα του να τραντάζεται. Πρέπει να είχε ακινητοποιηθεί. Και η Φενίλδα το προτιμούσε τούτο απ'το να τον σκοτώσουν: γι'αυτό κιόλας είχε πει στους συντρόφους της, εξ αρχής, να πάρουν ένα ηχητικό όπλο μαζί τους.

Καθώς, όμως, η ηχητική επίθεση τελείωνε, κάτι έπεσε από ψηλά. Από τη γέφυρα.

Ένα πλάσμα τόσο μεγάλο όσο ένα όχημα. Ένα πλάσμα εντομοειδές με σώμα μακρύ, κεραίες στο κεφάλι, και πολλά λιγνά, ευκίνητα πόδια. Έμοιαζε θυμωμένο που το είχαν ενοχλήσει.

Η Φενίλδα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια κραυγή απέχθειας.

Ο Φρίξος και ο Αλέξανδρος άρχισαν αμέσως να πυροβολούν το πλάσμα με τα πιστόλια τους. Και δεν ήταν εύκολο να αστοχήσουν, καθώς ήταν *μεγάλο*. Οι σφαίρες τους χτυπούσαν το σώμα

του, τσακίζοντας το κέλυφος και κάνοντας ζωτικά υγρά να πετάγονται.

Κι αν μη τι άλλο, τούτο φάνηκε να θυμώνει το πλάσμα ακόμα περισσότερο. Χωρίς να βγάλει τον παραμικρό ήχο, την παραμικρή φωνή ή κραυγή, επιτέθηκε στον Αλέξανδρο, υψώνοντας ένα από τα πόδια του και κατεβάζοντάς το με ορμή. Ο στρατιώτης πετάχτηκε, για να το αποφύγει. Σκόνταψε και έπεσε, αλλά, τουλάχιστον, δεν χτυπήθηκε από τη θανάσιμη επίθεση. Το άκρο του ποδιού του εντόμου, παρατήρησε η Φενίλδα, ήταν αιχμηρό, σαν λεπίδα· αναμφίβολα, μπορούσε να είχε διαπεράσει τον Αλέξανδρο πέρα για πέρα.

«Σκοτώστε το!» φώναξε η μάγισσα, νιώθοντας πανικό να την καταλαμβάνει. «Σκοτώστε το!»

Ο Φρίξος συνέχιζε να το πυροβολεί, και το πλάσμα τώρα στράφηκε σ'εκείνον, και προσπάθησε να τον καρφώσει με δύο από τα πόδια του. Ο στρατιώτης έτρεξε και κυλίστηκε στο έδαφος. Τα πόδια έσπασαν πέτρες και τίναξαν χώμα.

Τόσο δυνατά είναι; Η Φενίλδα αισθανόταν παραλυμένη. Τίποτα δεν υπήρχε τώρα ανάμεσα σ'εκείνη και το πλάσμα.

Το έντομο ύψωσε ένα από τα πόδια του, και το κατέβασε–

–επάνω στον Τέριν Μάλροθ, που ακόμα δεν μπορούσε να σηκωθεί από κάτω. Το πόδι τον διαπέρασε, καρφώνοντάς τον στο έδαφος. Το αίμα του τινάχτηκε σαν πίδακας.

Ω θεοί... σκέφτηκε η Φενίλδα, νιώθοντας αηδιασμένη.

Και τότε, ο Φρίξος κι ο Αλέξανδρος άρχισαν πάλι να πυροβολούν, από διαφορετικές μεριές. Κομμάτια απ'το κέλυφος του εντόμου τινάζονταν, μαζί με τα ζωτικά του υγρά. Η Φενίλδα έτρεξε προς μια γωνία του δωματίου με το κεφάλι της σκυμμένο.

Εν τω μεταξύ, ο Φέλιξ Χάρλω, ακόμα καλυμμένος πίσω από τα συντρίμια, προσπαθούσε να συνέλθει. Προσπαθούσε να κάνει το σώμα του να λειτουργήσει, και κατάφερε να σηκωθεί στο ένα γόνατο, παρότι νόμιζε ότι τα σωθικά του θα αναποδογύριζαν και

το κεφάλι του θα έσπαγε. Με μια ακόμα προσπάθεια, ορθώθηκε, και βάδισε, τρεκλίζοντας, προς την έξοδο του μεγάλου δωματίου: προς το κυλινδρικό πέρασμα που είχε ακολουθήσει για να φτάσει εδώ. Πίσω του, άκουγε πυροβολισμούς, αλλά ήταν βέβαιος ότι κανένας δεν πυροβολούσε εκείνον· οι σύντροφοι της Φενίλδα'σαρ είχαν, αναμφίβολα, άλλα προβλήματα τώρα.

Ο Φέλιξ μπήκε στη σήραγγα και κοίταξε στο βάθος της, να δει αν έρχονταν η Διοικήτρια Βάρμη και οι στρατιώτες. *Τώρα, σκέφτηκε, θα ήταν μια πολύ καλή στιγμή να παρουσιαστούν...*

Η Φενίλδα, έχοντας φτάσει σε μια γωνία του δωματίου, προσπάθησε να καλυφτεί εκεί όσο καλύτερα μπορούσε, ελπίζοντας ότι το πλάσμα δε θα την εντόπιζε, ελπίζοντας ότι δε θα γινόταν στόχος των επιθέσεών του. Ο Φρίξος και ο Αλέξανδρος εξακολουθούσαν να το πυροβολούν, έχοντας κι οι δύο αλλάξει γεμιστήρες στα πιστόλια τους· μα δεν έμοιαζε να το έχουν τραυματίσει σοβαρά. Το πελώριο έντομο δεν είχε πάψει να κινείται, ούτε να επιτίθεται. Ένα από τα πόδια του πήγε προς τον Φρίξο, ο οποίος έτρεξε, για να το αποφύγει, και κατέληξε κοντά στον Αλέξανδρο. Κι οι δυο τους τώρα βρίσκονταν λίγα μέτρα μπροστά από τη Φενίλδα, που ήταν ζαρωμένη μέσα στις σκιές.

«Φενίλδα!» φώναξε ο Φρίξος. «Πυροβόλησέ το, το τρισκατάρατο! Πυροβόλησέ το!» Ο ίδιος συνέχιζε να πυροβολεί.

Και είχε δίκιο, όφειλε να παραδεχτεί η μάγισσα· αν δεν το σκότωναν, μάλλον δε θα ξέμπλεκαν από δαύτο. Τραβώντας το πιστόλι απ'τη ζώνη της, σημάδεψε το έντομο, και πάτησε τη σκανδάλη.

Το πλάσμα όρμησε καταπάνω τους, με το κέλυφός του κατακομματιασμένο και με ζωτικά υγρά να κυλούν επάνω στο σώμα του και να στάζουν στο έδαφος. Αποκλείεται να μην πονούσε· ο πόνος πρέπει να ήταν *φριχτός*· κανένας ήχος, όμως, δεν έβγαине από μέσα του. Μάλλον, δεν μπορούσε να φωνάξει· δεν είχε φωνητικές χορδές ή παρόμοια ηχητικά όργανα.

Τα πόδια του ήρθαν να τους λιανίσουν, σαν θανατηφόρες λόγχες.

Ο Αλέξανδρος ούρλιαξε, καθώς ένα πόδι τρύπησε την κοιλιά του, βγαίνοντας απ' την πλάτη του.

«Ω θεοί...!» έκανε η Φενίλδα, νιώθοντας παγωμένη. «Ω θεοί...!» *Εμείς έχουμε σειρά, μετά...*

Ο Φρίξος απέφυγε ένα άλλο πόδι, και το πυροβόλησε, προσπαθώντας να το σπάσει. Μάταια, όμως· γιατί ήταν τόσο λιγνό που δεν μπορούσε εύκολα να το σημαδέψει, και η μια σφαίρα που το πέτυχε εξοστρακίστηκε. Εκτός από λεπτό, ήταν και σκληρό, επομένως.

Η Φενίλδα προτίμησε να πυροβολήσει το κεφάλι με τις κεραίες, που μία απ' αυτές ήταν φανερό ότι είχε καταστραφεί. *Ίσως, αν του καταστρέψουμε όλες τις κεραίες, να το αδρανοποιήσουμε. Ίσως να τις χρησιμοποιεί για να «βλέπει», κάπως.* Το πιστόλι της άδειασε από σφαίρες. *Σκατά!* Η Φενίλδα προσπάθησε, γρήγορα, να βάλει άλλο γεμιστήρα. Το όπλο τής έπεσε απ' τα χέρια και κουδούνισε στο πάτωμα. *Σκατά!*

Αναπάντεχα, περισσότεροι πυροβολισμοί ακούστηκαν.

Η Φενίλδα στράφηκε. Κάποιοι πυροβολούσαν το πελώριο έντομο από τη μεριά της εισόδου. Το πλάσμα έκανε να γυρίσει, για να τους κοιτάξει –ή, να τους αντιληφτεί με τις κεραίες του–, αλλά, μακρύ καθώς ήταν, δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την κίνησή του. Σωριάστηκε στο πάτωμα, ακίνητο.

Τα πυρά το είχαν, επιτέλους, σκοτώσει.

Η Βάρμη ξεπρόβαλε από το βάθος του δωματίου, μαζί με άλλους εφτά στρατιώτες, τον Φέλιξ Χάρλω, και μια γυναίκα που η Φενίλδα την είχε ξαναδεί, μα δεν είχε ποτέ συναναστραφεί ιδιαίτερα μαζί της: ονομαζόταν Αλεξάνδρα'χοκ, και, όπως υποδήλωνε η κατάληξη του ονόματός της, ανήκε στο τάγμα των Διαλογιστών. Όλοι τους κρατούσαν πιστόλια και τώρα σημάδευαν τη Φενίλδα'σαρ και τον Φρίξο.

«Πέταξέ το!» πρόσταξε η Βάρμη τον Φρίξο. «Το όπλο σου, κάτω!»

Εκείνος υπάκουσε.

Η Φενίλδα δε χρειαζόταν να πετάξει το δικό της, αφού δεν είχε προλάβει να το σηκώσει από το πάτωμα. Είπε στη Βάρμη, που τη γνώριζε από παλιά: «Βάρμη! Ήρθατε πάνω στην ώρα! Πώς το ήξερες ότι είμαστε εδώ;»

«Τι κάνεις σε τούτο το μέρος, Φενίλδα;» ρώτησε η διοικήτρια, καθώς προχωρούσε μέσα στο μεγάλο δωμάτιο και οι στρατιώτες της απλώνονταν τριγύρω. Ο Φέλιξ βάδιζε δεξιά της, και η Αλεξάνδρα'χοκ αριστερά της.

«Είχα... κάποιες δουλειές.»

«Σχετικές με τον Ταγματάρχη Νέλκος;»

«Τον Ταγματάρχη Νέλκος; Όχι· γιατί το λες αυτό;»

«Περίεργο,» είπε η Βάρμη, «αν σκεφτεί κανείς ότι ετούτα τα μέρη είναι εγκαταλειμμένα και ότι ο ταγματάρχης εδώ ήταν που εξαφανίστηκε.»

«Τι έκανες στον τοίχο;» ρώτησε ο Φέλιξ Χάρλω τη Φενίλδα, δείχνοντας με το σαγόνι του. Το κεφάλι του ακόμα πονούσε από την ηχητική επίθεση, και η κίνηση, παρότι ελαφριά, του προκάλεσε περισσότερο πόνο.

«Στον τοίχο;»

«Σε είδα να κάνεις κάποιο ξόρκι επάνω του.»

«Εσύ ήσουν; Μας τρόμαξες. Αλλά γιατί...;» Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε. «Μας παρακολουθούσες;» απαίτησε.

«Φενίλδα'σαρ,» είπε ο Φέλιξ, παρατηρώντας ότι η μάγισσα προσπαθούσε ν'αλλάξει την κουβέντα, «τι έκανες εδώ;» Δεν ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που είχε συναντήσει κάποιον ο οποίος ήθελε να παραστήσει τον αθώο ενώ δεν ήταν. Ορισμένοι άλλοι το κατάφερναν πολύ πιο πειστικά. Η Φενίλδα'σαρ ήταν, αναμφίβολα, ταραγμένη από την επίθεση του γιγάντιου εντόμου.

«Σας είπα,» αποκρίθηκε απότομα η μάγισσα, «είχα κάποιες δουλειές!»

«Τι δουλειές μπορεί να είχες εδώ, Φενίλδα;» είπε η Βάρμη. «Μας κοροϊδεύεις;»

«Υποχρεούμαι να σας δώσω εξηγήσεις; Παραλίγο να σκοτωθώ, μα τους θεούς! Και δύο άνθρωποι έχουν ήδη σκοτωθεί!» Έδειξε τον Τέριν και τον Αλέξανδρο.

Ο Φέλιξ, κοιτάζοντας το πρόσωπο του δεύτερου, είπε: «Αυτός ο τύπος ήταν μαζί σου και όταν ήσουν έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής Έμφωτης...» Στράφηκε στον Φρίξο. «Βγάλε την κουκούλα σου,» τον πρόσταξε.

Εκείνος δεν κινήθηκε.

«Κάνε ό,τι σου λέει,» του είπε η Βάρμη, «αλλιώς μπορούμε να σ'τη βγάλουμε εμείς.»

Ο Φρίξος έβγαλε την κουκούλα του.

Τα φρύδια του Φέλιξ υψώθηκαν. «Κοίτα να δεις... Κι αυτός ήταν μαζί σου, Φενίλδα'σαρ, όταν βρισκόσουν έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής-»

«Και τι πάει να πει αυτό, ε;» φώναξε η γαλανόδερμη μάγισσα. «Τι σημασία έχει;»

«Φαίνεται,» είπε ο Φέλιξ, «πως όπου πας τραβάς κι αυτούς τους τρεις μαζί σου.» Προχώρησε προς τον νεκρό άντρα που είχε χτυπήσει με την παραλυτική δέσμη του πιστολιού του. «Πάω στοίχημα πως ξέρω ποιον θ'αντικρίσω...» Σκύβοντας, έβγαλε την κουκούλα του πτώματος, για να φανερώσει το πρόσωπο του Τέριν Μάλροθ. «Και δεν χάνω το στοίχημα.» Στράφηκε στη Φενίλδα. «Τι θα ισχυριστείς τώρα; Ότι είχατε έρθει εδώ πέρα για να... για κάποιου είδους περίεργο βίτσιο;»

«Αυτό δεν είναι δουλειά σου!» γρύλισε η μάγισσα, σφίγγοντας τις γροθιές της. Ρώτησε τη Βάρμη: «Με έχετε συλλάβει τώρα, δηλαδή; Γιατί, αλλιώς, αυτό που κάνετε-!»

«Αν δε θέλεις να μιλήσεις σ'εμάς, ίσως θα ήθελες να μιλήσεις στην Παντοκράτειρα,» τη διέκοψε η διοικήτρια. «Είμαι βέβαιη, όμως, πως εκείνη δε θα φανεί τόσο υπομονετική όσο εγώ.»

Η Φενίλδα έμεινε σιωπηλή, καθώς ήξερε ότι η Βάρμη δεν έλεγε ψέματα. Πράγματι, η Παντοκράτειρα δε θα φαινόταν και τόσο υπομονετική. Δε θα φαινόταν καθόλου υπομονετική. Ποτέ της δεν ήταν υπομονετική. Κι όταν κάτι είχε κολλήσει στο μυαλό της.... *Αν έχει τύχει να με θεωρεί ύποπτη...*

«Τι θα γίνει, λοιπόν, Φενίλδα;» ρώτησε η Βάρμη.

«Ας αρχίσουμε,» πρότεινε ο Φέλιξ, «από το τι έκανες στον τοίχο.»

Η Φενίλδα ξεροκατάπιε. *Δε γίνεται αλλιώς... Δε γίνεται αλλιώς...* «Προσπαθούσα να... να δω τι συμβαίνει με τον τοίχο αυτό... Υπάρχει κάποια... χωρική στρέβλωση, και με ενδιέφερε...» *Θα φέρουν Ερευνητή, για να δουν αν λέω αλήθεια, κι εκείνος θ'ανακαλύψει την πραγματικότητα. Δεν μπορώ να τους το κρύψω!* «Δηλαδή, αυτό το είχα κάνει... είχα βρει τη χωρική στρέβλωση. Μπορώ να φτιάξω τη στρέβλωση. Βλέπεις πώς φαίνεται αλλοιωμένο το σίδερο;» Έδειξε τον τοίχο, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Είναι έτσι επειδή ο χώρος έχει στρεβλωθεί. Η ίδια η διάσταση της Ρελκάμνια. Υπάρχει κάτι εδώ που δε βλέπουμε...»

«Τι;» ρώτησε η Βάρμη. «Τι δε βλέπουμε;»

Ίσως να καταφέρω να τους μπερδέψω, κάπως. Ίσως... «Δεν ξέρω ακόμα. Έγινε ό,τι έγινε, και σταμάτησα το ξόρκι μου.»

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Φέλιξ, «είχες έρθει εδώ γι'αυτή τη χωρική στρέβλωση;»

«Ναι.»

Γιατί δε σε πιστεύω, μάγισσα; σκέφτηκε ο Φέλιξ. «Πώς ήξερες ότι βρίσκεται εδώ;»

«Κατόπιν μελέτης.»

«Κάνε, λοιπόν, ό,τι ήρθες να κάνεις,» της είπε η Βάρμη. «Διόρθωσε τη στρέβλωση.» Έδειξε τον τοίχο.

«Τώρα;»

«Ναι, γιατί όχι; Έχεις κάτι να μας κρύψεις;»

«Φυσικά και όχι.»

«Ωραία,» είπε η Βάρμη. «Κάντο.»

Η Φενίλδα στάθηκε μπροστά στον τοίχο, αντικρίζοντάς τον. *Θα δουν την πόρτα τώρα. Δεν μπορώ να την καλύψω... Μα τους θεούς, δεν πρέπει να μάθουν την αλήθεια! Θα με σκοτώσουν! Είτε έτσι είτε αλλιώς, είμαι καταδικασμένη. Πρέπει να βρω μια μέση λύση-*

«Γιατί καθυστερείς;» απαίτησε η Βάρμη.

«Σκέφτομαι. Αυτοσυγκεντρώνομαι.»

«Τελείωνε.»

Η Φενίλδα άρχισε να κάνει το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως.

Και η σιδερένια επιφάνεια του τοίχου φάνηκε να *αλλάζει*. Να περιστρέφεται, για να πάρει άλλη μορφή: την *πραγματική* της μορφή. Και, καθώς προχωρούσε αυτή η διαδικασία, μια στρογγυλή πόρτα άρχισε να διακρίνεται επάνω στον τοίχο. Στην αρχή, πολύ γενικά· μετά, με περισσότερες λεπτομέρειες· και τέλος, παρουσιάστηκε χωρίς καμία ατέλεια.

Ιδρώτας τώρα κυλούσε στο πρόσωπο της Φενίλδα'σαρ, και η αναπνοή της ακουγόταν βαριά. Το ξόρκι ήταν κουραστικό· και, ύστερα από όσα τής είχαν μόλις συμβεί, της φαινόταν ακόμα πιο κουραστικό.

Ολοκληρώνοντάς το, κατέβασε τα χέρια της και κοίταξε τη σιδερένια, στρογγυλή πόρτα.

«Πού οδηγεί;» ζήτησε να μάθει η Βάρμη.

«...Δεν ξέρω,» είπε η Φενίλδα, ξέπνοα.

Ο Φέλιξ ρώτησε: «Ήρθες να βρεις μια πόρτα που δεν ξέρεις πού οδηγεί;»

Η Φενίλδα τον αγριοκοίταξε. «Εγώ τη χωρική στρέβλωση ήρθα να βρω.»

«Άνοιξέ την,» της είπε ο Φέλιξ.

Η Φενίλδα παρίστανε πως την έσπρωχνε. «Δεν μπορώ· είναι πολύ βαριά.»

«Ας την ανοίξει κάποιος άλλος, τότε!» Ο Φέλιξ καταλάβαινε ότι η μάγισσα δεν είχε βάλει, ουσιαστικά, καθόλου δύναμη.

Η Βάρμη έκανε νόημα σ'έναν στρατιώτη. Εκείνος πλησίασε την πόρτα, έπιασε τη χειρολαβή της, και έσπρωξε. Η πόρτα άνοιξε, αλλά αργά· πρέπει, πράγματι, να ήταν βαριά. Η Βάρμη, ο Φέλιξ, και οι πολεμιστές μαζί τους είχαν υψώσει τα πιστόλια τους, έτοιμοι για οτιδήποτε.

Κανένας, όμως, δεν φάνηκε μέσα. Μονάχα ένα άδειο δωμάτιο, με μια σκάλα που ανέβαινε. Επάνω στους τοίχους του, που ήταν από γκρίζα πέτρα, υπήρχαν πολλά ραγίσματα και σπασίματα. Από το εσωτερικό αρκετών από αυτά, καλώδια διακρίνονταν.

«Θες να πεις ότι δεν ξέρεις τι μέρος είναι τούτο;» ρώτησε ο Φέλιξ τη Φενίλδα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Δε μας λες την αλήθεια, μάγισσα. Δε μπορεί να ήρθες τυχαία εδώ.»

«Σας είπα: ήρθα για τη χωρική στρέβλωση.»

«Πώς έμαθες γι'αυτήν;»

«Κι αυτό σάς το είπα: ύστερα από μελέτη.»

«Μάλιστα...» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, που δεν ήταν ακόμα πεπεισμένος, ασφαλώς. «Αργότερα, ίσως θα μπορούσες να μας δείξεις αυτή τη μελέτη σου.»

«Πιστεύεις ότι θα καταλάβεις τη μελέτη μιας μάγισσας του τάγματος των Ερευνητών;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται.»

Η Φενίλδα μόρφασε, αποδοκιμαστικά.

Η Βάρμη είπε στον Φρίξο: «Μπες.»

«Πού;»

«Στο δωμάτιο, στρατιώτη. Τώρα!»

Εκείνος υπάκουσε, διστακτικά.

«Δε φαίνεται να υπάρχει κανένα αμυντικό σύστημα εν ενεργεία,» παρατήρησε η Βάρμη. Κι έκανε νόημα στη Φενίλδα να μπει κι εκείνη.

«Υπάρχει λόγος;» είπε η μάγισσα.

«Δε θα σ'το ξαναζητήσω τόσο ευγενικά.»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί συμβαίνουν όλα τούτα, Βάρμη!»

«Μπες στο δωμάτιο,» επέμεινε η διοικήτρια.

Η Φενίλδα'σαρ μπήκε.

Ο Φέλιξ την ακολούθησε, έχοντας το πιστόλι του σε ετοιμότητα. Η Βάρμη ακολούθησε τον Φέλιξ, και ύστερα ήρθαν η Αλεξάνδρα'χοκ, ο Λοχαγός Χρυσογένης, και οι στρατιώτες του.

18 — Το Μυστικό Ενός Πέπλου

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους, αυτόματα.

Ο Φέλιξ στράφηκε, ξαφνιασμένος. Έπιασε τη χειρολαβή και την τράβηξε, γιατί δεν του άρεσε καθόλου η ιδέα να κλειδωθεί εδώ μέσα. Η πόρτα άνοιξε, και πίσω της... πίσω της, δε φάνηκε το άνοιγμα απ' το οποίο είχαν έρθει· φάνηκε κάποιου είδους *σήραγγα*. Ή, μάλλον, όχι. Ήταν σαν το άνοιγμα να είχε σχηματίσει χωνί: ένα χωνί που στράβωνε στο τέλος. Κι αυτό το χωνί ήταν περίεργο, γιατί δεν έδινε την εντύπωση του βάθους.

Ο Φέλιξ στράφηκε στη Φενίλδα'σαρ. «Τι πράγμα είναι τούτο;»

«Η χωρική στρέβλωση.»

«Θα κλείσει τελείως;»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. 'Κλείνει' –αφού το ορίζεις έτσι– μόνο από την έξω μεριά. Εμείς θα μπορούμε πάντα να βγούμε. Θα μπορούμε πάντα να δούμε την έξοδο.»

Ο Φέλιξ συνοφρυώθηκε. «Πώς το ξέρεις; Είπες πως δεν ξέρεις τίποτα για τούτο το μέρος.»

«Είναι φανερό ότι αυτή η χωρική στρέβλωση λειτουργεί έτσι!» αντιγύρισε απότομα η Φενίλδα. «Δε χρειάζεται να ξέρω κάτι περισσότερο. Και θα πρότεινα να φύγουμε τώρα. Δεν ξέρουμε πού έχουμε βρεθεί, και ίσως νάναι επικίνδυνα.»

Ο Φέλιξ, αγνοώντας την, κοίταξε γύρω του. «Υπάρχει φωτισμός,» παρατήρησε, «πράγμα το οποίο σημαίνει ότι κάποιοι μένουν εδώ. Το μέρος δεν είναι εγκαταλειμμένο.»

Η Βάρμη ένευσε, συνοφρυωμένη. Στράφηκε στην Αλεξάνδρα'χοκ. «Μπορείς να εντοπίσεις τον ταγματάρχη τώρα;»

«Η ενέργεια στο ραβδί μου έχει εξαντληθεί,» εξήγησε εκείνη. «Θα τον βρω μόνο αν είναι πολύ κοντά μας. Και σίγουρα όχι αν βρίσκεται έξω από εδώ. Δεν ξέρω αν είμαστε ακόμα στη Ρελκά-

μνια' ίσως ετούτο το μέρος να είναι άλλη διάσταση, ή κάποια ενδοδιάσταση της Ρελκάμνια.»

«Δεν είναι άλλη διάσταση,» είπε η Φενίλδα.

«Πώς το ξέρεις;»

Η Φενίλδα καταράστηκε, σιωπηλά, τον εαυτό της. *Δε χρειάζεται να μιλάς τόσο!* Καθότι Ερευνήτρια, ήταν ενθουσιώδης σχετικά με τη μελέτη της φύσης των διαστάσεων, όπως και οι περισσότεροι συνάδελφοί της· αλλά, ορισμένες φορές, είναι ωφέλιμο να συγκρατείς τον ενθουσιασμό σου. «Αν ήταν άλλη διάσταση, δε θα μπορούσαμε να δούμε έξω απ' αυτήν.» Η Φενίλδα έδειξε το άνοιγμα με το περίεργο κωνοειδές σχήμα το οποίο έμοιαζε να μην έχει βάθος. «Κατά πάσα πιθανότητα, τουλάχιστον. Ενδοδιάσταση πρέπει να είναι.»

«Όπως και νάχει,» είπε η Βάρμη στην Αλεξάνδρα'χοκ. «Μπορείς να εντοπίσεις αν είναι ο Ταγματάρχης Νέλκος εδώ, ή όχι;»

«Δε θα το πρότεινα,» παρενέβη αμέσως η Φενίλδα'σαρ.

«Γιατί;»

«Γιατί δεν έχουμε ιδέα τι είδους ιδιότητες μπορεί να έχει τούτη η ενδοδιάσταση. Ίσως να προκληθεί κάποιο... πρόβλημα.»

Τα μάτια της Βάρμης στένεψαν. «Ελπίζω να μην προσπαθείς να μας καθυστερήσεις, Φενίλδα.»

Μα, ακριβώς αυτό κάνω... αν και δε νομίζω ότι, στο τέλος, θα με βοηθήσει πολύ. «Φυσικά και όχι. Κι επίσης, θα πρότεινα να μην προχωρήσουμε άλλο—»

«Ούτε που να το σκέφτεσαι,» τη διέκοψε η Βάρμη. Και πρόσταξε τον Φρίξο, δείχνοντας τη σκάλα με το σαγόνι της: «Άρχισε ν'ανεβαίνεις.»

Εκείνος φάνηκε διστακτικός.

Η Βάρμη ύψωσε το πιστόλι της. «Προχώρα.»

«Αν είναι επικίνδυνα....» έκανε εκείνος.

«Προχώρα, στρατιώτη!»

Ο Φρίξος, μην έχοντας άλλη επιλογή, υπάκουσε. Πέραν του ότι η Βάρμη τον σημάδευε, ήταν διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας, κι επομένως ανώτερή του· δεν μπορούσε να την παρακούσει και να υποστηρίξει ότι παρέμενε πιστός στην Παντοκρατορία. Έτσι, άρχισε ν'ανεβαίνει τη στριφτή σκάλα, ενώ η Βάρμη ερχόταν πίσω του. Μετά απ'αυτήν, ακολουθούσαν ο Φέλιξ και η Φενίλδα'σαρ· και μετά απ'αυτούς, ήταν η Αλεξάνδρα'χοκ και ο Λοχαγός Χρυσογένης, κι έπειτα οι έξι στρατιώτες.

Καθώς ανέβαιναν, συνάντησαν ένα άνοιγμα στα δεξιά τους, μέσα απ'το οποίο φαίνονταν δωμάτια. Η Βάρμη πίεσε την πλάτη του Φρίξου με την κάννη του πιστολιού της. «Μπες.»

Εκείνος μπήκε, και η διοικήτρια κι οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Είχαν βρεθεί σ'έναν χώρο που χωριζόταν σε κάμποσα μικρότερα δωμάτια με κρεβάτια, ντουλάπες, και μπαούλα. *Κοιτώνες*, ήταν η ονομασία που μπορούσαν αμέσως να του δώσουν.

Και το μέρος δεν ήταν τελείως άδειο από ανθρώπους. Ο μοναδικός άνθρωπος εδώ ήταν αδύνατον να τους κρυφτεί. Μπροστά από ένα κρεβάτι, στεκόταν ο Ταγματάρχης Στίβεν Νέλκος μ'ένα πιστόλι στο χέρι.

Η Βάρμη τον σημάδεψε· κι αμέσως, τον σημάδεψαν κι ο Λοχαγός Χρυσογένης και οι στρατιώτες. «Άφησε το όπλο σου στο πάτωμα, Ταγματάρχη,» είπε η διοικήτρια, «χωρίς ξαφνικές κινήσεις.»

Ο Στίβεν το άφησε. «Δεν περίμενα εσάς,» είπε.

«Το φαντάζομαι.»

Το βλέμμα του ταγματάρχη πήγε στη Φενίλδα'σαρ, η οποία στεκόταν σιωπηλή, και προσπαθούσε να παραμείνει κρυμμένη πίσω από τον Φέλιξ Χάρλω.

Εκείνος παραμέρισε και στράφηκε να την κοιτάξει. «Γνωρίζετε, βλέπω...»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η γαλανόδερμη μάγισσα.

«Εσύ κι ο ταγματάρχης, γνωρίζεστε.»

«Τον έχω δει κάποιες φορές. Αυτό είναι όλο.»

Η Βάρμη ρώτησε τον Στίβεν: «Πώς ήρθες εδώ;»

«Η Φενίλδα'σαρ με έφερε.»

Η Φενίλδα τον αγριοκοίταξε, σφίγγοντας τις γροθιές της. *Ηλίθιε! γρύλισε εντός της. Θα πεθάνεις τώρα! Θα σε σκοτώσουν! Μπορούν να σε σκοτώσουν αμέσως, οποιαδήποτε στιγμή θέλουν. Δεν ξέρεις σε πόσο δύσκολη θέση βρίσκεσαι!*

«Ωστε τον έχεις δει μόνο κάποιες φορές...» της είπε ο Φέλιξ.

«Θα πρέπει να σε συλλάβω, Ταγματάρχη,» είπε η Βάρμη στον Στίβεν.

«Για τους λάθος λόγους, όμως,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τι εννοείς; Επιτέθηκες στους φρουρούς· αυτό από μόνο του είναι αρκετό.»

«Δεν τους επιτέθηκα εγώ—»

«Παράξενο· οι τηλεοπτικοί πομποί άλλα μάς λένε.»

«Οι τηλεοπτικοί πομποί—» Ο Στίβεν σταμάτησε και έγλειψε τα ξεραμένα του χείλη. «Υπάρχει λίγο νερό; Εδώ πέρα δεν έχει τίποτα να πιει κανείς, εκτός από ένα περίεργο υγρό που δε θα ήθελα να δοκιμάσω.»

Η Φενίλδα τράβηξε ένα μπουκαλάκι από τον σάκο με τις προμήθειες που είχε ετοιμάσει και του το πέταξε.

Ο Στίβεν το έπιασε. Το άνοιξε και ήπие, διψασμένα. «Σ'ευχαριστώ, μάγισσα.»

«Παρακαλώ...» μούγκρισε η Φενίλδα. «Μ'έχεις υποχρεώσει, έτσι κι αλλιώς.»

Ο Στίβεν αγνόησε το σχόλιό της. Είπε στη Βάρμη: «Δεν επιτέθηκες εγώ στους φρουρούς. Κάτι... δεν ξέρω τι... έλεγχε το σώμα μου. Εγώ απλά κοιτούσα μέσα απ'τα μάτια μου.»

«Ο καθένας μπορεί να το υποστηρίξει αυτό,» τόνισε ο Φέλιξ, «προκειμένου να μην παραδεχτεί ότι—»

«Δε λέω ψέματα, Χάρλω! Και την άλλη φορά, το ίδιο πιστέψατε, εσύ και η Παντοκράτειρα: ότι σας έλεγα ψέματα. Αλλά δεν έλεγα ψέματα! Σας έλεγα την αλήθεια.»

«Μιλάς για τη νυχτερινή σου επίσκεψη σ'εκείνο το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο...»

«Ναι.»

«Θες να πεις, δηλαδή, ότι υπάρχει κάποιος ή κάτι που ελέγχει το σώμα σου και, μετά, σε κάνει να ξεχνάς τι έκανες;» ρώτησε ο Φέλιξ.

«Ναι,» είπε ο Στίβεν. «Ίσως. Δεν ξέρω, για να είμαι ειλικρινής. Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει.»

«Γιατί δε σε έκανε να ξεχάσεις και το ότι επιτέθηκες στους φρουρούς;»

«Την ίδια απορία έχω κι εγώ.»

«Τη Φενίλδα'σαρ πώς τη συνάντησες;»

«Εκείνη με συνάντησε, στα ακατοίκητα μέρη του Ανακτόρου. Σε κάτι περάσματα που, πριν, δεν ήξερα καν ότι υπήρχαν. Με έφερε εδώ γιατί, λέει, κινδύνευα, γιατί-»

«Είσαι ανόητος!» φώναξε η Φενίλδα.

«Σιωπή!» της είπε η Βάρμη.

Γιατί τον έχουν αφήσει ζωντανό; απόρησε η Φενίλδα. Γιατί δεν τον έχουν ακόμα σκοτώσει; Μπορούν, δεν μπορούν;

«Συνέχισε, Ταγματάρχη,» προέτρεψε τον Στίβεν η Βάρμη.

«Η Φενίλδα...» Ο Στίβεν κοίταξε τη γαλανόδερμη μάγισσα: ύστερα, έστρεψε το βλέμμα του στη Βάρμη. «Ισχυρίστηκε ότι σκότωσα την Αγγελική, και ότι έπρεπε να κρυφτώ από εσάς. Αλλά δε θυμάμαι να έχω κάνει τίποτα τέτοιο!»

«Όπως δε θυμόσουν ότι είχες πάει στο απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου...» είπε ο Φέλιξ. Δεν ήταν ερώτηση.

Ο Στίβεν στράφηκε να τον κοιτάξει. «Ναι. Αλλά δε μπορεί να σκότωσα την Αγγελική!»

«Υπάρχει ένας τρόπος για να μάθουμε. Για να μάθεις κι εσύ ο ίδιος. Αν ισχύει, βέβαια, αυτό που πιστεύω.»

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε. «Τι πιστεύεις, Χάρλω;»

«Ότι κάποιος σου έχει κάνει Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής και, μετά, Μαγγανεία Ψευδούς Μνήμης.»

«Αποκλείεται! Πότε να το έκανε αυτό;»

«Όποτε κι αν το έκανε, εσύ, σίγουρα, δε θα το θυμάσαι,» του είπε ο Φέλιξ. Και ρώτησε την Αλεξάνδρα'χοκ: «Μπορείς να δεις αν, όντως, τα πράγματα είναι έτσι; Κι αν υπάρχει κάποια Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής και Ψευδούς Μνήμης, μπορείς να τις διαλύσεις;»

Η Αλεξάνδρα κατένευσε. Και είπε στον Στίβεν: «Θα πρέπει, όμως, να καθίσεις και να μ'αφήσεις να κάνω τη δουλειά μου.»

Εκείνος αναστέναξε. «Εντάξει.» Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

Η Αλεξάνδρα'χοκ άφησε το ραβδί της πλάι του, και, στεκόμενη μπροστά του, πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της. «Κοίταξε τα μάτια μου, Στίβεν. Κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια μου. Μη βλεφαρίζεις. Κοίταξέ με, βαθιά. Ναι, έτσι... Συνέχισε να κοιτάζεις...» Και άρχισε να μουρμουρίζει κάποια μπερδεμένα λόγια.

Ο Φέλιξ υπέθεσε ότι η μάγισσα έκανε το Ξόρκι Εντοπισμού Μνημονικής Αλλοιώσεως. Δεν μπορούσε να είναι σίγουρος, γιατί δεν ήταν μάγος ο ίδιος, αλλά αυτό ήταν το λογικό.

Ο Στίβεν παρέμεινε ακίνητος, όσο η Αλεξάνδρα έκανε τη δουλειά της. Ύστερα, η μάγισσα πήρε τα χέρια της από το πρόσωπό του και το βλέμμα της από το βλέμμα του. Ο Στίβεν βλεφάρισε, έντονα, νιώθοντας τα μάτια του να έχουν ξεραθεί. Κατά τα άλλα, δεν είχε αισθανθεί τίποτα το ιδιαίτερο, καθώς η Αλεξάνδρα'χοκ έκανε το ξόρκι της· μονάχα μια μικρή ζαλάδα και σαν κάτι να γαργαλούσε το εσωτερικό του κεφαλιού του.

Η μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών έκλεισε τα βλέφαρά της τελείως, για μερικά δευτερόλεπτα. Έπειτα, τα άνοιξε, κοιτάζοντας τη Βάρμη και τον Φέλιξ. «Δεν ήταν δύσκολο,» είπε. «Όποιος κι αν προκάλεσε τη μνημονική αλλοίωση, δεν ήξερε καλά τη δουλειά του, ή βιαζόταν· ή και τα δύο. Είναι προφανείς οι αλλαγές που έχουν γίνει.»

«Δηλαδή, πράγματι, κάποιος έχει τροποποιήσει τη μνήμη του!» είπε ο Φέλιξ.

Η Αλεξάνδρα'χοκ ένευσε. «Ναι. Μνημονική διαγραφή και ψευδείς μνήμες, δίχως αμφιβολία.»

«Ποιος το έκανε αυτό;» ρώτησε αμέσως ο Στίβεν. «Γιατί;»

Η Αλεξάνδρα'χοκ τον κοίταξε. «Εσύ θα μας πεις.» Και προς τον Φέλιξ και τη Βάρμη: «Να επαναφέρω τη μνήμη του; Δε θα είναι δύσκολο να διαλύσω τις μαγγανείες· είναι πολύ ερασιτεχνικά καμωμένες, όπως είπα.»

Η Βάρμη αποκρίθηκε: «Διάλυσέ τις.»

Η Φενίλδα έσφιξε τις γροθιές της. *Όχι, γαμώ τον Σκοτοδαίμονα! Όχι! Πώς θα τους σταματήσω τώρα; Πώς; Ό,τι κι αν κάνω, θα φανεί ύποπτο. Και δεν μπορώ να φύγω! Δε θα μ'αφήσουν! Αισθανόταν σαν παγιδευμένο ζώο. Πρέπει να κάνω κάτι, όμως! Πρέπει!*

Η Αλεξάνδρα'χοκ στάθηκε πάλι μπροστά στον Στίβεν, ο οποίος εξακολουθούσε να είναι καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού. Πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της, και του είπε: «Θέλω να κοιτάξεις μέσα στα μάτια μου, όπως πριν. Ίσως να αισθανθείς λίγο πόνο, αλλά μη φοβηθείς· δεν είναι τίποτα το επικίνδυνο. Και μην κάνεις κάτι που θα διακόψει τη δουλειά μου.»

Ο Στίβεν κοίταξε τα μάτια της, τα οποία είχαν ένα έντονο γαλανό χρώμα. Εντυπωσιακά κι αστραφτερά έντονο. Μετά από μερικές στιγμές, νόμιζε ότι κολυμπούσε μέσα τους, και ότι, συγχρόνως, τα μάτια της είχαν διεισδύσει στο μυαλό του.

«Ναι...» άκουσε την Αλεξάνδρα'χοκ να λέει. «Έτσι ακριβώς...» Η φωνή της έμοιαζε να έρχεται από παντού γύρω, καθώς ο Στίβεν δεν κοίταζε τα χείλη της.

Κι ύστερα, η μάγισσα άρχισε να αρθρώνει κάποιο ξόρκι.

Ο Στίβεν αισθάνθηκε τον πόνο για τον οποίο εκείνη τον είχε προειδοποιήσει· κι αισθάνθηκε κι ένα πέπλο να φεύγει πίσω από τα μάτια του. Ένα πέπλο να φεύγει...

Και θυμήθηκε...

19 — Ο Φόνος Μιας Ερωμένης

Θυμήθηκε—

Είχαν κάνει έρωτα και, μετά, είχαν κοιμηθεί. Δεν είχε δει όνειρα· ο ύπνος του ήταν βαθύς και ξεκούραστος. Μέχρι που η Αγγελική τον ξύπνησε, πιάνοντας το μπράτσο του και κουνώντας τον.

«Στίβεν,» του είπε, καθώς εκείνος άνοιγε τα βλέφαρά του και αντίκριζε το κατάλευκο πρόσωπό της από πάνω του, πλαισιωμένο από χρυσαφένια μαλλιά. «Είδα ένα όνειρο.»

Ο Στίβεν γέλασε. «Τόσο ωραίο ήταν, που θες να μου το διηγηθείς;» Γύρισε, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της· η επιδερμίδα της ήταν λεία και απαλή κάτω απ'τις παλάμες του.

«Μπορώ να ενεργοποιήσω τη συσκευή,» είπε η Αγγελική· τα βιολετιά μάτια της γυάλιζαν.

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε. «Ποια συσκευή;»

«Αυτή που έφερες.»

«Το... το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Ναι!» Η Αγγελική έμοιαζε ενθουσιασμένη και, συγχρόνως, μπερδεμένη. Πράγμα που φαινόταν παράξενο στον Στίβεν· γιατί, συνήθως, όταν κάποιος είναι ενθουσιασμένος, δεν είναι μπερδεμένος· και, όταν είναι μπερδεμένος, σπάνια είναι ενθουσιασμένος. Ωστόσο, η Αγγελική ακριβώς αυτή την εντύπωση τού έδινε· δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει.

«Αγάπη μου, τι λες;... Πώς είναι δυνατόν να μπορείς να ενεργοποιήσεις τη συσκευή;»

«Το ονειρεύτηκα.»

Ο Στίβεν χαμογέλασε. «Ένα όνειρο ήταν μόνο—»

«Όχι!» είπε η Αγγελική, emphaticά. «Ξέρω πώς να την ενεργοποιήσω!»

Ο Στίβεν ανακάθισε πάνω στο κρεβάτι, αναστενάζοντας. «Αγγελική, πώς μπορεί να ξέρεις; Μάγοι και επιστήμονες μελετούν αυτή τη συ-»

«Κι όμως,» επέμεινε εκείνη, «ξέρω πώς να την ενεργοποιήσω.»

«Εξήγησέ μου τι ακριβώς είδες στον ύπνο σου.»

Η Αγγελική είχε, επίσης, ανακαθίσει επάνω στο κρεβάτι· το σε-ντόνι που την τύλιγε είχε γλιστρήσει από τους ώμους στη μέση της, αφήνοντας τα ολόλευκα στήθη της εκτεθειμένα, να γυαλίζουν σαν αλάβαστρος στο χαμηλωμένο φως του υπνοδωματίου. Ύψωσε τα χέρια της εμπρός της, με τα δάχτυλα ανοιχτά, και τα μάτια της, φεύγοντας απ'το πρόσωπο του Στίβεν, κοίταξαν τις παλάμες της, σαν να υπήρχε κάτι γραμμένο εκεί. «Δεν... δεν είναι εύκολο να σου εξηγήσω. Αλλά μπορώ να τη λειτουργήσω, Στίβεν. Μπορώ. Κάποια πλήκτρα πατάς μόνο.» Το βλέμμα της πήγε πάλι στην όψη του. «Πήγαινε με εκεί και θα δεις.»

Ο Στίβεν την ατένισε με δυσπιστία. «Πιστεύεις, δηλαδή, ότι θα κάνεις αυτό που δε μπορούν οι μάγοι και οι επιστήμονες της Παντοκράτειρας;»

«Είμαι σίγουρη, Στίβεν. Σίγουρη.»

«Θα με τρελάνεις απόψε. Έχω την αίσθηση ότι ξύπνησες με όρεξη να μου κάνεις φάρσα.»

«Πήγαινε με στη συσκευή,» είπε η Αγγελική, αγγίζοντας το μπράτσο του.

«Τώρα; Μεσ στη νύχτα;»

«Ναι, τώρα.»

Ο Στίβεν κοίταξε με περιέργεια το πρόσωπό της. Όσο καιρό την ήξερε, όσο καιρό ήταν εραστές οι δυο τους, η Αγγελική ποτέ ξανά δεν είχε φερθεί έτσι. Τι την είχε πιάσει, μεσ στα καλά καθούμενα; Ό,τι κι αν είναι, πρέπει νάναι σημαντικό. Αλλιώς, δεν μπορεί να ήθελε να πάμε στο Παντοτινό Ανάκτορο, τέτοια ώρα.

«Εντάξει,» της είπε, και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. «Πάμε.»

Ετοιμάστηκαν και έφυγαν από το ξενοδοχείο «Τα Επτά Τρίγωνα», μέσα σ'ένα μικρό, τετράκυκλο όχημα. Ο Στίβεν ήταν στο τιμόνι, και η Αγγελική καθόταν πλάι του, στη θέση του συνοδηγού. Ο ουρανός ήταν σκοτεινός από πάνω τους, αλλά η ατέρμονη πόλη της Ρελκάμνια φωτιζόταν από αμέτρητα ενεργειακά φώτα. Η Ουλή φαινόταν να αιμορραγεί ασταμάτητα, ως συνήθως.

Καθώς ταξίδευαν, ο Στίβεν περίμενε ότι ίσως η Αγγελική να του έλεγε και τίποτ'άλλο για τούτη την παράξενη ιστορία, για το όνειρό της. Εκείνη, όμως, ήταν σιωπηλή, κι έμοιαζε να σκέφτεται.

«Πώς αισθάνεσαι;» τη ρώτησε, όταν βρίσκονταν πλέον κοντά στο Παντοτινό Ανάκτορο.

«Μπερδεμένη λιγάκι,» παραδέχτηκε εκείνη με σιγανή φωνή. «Ξέρω, όμως, αυτό που ξέρω, Στίβεν.»

«Δεν το αμφισβητώ. Τουλάχιστον, νομίζεις ότι το ξέρεις... Πάντως, Αγγελική, αν όντως τα καταφέρεις να ξεκλειδώσεις τη συσκευή, αυτό θα ευχαριστήσει πολύ την Παντοκράτειρα· είμαι βέβαιος. Αλλά...» Τη λοξοκοίταξε, δυσανασχετώντας.

«Το αμφισβητείς,» είπε η Αγγελική, υπομειδιώντας, «παρότι λες πως δεν το αμφισβητείς.»

«Μου φαίνεται περίεργο... Τέλος πάντων, θα δούμε.»

Έφτασαν στο Παντοτινό Ανάκτορο και πήραν πρόσβαση εύκολα, αφού ο Στίβεν ήταν ταγματάρχης του Παντοκρατορικού Στρατού. Οι φύλακες δε ζήτησαν να τους ελέγξουν, όταν επιβεβαίωσαν πως, όντως, ήταν αυτός που ισχυριζόταν.

Ο Στίβεν οδήγησε το όχημά του μέσα σ'ένα γκαράζ και το πάρκारे. «Γιατί νομίζεις ότι είδες αυτό το όνειρο;» ρώτησε την Αγγελική.

Εκείνη ανασήκωσε, κομψά, τους ώμους της. «Πού να ξέρω; Εσύ ξέρεις γιατί βλέπεις τα όνειρα που βλέπεις;»

Ο Στίβεν βγήκε απ'το όχημα, και η Αγγελική τον ακολούθησε. «Ελπίζω να μην ήρθαμε εδώ χωρίς καλό λόγο, αγαπητή δεσποσύνη,» της είπε.

«Να λείπουν τα ειρωνικά σχόλια. Δε θα το πιστεύεις αυτό που θα συμβεί.»

Και η Αγγελική είχε περισσότερο δίκιο απ'ό,τι νόμιζε, τότε, ο Στίβεν. Γιατί, πράγματι, τα όσα συνέβησαν μετά την επίσκεψή τους στη συσκευή δεν ήταν εύκολο να τα πιστέψει.

Έφυγαν από το γκαράζ και ανέβηκαν σ'έναν ανελκυστήρα. Ο Στίβεν πάτησε ένα κουμπί και έφτασαν σ'ένα από τα επίπεδα του αχανούς Παντοτινού Ανακτόρου. Βγήκαν και διέσχισαν έναν μακρύ διάδρομο, που έκανε μια ομαλή, καμπύλη στροφή. Στη δεξιά μεριά, είχε πολλά μικρά, μακρόστενα παράθυρα.

«Είναι μακριά;» ρώτησε η Αγγελική.

Δεν ξέρεις καν πού βρίσκεται η συσκευή, και ισχυρίζεσαι ότι μπορείς να την ενεργοποιήσεις! σκέφτηκε ο Στίβεν, απορημένος. «Όχι και τόσο.»

Κατέβηκαν μια μικρή σκάλα δέκα βασάλτινων σκαλοπατιών, και, στρίβοντας, πάτησαν στο πρώτο σκαλοπάτι μιας κυλιόμενης σκάλας, η οποία τους κατέβασε ακόμα πιο κάτω, για πολλά, πολλά μετρά. Γύρω τους, στους τοίχους, περνούσαν τώρα μεγάλοι σωλήνες με καλώδια πλεγμένα επάνω τους, σαν δίχτυα.

Όταν έφτασαν στο επίπεδο που φυλασσόταν το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου, ο Στίβεν πάτησε το κουμπί που σταματούσε προσωρινά τη σκάλα και βάδισαν τώρα κατά μήκος ενός διαδρόμου, στο τέλος του οποίου συνάντησαν μια μεταλλική πόρτα που τη φρουρούσαν δύο στρατιώτες.

Ο Στίβεν τούς είπε ποιος ήταν και ζήτησε πρόσβαση. Οι φρουροί –ένας άντρας με κατάμαυρο δέρμα και σκούρα-μπλε μαλλιά, και μια γυναίκα με χρυσό δέρμα και ξανθά μαλλιά– τους άφησαν να περάσουν, ανοίγοντας την πόρτα.

Ο Στίβεν αντίκρισε πάλι τη συσκευή που είχε φέρει από την παράξενη διάσταση Έτκρυ'ο. Επρόκειτο για μια μεγάλη, σφαιρική μηχανή που είχε διασωθεί μόνο κατά τα δύο τρίτα, καθώς το υπόλοιπο τρίτο βρισκόταν σε άλλη διάσταση, όπως του είχαν πει

οι μάγοι που είχαν καταφέρει να την ξεκολλήσουν, άθικτη και λειτουργική (ή, τουλάχιστον, έτσι ήλπιζαν). Καλώδια και κυκλώματα κάλυπταν τη σφαίρα, και εκεί όπου ήταν κομμένη έμοιαζε σαν να έχει καεί.

Η Αγγελική την πλησίασε και στάθηκε εμπρός της, μαζί με τον Στίβεν.

«Ορίστε,» της είπε εκείνος. «Μπορείς να βγάλεις άκρη εδώ πέρα;»

Ένα λεπτό μειδίαμα σχηματίστηκε στα χείλη της. «Ναι.»

Άντε, να δούμε... σκέφτηκε ο Στίβεν.

Τα δάχτυλα της Αγγελικής κινήθηκαν γρήγορα επάνω σε μερικά πλήκτρα της συσκευής.

Ο Στίβεν βλεφάρισε. *Μα τα Γένια του Κρόνου, φαίνεται να ξέρει ακριβώς τι κάνει! Πώς είναι δυνατόν;*

Μια μικρή, μακρόστενη οθόνη άναψε, εκπέμποντας φως. Η Αγγελική στράφηκε, κοιτάζοντάς την. Βλεφάρισε, μία φορά, και τα μάτια της γυάλισαν, σαν να ήταν καμωμένα από γυαλί. Ύστερα, κάποιου είδους αχνή ακτινοβολία φάνηκε να περνά ανάμεσα σ'αυτά και την οθόνη· ο Στίβεν δεν ήταν βέβαιος για την κατεύθυνση της ακτινοβολίας: ερχόταν από τα μάτια της Αγγελικής ή προς αυτά;

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν. Η Αγγελική πάτησε ένα πλήκτρο και η οθόνη έσβησε. Στράφηκε στον Στίβεν. «Μπορούμε να πηγαίνουμε,» του είπε.

«Τι... τι έκανες;» ρώτησε εκείνος, μπερδεμένος.

«Έμαθα κάποια πράγματα. Αλλά πρέπει, πρώτα, να τα ξεδιαλύω λίγο. Πάμε στο ξενοδοχείο, Στίβεν.»

«Περίεργα μού τα λες.»

«Σε παρακαλώ, πάμε. Θα σου εξηγήσω.»

Έφυγαν από το δωμάτιο φύλαξης της συσκευής, πήραν το όχημά τους από το γκαράζ, και άρχισαν να κατευθύνονται προς τα

Επτά Τρίγωνα, διασχίζοντας τους νυχτερινούς δρόμους της Ρελ-κάμνια.

«Είπες ότι θα μου εξηγήσεις,» θύμισε ο Στίβεν στην Αγγελική.

Εκείνη έτριψε το μέτωπό της. «Κατάλαβα κάποια πράγματα...»

«Τι πράγματα;»

«Για τους Υπερασπιστές.»

«Τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας;»

«Ναι.»

«Αυτές είναι οι πληροφορίες που περιέχει η συσκευή; Πράγματα για τους Υπερασπιστές;»

Η Αγγελική μόρφασε, σα να ήταν ζαλισμένη. «...Όχι. Όχι μόνο... Δε νομίζω. Αλλά εγώ γι' αυτή την πληροφορία πήγα.»

«Γιατί;» απόρησε ο Στίβεν. «Μα τους θεούς, Αγγελική, πώς είναι δυνατόν να είδες στον ύπνο σου πώς να-;»

«Κι όμως, το είδα.»

Ο Στίβεν αναστέναξε. «Τι έμαθες για τους Υπερασπιστές;»

Η Αγγελική έτριψε πάλι το μέτωπό της, σκύβοντας το κεφάλι. «Περίμενε. Πρέπει να... Θέλω να βάλω το μυαλό μου σε μια τάξη.»

Δεν καταλαβαίνω τίποτα, σκέφτηκε ο Στίβεν. *Τίποτα*. Και, μετά από λίγο: *Δεν έπρεπε να την είχα πάει στη συσκευή. Καλύτερα να περίμενα να έρθει το πρωί, κι αν ακόμα επέμενε, να είχα ειδοποιήσει έναν μάγο. Ίσως να έχει πάθει κάτι. Κάτι άσχημο...*

Δεν της μίλησε άλλο όσο ταξίδευαν, και ούτε η Αγγελική μίλησε σ' εκείνον. Έφτασαν στα *Επτά Τρίγωνα*, άφησαν το όχημά τους στο γκαράζ του ξενοδοχείου, και ανέβηκαν στη σουίτα της.

Η Αγγελική έβγαλε το φόρεμά της, τα παπούτσια, τις κάλτσες, και τα εσώρουχά της και φόρεσε μια ελαφριά ρόμπα, καθίζοντας στο κρεβάτι, σκεπτική. Ο Στίβεν την παρατηρούσε, σιωπηλός. Έκανε μια βόλτα μέσα στη σουίτα, περιμένοντάς τη να μιλήσει πρώτη. Όταν, όμως, δεν την άκουσε να βγάζει άχνα, ζύγωσε το κρεβάτι και ρώτησε: «Είσαι καλά;»

Εκείνη κατένευσε, έχοντας το βλέμμα χαμηλωμένο. «Ναι.»

«Τι έμαθες για τους Υπερασπιστές; Είπες ότι πήρες κάποια πληροφορία γι'αυτούς, μέσω του μηχανήματος.»

Η Αγγελική κατένευσε πάλι. Και ύψωσε το βλέμμα της, για να τον αντικρίσει. «Έχω καταλάβει τώρα,» είπε. «Έχω καταλάβει. Έβαλα τις πληροφορίες σε μια τάξη. Βγάζουν νόημα.»

«Τι νόημα;»

«Οι Υπερασπιστές, Στίβεν, έχουν μια αδυναμία. Μια τρομερή αδυναμία. Και κάποιος ήθελε να μου τη δείξει. Δεν ξέρω γιατί—»

Τότε ήταν που έχασε τον έλεγχο του σώματός του. Τότε ήταν που έγινε παρατηρητής, όπως θα ξαναγινόταν παρατηρητής και στο μέλλον, για να επιτεθεί στους φρουρούς που τον οδηγούσαν στο κρατητήριο κατόπιν εντολής της Παντοκράτειρας. Μια δύναμη –κάποιος άλλος– έσπρωξε τη νότησή του προς τα πίσω. Και ο Στίβεν τώρα έβλεπε μονάχα.

Ξένος μέσα στο σώμα του.

Γυρίζεις την πλάτη στην Αγγελική και βαδίζεις προς τη ζώνη μου, την οποία είχα βγάλει και κρέμεται από την κρεμάστρα. Τραβάς το μαχαίρι μου από εκεί. Στρέφεις πάλι στην Αγγελική.

«Τι είναι, Στίβεν; Τι κάνεις;» λέει εκείνη, κοιτάζοντάς σε με τα μάτια της γεμάτα περιέργεια.

Εσύ δεν της μιλάς' την πλησιάζεις, γρήγορα, με το μαχαίρι έτοιμο στο χέρι σου.

«Τι σκατά κάνεις;» φωνάζει η Αγγελική, ενώ πετάγεται επάνω. «Τρελάθηκες;»

Την πλησιάζεις κι άλλο. Είναι φανερό ότι σκοπεύεις να τη χτυπήσεις. Σταμάτα! Σταμάτα! ΣΤΑΜΑΤΑ!

Η Αγγελική πάει να τρέξει. Απλώνεις το ελεύθερό σου χέρι' αρπάζεις τη ρόμπα της. Η ρόμπα φεύγει από πάνω της, κι εκείνη συνεχίζει να τρέχει' πηγαίνει προς έναν επικοινωνιακό δίαυλο, αναμφίβολα για να ζητήσει βοήθεια.

Τρέξε, Αγγελική! Τρέξε! Μα τους θεούς, δεν είμαι εγώ! Δεν είμαι εγώ!

Την κυνηγάς. Τινάζεσαι με τρομερή ταχύτητα, σαν θανατηφόρο αιλουροειδές από τη Φηνάρκια–

Σταμάτα, σε παρακαλώ! Σταμάτα! Τι θέλεις; Γιατί;

–αρπάζεις την Αγγελική απ'τη μέση και την πετάς πάνω στο κρεβάτι, ανάσκελα–

ΣΤΑΜΑΤΑ!

Η Αγγελική ουρλιάζει. «Είσαι παλαβός; Έχεις τρελαθεί; Τι μαλακίες κάνεις, γαμώ την τρέλα του Σκοτοδαίμονος;» Προσπαθεί να σε κλοτσήσει· παραμερίζεις το πόδι της και, με το ένα χέρι, πιέζεις τον ώμο της πάνω στο στρώμα–

ΣΤΑΜΑΤΑ! ΠΕΣ ΜΟΥ ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ!

–το άλλο σου χέρι, αυτό που κρατά το μαχαίρι, κινείται. Χτυπάς το λαιμό της. Τον λογχίζεις.

Και μετά, την κρατάς κάτω, συνεχίζοντας να πιέζεις τον ώμο της, ενώ εκείνη φτύνει αίμα και πεθαίνει.

ΚΑΘΑΡΜΑ! ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΑΘΑΡΜΑ! ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ; ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΕΚΑΝΕΣ ΑΥΤΟ; ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΒΓΩ! ΦΥΓΕ! ΦΥΓΕ! ΦΥΓΕ!

Δεν αποκρίνεσαι από την Αγγελική. Συνεχίζεις. Επάνω στο νεκρό της σώμα, συνεχίζεις, μα όλους τους θεούς... Σκίζεις το μέτωπό της, ανάμεσα στα μάτια· κάνεις μια τομή ανάμεσα στα στήθη της· διαγράφεις μια βαθιά, οριζόντια γραμμή στην κοιλιά της· τραυματίζεις τους μηρούς της, λίγο πιο κάτω από τις ξανθές της τρίχες. Γιατί τα κάνεις όλ'αυτά; Τι σημασία έχουν;

Σηκώνεσαι τώρα από το κρεβάτι. Σκουπίζεις το μαχαίρι και το θηκαρώνεις. Κάθεσαι σε μια καρέκλα και περιμένεις.

Δε μ'αφήνεις να βγω. Σου μιλάω, αλλά δε μ'ακούς.

Περιμένεις.

Μέχρι που χτυπά το κουδούνι της εξώπορτας. Σηκώνεσαι, τότε· πηγαίνεις και ανοίγεις. Παραμερίζεις, αφήνοντας τους επισκέπτες να μπουν. Τρεις άντρες, που τον έναν, τον γαλανόδερμο, τον ξέρω:

ονομάζεται Αλέξανδρος Σάρντω, και είναι στρατιώτης της Παντοκρατορίας. Μαζί τους, βρίσκεται η Φενίλδα'σαρ! Τι κάνει αυτή εδώ;

Αναπάντεχα, μ'εγκαταλείπεις. Έχω πάλι την κυριαρχία του σώματός μου—

«Περιμένετε!» είπε ο Στίβεν. «Δεν – δεν το έκανα εγώ!»

Οι τρεις άντρες ύψωσαν τα πιστόλια τους, ενώ η Φενίλδα'σαρ έκλεινε την εξώπορτα της σουίτας.

«Μην κινείσαι, Ταγματάρχη,» είπε ο Αλέξανδρος Σάρντω.

«Σας τ'ορκίζομαι, δεν ήμουν εγώ—!»

«Το ξέρουμε,» είπε η Φενίλδα'σαρ.

«Το... το ξέρετε;»

«Ναι. Και πρέπει τώρα να ηρεμήσεις. Δεν είμαστε εχθροί σου.»

«Να ηρεμήσω; Κάτι πήρε την κυριαρχία του σώματός μου και—!»

«Ησυχία, Ταγματάρχη!» τον διέκοψε ο ένας από τους τρεις άντρες, που είχε δέρμα λευκό-ροζ και κεφάλι ξυρισμένο. «Θα κάνεις ό,τι σου λέμε. Προχώρα τώρα. Μέσα.» Τον σημάδευε με το πιστόλι του· κι οι τρεις τον σημάδευαν.

Ο Στίβεν βάδισε, πηγαίνοντας προς το υπνοδωμάτιο.

Τον ακολούθησαν.

«Τι συμβαίνει;» τους ρώτησε, όταν έφτασαν. «Φενίλδα'σαρ, τι συμβαίνει; Την ήξερες την Αγγελική. Ήταν φίλη της Παντοκράτειρας· και δική σου φίλη, μα τους θεούς!»

Η Φενίλδα απέφυγε το βλέμμα του. «Δεν... δε μπορώ να κάνω αλλιώς. Δεν το ήξερα ότι θα γίνει αυτό. Δε φταίω εγώ, Στίβεν.» Τον κοίταξε πάλι. «Πρέπει τώρα να κάνεις ό,τι σου λέω.»

«Γιατί;»

«Επειδή πρέπει. Κατ'αρχήν, βγάλε τα ρούχα σου.»

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε. «Τι πράγμα;»

«Βγάλε τα ρούχα σου.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Τελείωνε, Ταγματάρχη,» είπε ο ξυρισμένος άντρας. Οι κάννες εξακολουθούσαν να είναι στραμμένες στον Στίβεν.

Εκείνος ήταν πολύ μπερδεμένος, ετούτη τη στιγμή, για να επιχειρήσει κάποιο κόλπο εναντίον τους. Επιπλέον, ήθελε να μάθει τι είχε γίνει. Ποιος είχε ελέγξει το σώμα του;

Γδύθηκε, όπως του είχε ζητήσει η Φενίλδα'σαρ, αφήνοντας μόνο την περισκελίδα του.

«Όλα σου τα ρούχα,» είπε η μάγισσα.

«Πρόκειται για κάποιο ηλίθιο αστείο;»

«Κάντο.»

Ο Στίβεν έβγαλε και το τελευταίο του ρούχο.

«Πάμε στο λουτρό τώρα,» είπε η Φενίλδα.

«Θέλετε να με πλύνετε; Φοβάστε ότι είμαι λερωμένος;»

«Προχώρα,» πρόσταξε ο Αλέξανδρος.

Ο Στίβεν πήγε στο λουτρό. Η Φενίλδα'σαρ τού ζήτησε να ετοιμάσει το μπάνιο, όπως το ετοίμαζε πάντα. Εκείνος υπάκουσε ξανά, αλλά ρώτησε: «Θα μου πείτε τι συνέβη; Γιατί σκοτώσατε την Αγγελική;»

«Δεν τη σκοτώσαμε εμείς, ανόητε!» είπε απότομα η Φενίλδα'σαρ. «Τώρα, μπες στο μπάνιο. Κουνήσου!» Τα νεύρα της έμοιαζαν να είναι τσιτωμένα, σχεδόν όσο και τα δικά του.

Ο Στίβεν μπήκε στο λουτρό που είχε ετοιμάσει.

Η μάγισσα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει...» είπε, ζυγώνοντάς τον. «Τώρα, θέλω να κοιτάξεις τα μάτια μου.» Γονάτισε πλάι στη μεγάλη λεκάνη του λουτρού και πλησίασε τα χέρια της στο πρόσωπό του.

Ο Στίβεν τής έπιασε τους καρπούς, εμποδίζοντάς την. «Τι θα μου κάνεις;»

«Δεν έχει σημασία—»

«Φυσικά και έχει, μάγισσα!»

«Μη δυσκολεύεις τα πράγματα,» του είπε η Φενίλδα. «Μπορούν να σε σκοτώσουν, αν θέλουν, πολύ εύκολα. Προτίμησαν, όμως, να σε κρατήσουν ζωντανό-»

«Ποιοι;»

«Αυτοί που έλεγξαν το σώμα σου.»

Ο Στίβεν αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διαπερνά.

«Άφησέ με,» είπε η Φενίλδα, «και κοίταξε μέσα στα μάτια μου.» Τα χέρια της άγγιξαν τις πλευρές του κεφαλιού του, καθώς η λαβή του είχε χαλαρώσει.

Τα μάτια του συνάντησαν τα δικά της, που ήταν κατάμαυρα και αποφασισμένα. «Χαλάρωσε, Στίβεν· δε θα κρατήσει πολύ,» του υποσχέθηκε η Φενίλδα· σαρ, κι άρχισε να αρθρώνει τα λόγια για κάποιο ξόρκι. «Μην κινείσαι μόνο,» πρόσθεσε, σε κάποια στιγμή, και συνέχισε.

Ο Στίβεν την κοίταζε κατάματα, νιώθοντας ολοένα και πιο ζαλισμένος, ολοένα και πιο παραλυμένος από το θέαμα. Νόμιζε ότι τα μάτια της περιστρέφονταν, ότι είχαν μετατραπεί σε δύο μαύρες δίνες, που ρουφούσαν τη νόησή του εντός τους, οδηγώντας την σε κάποια ακατονόμαστη άβυσσο.

Έχασε την αίσθηση του χρόνου.

«Στίβεν.» Η φωνή ήρθε απόμακρη στ'αφτιά του, σαν σε όνειρο. «Δεν πήγες ποτέ, μαζί με την Αγγελική, να επισκεφτείς τη συσκευή, το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Δεν επισκέφτηκα ποτέ, μαζί με την Αγγελική, το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο,» επανέλαβε εκείνος, μουδιασμένα.

«Στίβεν. Δεν σκότωσες εσύ την Αγγελική. Δε θα μπορούσες ποτέ να τη σκοτώσεις.»

«Δεν σκότωσα την Αγγελική. Πώς θα μπορούσα ποτέ να τη σκοτώσω;»

Η χροιά της φωνής άλλαξε: «Στίβεν, σε ρωτάω: Πήγες, μαζί με την Αγγελική, στο απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Όχι. Γιατί να πάω;»

«Σκότωσες την Αγγελική, Στίβεν;»

«Είσαι τρελή, μάγισσα;»

Μουρμουρητό, σε κάποια ακατανόητη γλώσσα. Ο χρόνος περνούσε, μπερδεμένα. Ο Στίβεν ένιωθε το σώμα του μουδιασμένο· ή, μάλλον, το μυαλό του και, ως εκ τούτου, όλα του τα νεύρα.

Μετά, η φωνή είπε: «Στίβεν. Έκανες μπάνιο. Ήσουν εδώ και έκα-
νες μπάνιο, για κάμποση ώρα, ενώ η Αγγελική κοιμόταν μέσα, στο
υπνοδωμάτιο.

»Πού ήσουν, Στίβεν; Πες μου πού ήσουν;»

«Εδώ, και έκανα μπάνιο.»

«Και η Αγγελική;»

«Στο υπνοδωμάτιο. Κοιμόταν.»

Μουρμουρητό, σε κάποια ακατανόητη γλώσσα. Και η φωνή ήρ-
θε πάλι απόμακρη: «Στίβεν. Εγώ, η Φενίλδα'σαρ, δεν ήρθα ποτέ
στη σουίτα της Αγγελικής. Ούτε εγώ ούτε οι τρεις άντρες μαζί μου.

»Ήρθαμε ποτέ στη σουίτα της Αγγελικής, εγώ και οι τρεις ά-
ντρες μαζί μου;»

«Όχι.»

«Ωραία, Στίβεν. Τώρα, θα κλείσεις τα μάτια σου και θα τα ανοί-
ξεις αφότου μετρήσεις μέχρι το εκατό.»

Ο Στίβεν έκλεισε τα βλέφαρα.

—ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα, κοιτάζοντας το πρόσωπο της Αλε-
ξάνδρας'χοκ.

20 — Το Μυστήριο Μιας Σκιώδους Εξουσίας

Ο Στίβεν τινάχτηκε όρθιος. «Εσύ το έκανες!» φώναξε, κοιτάζοντας τη Φενίλδα'σαρ. «Εσύ!» Και χίμησε καταπάνω της. Εκείνη προσπάθησε να τον αποφύγει, αλλά δεν αποδείχτηκε αρκετά γρήγορη· ο Στίβεν την άρπαξε απ'τα μαλλιά και την κόλλησε, μπρούμυτα, πάνω στο κρεβάτι, βάζοντας το ένα του γόνατο στην πλάτη της. Η Φενίλδα ούρλιαξε, πανικόβλητη. Εκείνος πήρε το πιστόλι του από κάτω και πίεσε την κάννη στο πλάι του κεφαλιού της. «Ποιοι είναι, μάγισσα; Ποιοι είναι;» φώναξε. «Πες μου, αλλιώς, μα τα Γένια του Κρόνου, θα σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα!»

«Αρκετά!» είπε η Βάρμη, υψώνοντας το δικό της πιστόλι και σημαδεύοντάς τον. «Άφησέ την, Στίβεν, και πες μας τι θυμήθηκαν. Η Φενίλδα σκότωσε την Αγγελική;»

«Δεν τη σκότωσα εγώ!» ούρλιαξε η γαλανόδερμη μάγισσα, μοιάζοντας να βρίσκεται σε κατάσταση υστερικής. «Δεν τη σκότωσα εγώ!»

«Δεν τη σκότωσε αυτή,» είπε ο Στίβεν, εξακολουθώντας να την κρατά απ'τα μαλλιά και να έχει το πιστόλι του στον κρόταφό της. «Αλλά έσβησε τη μνήμη μου.»

«Και ποιος τη σκότωσε;» ρώτησε ο Φέλιξ.

«Εγώ.» Η φωνή του Στίβεν ήταν βαριά. «Αλλά, σας τ'ορκίζομαι, δεν ήμουν *πραγματικά* εγώ. Ήταν αυτοί που με καθοδηγούσαν – που καθοδηγούσαν το σώμα μου. Και η μάγισσα» – έσφιξε δυνατότερα τα μαλλιά της Φενίλδα, κι εκείνη ούρλιαξε, σα να την έσφαζαν– «ξέρει ποιοι είναι! Και θα μας πεις, Φενίλδα, αλλιώς είσαι νεκρή!» Εκείνη συνέχισε να ουρλιάζει, μοιάζοντας να μην καταλαβαίνει τι της έλεγε, να μην ακούει.

«Άφησέ την,» του είπε η Βάρμη, ήρεμα, έχοντας κατεβάσει το πιστόλι της. «Άφησέ την. Έτσι κι αλλιώς, δεν πρόκειται να πάει πουθενά. Πες μας, πρώτα, τι έμαθες. Τι θυμήθηκες;»

Ο Στίβεν την ατένισε διστακτικά, για λίγο. Ύστερα, όμως, άφησε τη Φενίλδα'σαρ και, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, για να χαλαρώσει τα τσιτωμένα νεύρα του, τους διηγήθηκε τα περιστατικά που η Αλεξάνδρα'χοκ είχε επαναφέρει στη μνήμη του.

Η Φενίλδα ήταν σιωπηλή, καθώς ο ταγματάρχης μιλούσε, και τρομοκρατημένη. Είχε σηκωθεί απ'το κρεβάτι και ζαρώνει σε μια γωνία του δωματίου, και σκεφτόταν: *Γιατί δεν τον έχουν ακόμα σκοτώσει; Γιατί δεν κάνουν κάτι; Γιατί δεν παρεμβαίνουν; Θέλουν να με καταδικάσουν; Τους δυσaráεστησα κάπως; Δάκρυα έτρεχαν, ακούσια, στα μάγουλά της. Έτρεμε από την κορφή ως τα νύχια. Κι αισθανόταν τον πονοκέφαλό της ν'απειλεί να επιστρέψει.*

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε, ακούγοντας την ιστορία του Στίβεν. «Η Αγγελική είπες ότι έμαθε κάτι για τους Υπερασπιστές της Παντοκράτειρας, σωστά;»

«Ναι, έτσι ισχυρίστηκε· κάποια αδυναμία τους...»

Και ο Φέλιξ είπε αυτό που κανείς δεν τολμούσε να πει: «Επομένως, ποιος μπορεί να είχε λόγο να τη σκοτώσει; Ποιος, εκτός από τους Υπερασπιστές;»

Για κάμποση ώρα, σιωπή βασίλεψε στο δωμάτιο.

Η Φενίλδα σκέφτηκε: *Το έχει καταλάβει! Ο τρισκατάρατος, το έχει καταλάβει! Τι θα κάνουμε τώρα; Τι θα κάνω εγώ; Θα μας σκοτώσουν όλους!*

«Μα,» είπε η Βάρμη μ'ένα τρέμουλο στη φωνή της, «ο Στίβεν τη σκότωσε, ενώ βρισκόταν υπό την επήρεια... υπό όποια επήρεια κι αν βρισκόταν, αν λέει αλήθεια.»

«Λέω αλήθεια,» τόνισε ο ταγματάρχης.

«Ποιος, όμως, τον έβαλε να τη σκοτώσει;» έθεσε το ερώτημα ο Φέλιξ Χάρλω. «Έτσι όπως ακούγονται τα πράγματα, μόνο οι Υπερασπιστές είχαν λόγο να το κάνουν αυτό. Αλλά,» κοίταξε τον

Στίβεν, «γιατί δεν ελέγχουν και τώρα το σώμα σου; Γιατί σε άφησαν να μας πεις ό,τι μας είπες;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο ταγματάρχης. «Αλλά αυτή,» στράφηκε στη Φενίλδα, «ξέρει.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Αλήθεια, δεν ξέρω!»

Ο Στίβεν ύψωσε το πιστόλι του. «Λες ψέματα, μάγισσα!»

«Βάρμη, σε παρακαλώ!» φώναξε η Φενίλδα, στρεφόμενη στη διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας, την οποία γνώριζε από παλιά και είχε πολλές φορές κάνει παρέα και συναναστραφεί μαζί της. «Δε σας λέω ψέματα! Δεν ξέρω γιατί δεν τον ελέγχουν τώρα!»

«Εγώ ξέρω.» Η φωνή ήταν της Αλεξάνδρας'χοκ, και άπαντες γύρισαν να την ατενίσουν. «Ή, τουλάχιστον, μπορώ να κάνω μια υπόθεση που πιθανώς να ισχύει»

«Σ'ακούμε, τότε,» της είπε ο Φέλιξ.

«Θυμάστε που, στην αρχή, είχα εντοπίσει τον Στίβεν αλλά, μετά, δεν μπορούσα πια να τον βρω;» είπε η μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών. «Υποθέτω πως αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι είχε έρθει εδώ, σε τούτη την ενδοδιάσταση. Πιο πριν, πρέπει ακόμα να βρισκόταν έξω-»

Ο Στίβεν ένευσε. «Ναι,» είπε, διακόποντάς την· «η Φενίλδα και οι τρεις στρατιώτες με οδήγησαν εδώ. Διασχίζαμε για αρκετή ώρα τα ακατοίκητα μέρη του Ανακτόρου.»

Η Βάρμη παρενέβη: «Αυτό, επομένως, σημαίνει ότι σε έφεραν σε τούτο το μέρος και έφυγαν, ενώ εμείς σε αναζητούσαμε. Λογικά, θα έπρεπε να είχαμε συναντήσει τη Φενίλδα και τους στρατιώτες, καθώς επέστρεφαν.»

«Όχι απαραίτητα,» διαφώνησε ο Φέλιξ. «Υπάρχουν τόσα περάσματα εδώ, και εμείς, τότε, δεν είχαμε χωριστεί. Ήθελες να είμαστε όλοι μαζί, θυμάσαι;»

Η Βάρμη ένευσε. «Πιστεύεις, λοιπόν, ότι απλά επέστρεψαν από άλλο δρόμο;»

Ο Φέλιξ ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι λογικό, και όχι τίποτα το σπουδαίο. Μπορεί να πέρασαν από έναν διάδρομο παράλληλο ως προς τον δικό μας και να μην τους αντιληφτήκαμε.»

«Θα μ'αφήσετε να τελειώσω το συλλογισμό μου;» ρώτησε η Αλεξάνδρα'χοκ, ενοχλημένα.

«Συνέχισε,» της είπε ο Φέλιξ.

«Δεν μπορούσα να εντοπίσω τον Στίβεν μέσα στην ενδοδιάσταση, γιατί φαίνεται να είναι απομονωμένη από την υπόλοιπη Ρελκάμνια. Αυτοί που ελέγχουν το σώμα του, υποθέτω πως το καταφέρνουν μέσω κάποιου είδους συνδέσμου ανάμεσα σ'εκείνους και τον ταγματάρχη· δε νομίζω ότι μπορούν να ελέγχουν όποιον θέλουν, όποτε θέλουν. Ο σύνδεσμός τους, όμως, διακόπτεται εδώ πέρα.»

«Βγάζει νόημα,» παραδέχτηκε ο Στίβεν. «Αλλά τι 'σύνδεσμο' να έχουν μ'εμένα; Τι μπορεί να είναι;»

«Ίσως να έχουν περάσει κάποια συσκευή κάτω απ'το δέρμα σου.»

«Δεν έχει συμβεί κάτι τέτοιο.»

«Ή δεν το θυμάσαι...» τόνισε η Αλεξάνδρα'χοκ.

Η όψη του Στίβεν σκοτείνιασε. «Ξανά;...» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα του. Και πρόσθεσε, νοερά: *Μπορεί ξανά να μου έχουν σβήσει τη μνήμη;*

«Νομίζω πως ήρθε η ώρα να μας πει τα υπόλοιπα η Φενίλδα.» Ο Φέλιξ Χάρλω στράφηκε στη γαλανόδερμη μάγισσα.

«Και καλύτερα ν'αρχίσεις απ'το ποιοι με ελέγχουν,» της είπε ο Στίβεν.

Η Φενίλδα έτρεμε. «Αυτοί που υποπτεύεστε είναι,» ψέλλισε.

«Οι Υπερασπιστές;» έκανε η Βάρμη.

«Ναι...» Η φωνή της Φενίλδα'σαρ δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας ψίθυρος.

«Και γιατί η Παντοκράτειρα δε γνωρίζει τι συμβαίνει;» απαίτησε η Βάρμη.

«Δεν ξέρω.»

Η Βάρμη την αγριοκοίταξε.

«Αλήθεια σου λέω, Βάρμη, δεν ξέρω,» τόνισε η Φενίλδα.

«Γιατί τους υπηρετείς;» ρώτησε ο Φέλιξ, ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν: *Υπάρχουν δύο ειδών εξουσίες εδώ; Δεν εξουσιάζει η Παντοκράτειρα μόνο; Διαφορετική είναι η δική της εξουσία και διαφορετική η εξουσία αυτών των Υπερασπιστών;* Η υπόθεση γινόταν ολοένα και πιο παράξενη· και τώρα, πιθανώς να βάδιζαν σε επικίνδυνη περιοχή. Ο Φέλιξ το καταλάβαινε τούτο πολύ καλά, και φοβόταν για την ανταμοιβή του –και για τη ζωή του, ίσως! Τι θα έλεγε η Παντοκράτειρα, όταν της ανέφερε ότι οι Υπερασπιστές της ήταν που είχαν, ουσιαστικά, σκοτώσει τη φίλη της;

Η Φενίλδα'σαρ έσμιξε τα χείλη. «Είναι... Δεν είναι απλό...» ψέλλισε. Πήρε το βλέμμα της απ'τον Φέλιξ· κοίταξε τη Βάρμη. «Θυμάσαι τότε που έγινε ο γάμος της Παντοκράτειρας με τον Άρχοντα Ορείχαλκο, στη Σάρντλι;»

«Φυσικά και το θυμάμαι.»

«Θυμάσαι που... που ο πύργος μέσα στον οποίο παντρεύονταν τυλίχτηκε από εκείνη τη... δίνη; Και χρειάστηκε εγώ να δημιουργήσω μια δίοδο, αφότου ο Υπερασπιστής πέρασε ένα ξόρκι μες στο μυαλό μου. Ένα ξόρκι που δε γνώριζα. Ένα παράξενο ξόρκι, που ακόμα δεν ξέρω καν το όνομά του.» Η Φενίλδα μόρφασε, καθώς η ανάμνηση ήταν δυσάρεστη, *οδυνηρή*. «Από τότε, δεν αισθάνομαι καλά, Βάρμη... κι εκείνοι έχουν το μοναδικό φάρμακο. Θέλουν μόνο να τους κάνω μερικές υπηρεσίες· αυτό είν'όλο. Μερικές υπηρεσίες, για το καλό της Παντοκρατορίας. Και τώρα, χάρη σ'εσάς, θα με σκοτώσουν! Θα νομίσουν ότι τους πρόδωσα!» φώναξε.

«Ηρέμησε, Φενίλδα,» της είπε η Βάρμη. «Θα βρούμε μια λύση.»

«Εσύ εύκολο είναι να το λες!» αντιγύρισε η μάγισσα. «Δεν τους χρειάζεσαι... όχι όπως εγώ.» Η φωνή της είχε γίνει ένας ψίθυρος.

Φοβόταν. Αν οι Υπερασπιστές σταματούσαν να της δίνουν το φάρμακο για τον πονοκέφαλό της, δε θα το άντεχε. Θα πέθαινε.

«Πώς ελέγχουν τον Στίβεν;» ρώτησε η Αλεξάνδρα'χοκ τη Φενίλ-δα'σαρ. «Τι του έχουν κάνει;»

Η Φενίλδα δίστασε ν'αποκριθεί. Αλλά μετά σκέφτηκε: *Τι έχω πια να χάσω;* Ωστόσο, φοβόταν να μιλήσει ξεκάθαρα. «Δεν... δεν ξέρω ακριβώς-»

«Λες ψέματα πάλι!» Ο Στίβεν την κάρφωσε μ'ένα οργισμένο βλέμμα.

«Σας λέω αλήθεια: δεν ξέρω τι είναι ακριβώς.»

«Πες μας, τότε, όσα ξέρεις,» την προέτρεψε.

Η Φενίλδα έμεινε σιωπηλή, και ήταν κατάχλομη. Το γαλανό της δέρμα είχε χάσει το ζωηρό χρώμα του· είχε γίνει σχεδόν άσπρο.

«Πάω στοίχημα,» είπε ο Φέλιξ, «ότι μπορούμε πάλι να μάθουμε,» κοίταξε την Αλεξάνδρα'χοκ, «με τη βοήθειά σου.»

«Υποθέτεις ότι του έχουν σβήσει τη μνήμη, ε;» είπε εκείνη.

«Εσύ τι υποθέτεις;»

Η Αλεξάνδρα ένευσε. «Το ίδιο.»

«Δε θα το είχες εντοπίσει, όμως, την πρώτη φορά;» τη ρώτησε η Βάρμη. «Αν είχαν γίνει δύο Μαγγανείες Μνημονικής Διαγραφής, δε θα το είχες εντοπίσει την πρώτη φορά;»

«Εντόπισα την πιο πρόσφατη· δεν έψαξα βαθύτερη. Και η αλήθεια είναι πως τώρα είμαι κουρασμένη· όμως, αν κι η άλλη μνημονική διαγραφή είναι σαν την προηγούμενη, δε θάναι δύσκολο να τη βρω, ούτε να τη διαλύσω. Η Φενίλδα είναι Ερευνήτρια, και οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών δεν ειδικεύονται σε τέτοιου είδους μαγγανείες και ξόρκια.»

«Πιστεύεις ότι πάλι η Φενίλδα έσβησε τη μνήμη του;» ρώτησε η Βάρμη.

«Το αποκλείεις; Η ίδια είπε ότι υπηρετεί τους Υπερασπιστές.» Η Αλεξάνδρα κοίταξε τη γαλανόδερμη μάγισσα, που εξακολουθούσε να είναι ζαρωμένη στη γωνία του δωματίου και αμίλητη.

Η Φενίλδα'σαρ ξεροκατάπιε. *Θα τα μάθουν όλα...* σκέφτηκε. *Αλλά, τουλάχιστον, δε θα τους τα έχω πει εγώ. Κι αν εκείνοι μάς παρακολουθούν τώρα, θα το δουν αυτό. Θα δουν ότι δεν έφταιγα εγώ!* Επομένως, ίσως να ήταν επιεικείς μαζί της: ίσως να μην της έκοβαν τη χορήγηση του φαρμάκου.

Μετά, όμως, σκέφτηκε τι θα της έκανε η Παντοκράτειρα, όταν μάθαινε τι είχε συμβεί. Και πάγωσε. Η Αγαρίστη, όπως πολύ καλά γνώριζε, μπορούσε να γίνει τελείως παρανοϊκή στις τιμωρίες που επινοούσε για όσους τη δυσαρεστούσαν. Τις έβλεπε σαν παιχνίδι...

Ο Στίβεν είπε στην Αλεξάνδρα'χοκ: «Κάνε ό,τι είναι να κάνεις.» Και κάθισε, πρόθυμα, στην άκρη του κρεβατιού.

Η Αλεξάνδρα τον πλησίασε. Άγγιξε τις πλευρές του κεφαλιού του και, κοιτάζοντας βαθιά μέσα στα μάτια του, έκανε το Ξόρκι Εντοπισμού Μνημονικής Αλλοιώσεως. Όταν το ολοκλήρωσε, φαινόταν κουρασμένη· μπορούσες να το καταλάβεις από τις γραμμές στο πρόσωπό της.

«Υπάρχει,» τους διαβεβαίωσε. «Υπάρχει μνημονική αλλοίωση. Κάποιος τού έχει διαγράψει τη μνήμη.»

Ο Στίβεν καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος. Κοίταξε τη Φενίλδα'σαρ πάνω απ'τον ώμο του. *Θα σε σκοτώσω, μάγισσα!* έλεγε το βλέμμα του. *Θα σε τεμαχίσω και θα σου πιω το αίμα!*

Εκείνη δε μίλησε· έστρεψε τη ματιά της αλλού.

«Θα διαλύσω τη μαγγανεία,» είπε η Αλεξάνδρα'χοκ. «Εντάξει;»

«Προχώρα,» της είπε η Βάρμη. «Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να βγάλουμε μια άκρη σε τούτη την ιστορία.»

Η Αλεξάνδρα στράφηκε ξανά στον Στίβεν. «Γνωρίζεις τι θα κάνουμε,» του είπε. «Κοίταζε τα μάτια μου, και μη με διακόψεις.»

Εκείνος υπάκουσε.

21 — Η Επίσκεψη Δύο Υπερασπιστών

Οι στροβιλιζόμενες δίνες των καθαρών γαλανών ματιών της μάγισσας τον οδήγησαν πίσω, στο παρελθόν...

Είχε μάθει για την αποστολή του από την ίδια την Παντοκράτειρα, και είχε επιστρέψει στα δωμάτιά του μέσα στο Παντοτινό Ανάκτορο, για να ετοιμαστεί. Θα ξεκινούσε ύστερα από πέντε ώρες. Μαζί με τους υπόλοιπους της ομάδας του, θα έφευγαν από τη Ρελκάμνια μέσω Αιθέρα· θα έφταναν σε μια Παντοκρατορική βάση στην Υπερυδάτια· από την Υπερυδάτια, θα έπαιρναν ένα ειδικό υποβρύχιο και θα έμπαιναν στο Σύμπλεγμα· και, διασχίζοντας τα λαβυρινθώδη, ανήλιαγα βάθη του Συμπλέγματος, θα περνούσαν στη μικρή, άγνωστη διάσταση Έκρυ'ο, όπου και θα έψαχναν για το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο: μια συσκευή αποθήκευσης πληροφοριών, σύμφωνα με τα λεγόμενα της Παντοκράτειρας.

Καθώς άνοιξε την εξώπορτα των δωματίων του και μπήκε, διαπίστωσε ότι δεν ήταν μόνος στο καθιστικό. Σε μια γωνία, στεκόταν μια ψηλή, επιβλητική φιγούρα, ντυμένη με μαύρη πανοπλία που, κάπου-κάπου, σε φαινομενικά τυχαίες στιγμές, έκανε αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανakλάσεις. Ένας από τους Υπερασπιστές!

Και, σε μια άλλη γωνία του καθιστικού, στεκόταν ακόμα ένας από τους Υπερασπιστές.

Γιατί βρίσκονταν εδώ; Τι ήθελαν από εκείνον;

Ο Στίβεν δε μίλησε, βηματίζοντας μες στο καθιστικό και κοιτάζοντάς τους, παραξενεμένος.

«Ταγματάρχη Νέλκος,» είπε η μία από τις δύο επιβλητικές φιγούρες, «μάθαμε πως έχεις αναλάβει μια αποστολή...»

Ο Στίβεν συνοφρυώθηκε. «Η Παντοκράτειρα σάς έστειλε εδώ;»
 «Ενεργούμε εν ονόματί της,» αποκρίθηκε ο Υπερασπιστής, και βάδισαν κι οι δυο τους προς τον ταγματάρχη. Το υλικό απ' το οποίο ήταν καμωμένες οι πανοπλίες τους δεν έκανε θόρυβο· ούτε τον παραμικρό θόρυβο. Κι αυτό ήταν τρομαχτικό, όφειλε να παρατηρήσει ο Στίβεν. Ίσως ένα από τα τρομαχτικότερα πράγματα επάνω τους.

Ακόμα ένα τρομαχτικό πράγμα ήταν το γεγονός ότι, ουσιαστικά, δεν είχαν απαντήσει στην ερώτησή του.

«Η Έτκρυ'ο είναι μια άκρως επικίνδυνη διάσταση,» είπε ο άλλος Υπερασπιστής· η φωνή του ακουγόταν ολόδιδα με του προηγούμενου: αν δεν στέκονταν ο ένας σε κάποια απόσταση από τον άλλο, ο Στίβεν δε θα μπορούσε να είναι βέβαιος ποιος είχε μιλήσει.

«Το γνωρίζω,» τους είπε. «Η Μεγαλειοτάτη με έχει ενημερώσει. Και έχω μαζί μου και όλες τις πληροφορίες γραπτώς.» Ύψωσε τον κλειστό φάκελο στο χέρι του.

«Θα πρέπει να ληφθούν και ορισμένα επιπρόσθετα μέτρα ασφαλείας, Ταγματάρχη.» Οι Υπερασπιστές τώρα στέκονταν πλάι-πλάι, και ήταν πραγματικά αδύνατον ο Στίβεν να καταλάβει ποιος απ' τους δύο είχε μιλήσει.

Συνοφρυώθηκε. «Τι επιπρόσθετα μέτρα;»

«Θα πρέπει να μας αφήσεις να... εγκαταστήσουμε μια ημιζωντανή οντότητα μέσα στον εγκέφαλό σου–»

«Τι πράγμα;»

«Μη σ' ανησυχεί, Ταγματάρχη. Θα είναι μόνο για λόγους ασφαλείας.»

«Τι λόγους ασφαλείας; Τι θα κάνει αυτή η οντότητα;»

«Θα μπορούμε να παρακολουθούμε κάποια πράγματα μέσω αυτής. Θα βλέπουμε ό,τι βλέπεις· θα ακούμε ό,τι ακούς· θα νιώθουμε ό,τι νιώθεις. Θα υπάρχει ένας δεσμός ανάμεσα σ' εμένα και σ' εμάς.»

Ο Στίβεν αισθάνθηκε μουδιασμένος. «Κι αν δεν δεχτώ;»

«Θα πρέπει να... αντικατασταθείς,» απάντησαν οι Υπερασπιστές· ποιος απ'τους δύο είχε μιλήσει πάλι δεν ήταν ξεκάθαρο.

Να αντικατασταθώ... «Εννοείτε ότι κάποιος άλλος θα πάρει τη θέση μου;»

«Ναι. Ωστόσο, καταλαβαίνεις ότι, για να σε έχει επιλέξει η Παντοκράτειρα, αυτό σημαίνει πως πιστεύει σ'εσένα, Ταγματάρχη. Θέλεις να παραιτηθείς;»

Τα μάτια του Στίβεν στένεψαν. Δεν είχε συνηθίσει να παραιτείται, και δεν του άρεσε όπως έθεταν το ερώτημα αυτές οι μυστηριώδεις οντότητες. Δεν είμαι δειλός! Και το είχε αποδείξει, πολλάκις. «Γιατί είναι απαραίτητο να υπάρχει δεσμός ανάμεσά μας; Γιατί θέλετε να ξέρετε τι βλέπω και τι ακούω; Και θα μπορείτε να διαβάζετε ακόμα και τις σκέψεις μου;»

«Όχι, δεν θα μπορούμε να διαβάζουμε τις σκέψεις σου. Και κρίνουμε αυτό το μέτρο ασφαλείας απαραίτητο επειδή, στην Έτκρυ'ο, ίσως να καιροφυλαχτεί κάποια οντότητα.»

«Δύο ερωτήσεις,» είπε ο Στίβεν. «Πρώτη: ο δεσμός μου μαζί σας θα είναι τόσο ισχυρός ώστε να διατηρείται τόσο μακριά; Θα μπορεί να διαπερνά τις διαστάσεις; Δεύτερη: τι είδους οντότητα;»

«Μια πολύ επικίνδυνη οντότητα, Ταγματάρχη. Μια πραγματικά πολύ επικίνδυνη οντότητα. Και, όχι, ο δεσμός μας δε θα είναι τόσο ισχυρός ώστε να διαπερνά τις διαστάσεις.»

«Τότε,» απόρησε ο Στίβεν, «ποιο θα είναι το νόημα; Αν δεν μπορείτε να με παρακολουθείτε στην Έτκρυ'ο, ποιο θα είναι το νόημα;»

«Δεν ανησυχούμε για το τι θα βρεις στην Έτκρυ'ο· ανησυχούμε για το τι ίσως να φέρεις μαζί σου στη Ρελκάμνια.»

«Δεν μου απαντήσατε, όμως, για τι είδους οντότητα πρόκειται. Πιστεύετε ότι μπορώ, κάπως, να τη φέρω μαζί μου;»

«Πρόκειται για μια πολύ επικίνδυνη οντότητα, Ταγματάρχη· σ'το είπαμε. Και είναι και πολύ ύπουλη, επίσης.»

«Αυτό δεν εξηγεί παρά ελάχιστα.»

«Δε χρειάζεται να ξέρεις περισσότερα.»

Ο Στίβεν κάθισε, σκεπτικός, σε μια καρέκλα του καθιστικού, αφήνοντας τον φάκελο της Παντοκράτειρας επάνω στο τραπέζι εμπρός του. «Ο δεσμός μας θα κάνει μόνο αυτό; Θα μπορείτε μόνο να με χρησιμοποιείται σαν... σαν κοριό;»

«Ναι.»

Και είχαν πει ψέματα, όπως διαπίστωσε αργότερα ο Στίβεν· γιατί, αν η λειτουργία της ημιζωντανής οντότητας ήταν μονάχα αυτή, τότε δε θα μπορούσαν να ελέγχουν το σώμα του, οι καταραμένοι μπάσταρδοι.

«Κι όταν επιστρέψω απ'την Έτκρυό και δείτε ότι τίποτα το παράξενο δε συμβαίνει, θα βγάλετε αυτό το πράγμα από μέσα μου;»

«Ναι.

»Δέχεσαι, λοιπόν, Ταγματάρχη; Ή παραιτείσαι από την αποστολή σου;»

Ακόμα μια πρόκληση. Ήταν, περίπου, σα να τον εκβίαζαν. Δεν του άρεσε η ιδέα να έχει κάτι το ημιζωντανό μέσα στο κεφάλι του, αλλά ο Στίβεν Νέλκος δεν ήταν και δειλός· δε θα παραιτιόταν. Είχε καταφέρει πολλά για την Παντοκρατορία, στο παρελθόν· δε θα έκανε πίσω τώρα, σε μια σχετικά απλή αποστολή ανεύρεσης.

«Δέχομαι.»

«Καλώς,» είπαν οι Υπερασπιστές. «Μείνε καθισμένος, Ταγματάρχη Νέλκος.» Τέντωσαν τα χέρια τους, το ένα κοντά στο άλλο, κι αυτά ενώθηκαν μεταξύ τους –και τα τέσσερα χέρια ενώθηκαν μεταξύ τους. Η ύλη της πανοπλίας τους φάνηκε να λιώνει και να μετασχηματίζεται. Να γίνεται ένα μακρύ πλοκάμι, μαύρο, με αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες ανταύγειες. «Μη μας φέρεις

αντίσταση. Θα είναι οδυνηρό για σένα.» Το πλοκάμι πλησίασε το μέτωπό του. Ο Στίβεν αισθάνθηκε, για μια στιγμή, τρομοκρατημένος· αισθάνθηκε την παρόρμηση να πεταχτεί απ'την καρέκλα και να τρέξει. Ιδρώτας κυλούσε, ξαφνικά, μέσα από τη στρατιωτική του στολή, μουσκεύοντας τις μασκάλες, το στέρνο, και την πλάτη του. Ωστόσο, παρέμεινε καθισμένος, ακίνητος, με τα χέρια του επάνω στο τραπέζι, σφιγμένα, σχηματίζοντας γροθιές.

Το πλοκάμι ήρθε σε επαφή με το μέτωπό του, και ο Στίβεν παρέλυσε. Τα νεύρα του έπαψαν να υπάρχουν. Το σώμα του έπαψε να υπάρχει. Δεν μπορούσε ούτε τα μάτια του να κλείσει, και έβλεπε, αντίκρυ του, τους Υπερασπιστές σαν ένα δικέφαλο τέρας, διαμορφωμένο από κάποιου είδους ακατονόμαστη μορφή ενέργειας. Ήταν όπως στους εφιάλτες. Και μπορούσε ν'ακούσει την αναπνοή του πολύ έντονα.

Το μυαλό του πόνεσε, προς στιγμή. Στ'αφτιά του ήρθε μια φωνή οδύνης, σα νιαούρισμα· και, μετά από μερικά δευτερόλεπτα, κατάλαβε ότι ήταν η δική του φωνή.

Τα μάτια του γέμισαν σκοτάδι, και ασημένιες και κόκκινες λάμψεις.

Κάτι *κινιόταν* μέσα στο μυαλό του. Μπορούσε να το νιώσει όπως ένα πολύποδο έντομο.

Το σκοτάδι διαλύθηκε. Το πλοκάμι αποτραβήχτηκε.

Ο Στίβεν έφερε, ενστικτωδώς, τις παλάμες του στο πρόσωπο και στο μέτωπό του· και ψηλάφησε το δεύτερο, γιατί νόμιζε ότι ήταν τραυματισμένος εκεί. Αλλά δεν ήταν· κανένα σημάδι δεν υπήρχε. Και ο πόνος καταλάγιαζε, σταδιακά. Σε λίγο, υπέθετε, δε θα τον αισθανόταν καθόλου.

Κοίταξε τους Υπερασπιστές, και τους είδε όπως πριν: δύο, ξεκάθαρα, ξεχωριστές φιγούρες με δύο χέρια η καθεμία.

«Τελείωσε, Ταγματάρχη. Τώρα, είμαστε μαζί σου,» είπαν.

Μια πόρτα άνοιξε. Η πόρτα που οδηγούσε στο υπνοδωμάτιο του Στίβεν, εκπλήσσουντάς τον. Ήταν κι άλλοι μες στα δωμάτιά του;

Μια γαλανόδερμη γυναίκα βγήκε. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, λεία και αστραφτερά· το σώμα της ήταν καμπυλωτό, λυγερό, και όμορφο σαν φαντασίωση. Ένα καφέ φόρεμα με βαθύ ντεκολτέ την έντυνε, και στη μέση της δενόταν μια μελανή, πέτσινη ζώνη.

Ο Στίβεν την ήξερε. Την είχε ξαναδεί. Ονομαζόταν Φενίλδα'σαρ. Ήταν μια από τις φίλες της Παντοκράτειρας, όπως και η ερωμένη του, η Αγγελική. Συνήθως, φορούσε κι ένα ζευγάρι μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά, αλλά όχι τώρα.

Και τι ήθελε εδώ;

«*Ταγματάρχη,*» είπαν οι Υπερασπιστές, «*θα χρειαστεί τώρα να σβήσουμε τη μνήμη σου.*»

Να σβήσουν τη μνήμη μου; «Αυτό δεν ήταν μέσα στη συμφωνία μας!» είπε ο Στίβεν, καθώς ορθωνόταν.

«*Είναι, όμως, απαραίτητο.*»

«Γιατί;»

«*Διότι δεν μπορείς να προδώσεις αυτό που δεν ξέρεις.*»

«Δεν είμαι προδότης!» δήλωσε ο Στίβεν, προσβεβλημένα.

«*Δε χρειάζεται να είσαι. Θέλουμε οι αντιδράσεις σου να είναι απόλυτα φυσιολογικές: σα να μη γνωρίζεις ότι έχεις μέσα σου κάτι.*

»*Φενίλδα'σαρ, κάνε τη δουλειά σου.*»

Η μάγισσα τον πλησίασε με σταθερά βήματα. «Κάθισε,» του είπε. «Είναι καλύτερα να είσαι καθισμένος.»

Εκείνος δίστασε.

«*Τι θα γίνει, Ταγματάρχη;*» αντήχησε η απόκοσμη φωνή των Υπερασπιστών.

Μα τους θεούς! δε μου αρέσει τούτο... σκέφτηκε ο Στίβεν. Αλλά κάθισε. Αφού είχε φτάσει ως εδώ, δεν μπορούσε τώρα να κάνει πίσω. Και δεν ήθελε. Θα έφερνε σε πέρας την αποστολή της Πα-

ντοκράτειρας, όπως της είχε ορκιστεί. Ήταν μια απλή αποστολή ανεύρεσης, εξάλλου...

Η Φενίλδα'σαρ στάθηκε εμπρός του, και πήρε το κεφάλι του ανάμεσα στις παλάμες της. «Να κοιτάζεις τα μάτια μου,» του είπε. Εκείνος υπάκουσε: κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια της, κι αυτά μετατράπηκαν σε περιστρεφόμενες δίνες, που κατάπιαν το μυαλό του και παρέλυσαν το σώμα του, σχεδόν όπως το είχαν παραλύσει και, πριν από λίγο, οι Υπερασπιστές. Ωστόσο, η δύναμη της Φενίλδα'σαρ δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο η δική τους· αν ήθελε, ο Στίβεν μπορούσε εύκολα να την αποτινάξει και να σταματήσει τα μάγια της. Αλλά, φυσικά, δεν έπρεπε να το κάνει αυτό.

Η γαλανόδερμη μάγισσα μουρμούριζε κάποια ακατανόητα λόγια, καθώς εκείνος ατένιζε τα μάτια της· και μετά, όταν ο Στίβεν ζαλιζόταν και το μυαλό του βρισκόταν σε αποσταθεροποιημένη κατάσταση, η Φενίλδα'σαρ είπε, με φωνή που έμοιαζε να έρχεται από μακριά και να τον τυλίγει σαν παράξενος άνεμος:

«Στίβεν. Θα ξεχάσεις όλα όσα συνέβησαν σε τούτο το δωμάτιο. Θα ξεχάσεις την επίσκεψη των Υπερασπιστών, και θα ξεχάσεις κι εμένα.»

«Θα ξεχάσω όλα όσα συνέβησαν σε τούτο το δωμάτιο,» άκουσε εκείνος τον εαυτό του να επαναλαμβάνει, μηχανικά. «Θα ξεχάσω την επίσκεψη των Υπερασπιστών, και θα ξεχάσω κι εσένα.»

«Στίβεν,» ρώτησε η φωνή, αλλαγμένη τώρα, πιο... ανθρώπινη, «τι συνέβη όταν ήρθες στα δωμάτιά σου, αφότου μίλησες με την Παντοκράτειρα για την αποστολή σου στην Έτκρυ'ο;»

«Τίποτα ακόμα. Έχω μόλις μπει.»

«Στίβεν.» Η φωνή ήρθε πάλι από μακριά, και τον τύλιξε. «Θα κλείσεις τα μάτια σου και θα μετρήσεις ως το δέκα. Μετά, θα τα ανοίξεις.»

Ο Στίβεν έκλεισε τα μάτια του...

...Τα άνοιξε, και αντίκρισε το άδειο καθιστικό των δωματίων του. Βλεφάρισε, συνειδητοποιώντας ότι ήταν καθισμένος. Πότε είχε καθίσει; Το μυαλό του του έπαιζε παιχνίδια, φαίνεται!

Σηκώθηκε απ' την καρέκλα. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο· καλύτερα ν' άρχιζε να ετοιμάζεται για την αποστολή. Γιατί –ποιος ξέρει;– ίσως και ν' αποδεικνυόταν, τελικά, πιο δύσκολη απ' ό,τι ακουγόταν...

...και μετά, οι εικόνες του παρελθόντος διαλύθηκαν, και επέστρεψε στο παρόν.

22 — Η Αποχώρηση Μιας Ομάδας

Η Αλεξάνδρα'χοκ απομακρύνθηκε μερικά βήματα από τον Στίβεν, που ήταν καθισμένος στο κρεβάτι.

«Τι θυμήθηκες;» τον ρώτησε η Βάρμη.

Εκείνος ορθώθηκε, και τους είπε.

«Σκατά...» μουρμούρισε ο Φέλιξ Χάρλω, αφού άκουσαν τη διήγηση του ταγματάρχη. «Εν ολίγοις,» είπε, δυνατότερα, «είμαστε πλέον βέβαιοι ότι οι Υπερασπιστές σκότωσαν την Αγγελική, χρησιμοποιώντας το σώμα σου. Πώς θα το δει αυτό η Παντοκράτειρα;»

Σιγή απλώθηκε, γι'ακόμα μια φορά, μέσα στο δωμάτιο. Σιγή, για περισσότερη ώρα απ'ό,τι πριν. Κανείς δεν έβγαζε άχνα.

Μα τους θεούς, συλλογίστηκε ο Φέλιξ, μοιάζουν όλοι τους πρόθυμοι να το αποκρύψουν. Είπε στη Βάρμη: «Δεν πιστεύω να σκέφτεσαι να το κρύψουμε από την Παντοκράτειρα...» *Γιατί, αν το κρύψουμε, εγώ θα έχω αποτύχει να βρω τον δολοφόνο, και δε θα πληρωθώ...*

Η Βάρμη έσμιξε τα χείλη, και αποκρίθηκε: «Η περίπτωση είναι... ιδιαίτερη.»

«Η Παντοκράτειρα μού ζήτησε να της βρω ποιος σκότωσε τη φίλη της: και τον έχω βρει!» είπε ο Φέλιξ.

«Δεν είναι, όμως, ο οποιοσδήποτε—»

«Κάποιος θα ήταν!»

«Δεν καταλαβαίνεις!» είπε, έντονα, η Βάρμη. «Η Παντοκράτειρα εμπιστεύεται τους Υπερασπιστές όσο κανέναν άλλο· βρίσκονται, συνεχώς, μαζί της.»

«Τώρα, όμως, την πρόδωσαν.»

«Δεν ξέρω...» μουρμούρισε η Βάρμη, κοιτάζοντας το δάπεδο, σκεπτικά.

«Σκότωσαν την Αγγελική, χωρίς να της το πουν!»

Η Βάρμη τον ατένισε. «Και πάλι!» είπε. «Τι νομίζεις ότι θα γίνει, αν της το αποκαλύψουμε; Θα εξορίσει τους Υπερασπιστές; Θα τους σκοτώσει; Τι νομίζεις ότι θα κάνει; Οι Υπερασπιστές και η Παντοκράτειρα εμφανίστηκαν *μαζί*, Φέλιξ. *Μαζί*. Η Παντοκρατορία άρχισε μ'αυτούς και μ'εκείνη. Ορισμένες φορές... ορισμένες φορές, έχω την εντύπωση ότι υπάρχει κάποιος άθραυστος δεσμός ανάμεσά τους.

»Κι επιπλέον, πώς νομίζεις ότι θα αντιδράσουν οι *ίδιοι* οι Υπερασπιστές, όταν μάθουν πως τους κατηγορούμε. Είναι σχεδόν αθάνατοι, Φέλιξ. Ή ίσως και να *είναι* αθάνατοι. Και, σίγουρα, είναι πανίσχυροι. Θα μπορούσαν, ίσως, να μετατρέψουν όλο το Παντοτινό Ανάκτορο σε στάχτη. Τους έχεις δει ποτέ να πολεμούν;»

Ο Φέλιξ όφειλε να παραδεχτεί πως, όχι, δεν τους είχε δει να πολεμούν· είχε ακούσει μονάχα φήμες γι'αυτούς. Προτίμησε, όμως, να μη μιλήσει για λίγο. Έμεινε σιωπηλός.

Η Αλεξάνδρα'χοκ είπε, αδράχνοντας την ευκαιρία: «Υπάρχει και το ερώτημα *γιατί* σκότωσαν την Αγγελική. Έχετε καταλάβει εσείς; Εγώ δεν έχω καταλάβει.»

«Μου είπαν,» εξήγησε ο Στίβεν, «πως εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν μήπως φέρω κάτι από την Έτκρυ'ο-» Στράφηκε στη Φενίλδα'σαρ, η οποία εξακολουθούσε να βρίσκεται ζαρωμένη σε μια απ'τις γωνίες του δωματίου. «Γιατί ήθελαν την Αγγελική νεκρή, μάγισσα;»

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Και λέω αλήθεια, δε λέω ψέματα! Εκείνη τη νύχτα, με ειδοποίησαν και μου είπαν να πάω γρήγορα στο ξενοδοχείο *Τα Επτά Τρίγωνα*, να κλείσω ένα δωμάτιο, μαζί με τον Φρίξο, τον Τέριν, και τον Αλέξανδρο, και μετά να πάω κατευθείαν στη σουίτα της Αγγελικής, ώστε να σου διαγράψω τη μνήμη. Αυτό ξέρω μόνο. Δεν ξέρω γιατί την ήθελαν νεκρή.»

«Η Αγγελική,» είπε ο Φέλιξ, ανάβοντας τσιγάρο, «είχε μάθει κάποια μυστική αδυναμία των Υπερασπιστών· επομένως, δεν είναι να μας παραξενεύει που ήθελαν να τη σκοτώσουν. Και, προφανώς, πληροφορήθηκαν για την ανακάλυψή της μέσα από τα μάτια και τ'αφτιά του Στίβεν. Το αληθινό ερωτηματικό, για εμένα, είναι το εξής: Ποιος έστειλε εκείνο το όνειρο στην Αγγελική; Γιατί η Αγγελική είπε στον Στίβεν ότι είδε στον ύπνο της πώς να λειτουργήσει τη συσκευή.»

Ο Στίβεν ένευσε. «Ακριβώς έτσι, Χάρλω. Ακριβώς έτσι.»

«Υποθέτω,» είπε ο Φέλιξ, «ότι, όποιος κι αν έστειλε αυτό το όνειρο, είναι εχθρός των Υπερασπιστών. Δε μπορεί νάναι φίλος τους, αν ήθελε να βρει κάποια τους αδυναμία. Ποιος, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι;» Κοίταξε τη Βάρμη, γιατί το θεωρούσε πιθανότερο εκείνη να ξέρει, καθότι διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας.

Η ένστολη γυναίκα, όμως, ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω, Φέλιξ. Δεν έχω ποτέ ακούσει για εχθρούς των Υπερασπιστών. Εκτός από τους επαναστάτες, φυσικά, και τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο. Αλλά δε νομίζω πως αυτοί έχουν καμία σχέση με την παρούσα υπόθεση.»

«Ναι,» είπε ο Φέλιξ, «ούτε εγώ το νομίζω.» Στράφηκε στη Φενίλδα'σαρ μ'ένα ερωτηματικό βλέμμα. «Εσύ; Μήπως εσύ έχεις ακούσει για κάποιον εχθρό τους;» Και πρόσθεσε: «Μην ξεχνάς πως, ακόμα και με το μέρος τους να είσαι, δεν κάνεις κανένα κακό αν μας το πεις.»

«Δεν είμαι με το μέρος τους,» αντιγύρισε η Φενίλδα. «Δεν ξέρω με ποιου το μέρος είμαι. Και ούτε ξέρω για εχθρούς των Υπερασπιστών. Απ'όσο γνωρίζω, δεν έχουν εχθρούς. Όχι κάποιον συγκεκριμένο, τουλάχιστον.»

Ο Στίβεν παρενέβη: «Οι Υπερασπιστές, όμως, μου είπαν ότι φοβόνταν κάποια οντότητα που ίσως να βρισκόταν στην Έτκρυ'ο. Κάποια πολύ επικίνδυνη οντότητα, και πολύ ύπουλη.»

Ο Φέλιξ σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, καθώς έπαιρνε μια απ' τις τελευταίες τζούρες του τσιγάρου του. «Πιστεύεις ότι αυτή η οντότητα ήταν που έστειλε στην Αγγελική το όνειρο;»

«Δεν είναι πιθανό;»

«Για να κάνει κάτι τέτοιο, όμως, σημαίνει πως την έφερες μαζί σου, ερχόμενος...»

Ο Στίβεν μόρφασε, σκεπτικός. Δάγκωσε το χείλος του.

«Θυμάσαι κάτι ενδιαφέρον, ίσως;»

«Δυστυχώς, Χάρλω, όχι. Τίποτα. Δε μπορώ να καταλάβω πώς, ίσως, να έφερα μια οντότητα μαζί μου.»

«Οι Υπερασπιστές σου είπαν πως πρόκειται για κάποιο ύπουλο πλάσμα...» τόνισε ο Φέλιξ.

Η Βάρμη στράφηκε στον Φρίξο. «Εσύ τι γνωρίζεις για όλ' αυτά;»

«Τι να γνωρίζω εγώ, Διοικήτρια; Εγώ εντολές υπακούω.»

«Ποιανού τις εντολές, στρατιώτη; Σίγουρα, όχι της Παντοκράτειρας!»

«Των Υπερασπιστών. Έχει καμια διαφορά, νομίζεις, Διοικήτρια;»

«Γιατί τους υπηρετείς εσύ;» παρενέβη ο Φέλιξ. «Η Φενίλδα μάς εξήγησε τους λόγους της. Ποιοι είναι οι δικοί σου λόγοι;»

«Θα μου δώσεις ένα τσιγάρο;»

Ο Φέλιξ τού έδωσε, καθώς επίσης και φωτιά, για να το ανάψει.

«Πιστεύεις ότι έχουν σημασία οι λόγοι μου;» ρώτησε ο Φρίξος.

«Ίσως και να έχουν.»

«Είμαι έξυπνος,» είπε ο Φρίξος. «Καταλαβαίνω πού βρίσκεται η πραγματική δύναμη. Δεν είναι άσχημα νάχεις κάνει μερικές χάρες σ' ανθρώπους που μπορούν να σ' εξυπηρετήσουν.»

«Ανθρώπους; Οι Υπερασπιστές αμφιβάλλω ότι είναι άνθρωποι.»

«Ίσως, τότε, νάναι θεοί; καλύτερα ακόμα! Όταν ο Αλέξανδρος μού πρότεινε να μπω στο κόλπο, δεν είπα όχι. Γιατί νάλεγα; Χαζός είμαι; Δεν κάναμε και καμια προδοσία, εξάλλου. Και όλοι το

ξέρουν πως οι Υπερασπιστές πάντα υπηρετούν την Παντοκράτειρα.»

«Αυτοί είναι οι λόγοι σου, λοιπόν;»

«Ναι,» είπε ο Φρίξος. Γέλασε, κοφτά. «Τι περίμενες, Χάρλω; Κανένα περίεργο παιχνίδι με εκβιασμούς;»

Για να είμαι ειλικρινής, μου πέρασε απ'το μυαλό, σκέφτηκε ο Φέλιξ. «Η φύση του επαγγέλματός μου,» είπε, υπομειδιώντας. Τελειώνοντας το τσιγάρο του, το έριξε στο πάτωμα και το πάτησε, σβήνοντάς το.

«Τελικά, όμως, έμπλεξες,» είπε η Βάρμη στον Φρίξο, αυστηρά.

«Δεν το έκανα επίτηδες, Διοικήτρια.»

Η Βάρμη αναποδογύρισε τα μάτια.

«Τι προτείνεις να γίνει τώρα;» τη ρώτησε ο Φέλιξ.

Εκείνη αναστέναξε. «Αυτή τη στιγμή, δε νομίζω ότι κανένας από εμάς είναι σε κατάσταση να πάρει μια σωστή απόφαση για το θέμα. Πρέπει να το σκεφτούμε κι άλλο, δε συμφωνείς;»

«Μάλλον, έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, ειλικρινά.

«Επομένως,» τόνισε η Βάρμη, «καλύτερα να μην πούμε, ακόμα, τίποτα στην Παντοκράτειρα. Τίποτα.»

Ο Φέλιξ ένευσε. «Εντάξει.»

«Οι υπόλοιποι, το ακούσατε αυτό;» Η Βάρμη κοίταξε τον Λοχαγό Χρυσογένη και τους έξι στρατιώτες. «Η υπόθεση θεωρείται *απόρρητη*. Δε θα πείτε τίποτα, σε κανέναν. Μόνο εσείς θα το ξέρετε. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, Διοικήτρια,» αποκρίθηκε ο Λοχαγός Χρυσογένης.

«Στίβεν,» είπε η Βάρμη, «εσύ καλύτερα να μείνεις εδώ όπου βρίσκεσαι, αφού σε τούτο το μέρος ο σύνδεσμός σου με τους Υπερασπιστές χάνει τη δύναμή του.»

«Αυτό είναι, μάλλον, συνετό, για την ώρα,» είπε ο ταγματάρχης, ανοίγοντας το μπουκάλι που του είχε φέρει η Φενίλδα'σαρ και πίνοντας μια γουλιά νερό.

Η Βάρμη κοίταξε τώρα τον Φρίξο και τη Φενίλδα, στρέφοντας μια το βλέμμα της από δω και μια από κει. «Εσείς θα μείνετε μαζί με τον Στίβεν.»

«Δεν είναι δυνατόν να το κάνουμε αυτό!» διαφώνησε η μάγισσα.

«Θα κάνετε ό,τι σας λέω!» είπε η Βάρμη.

«Εκτός των άλλων,» τόνισε η Φενίλδα, «χωρίς εμένα, δε θα μπορείτε να ξανάρθετε εδώ. Θυμάσαι πώς είναι η είσοδος;»

«Αν σ'αφήσουμε να φύγεις,» της είπε ο Φέλιξ, «θα μας προδώσεις στους Υπερασπιστές...»

Η Φενίλδα ξεροκατάπιε. «Δε θα το κάνω.»

«Ναι, 'ντάξει...»

«Σου λέω, Φέλιξ, δε θα το κάνω,» επέμεινε εκείνη. «Και υπάρχει λόγος γι'αυτό.»

Ο Φέλιξ ύψωσε ένα του φρύδι. «Τι λόγος;»

«Αν τους πω όσα έγιναν εδώ, τότε ίσως να μου διακόψουν τη χορήγηση του φαρμάκου. Ίσως να θεωρήσουν ότι τους απογοήτευσα, ότι τα θαλάσσωσα. Κι επιπλέον, ό,τι κι αν συμβεί, εγώ θα βγω ζημιωμένη από την υπόθεση, όχι εκείνοι. Κατά πάσα πιθανότητα, η Παντοκράτειρα δε θα τους κάνει τίποτα, ακόμα κι αν τα μάθει όλα τούτα. Εμένα, όμως....» Η φωνή της έσβησε.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη αλληλοκοιτάχτηκαν. Το βλέμμα της διοικήτριας έλεγε: *Μάλλον, έχει δίκιο.*

«Τι θα τους πεις, όταν επικοινωνήσεις μαζί τους;» ρώτησε ο Φέλιξ τη Φενίλδα.

«Ότι έδωσα τα τρόφιμα στον Στίβεν και ότι δε σας συνάντησα. Τίποτ'άλλο.»

«Οι φίλοι σου απέξω είναι νεκροί. Τους σκότωσε εκείνο το γιγάντιο ζουζούνι,» της θύμισε ο Φέλιξ.

«Αυτό δε θ'αλλάξει,» είπε η Φενίλδα. «Πράγματι, μας επιτέθηκε, καθώς προσπαθούσα ν'ανοίξω την είσοδο.»

«Μάλιστα...» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Θα τους τα πεις έτσι, λοιπόν;»

«Ναι.»

Ο Φέλιξ στράφηκε στον Φρίξο. «Φρόντισε να πεις κι εσύ την ίδια ιστορία.»

«Ο Φρίξος δε χρειάζεται να φύγει από δω,» τόνισε η Βάρμη. «Δε μας είναι απαραίτητος για να ξαναμπούμε.»

Τα μάτια του στρατιώτη γούρλωσαν. «Μα, Διοικήτρια-!»

Η Βάρμη ρώτησε τη Φενίλδα: «Θα τον αναζητήσουν αμέσως οι Υπερασπιστές;»

«Υποθέτω πως όχι.»

«Θα μείνεις εδώ, τότε,» είπε η Βάρμη στον Φρίξο. «Καλύτερα ο Στίβεν να μην είναι μόνος. Κι επίσης,» πρόσθεσε, στρεφόμενη στον Λοχαγό Χρυσογένη, «ίσως θα ήταν λογικό να μείνει και κανένας άλλος στρατιώτης εδώ.»

«Βρισκόμαστε στις διαταγές σου, Διοικήτρια,» είπε ο μαυρό-δερμος, καστανομάλλης άντρας.

«Δύο από τους στρατιώτες σου θα μείνουν. Εσύ αποφάσισε ποιοι, Λοχαγέ.»

«Μάλιστα, Διοικήτρια.»

«Εμείς,» ρώτησε ο Φέλιξ, «τι θα πούμε στην Παντοκράτειρα; Τι βρήκαμε όσο περιμέναμε στα ακατοίκητα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου;»

«Τίποτα,» απάντησε η Βάρμη. «Κανείς δεν παρουσιάστηκε.»

«Θα συνεχίσουμε, όμως, να ψάχνουμε.»

Η Βάρμη φάνηκε διστακτική να συμφωνήσει μαζί του.

«Δε θα δηλώσω αποτυχία στην Παντοκράτειρα,» τόνισε ο Φέλιξ. «Έχω αναλάβει να ανακαλύψω ποιος δολοφόνησε τη φίλη της. Και το έχω ανακαλύψει-»

«Δε θα της το πεις, όμως!»

«Δε θα της το πω,» τη διαβεβαίωσε ο Φέλιξ. «μείνε ήσυχη. Χρειάζεται να ερευνήσουμε κι άλλο, ώστε να μάθουμε όλες τις

λεπτομέρειες της υπόθεσης. Ωστόσο,» πρόσθεσε, «κάποια στιγμή, θα πρέπει να της το πούμε, Βάρμη. Εσύ τι νομίζεις; Μπορούμε να το κρατήσουμε για πάντα κρυφό;»

«Δεν ξέρω. Σου είπα: χρειάζεται να το σκεφτούμε. Να το σκεφτούμε καλά.»

Ο Φέλιξ κατένευσε. *Θα το σκεφτούμε, και θα το πράξουμε. Έχω ανάγκη την αμοιβή της Παντοκράτειρας. Κι ας κάνει εκείνη, μετά, ό,τι θέλει με τους Υπερασπιστές της! Είναι δική της υπόθεση, όχι δική μου.* Επαγγελματίας ήταν, και είχε ολοκληρώσει τη δουλειά που είχε αναλάβει!

«Ας πηγαίνουμε,» είπε η Βάρμη. Και προς τον Στίβεν: «Θα επιστρέψουμε, σύντομα.»

Εκείνος ένευσε, καθίζοντας στην άκρη του κρεβατιού του. «Σ'ευχαριστώ, Βάρμη,» είπε. «Κι εσένα, Αλεξάνδρα.»

Κατέβηκαν τις στριφτές σκάλες, αφήνοντας πίσω τους τον Φρίξο και δύο στρατιώτες του Λοχαγού Χρυσογένη.

Φτάνοντας στο ισόγειο, ο Φέλιξ έπιασε τη χειρολαβή της στρογγυλής, σιδερένιας πόρτας και την τράβηξε, για να αποκαλύψει από πίσω το παράξενο άνοιγμα, που έμοιαζε να έχει κωνοειδές σχήμα χωρίς βάθος.

«Χρειάζεται να κάνεις κάτι;» ρώτησε τη Φενίλδα'σαρ.

«Όχι. Μπορούμε να βγούμε κανονικά.»

«Βγες, τότε, εσύ πρώτη.»

Η Φενίλδα ανασήκωσε τους ώμους, και πέρασε το κατώφλι της στρογγυλής πόρτας. Ο Φέλιξ την είδε να βυθίζεται, γρήγορα, μέσα στο κωνοειδές άνοιγμα, σα να την είχε ρουφήξει. Μετά, την έχασε απ'τα μάτια του.

Δεν πιστεύω να της συνέβη τίποτα άσχημο, σκέφτηκε.

Μάλλον, ένας τρόπος υπάρχει για να το ανακαλύψουμε... Ο Φέλιξ πέρασε τη στρογγυλή πόρτα.

Και δεν αισθάνθηκε τίποτα να τον ρουφά' απλά, είδε το μικρό πέρασ του κωνοειδούς ανοίγματος να έρχεται, ξαφνικά, εμπρός

του. Βγήκε στο μεγάλο δωμάτιο, όπου βρίσκονταν το σκοτωμένο γιγάντιο έντομο και τα πτώματα του Τέριν και του Αλέξανδρου. Η Φενίλδα'σαρ στεκόταν μερικά βήματα παραδίπλα με τα χέρια της διπλωμένα στο στήθος.

Ο Φέλιξ στράφηκε πίσω του, και είδε μονάχα έναν τοίχο, χωρίς κανένα απολύτως άνοιγμα. *Πώς βγήκα από κει μέσα;*

Μετά, όμως, είδε τη Βάρμη να έρχεται, και κατάλαβε, παρότι δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του. Η διοικήτρια φάνηκε να βγαίνει με το πλάι, σα να υπήρχε επάνω στον τοίχο κάποιου είδους λοξό άνοιγμα. Ένα άνοιγμα που βρισκόταν σε μια αφύσι-κη γωνία.

«Το είδα να σας ρουφάει,» είπε η Βάρμη στον Φέλιξ και τη Φενίλδα, «αλλά δεν το αισθάνθηκα να ρουφάει εμένα.»

«Ούτε κι εγώ το αισθάνθηκα να με ρουφάει,» την πληροφόρησε ο Φέλιξ.

«Δε μας ρούφηξε,» εξήγησε η Φενίλδα. «Αυτή δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση, επειδή» –είδαν την Αλεξάνδρα'χοκ να βγαίνει– «τα μάτια μας δεν είναι φτιαγμένα ώστε να μπορούν να μεταφέ-ρουν στον εγκέφαλό μας τι πραγματικά συμβαίνει. Το σύμπαν δεν είναι ακριβώς αυτό που βλέπουμε, Βάρμη· βλέπουμε μόνο μια προβολή της πραγματικής του φύσης.»

Ένας στρατιώτης βγήκε από τον τοίχο, και μετά άλλος ένας.

Ο πομπός της Βάρμης χτύπησε. Εκείνη τον άνοιξε, φέρνοντάς τον στ'αφτί της.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.»

(...)

«Δεν ξέρω· μάλλον, βρισκόμασταν σε κάποιο σημείο που το σή-μα παρεμποδιζόταν.»

(...)

«Δυστυχώς, δεν παρουσιάστηκε κανένας. Με συγχωρείτε· κά-ναμε ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατό, εγώ και ο Φέλιξ Χάρλω. Θα μπορούσαμε τώρα να επιστρέψουμε;»

(...)

«Ευχαριστώ, Μεγαλειοτάτη.» Έκλεισε τον πομπό και τον πέρασε στη ζώνη της.

«Η Παντοκράτειρα;» είπε ο Φέλιξ, καθώς είχε βγει ο τρίτος στρατιώτης και τώρα έβγαινε ο τέταρτος.

«Ναι,» απάντησε η Βάρμη. «Προσπαθούσε, εδώ και ώρα, να επικοινωνήσει μαζί μας και δεν μπορούσε.»

«Είδατε που σας λέω;» είπε η Αλεξάνδρα'χοκ. «Το μέρος είναι απομονωμένο από την υπόλοιπη διάσταση της Ρελκάμνια.»

Ο Λοχαγός Χρυσογένης βγήκε από τον τοίχο. «Βλέπω, είμαστε όλοι εδώ, σώοι και αβλαβείς,» είπε.

Ο Φέλιξ κοίταξε το ρολόι του. «Και η ώρα φαίνεται να έχει κάνει... παράξενα άλματα.»

«Στην ενδοδιάσταση του Στίβεν, ο χρόνος κυλά λίγο διαφορετικά,» εξήγησε η Φενίλδα'σαρ.

«Εντάξει,» είπε η Βάρμη. «Μπορούμε να επιστρέψουμε τώρα. Φενίλδα, εσύ ξέρεις τα περάσματα εδώ πέρα αρκετά καλά, έτσι δεν είναι;»

«Σχετικά καλά, θες να πεις. Γνωρίζω κάποιες συγκεκριμένες διδρομές, όχι τα πάντα.»

«Να επιστρέψουμε στα κατοικημένα μέρη μάς χρειάζεται μόνο,» είπε η Βάρμη.

«Με τους νεκρούς τι θα κάνουμε, Διοικήτρια;» ρώτησε ο Χρυσογένης, κοιτάζοντας τα πτώματα του Αλέξανδρου και του Τέριν.

«Ας τους αφήσουμε, προς το παρόν,» πετάχτηκε η Φενίλδα'σαρ.

Η Βάρμη την ατένισε ερωτηματικά.

«Τουλάχιστον, μέχρι να πω σ'εκείνους τι συνέβη.»

Η Βάρμη κατένευσε.

«Το έντομο, όμως, θα ήταν καλύτερα να το ξεφορτωθούμε,» είπε ο Φέλιξ.

«Γιατί;» ρώτησε η Βάρμη.

«Γιατί, αν έρθει εδώ κάποιος με στοιχειώδη λογική και ερευνή-
σει, θα καταλάβει ότι δεν το σκότωσαν η Φενίλδα και οι φίλοι
της. Θα δει ότι, αναμφίβολα, κάποιιοι τούς βοήθησαν.»

«Σωστά,» συμφώνησε η Βάρμη.

«Πώς θα το ξεφορτωθούμε, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Λοχα-
γός Χρυσογένης.

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε για μια στιγμή· μετά, είπε: «Στο υγρό.
Θα το πετάξουμε στο υγρό, πριν από τούτο το δωμάτιο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Καλή ιδέα.»

«Σχοινί έχετε μαζί σας;» ρώτησε η Βάρμη τους στρατιώτες.

Όπως αποδείχτηκε, είχαν. Έτσι, έδεσαν το γιγάντιο έντομο και
το έσυραν έξω απ' το μεγάλο δωμάτιο, για να το πετάξουν, τελι-
κά, μέσα στο πρασινοκίτρινο υγρό του προηγούμενου δωματίου,
το οποίο ήταν ακόμα πιο μεγάλο. Έμοιαζε πελώριο.

Το έντομο βυθίστηκε τελείως.

«Υπάρχει βάθος, βλέπω...» είπε ο Φέλιξ. «Αναρωτιέμαι πόσο.»

«Η φύση του επαγγέλματος, πάλι;» τον ρώτησε η Βάρμη.

Ο Φέλιξ μειδίασε.

«Πάμε να φύγουμε από δω,» είπε η Αλεξάνδρα'χοκ. «Αρκετά δεν
έχουμε μείνει σε τούτο το ελεεινό μέρος;»

23 — Η Απαίτηση Μιας Φωνής

Λίγο προτού επιστρέψουν στις κατοικημένες περιοχές του Παντοτινού Ανακτόρου, χωρίστηκαν, γιατί η Φενίλδα'σαρ είπε ότι θα ήταν καλύτερα κανείς –ούτε άνθρωπος ούτε τηλεοπτικός πομπός– να μην τη δει μαζί τους. Επίσης, είχε φορέσει την κουκούλα της κάπας της, για να κρύβει το πρόσωπό της, όπως είχε κάνει όταν ήρθε εδώ μαζί με τον Φρίξο, τον Τέριν, και τον Αλέξανδρο.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη συμφώνησαν με τη Φενίλδα, έτσι τώρα έβγαιναν στα κατοικημένα μέρη του Ανακτόρου χωρίς αυτήν. Και εδώ ο Λοχαγός Χρυσογένης και οι στρατιώτες του τους εγκατέλειψαν. Προτού φύγουν, η Βάρμη τούς είπε να μην ξεχάσουν τι είχαν συμφωνήσει, κι εκείνοι τής αποκρίθηκαν να μην ανησυχεί.

Η Αλεξάνδρα'χοκ τούς άφησε λίγο παρακάτω, καληνυχτίζοντάς τους.

«Θα σε ειδοποιήσω, όταν σε ξαναχρειαστώ,» της είπε η Βάρμη, κι εκείνη ένευσε, προτού εξαφανιστεί πίσω από τη στροφή ενός διαδρόμου.

«Ξέρεις πώς να επιστρέψεις στα διαμερίσματα της Παντοκρατειρας;» ρώτησε η Βάρμη τον Φέλιξ.

«Περίπου.»

«Θα σε πάω μέχρι εκεί, τότε. Στάσου μόνο να επικοινωνήσω με τον άντρα μου, που, σίγουρα, θ'αναρωτιέται γιατί έχω αργήσει τόσο.» Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό απ'τη ζώνη της και πάτησε μερικά πλήκτρα.

Ο Φέλιξ προσπάθησε να μην κρυφακούσει τη συνδιάλεξη, αλλά ήταν αδύνατον· η Βάρμη βρισκόταν κοντά, και τα περισσότερα που έλεγε δε μπορούσαν παρά να έρθουν στ'αφτιά του. Καθώς περίμενε, άναψε ένα τσιγάρο.

Η Βάρμη δεν άργησε να τελειώσει, και οδήγησε τον Φέλιξ σ'έναν ανελκυστήρα.

«Στρατιωτικός είναι;» τη ρώτησε εκείνος, καθώς ανέβαιναν.

«Τι πράγμα;»

«Ο σύζυγός σου.»

«Όχι. Επιστήμονας.»

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε· η πόρτα του άνοιξε, και βγήκαν, βαδίζοντας σ'έναν διάδρομο. Από ένα μεγάλο τζαμωτό παράθυρο φαινόταν το αργυρόχρωμο φεγγάρι της Ρελκάμνια και η Ουλή, καθώς επίσης και πολλοί από τους πύργους και τις γέφυρες του Παντοτινού Ανακτόρου.

«Τι επιστήμονας;»

«Ασχολείται με τον σχεδιασμό αεροσκαφών,» εξήγησε η Βάρμη.

Ο Φέλιξ πέταξε το τσιγάρο του σ'ένα μεταλλικό δοχείο, στη γωνία του διαδρόμου.

Η Βάρμη τον οδήγησε ως την είσοδο των διαμερισμάτων της Παντοκράτειρας και του είπε, το πρωί, να έρθει να της μιλήσει. Θα ήταν στο Κέντρο Ελέγχου του Παντοτινού Ανακτόρου. «Θυμάσαι πώς να έρθεις;»

«Θυμάμαι.»

«Ωραία. Καληνύχτα. Κι όπως είπαμε, έτσι;» Το βλέμμα της ήταν έντονο.

«Έτσι.»

Ο Φέλιξ πέρασε την είσοδο των διαμερισμάτων της Παντοκράτειρας και μπήκε. Στον προθάλαμο, είδε έναν από τους Υπερασπιστές να τον περιμένει. Στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα. Μονάχα η παράξενη ύλη της πανοπλίας του φαινόταν να κινείται, διαλύοντας το μελανό χρώμα της με σποραδικές αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανakλάσεις.

Ο Φέλιξ φοβήθηκε, προς στιγμή, ότι οι Υπερασπιστές είχαν – κάπως– καταλάβει πως τους είχαν ανακαλύψει. Μετά, όμως, ά-

κουσε την οντότητα να του λέει: «Κύριε Χάρλω, η Παντοκράτειρα σάς περιμένει. Ελάτε μαζί μου.»

Ο Φέλιξ ακολούθησε την αρματωμένη μορφή μέσα στους διαδρόμους των διαμερισμάτων. Και έφτασε σ'ένα καθιστικό που είχε ξανάρθει.

«Φέλιξ!» είπε η Παντοκράτειρα, πηδώντας από τον καναπέ όπου ήταν καθισμένη. Το δέρμα της ήταν κόκκινο, και τα μαλλιά της κόκκινα επίσης. Ο Φέλιξ δε νόμιζε ότι είχε ξαναδεί άτομο με, συγχρόνως, κόκκινο δέρμα και κόκκινα μαλλιά, και το μάτι του βρήκε τον συνδυασμό ασυνήθιστο. Η Παντοκράτειρα φορούσε ένα κοντό, μαύρο φόρεμα, που τελείωνε στα γόνατα και ήταν έξωμο. Στα χέρια της είχε βραχιόλια και περιβραχιόνια, και στα πόδια της δενόταν ένα ζευγάρι σανδάλια. «Πού ήσασταν τόση ώρα;»

«Εκεί που είπε η Βάρμη, Αρχόντισσά μου. Περιμέναμε να δούμε μήπως παρουσιαστούν πάλι οι ύποπτοι. Κανένας, όμως, δε φάνηκε.»

Η Παντοκράτειρα μόρφασε. «Τι απογοητευτικό! Δε θα μπορέσετε να βρείτε τον Στίβεν τώρα;»

«Δεν το είπα αυτό, Μεγαλειοτάτη. Φυσικά και θα τον βρούμε· και θα μάθω, επίσης, ποιος δολοφόνησε την Αγγελική. Όταν έχω αναλάβει μια δουλειά, ποτέ δεν τα παρατάω, μέχρι να τη φέρω σε πέρας.»

Η Παντοκράτειρα χαμογέλασε. «Ωραία! Αλλά ελπίζω αυτό να μην είναι μόνο... εε... κομπασμός,» πρόσθεσε, σοβαρεύοντας.

«Θα κάνω το παν για να αποκαλύψω τον φονιά,» τόνισε ο Φέλιξ· «το υπόσχομαι. Και εύχομαι να βρεις τις υπηρεσίες μου αρκετά ικανοποιητικές ώστε να με αμείψεις ανάλογα, Αρχόντισσά μου.»

Η Παντοκράτειρα στάθηκε εμπρός του. «Αναρωτιέσαι πόσο θα μπορούσε να σε πληρώσει η Παντοκράτειρα, ε; Αναρωτιέσαι πό-

σο *τεράστια* θα μπορούσε να είναι μια αμοιβή από την Παντοκράτειρα.»

«Τα χρήματα, αυτή την περίοδο, μου είναι απαραίτητα, φοβάμαι.»

Η Παντοκράτειρα ζάρωσε τη μύτη της. «Κι ένα μπάνιο, επίσης. Πού τριγυρίζατε, εσύ κι η Βάρμη;» Απομακρύνθηκε, στρέφοντάς του την πλάτη.

«Δε θες να μάθεις...» είπε ο Φέλιξ. Και ρώτησε: «Μπορώ να χρησιμοποιήσω το λουτρό εδώ;»

«Φυσικά και μπορείς! Τι ερώτηση είν'αυτή;» Η Παντοκράτειρα στράφηκε να τον κοιτάξει, μ'ένα τίναγμα πορφυρών μαλλιών.

«Θα το χρησιμοποιήσω, τότε.»

«Από κει είναι.» Του έδειξε μια ανοιχτή πόρτα, υψώνοντας το χέρι της.

Ο Φέλιξ βάδισε προς τα εκεί.

«Και μετά, αριστερά,» φώναξε πίσω του η Παντοκράτειρα.

Ο Φέλιξ άνοιξε την αριστερή πόρτα, και είδε μέσα ότι, πράγματι, ήταν ένα λουτρό. Μπήκε και έκλεισε. Γδύθηκε και ρύθμισε το νερό στη θερμοκρασία που ήθελε. Ύστερα, στάθηκε κάτω απ'τον λουτήρα και τον άφησε να τον πλύνει από την κορφή ως τα νύχια.

Καθώς λουζόταν, σκεφτόταν την υπόθεση στην οποία είχε μπλέξει. Είχε, ουσιαστικά, κάνει τη δουλειά του, είχε ανακαλύψει ποιος δολοφόνησε την Αγγελική, και μπορούσε να το αναφέρει στην Παντοκράτειρα οποιαδήποτε στιγμή ήθελε. Όπως φαινόταν, όμως, υπήρχαν άτομα που το θεωρούσαν συνετό να *μην* το κάνει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Λόγω της φύσης του δολοφόνου.

Αλλά η φύση του δολοφόνου δεν πρόκειται ν'αλλάξει, και τι θα κάνουμε; Θα το αποκρύψουμε για πάντα; Ο Φέλιξ δεν μπορούσε να το αποκρύψει· χρειαζόταν την αμοιβή της Παντοκράτειρας, για να πληρώσει τους ανθρώπους στους οποίους χρωστούσε.

Δεν τον ενδιέφερε ποιοι ήταν οι Υπερασπιστές, ή ποιος ήταν ο δεσμός τους με την Παντοκράτειρα.

Ωστόσο, θα περίμενε λίγο ακόμα. Μέχρι ν'ανακαλύψει ποιος είχε στείλει εκείνο το παράξενο όνειρο στην Αγγελική.

Οι Υπερασπιστές πρέπει να ξέρουν, σκέφτηκε, καθώς έβγαινε απ'τον λουτήρα και σκουπιζόταν. Δε μπορεί να μην έχουν ιδέα. Πώς, όμως, να πάρεις πληροφορίες απ'αυτούς; Είναι αδύνατον.

Και ποιος άλλος μπορεί να ήξερε;

Ο Φέλιξ στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, για να χτενίσει τα κοντά, καστανά μαλλιά του.

Κάποιο παράσιτο, είπε εκείνος ο Βιοσκόπος, θυμήθηκε, ξαφνικά. Κάποιο παράσιτο... Θα μπορούσε αυτό το παράσιτο να ήταν που της έστειλε το όνειρο; Υπάρχουν παράσιτα που προκαλούν όνειρα; Και-

Ω θεοί!...

Μα τα Γένια του Κρόνου! αυτό πρέπει να είναι: Το παράσιτο πρέπει να ήρθε από την Έτκρυ'ο. Πρέπει, κάπως, να το έφερε ο Στίβεν μαζί του, χωρίς να το καταλάβει! Οι Υπερασπιστές τον είχαν προειδοποιήσει ότι η οντότητα που φοβόνταν ήταν άκρως επικίνδυνη... και ύπουλη. Κι αν έχει τη μορφή παράσιτου, τότε όλα βγάζουν νόημα...

Ή σχεδόν όλα. Επειδή ακόμα δεν ξέρουμε πώς αυτό το παράσιτο μπήκε μέσα στην Αγγελική. Γιατί να μπει σ'εκείνη κι όχι σε οποιονδήποτε άλλο; Τόσοι άνθρωποι ήταν μαζί με τον Στίβεν στην αποστολή του. Ή, μάλλον, γιατί να μη μπει ακόμα και μέσα στον ίδιο τον Στίβεν;

Παράξενο. Ήταν παράξενο, όφειλε να παραδεχτεί ο Φέλιξ Χάρλω. Έβγαζε, όμως, κάποιο στοιχειώδες νόημα.

Μάλλον, σκέφτηκε, θα ήταν καλό να ξαναμιλήσω μ'εκείνον τον Βιοσκόπο. Πώς τον έλεγαν;

Διόφαντος'νιρ.

Θα πήγαινε να τον βρει, αύριο, αφού συζητούσε το θέμα με τη Βάρμη, για να δει ποια ήταν και η δική της γνώμη.

Τώρα του χρειαζόταν ύπνος, για να ανακτήσει τις δυνάμεις του. Πήρε ένα μπουρνούζι από μια κρεμάστρα και το φόρεσε. Σήκωσε τα ρούχα του από κάτω και βγήκε απ'το μπάνιο.

Κοίταξε τριγύρω, μα δεν είδε την Παντοκράτειρα πουθενά. Έτσι, προσπάθησε να βρει μόνος του τον δρόμο για το υπνοδωμάτιο που του είχε εκείνη παραχωρήσει: ένα υπέροχο, άνετο δωμάτιο (το πιο άνετο όπου είχε κοιμηθεί στη ζωή του) το οποίο κοίταζε, πανοραμικά, τη Μικρή Θάλασσα της Ρελκάμνια.

Στη γωνία μιας τραπεζαρίας, απ'όπου ο Φέλιξ περνούσε, στεκόταν ένας από τους Υπερασπιστές, έχοντας το κρανοφόρο κεφάλι του στραμμένο προς εκείνον. Ο ιδιωτικός ερευνητής αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει, εξαιτίας της παρουσίας και μόνο της παράξενης οντότητας. Αναρωτήθηκε πώς η Παντοκράτειρα μπορούσε να έχει αυτούς τους τύπους συνεχώς κοντά της. *Η Βάρμη πρέπει να έχει δίκιο: κάποιος δεσμός πρέπει να υπάρχει ανάμεσά τους-*

«Τι ψάχνετε, κύριε Χάρλω;»

Η απόκοσμη φωνή του Υπερασπιστή τον αιφνιδίασε, αλλά ο Φέλιξ δεν το έδειξε. Σταματώντας, τον αντίκρισε. «Το υπνοδωμάτιό μου,» είπε. «Δεν έχω ακόμα συνηθίσει τον χώρο εδώ πέρα.»

«Ελάτε μαζί μου.» Ο Υπερασπιστής βάδισε.

Ο Φέλιξ τον ακολούθησε, και, σύντομα, ήταν στο υπνοδωμάτιο που του είχε παραχωρήσει η Παντοκράτειρα.

«Καλή σας νύχτα, κύριε Χάρλω.»

«Καληνύχτα και σ'εσένα,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, αν και αμφέβαλλε ότι οι Υπερασπιστές κοιμόνταν ποτέ.

Η μυστηριώδης οντότητα έφυγε, αφήνοντάς τον μόνο.

Ο Φέλιξ αισθάνθηκε τις ηλεκτρισμένες τρίχες του να ηρεμούν.

Όταν η Φενίλδα μπήκε στα δωμάτιά της, δεν ήταν έτοιμη να μιλήσει με τους Υπερασπιστές. Της χρειαζόταν να καλμάρει, πρώτα, τα νεύρα της, και να κάνει ένα μπάνιο. Είχαν συμβεί τόσα πολλά, που έπρεπε να τα βάλει σε μια τάξη μέσα στο μυαλό της.

Έβγαλε τα ρούχα της και ετοιμαζόταν να μπει στο λουτρό, όταν αισθάνθηκε τον πονοκέφαλό της να επιστρέφει. Πήγε στο κομοδίνο της, ξετύλιξε πάλι ένα από εκείνα τα τυλιγμένα χαρτάκια που της έδιναν, και κοίταξε τη γκρίζα, γυαλιστερή ουσία στο εσωτερικό του. Πού το έβρισκαν αυτό το πράγμα; Τι ήταν, που μονάχα εκείνοι το ήξεραν και κανένας άλλος από τους γιατρούς της Παντοκρατορίας; Η Φενίλδα αναστέναξε και, καθίζοντας στην άκρη του κρεβατιού, έφερε το χαρτί σε επαφή με το μέτωπό της, αφήνοντας το φάρμακο να κάνει τη δουλειά του. Πρώτα, αισθάνθηκε την παγωνιά, και μετά, η παγωνιά μετατράπηκε σε θερμότητα... και ο πονοκέφαλός της πέρασε, γι'ακόμα μια φορά. Η Φενίλδα πήρε το χαρτί απ'το μέτωπό της και είδε ότι, όπως συνήθως, δεν είχε μείνει ίχνος της γκρίζας ουσίας· το δέρμα της, το κρανίο της, την είχε απορροφήσει.

Γιατί να έχω μπλέξει έτσι; σκέφτηκε, καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρεβατιού και πήγαινε προς το λουτρό.

Ρύθμισε τη θερμοκρασία και βυθίστηκε μέσα στη λεκάνη, αφήνοντας το χλιαρό νερό να τη χαλαρώσει.

Δεν έπρεπε ποτέ να είχα συμφωνήσει να βάλουν εκείνο το ξόρκι στο μυαλό μου, τότε στη Σάρντλι. Θα βρίσκαμε κάποιον άλλο τρόπο, για να διαπεράσουμε τη δίνη και να βοηθήσουμε την Αγαρίστη.

Μετά, όμως, αναρωτήθηκε αν ήταν, πραγματικά, δική της η επιλογή. Οι Υπερασπιστές δεν έμοιαζαν πρόθυμοι να το συζητήσουν...

Η Φενίλδα αναστέναξε. Έφερε στο νου της εκείνο το ξόρκι, που, επειδή δεν ήξερε ούτε το όνομά του, το είχε ονοματίσει *Ανώνυμο Ξόρκι*. Σίγουρα, δεν ήταν κάποιο συνηθισμένο ξόρκι, που υπήρχε στα βιβλία του τάγματος των Ερευνητών. Κι όμως, θεωρητικά, θα μπορούσε να υπάρχει. Αναμφίβολα, είχε σχέση με τα πράγματα που τους ενδιέφεραν. Ήταν φτιαγμένο έτσι ώστε να μπορεί, κυριολεκτικά, να *τρυπήσει* τα τοιχώματα της πραγματικότητας μιας διάστασης, για να περάσει ο μάγος σε μια άλλη, εφραπτόμενη διάσταση.

Μα τους θεούς, ήταν *πανίσχυρο*! Δεν ήταν όπως το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, το οποίο είχε χρησιμοποιήσει η Φενίλδα, προκειμένου να μπουν στην ενδοδιάσταση όπου βρισκόταν ο Στίβεν. Αυτό το ξόρκι προϋπέθετε ότι *ήδη* υπήρχε κάποια διαστασιακή αλλοίωση, κάποιο άνοιγμα αν και διαστρεβλωμένο· και πάλι, δεν θεωρείτο εύκολο ξόρκι. Ήταν κουραστικό –και, πολλές φορές, επικίνδυνο– να παίζεις με τις διαστασιακές στρεβλώσεις και αλλοιώσεις.

Το Ανώνυμο Ξόρκι, όμως, δεν προϋπέθετε καμία διαστασιακή στρέβλωση ή αλλοίωση για τη χρήση του. Τρυπούσε κατευθείαν τη μία διάσταση και σε έβγαζε στην άλλη. Η Φενίλδα ρίγησε. Θεωρητικά, θα μπορούσε και τώρα να το χρησιμοποιήσει, για ν'ανοίξει μια τρύπα μέσα στο λουτρό της, μια τρύπα στα διαστασιακά τοιχώματα της Ρελκάμνια, και να πάει... πού; Σε κάποια διάσταση που εφραπτόταν με τη Ρελκάμνια, όποια κι αν ήταν αυτή.

Η Φενίλδα, βέβαια, δεν ήταν ανόητη, ώστε να επιχειρήσει κάτι τέτοιο. Ήξερε ότι η προσπάθεια να τρυπήσει τη Ρελκάμνια, κατά πάσα πιθανότητα, θα ήταν τόσο *εξουθενωτική* που θα σήμαινε τον θάνατό της. Επιπλέον, ακόμα κι αν κατάφερνε να την τρυπήσει, δεν είχε ιδέα πού θα έβγαινε –ή τι μπορεί να ερχόταν από εκεί...

Η Φενίλδα γνώριζε πώς να κάνει το Ανώνυμο Ξόρκι, και γνώριζε, πάνω-κάτω, τα αποτελέσματα και τη χρησιμότητά του. Όλα αυτά, όμως, δεν είχαν έρθει ύστερα από μελέτη και εξάσκηση, όπως για οποιοδήποτε άλλο ξόρκι. Το συγκεκριμένο ξόρκι είχε φυτευτεί, κατευθείαν, στο μυαλό της. Το γνώριζε τώρα όπως γνώριζε να κινεί τα χέρια και τα πόδια της. Δεν είχε συναίσθηση τού τι ακριβώς ήταν. Δεν το είχε αναλύσει και δοκιμάσει και ξαναδοκιμάσει, σταδιακά, όπως έπρεπε να είχε κάνει. Όπως είχε κάνει με όλα τα άλλα ξόρκια που γνώριζε.

Δεν ήταν φυσιολογικό αυτό που είχε συμβεί, γι' αυτό κιόλας ο νους της είχε κοντέψει να εκραγεί, όταν οι Υπερασπιστές τής έκαναν το δώρο τους.

Το περίεργο ήταν ότι εκείνοι δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν το Ανώνυμο Ξόρκι. Το γνώριζαν, απ' ό,τι φαινόταν, αλλά δεν μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν. *Γιατί;*

Αλλά, βέβαια, η Φενίλδα δεν τους είχε δει ποτέ να κάνουν ξόρκια. Δεν ήταν άνθρωποι· η ύπαρξή τους υπάκουγε σε διαφορετικούς νόμους–

Ο επικοινωνιακός διάυλος χτύπησε, διακόπτοντας τις σκέψεις της. Και η Φενίλδα δεν αμφέβαλλε ποιος θα ήταν.

Βγήκε απ' το μπάνιο και τυλίχτηκε σε μια ρόμπα. Σήκωσε τον διάυλο και είπε: «Ναι;»

«Φενίλδα'σαρ,» ακούστηκε η γνώριμη, απόκοσμη φωνή, «*άργησες να επιστρέψεις...*»

Η Φενίλδα αναστέναξε. «Παρουσιάστηκε ένα πρόβλημα. Αλλά όλα έγιναν όπως έπρεπε, τελικά. Ο Στίβεν έχει τα τρόφιμα.»

«*Τι πρόβλημα παρουσιάστηκε;*»

Κι από δω, αρχίζω να τους κρύβω πράγματα... σκέφτηκε η Φενίλδα, μη μπορώντας παρά να παραδεχτεί ότι αισθανόταν φόβο εντός της. «Ο Τέριν και ο Αλέξανδρος είναι νεκροί...»

«*Νεκροί;*»

«Μας επιτέθηκε ένα γιγάντιο έντομο. Ένα παράξενο πλάσμα· δεν τόχω ξαναδεί. Τους σκότωσε. Πετάχτηκε καθώς προσπαθούσα ν'ανοίξω την είσοδο.»

«Τα πτώματά τους;»

«Τα άφησα εκεί· τι να έκανα;»

«Ο Φρίξος;»

«Ζωντανός είναι. Τελικά, το σκοτώσαμε το έντομο.»

«Σας εντόπισε κανένας;»

«Ευτυχώς, όχι. Τους απέφυγα εύκολα.»

«Στον Στίβεν είπες για εμάς;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Δε μου ζητήσατε να του πω κάτι.»

«Καλά έκανες. Θα πρέπει να του μιλήσουμε προσωπικά.»

Προσωπικά; «Θέλετε να τον δείτε, δηλαδή;»

«Ναι. Πρέπει να μάθει σε ποιους χρωστά τη ζωή του, και ποιους θα υπηρετεί από δω και στο εξής.»

«Μα,» έκανε η Φενίλδα, «δεν μπορεί να επιστρέψει στα κατοικημένα μέρη του Ανακτόρου. Φανερά, δεν μπορεί να επιστρέψει πουθενά στη Ρελκάμνια.»

«Δε χρειάζεται να επιστρέψει φανερά. Θα κανονίσεις μαζί του ένα μέρος και μια ώρα, ώστε να του μιλήσουμε;»

«Ναι, ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Θα το κάνω.»

«Καλώς,» είπαν εκείνοι. «Να μας ενημερώσεις το συντομότερο δυνατό, Φενίλδα'σαρ.» Και διέκοψαν την επικοινωνία.

Δεν ξέρουν, λοιπόν, σκέφτηκε η Φενίλδα. Δεν ξέρουν τι έγινε στην ενδοδιάσταση. Δεν έχουν την παραμικρή ιδέα. Η Αλεξάνδρα'χοκ είχε δίκιο: εκεί μέσα, δεν μπορούσαν να χρησιμοποιούν τον Στίβεν για να βλέπουν και να ακούν.

Ο Στίβεν, όμως, θα δεχτεί να τους μιλήσει; Και ποια θα είναι η αντίδραση της Βάρμης σ'όλα τούτα; Ποια θα είναι η αντίδραση του Φέλιξ Χάρλω;

Η Φενίλδα αισθανόταν πνιγμένη. Πώς θα ξεμπλέξω απ' αυτή την ιστορία;

Επέστρεψε στο λουτρό, έβγαλε τη ρόμπα της, και βυθίστηκε στο νερό.

24 — Ο Αντίλογος Μιας Διοικήτριας

Το πρωί, ο Φέλιξ πήρε πρωινό μαζί με την Παντοκράτειρα, η οποία εξακολουθούσε να έχει κόκκινο δέρμα και κόκκινα μαλλιά. Ένας από τους Υπερασπιστές στεκόταν σε μια γωνία του δωματίου, κάνοντας τον Φέλιξ να νιώθει άβολα. Εξαρχής, οι παράξενες οντότητες τού προκαλούσαν αμηχανία, μα τώρα, ύστερα από όσα είχε μάθει γι'αυτούς, το πώς αισθανόταν είχε οξυνθεί. Τους φοβόταν, όχι μόνο επειδή είχε κάτι να τους κρύψει, αλλά και εξαιτίας των όσων είχαν κάνει στον Στίβεν Νέλκος και στη Φενίλ-δα΄σαρ. Οι Υπερασπιστές, απ'ό,τι φαινόταν, ήταν ικανοί για οτιδήποτε.

Τι δεσμό θα μπορούσαν να έχουν με την Παντοκράτειρα, η οποία ήταν τόσο διαφορετική;

«Σκεπτικός είσαι,» παρατήρησε εκείνη. «Έχεις βρει κάποιο καινούργιο στοιχείο;»

«Στοιχείο;»

«Για τη δολοφονία της Αγγελικής.»

«Δεν είμαι βέβαιος ακόμα,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Θα μιλήσω με τη Βάρμη σήμερα, για να δούμε μήπως μπορέσουμε να εντοπίσουμε τους ύποπτους στα ακατοίκητα μέρη του Ανακτόρου. Ο Στίβεν, είτε είναι ο δολοφόνος είτε όχι, γνωρίζει, αναμφίβολα, πράγματα που καλό θα ήταν να μάθουμε.»

«Ποιοι πιστεύεις ότι μπορεί νάναι μαζί του;»

«Είναι αδύνατον να κάνω κάποια υπόθεση,» είπε ο Φέλιξ. «Όποιοι κι αν είναι, πάντως, δεν πρέπει να ήταν εκεί εξαρχής. Τον βρήκαν ενώ εκείνος περιπλανιόταν στα περάσματα. Τον βρήκαν ενώ του είχαν επιτεθεί κάτι γιγάντια ποντίκια με μπρούντζινες ουρές.»

Η Παντοκράτειρα συνοφρυώθηκε. «Γιγάντια ποντίκια με μπρούντζινες ουρές;»

«Ναι. Τα έχεις ξαναδεί;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Απομεινάρια πρέπει νάναι, από παλιά...»

«Προτού χτιστεί το Παντοτινό Ανάκτορο;»

«Ναι,» είπε η Παντοκράτειρα. «Ενώθηκαν πολλά οικοδομήματα, πάρα πολλά, προκειμένου να φτιαχτεί: εργοστάσια, εργαστήρια, πολυκατοικίες, καταστήματα, αποθήκες, βιβλιοθήκες, αρχειοθήκες... κι έχουν μείνει πολλά κατάλοιπα από όλ' αυτά –ορισμένα, μάλιστα, επικίνδυνα.»

Να τη ρωτήσω για τον δεσμό της με τους Υπερασπιστές, αναρωτήθηκε ο Φέλιξ, ή θα της φανεί ύποπτο; Αλλά, μάλλον, το βασικό ερώτημα ήταν αν θα φαινόταν ύποπτο στη μυστηριώδη μορφή που στεκόταν στη γωνία του δωματίου. Άστο, καλύτερα...

Όταν τελείωσαν το πρωινό τους, ο Φέλιξ έφυγε από τα διαμερίσματα της Παντοκράτειρας και πήγε στο Κέντρο Ελέγχου του Παντοτινού Ανακτόρου, όπως είχε υποσχεθεί στη Βάρμη. Η διοικήτρια τον περίμενε εκεί, ντυμένη με τη στολή της και μοιάζοντας πιο ανήσυχη από χτες. Οι ώρες που είχαν περάσει φαίνεται πως δεν την είχαν ηρεμήσει, αλλά την είχαν κάνει να συνειδητοποιήσει περισσότερο τη σημαντικότητα της κατάστασης.

«Πρέπει να μιλήσουμε ιδιαιτέρως,» της είπε ο Φέλιξ, ζυγώνοντάς την.

Εκείνη τού έκανε νόημα να την ακολουθήσει, και μπήκαν σ'ένα πλευρικό δωμάτιο του Κέντρου Ελέγχου, όπου δεν ήταν κανένας άλλος.

«Γνωρίζεις έναν μάγο που ονομάζεται Διόφαντος'νιρ;» ρώτησε ο Φέλιξ.

«Ένας Βιοσκόπος. Ναι, τον γνωρίζω. Γιατί ρωτάς;»

«Αυτός ήταν ο μάγος που μας είπε για το παράσιτο μέσα στην Αγγελική. Αυτός ήταν που το εντόπισε.»

«Και λοιπόν;»

«Χτες βράδυ, αναρωτιόμουν μήπως το παράσιτο ήταν που της έστειλε το όνειρο σχετικά με το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.»

Η Βάρμη ύψωσε ένα λεπτό, μαύρο φρύδι, παραξενεμένη. «Το παράσιτο;»

«Σκέψου το εξής: Αρχικά, είχαμε υποθέσει πως όποιος σκότωσε την Αγγελική το έκανε για να ξεφορτωθεί το παράσιτο, γι' αυτό κιόλας έσχιζε το σώμα της σε διάφορα σημεία. Οι Υπερασπιστές φοβόνταν ότι ο Στίβεν πιθανώς να έφερνε μαζί του κάποια επικίνδυνη και ύπουλη οντότητα από την Έτκρυ'ο. Δε θα μπορούσε αυτή η οντότητα να είναι το παράσιτο;»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε. «Τώρα που το λες... ναι, θα μπορούσε. Γιατί, όμως, να μπει μες στην Αγγελική; Γιατί να μη μπει μέσα στον Στίβεν, ή μέσα σε κάποιον άλλο από τους ανθρώπους της ομάδας του;»

«Την ίδια απορία έχω κι εγώ. Γι' αυτό πιστεύω ότι θα ήταν καλό να μιλήσουμε στον Διόφαντο'νιρ.»

«Να του πούμε για τους Υπερασπιστές;» Η Βάρμη φάνηκε αμέσως ταραγμένη. «Καλύτερα να ξέρουν για την κατάσταση όσο το δυνατόν λιγότεροι, Φέλιξ!»

«Δε χρειάζεται να του εξηγήσουμε τα πάντα. Ας τον ρωτήσουμε, πρώτα, αν μπορεί κάποιο παράσιτο να προκαλέσει όνειρα. Κι αν ναι, ποια είναι τα παράσιτα που έχουν αυτή την ιδιότητα; Καθότι Βιοσκόπος, πρέπει να ξέρει—»

«Οι μάγοι,» του θύμισε η Βάρμη, «δεν έχουν απαραίτητα θεωρητικές γνώσεις. Ένας γιατρός ή βιολόγος πιθανώς να μπορούσε να μας πει περισσότερα από τον Διόφαντο επί του θέματος.»

«Προτείνεις, λοιπόν, να πάμε σε γιατρό ή βιολόγο; Εγώ είπα να ρωτήσουμε τον Διόφαντο επειδή έχει ήδη δει το παράσιτο μία φορά.»

«Εντάξει,» είπε η Βάρμη. «Ας πάμε να του μιλήσουμε.»

«Πού θα τον βρούμε; Στο Παντοτινό Ανάκτορο μένει;»

«Ναι. Είναι από τους μάγους που εξυπηρετούν τη φρουρά σε διάφορες δουλειές.»

Η Βάρμη άνοιξε την πόρτα του δωματίου, και βγήκαν από αυτό και από το Κέντρο Ελέγχου.

Καθώς βρίσκονταν μέσα σ'έναν ανελκυστήρα, κατεβαίνοντας, ο Φέλιξ είπε: «Γιατί φαίνεσαι τόσο ταραγμένη;»

«Πώς θες να είμαι, δηλαδή; Η κατάσταση είναι δύσκολη. Μα τους θεούς, τι θα πούμε στην Παντοκράτειρα; Δεν ξέρω αν πρέπει να της το κρύψουμε ή όχι.»

«Αφού θέλει να μάθει, δικαίωμά της δεν είναι να μάθει;»

«Δεν καταλαβαίνεις!» είπε η Βάρμη. «Οι Υπερασπιστές και η Παντοκράτειρα δεν είχαν ποτέ παλιότερα βρεθεί σε... σε αντίθετη μεριά. Ή, τουλάχιστον, δεν το είχα προσέξει.»

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε και άνοιξε. Βγήκαν, και προχώρησαν μέσα σ'έναν διάδρομο, δεξιά κι αριστερά του οποίου ήταν ανοιχτές πόρτες. Από μέσα φαίνονταν γραφεία, και άνθρωποι να δουλεύουν. Με λογιστήριο έμοιαζε, παρατήρησε ο Φέλιξ.

Η Βάρμη τον οδήγησε σε μια στροφή, αριστερά, κι άρχισαν να κατεβαίνουν μια σκάλα. Μετά από λίγο, η διοικήτρια άνοιξε μια πόρτα, και μπήκαν σ'ένα μέρος που ήταν, σίγουρα, ο προθάλαμος κάποιου εργαστηρίου.

«Τι είν'εδώ;» ρώτησε ο Φέλιξ, που, χαμένος στους συλλογισμούς του, δεν είχε προσέξει τι έλεγε η επιγραφή πάνω απ'την πόρτα.

Η Βάρμη δεν του απάντησε· ρώτησε τον φρουρό που στεκόταν παραδίπλα: «Έχει έρθει ο Διόφαντος'νιρ;»

«Μάλιστα, κυρία Διοικήτρια.»

«Μπορείς να τον ειδοποιήσεις;»

«Ασφαλώς.» Ο άντρας έφυγε, μπαίνοντας σε μια πόρτα.

Η Βάρμη στράφηκε στον Φέλιξ. «Βιολογικό εργαστήριο είναι,» του είπε.

Κι εκείνος σκέφτηκε: *Φυσικά. Έπρεπε να το είχα μαντέψει.* Εκτός απ' το γεγονός ότι ένας Βιοσκόπος ήταν λογικό να εργάζεται εκεί σε καθημερινή βάση, το μέρος *μύριζε* και σαν βιολογικό εργαστήριο, ή σαν νοσοκομείο. Αναμφίβολα, έριχναν πολλά φάρμακα στον χώρο, για να προλαμβάνουν τις πιθανές μολύνσεις. Εδώ πρέπει να έφερναν περιπτώσεις πλασμάτων, ιών, και παράσιτων από όλο το Γνωστό Σύμπαν.

Ο Διόφαντος'νιρ δεν άργησε να παρουσιαστεί, ντυμένος μ'έναν λευκό χιτώνα, ο οποίος ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το κατάμαυρο δέρμα του. Χαιρέτησε τη Βάρμη με τρόπο επίσημο, που έδειχνε ότι την ήξερε αλλά δεν είχε φιλικές σχέσεις μαζί της· και, όταν το βλέμμα του πήγε στον Φέλιξ, συνοφρυώθηκε, φανερώνοντας απορία. Ύστερα, όμως, τον αναγνώρισε· φάνηκε από τη γυαλάδα στα μάτια του.

«Κύριε Χάρλω,» είπε. «Δεν περίμενα να σας δω εδώ. Και, σίγουρα, δεν περίμενα να σας δω μαζί με τη διοικήτρια.»

«Θα θέλαμε να σας κάνουμε κάποιες ερωτήσεις,» εξήγησε ο Φέλιξ, «σχετικά με το παράσιτο που εντοπίσατε στην Αγγελική.»

«Είναι επείγον, υποθέτω, έτσι;» είπε ο Διόφαντος. «Ελάτε από δω, παρακαλώ.»

Η Βάρμη και ο Φέλιξ τον ακολούθησαν, και ο μάγος τούς πέρασε από έναν μακρύ διάδρομο. Από μια μισάνοιχτη πόρτα, ο Φέλιξ είδε έναν άντρα δεμένο στον τοίχο, ολόγυμνο, με ανοιχτά τα χέρια και τα πόδια. Επάνω στο χρυσόχρωμο δέρμα του υπήρχαν πληγές, που έμοιαζαν να σχηματίζουν σύμβολα. Ο Φέλιξ είχε την αίσθηση πως κι ο άντρας τον παρατήρησε, έτσι έστρεψε αμέσως το βλέμμα του αλλού.

Ο Διόφαντος άνοιξε μια μικρή, ξύλινη πόρτα, και μπήκαν σ'ένα γραφείο. Κατά πάσα πιθανότητα, το *δικό του* γραφείο. «Δε γνωρίζω, ουσιαστικά, τίποτα για εκείνο το παράσιτο,» είπε. «Όπως εξήγησα και στη Μεγαλειοτάτη, όταν το εντόπισα πέθαινε.»

«Οι ερωτήσεις που θέλουμε να κάνουμε είναι... γενικής φύσης,» αποκρίθηκε η Βάρμη.

Ο Διόφαντος ανασήκωσε τους ώμους, και κάθισε πίσω απ'το γραφείο του. «Σας ακούω. Καθίστε,» είπε, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο και ακουμπώντας το σαγόνι του στα δάχτυλά του.

Εκείνοι παρέμειναν όρθιοι. Ο Φέλιξ ρώτησε: «Θα μπορούσε ένα παράσιτο να προκαλέσει όνειρα;»

«Πιθανώς. Εννοείτε όνειρα εξαιτίας πόνων στο σώμα, ή εννοείτε παραισθήσεις;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Βασικά, εννοώ όνειρα που εμπεριέχουν κάποια αλήθεια... Πληροφορίες, ας πούμε. Πληροφορίες που παίρνεις ενώ κοιμάσαι.»

«Προφητικά όνειρα.»

Ο Φέλιξ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι σχετικά με το μέλλον. Σχετικά με το παρόν. Πληροφορίες που, υπό κανονικές συνθήκες, ο δέκτης δε θα μπορούσε να έχει.»

Τα μάτια του Διόφαντου'νιρ στένεψαν. «Θέλετε να πείτε, κύριε Χάρλω, ότι αυτό συνέβη στην Αγγελική Έμφωτη; Είδε όνειρα τα οποία της έδωσαν πληροφορίες που, διαφορετικά, δε θα μπορούσε να έχει;»

«Δεν έχει σημασία αυτό,» τόνισε η Βάρμη, προτού μιλήσει ο Φέλιξ. «Υπάρχουν τέτοια παράσιτα; Τα γνωρίζεις;»

«Αν υποθέσουμε ότι το παράσιτο έχει κάποιου είδους ευφυία, τότε, ναι, πιθανώς να μπορούσε να δώσει πληροφορίες στον εγκέφαλο του ξενιστή του υπό μορφή ονείρου. Ωστόσο, θα πρέπει, φυσικά, το ίδιο το παράσιτο να έχει αυτές τις πληροφορίες· θα πρέπει να υπάρχουν στη μνήμη του.»

Ενδιαφέρον... σκέφτηκε ο Φέλιξ. Ένα παράσιτο από την Έτκρυ'ο δε θα μπορούσε να έχει τις κατάλληλες πληροφορίες για να ενεργοποιήσει τη μηχανή που ήρθε από την ίδια διάσταση; Θα μπορούσε.

«Πώς μεταδίδονται τα παράσιτα, κύριε Διόφαντε;» ρώτησε.

«Με διάφορους τρόπους. Συνήθως, έρχεσαι σε επαφή με κάτι και έτσι γίνεσαι ξενιστής του παράσιτου.»

«Η Αγγελική Έμφωτη με τι θα μπορούσε να είχε έρθει σε επαφή;»

«Πού να ξέρω;» είπε ο Διόφαντος'νιρ. «Με οτιδήποτε.»

«Ποιοι είναι οι συνηθέστεροι τρόποι για να μεταφερθεί ένα παράσιτο;»

«Δεν υπάρχουν 'συνηθέστεροι τρόποι', κύριε Χάρλω. Ένα παράσιτο μπορεί να μεταφερθεί ακόμα και με την αφή, ή με το αίμα, τη συνουσία, το σάλιο. Έχει ακουστεί ότι μπορεί να μεταφερθεί και με την πνευματική ενέργεια.»

Ο Φέλιξ κοίταξε τη Βάρμη. «Έχεις να κάνεις κάποια άλλη ερώτηση;»

Εκείνη είπε: «Όχι.» Και προς τον Διόφαντος'νιρ: «Όσα συζητήσαμε εδώ θεωρούνται απόρρητα. Απαγορεύεται να τα συζητήσεις με τρίτους.»

«Κατανοητό, Διοικήτρια,» αποκρίθηκε ο μάγος, και σηκώθηκε απ'το γραφείο του. «Αν, πάντως, έχετε κάποια επιπλέον πληροφορία σχετικά με το φόνο, να ξέρετε πως, ίσως, θα μπορούσε να με βοηθήσει να καταλάβω περισσότερα για το παράσιτο.»

«Θα το έχουμε υπόψη,» είπε η Βάρμη.

Όταν εκείνη κι ο Φέλιξ βρίσκονταν έξω απ'το βιολογικό εργαστήριο, ο δεύτερος ρώτησε: «Πού πηγαίνουμε τώρα;»

«Ήλπίζα,» αποκρίθηκε η Βάρμη, «ότι εσύ θα είχες κάποια ιδέα.»

«Η ιδέα μου δε θα σου αρέσει.»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε, καθώς ανέβαιναν τη σκάλα.

«Πρέπει να μιλήσουμε στην Παντοκράτειρα,» είπε ο Φέλιξ. «Αυτό νομίζω εγώ.»

«Μην είσαι ανόητος!» σφύριξε η Βάρμη.

«Γιατί όχι; Αν οι Υπερασπιστές είναι προδότες, γιατί να μην το μάθει;»

Σταμάτησαν στη μέση της σκάλας, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο.
«Γιατί;» επανέλαβε ο Φέλιξ.

Η Βάρμη ανοιγόκλεισε το στόμα, χωρίς να βγει ήχος.

«Φοβάσαι,» της είπε ο Φέλιξ. «Φοβάσαι τι θα συμβεί–»

«Φυσικά! Φυσικά και φοβάμαι τι θα συμβεί,» τον διέκοψε εκείνη.

«Αν υπάρχει κάποιος δεσμός ανάμεσα στην Παντοκράτειρα και σ'αυτούς, τότε *τίποτα* δεν πρόκειται να συμβεί. Ούτε η Παντοκράτειρα θα τιμωρήσει αυτούς, ούτε αυτοί θα σκοτώσουν την Παντοκράτειρα.»

Ο Φέλιξ στράφηκε και συνέχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα με γρήγορα βήματα. Έφτασε στην κορυφή της και βάδισε κατά μήκος του διαδρόμου.

Η Βάρμη έτρεξε στο κατόπι του. «Θα το κάνεις, δηλαδή;» είπε, προσπαθώντας νάχει τη φωνή της χαμηλωμένη, για να μην την ακούσει κάποιος από τους ανθρώπους στα γραφεία δεξιά κι αριστερά. «Θα της το πεις τώρα;»

Μπήκαν στον ανελκυστήρα, κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν.

«Οτιδήποτε άλλο θα ήταν ανόητο,» είπε ο Φέλιξ. «Πρέπει να μάθει.»

Η Βάρμη πάτησε ένα πλήκτρο. Ο ανελκυστήρα σταμάτησε ανάμεσα στους ορόφους. «Δε μπορώ να σ'αφήσω να το κάνεις αυτό.»

Ο Φέλιξ είδε ότι είχε τραβήξει το πιστόλι της και τον σημάδευε. «Και πώς θα μ'εμποδίσεις; Θα με σκοτώσεις;»

Η Βάρμη πάτησε τη σκανδάλη.

Ο Φέλιξ τυφλώθηκε από μια δυνατή λάμψη. Αισθάνθηκε το σώμα του να τραντάζεται, βίαια. Αισθάνθηκε τους μύες του να πάλλονται, ανεξέλεγκτα, και τα νεύρα του να μουδιάζουν από τον πόνο.

Τα γόνατά του λύθηκαν· έπεσε στο πάτωμα του ανελκυστήρα, μη μπορώντας να σταματήσει τον εαυτό του.

Κι ύστερα, σκοτάδι...

25 — Το Σχέδιο Ενός Ερευνητή

Βλεφάρισε, αδύναμα... και η θολούρα διαλύθηκε από τα μάτια του, σταδιακά, σαν ένα μαύρο σύννεφο.

Είδε ότι βρισκόταν σ'ένα καθιστικό με πολυθρόνες κι ένα τραπεζάκι. Επάνω στο τραπεζάκι ήταν ένα μπουκάλι με νερό και μερικά ποτήρια. Φως ερχόταν από κάποιο ανοιχτό παράθυρο.

Εκείνος ήταν ξαπλωμένος, ανάσκελα. Το σώμα του ήταν ακόμα μουδιασμένο· οι μύες του πονούσαν· νόμιζε, όμως, ότι μπορούσε να μετακινηθεί λίγο. Η Βάρμη πρέπει να είχε το πιστόλι της ρυθμισμένο στην αναισθητοποιήσει· πρέπει να τον είχε χτυπήσει με αρκετή ενέργεια για να τον κάνει να λιποθυμήσει.

Πού ήταν τώρα, όμως; Δε μπορεί να τον είχε φέρει εδώ –όπου κι αν ήταν το εδώ– και να τον είχε αφήσει. Μήπως υπήρχαν φρουροί έξω από τούτο το δωμάτιο;

Ο Φέλιξ ανασηκώθηκε με δυσκολία επάνω στον καναπέ, βάζοντας τον δεξή του αγκώνα από κάτω του. Ολόκληρο το σώμα του πονούσε, και τα νεύρα του τα αισθανόταν σαν τεντωμένα κορδόνια.

Άκουσε βήματα. Από μπότες.

Έστρεψε το λαιμό του (επώδυνα), για να κοιτάξει. Η Βάρμη ήταν, ντυμένη με τη στρατιωτική της στολή, όπως πριν. Τώρα, δεν τον σημάδευε με το πιστόλι της.

«Με συγχωρείς γι'αυτό,» του είπε, πλησιάζοντας, «αλλά ήταν απαραίτητο.»

Ο Φέλιξ μούγκρισε, καταφέροντας να πάρει καθιστή θέση επάνω στον καναπέ.

Η Βάρμη κάθισε αντίκρυ του, σε μια πολυθρόνα. «Καταλαβαίνεις ότι δεν μπορούσα να σ'αφήσω να πας και να μιλήσεις στην Παντοκράτειρα...»

Ο Φέλιξ ακούμπησε τους αγκώνες του στα γόνατά του. «Και τι να κάνω;» ρώτησε, νιώθοντας το λαιμό του ξερό. «Με προσέλαβε για μια δουλειά και τη δουλειά μου την ολοκλήρωσα...»

Η Βάρμη γέμισε ένα ποτήρι με νερό από το μπουκάλι, και το έσπρωξε προς το μέρος του επάνω στο τραπεζάκι.

Ο Φέλιξ πήρε το ποτήρι και ήπιε. Το νερό τού έκανε καλό, διαπίστωσε. Ήταν δροσερό και χαλαρωτικό.

«Η υπόθεση δεν είναι απλή,» είπε η Βάρμη. «Δε μπορείς να πας, ξαφνικά, και να της πεις ότι οι Υπερασπιστές σκότωσαν την Αγγελική και της το έκρυψαν. Πρέπει να μάθουμε περισσότερα, πρώτα. Να μάθουμε, τουλάχιστον, γιατί οι Υπερασπιστές προτίμησαν να μην της αποκαλύψουν την αλήθεια.»

«Η Αγγελική ήταν φίλη της. Εσύ γιατί λες να της το έκρυψαν; Και είσαι σίγουρη πως δεν τόχουν ξανακάνει; Είσαι σίγουρη πως δεν της ξαναέχουν κρύψει πράγματα;»

Η Βάρμη φάνηκε προβληματισμένη· το βλέμμα της πήγε στο τραπεζάκι και, μετά, στο πάτωμα. «Όχι,» παραδέχτηκε, «δεν είμαι σίγουρη. Αλλά ποτέ άλλοτε δεν είχε παρουσιαστεί πρόβλημα, όπως τώρα. Θέλω να μάθω περισσότερα,» τόνισε, κοιτάζοντάς τον καταπρόσωπο.

Ο Φέλιξ τελείωσε το νερό του, αμίλητος. «Δεν υπάρχουν περισσότερα να μάθουμε,» είπε, ύστερα. «Σκότωσαν την Αγγελική, κι αυτό είναι.»

«Φυσικά και υπάρχουν!» διαφώνησε η Βάρμη. «Πρέπει να μάθουμε πώς αυτό το παράσιτο μπήκε μέσα της!»

«Όπως κι αν μπήκε, η ιστορία του, μάλλον, τελείωσε μαζί με το θάνατό της, Βάρμη. Γιατί δε μ'αφήνεις τώρα να κάνω τη δουλειά μου;» *Και να πάρω την αμοιβή μου και να ξεμπλέξω.*

«Η δουλειά σου δεν έχει ολοκληρ-»

«Βρήκα τον δολοφόνο. Γι'αυτό με κάλεσε η Παντοκράτειρα.»

«Μπορώ να σε συλλάβω,» του είπε η Βάρμη.

«Με ποια δικαιολογία;»

«Θα βρω κάποια δικαιολογία. Ή, μπορώ ακόμα και να σε κάνω να... εξαφανιστείς.»

«Προτιμάς, δηλαδή, να ξεφορτωθείς εμένα απ'το να μάθει την αλήθεια η Παντοκράτειρα;»

«Δε μ'απασχολεί η αλήθεια,» είπε η Βάρμη, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα και βάδιζε μέσα στο καθιστικό. «Με απασχολούν, πολύ περισσότερο, οι συνέπειες. Με απασχολεί το τι θα γίνει αφότου μάθει η Παντοκράτειρα ότι οι Υπερασπιστές σκότωσαν την Αγγελική και της το έκρυψαν.»

«Γιατί δεν την αφήνεις να λύσει μόνη της το πρόβλημά της;»

«Γιατί δεν ξέρω πόσο σοβαρό μπορεί να είναι!» τόνισε η Βάρμη, γυρίζοντας απότομα για να τον αντικρίσει. Και πρόσθεσε, με σιγανότερη φωνή: «Ίσως να μην έπρεπε να είχαμε ερευνήσει αυτή την υπόθεση...»

Ο Φέλιξ ρουθούνησε. «Η αλήθεια δεν είναι πάντα ευχάριστη. Για την ακρίβεια, σπάνια είναι. Και πολλές υποθέσεις 'δεν θα έπρεπε' να είχαν ερευνηθεί. Αλλά ερευνήθηκαν, και μετά—»

Ένα κουδούνι ακούστηκε να χτυπά.

Η Βάρμη έστρεψε το βλέμμα της προς μια ανοιχτή πόρτα.

«Πού είμαστε;» ρώτησε ο Φέλιξ. «Πού με έφερες;»

«Στα δωμάτιά μου.»

Η Βάρμη βάδισε προς την πόρτα και βγήκε απ'το καθιστικό. Μια άλλη πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει, και η φωνή της διοικήτριας να λέει: «Φενίλδα... Τι θέλεις;»

«Μπορώ να περάσω;»

«Έλα.»

Η Βάρμη επέστρεψε στο καθιστικό, μαζί με τη Φενίλδα'σαρ. Η μάγισσα ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, πράσινο, αμάνικο φόρεμα με κλειστή λαιμόκοψη. Τα μαύρα της μαλλιά χύνονταν, αστραφτερά, στους ώμους της και έφταναν ως τη μέση. Φορούσε ένα ζευγάρι μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά με αργυρό σκελετό.

«Φέλιξ...» είπε, βλέποντάς τον. Και προς τη Βάρμη: «Δε μου είπες ότι είχες παρέα.»

«Υπάρχει πρόβλημα; Θες να μου μιλήσεις μόνη;»

Η Φενίλδα συνοφρυώθηκε, σκεπτικά. «Όχι. Μάλλον, καλύτερα που είναι κι ο Φέλιξ εδώ.» Και ρώτησε, ανήσυχα: «Το δωμάτιο δεν παρακολουθείται, έτσι;»

«Τα δωμάτιά μου δεν παρακολουθούνται, Φενίλδα,» τη διαβεβαίωσε η Βάρμη, και κάθισε στην πολυθρόνα όπου καθόταν και πριν.

Η Φενίλδα κάθισε σε μια άλλη πολυθρόνα, ανάμεσα στη διοικήτρια και στον Φέλιξ. «Μου ζήτησαν κάτι...» τους είπε.

«Ποιοι;» ρώτησε η Βάρμη.

«Ξέρεis ποιοι. Μου είπαν ότι θέλουν να μιλήσουν στον Στίβεν, για να τον πληροφορήσουν ποιος τον έσωσε και ποιον πρέπει να υπηρετεί από εδώ και στο εξής.»

«Θα πάνε, δηλαδή, στο μέρος όπου είναι τώρα ο ταγματάρχης;» ρώτησε ο Φέλιξ.

Η Φενίλδα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Θέλουν να κανονίσω εγώ μια συνάντηση ανάμεσα στον Στίβεν και σ'εκείνους.»

«Για τον θάνατο του Τέριν και του Αλέξανδρου τούς είπες;»

«Ναι.»

«Και;»

«Δεν το σχολίασαν με κανέναν ιδιαίτερο τρόπο. Πίστεψαν την ιστορία μου. Όλα όσα τούς είπα. Εξάλλου, δεν είχαν λόγο να μη με πιστέψουν.»

«Καλώς...» είπε ο Φέλιξ, σκεπτικά. Και μετά: «Κάναμε κάποιες σκέψεις, Φενίλδα, και θέλω τη γνώμη σου...»

Η μάγισσα τον περίμενε να συνεχίσει.

Ο Φέλιξ γέμισε πάλι το ποτήρι του με νερό και ήπιε. Μετά, της μίλησε για το παράσιτο και για το όνειρο της Αγγελικής, καθώς και για την επίσκεψη εκείνου και της Βάρμης στον Διόφαντο'νιρ. «Πιστεύεις ότι είναι πιθανό;» τη ρώτησε, στο τέλος. «Πιστεύεις

ότι μπορεί η οντότητα που φοβόνταν οι Υπερασπιστές να ήταν το παράσιτο;»

«Δεν αποκλείεται,» είπε η Φενίλδα. «Δεν είμαι, όμως, και ειδική σε τέτοια θέματα. Δεν ξέρω...» Καθάρισε, νευρικά, το λαιμό της. Και ρώτησε: «Τι νομίζετε ότι πρέπει να κάνω; Δεν μπορώ να τους αρνηθώ...»

Ο Φέλιξ βλεφάρισε, μπερδεμένος για μια στιγμή. «Εννοείς, σχετικά μ' αυτό που σου ζήτησαν; Να μιλήσουν στον Στίβεν;»

«Ναι.»

Ο Φέλιξ κοίταξε τη Βάρμη, ερωτηματικά.

Εκείνη ρώτησε τη Φενίλδα: «Θέλουν μόνο να του μιλήσουν, δηλαδή; Μόνο αυτό;»

«Αυτό μού είπαν. Και, προφανώς, θα απαιτήσουν από εκείνον να τους υπηρετεί, όπως κάνω εγώ και ο Φρίξος. Και όπως έκαναν ο Τέριν κι ο Αλέξανδρος. Αν αρνηθεί, υποθέτω ότι θα τον σκοτώσουν, χρησιμοποιώντας αυτό το πράγμα που έχουν βάλει μέσα του. Θα κάνουν τον εγκέφαλό του να πάψει να λειτουργεί.»

Ο Φέλιξ τελείωσε το νερό του και άναψε ένα τσιγάρο. Αισθανόταν τώρα το σώμα του λιγότερο μουνδιασμένο από πριν' και οι μύες του δεν πονούσαν πλέον και τόσο. Πήρε μια γερή τζούρα και είπε: «Πρέπει να μάθουμε περισσότερα, έτσι δεν είπες, Βάρμη;»

Η διοικήτρια τον κοίταξε καχύποπτα.

Δε μ' εμπιστεύεται καθόλου, παρατήρησε ο Φέλιξ. Και μειδίασε, αχνά. Συνέχισε: «Αυτή είναι η ευκαιρία που περιμέναμε. Θα βάλουμε τον Στίβεν να πάρει τις πληροφορίες για εμάς.»

«Ξεχνάς, όμως, πως, όταν ο Στίβεν βγει από εκείνο το εργαστήριο, οι Υπερασπιστές θα μπορούν πάλι να τον χρησιμοποιήσουν σαν έμβιο κοριό. Ό,τι πληροφορίες κι αν πάρει,» είπε η Βάρμη, «δε θα μπορεί να μας τις μεταφέρει, χωρίς να το μάθουν εκείνοι.»

«Εκτός αν επιστρέψει στο εργαστήριο,» τόνισε ο Φέλιξ.

«Λες να τον αφήσουν να επιστρέψει; Για ποιο λόγο;»

«Με το ίδιο σκεπτικό, γιατί να τον στείλουν εκεί εξ αρχής;»

«Για να μη μπορούμε να τον εντοπίσουμε, ασφαλώς,» είπε η Βάρμη. «Η μαγεία της Αλεξάνδρας'χοκ είδες ότι παρεμποδίζόταν.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, «έχεις δίκιο. Μπορούμε, όμως, να βρούμε άλλο τρόπο για να πάρουμε τις πληροφορίες που θέλουμε.»

«Τι άλλο τρόπο;»

«Θα βάλουμε έναν δικό μας κοριό επάνω στον Στίβεν-»

Η Βάρμη κούνησε το κεφάλι αποδοκιμαστικά. «Ούτε που να το σκέφτεσαι! Οι Υπερασπιστές μπορούν και συντονίζονται, κάπως, με διάφορες συχνότητες. Για παράδειγμα, μπορούν να μιλήσουν μέσα από τον πομπό σου χωρίς εκείνοι να έχουν πομπό. Επομένως, πιθανώς να έχουν τη δυνατότητα να εντοπίζουν και κοριούς. Δε θα το ρισκάρουμε.»

«Με την παλιά, καλή μέθοδο του κρυφακούσματος, τότε,» είπε ο Φέλιξ. «Θα κανονίσει η Φενίλδα να συναντήσουν τον Στίβεν σ'ένα μέρος όπου θα μπορούμε να τους κρυφακούμε.»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε. «Αυτή ίσως να μην είναι και τόσο άσχημη ιδέα...»

Η Φενίλδα έμοιαζε χλωμή. «Αν καταλάβουν ότι τους κρυφακούτε, κι αν καταλάβουν ότι εγώ, επίτηδες, κανόνισα την κατάσταση έτσι, θα με σκοτώσουν.»

«Η υπόθεσή σου έχει πολλά αν,» της είπε ο Φέλιξ. «άρα, οι πιθανότητες να πραγματοποιηθεί είναι ελάχιστες.»

Η Φενίλδα, ωστόσο, δε φαινόταν καθησυχασμένη.

26 — Ο Ερχομός Ενός Εντόμου

Είχαν ρίξει το πτώμα του μέσα στο πρασινοκίτρινο υγρό, και το πτώμα είχε βουλιάξει, όπως θα βούλιαζε στο νερό, αν και λίγο πιο αργά, καθώς το πρασινοκίτρινο υγρό ήταν πυκνότερο στη σύστασή του. Τελικά, το πτώμα σταμάτησε επάνω σε μια ράχη του πυθμένα: μια ράχη από χώμα, πέτρες, μέταλλα, και κομμάτια μηχανών, αναμιγμένα όλα μαζί, ώστε να δημιουργούν ένα καινούργιο, παράξενο αμάλγαμα. Το υγρό είχε φάει τα περισσότερα από τα λεπτά εξαρτήματα των μηχανών, εδώ κάτω, στα βάθη της κοιλιάς του: τα είχε διαβρώσει. Και άρχισε να διαβρώνει και το πτώμα, σταδιακά. Γλίστρησε μέσα στον εξωσκελετό του και καταβρόχθισε όργανα, ιστούς, και μεμβράνες. Τη χιτίνη, όμως, του ίδιου του εξωσκελετού και των ποδιών του πλάσματος δεν την έφαγε· την εμπότισε. Πέρασε μέσα της, σαν εκείνη να ήταν σφουγγάρι. Και, όταν έφτασε στον εγκέφαλο του πλάσματος, εκεί κάτι τελείως διαφορετικό συνέβη: Το πρασινοκίτρινο υγρό δε συνέχισε να καταβροχθίζει και να διαβρώνει· συνάντησε μια άλλη, ενεργοειδή δύναμη, που το έκανε να αντιδράσει μ έναν καινούργιο τρόπο, σαν κάποιος να είχε, ξαφνικά, βυθίσει δύο ενεργειακά φορτισμένα καλώδια εντός του.

Φωτιά που δεν ήταν φωτιά τύλιξε τον εγκέφαλο του γιγάντιου εντόμου, χοροπηδώντας ασταμάτητα γύρω απ'το χιτινώδες κρανίο του, εκεί, στα βάθη του πυθμένα. Το σώμα του τραντάχτηκε μέσα στο υγρό. Και ξανατραντάχτηκε. Και ξανατραντάχτηκε. Και μετά, τα πόδια του κινήθηκαν επάνω στη ράχη από χώμα και μέταλλο και πέτρα και μηχανές· κινήθηκαν, κι έκαναν το πλάσμα να απομακρυνθεί από τη θέση όπου είχε βρεθεί, να βαδίσει –ενώ ακόμα τρανταζόταν από τις φωτιές-που-δεν-ήταν-φωτιές στον εγκέφαλό του– και να σκαρφαλώσει σε μια πλαγιά, βγαίνοντας

απ'το υγρό, εκτοξεύοντάς το από πάνω του, καθώς εκείνο έμοιαζε να προσπαθεί να κρατηθεί με μυριάδες βεντούζες.

Το πλάσμα ήταν μια αχνοφώτιστη σκιά μέσα στο σκοτάδι του αχανούς δωματίου. Ο εμποτισμένος με το πρασινοκίτρινο υγρό εξωσκελετός του φωσφόριζε ελαφρώς. Το πλάσμα έμοιαζε με φάντασμα. Αλλά οπτασία δεν ήταν· είχε σκληρή χιτίνη και εγκέφαλο. Τα υπόλοιπα όργανα, ιστοί, και μεμβράνες του ή είχαν λιώσει εντελώς ή δεν απέμεναν παρά μονάχα μερικά άχρηστα ενθύμιά τους.

Το πλάσμα στάθηκε, για λίγο, ακίνητο. Και αισθάνθηκε...

Από παλιά, πριν βυθιστεί, το προσέκλυε η Μεταμόρφωση. Είχε κάτι που το μαγνήτιζε, το τραβούσε. Γι'αυτό πάντοτε βρισκόταν κάπου κοντά της, ελπίζοντας ότι, κάπως, κάποτε, ίσως κατόρθωνε να βρει το δρόμο για το εσωτερικό της. Γιατί ήξερε πως υπήρχε δρόμος· απλά, δεν τον είχε βρει ακόμα. Και τώρα, το πλάσμα αισθανόταν πάλι τη Μεταμόρφωση· παρά τον θάνατό του, παρά τη βύθισή του στο πρασινοκίτρινο υγρό, αυτό δεν είχε αλλάξει. Η Μεταμόρφωση το καλούσε. Κι εκείνο βάδισε προς το μέρος της, διασχίζοντας το κυλινδρικό πέραςμα. Οι φωτιές-που-δεν-ήταν-φωτιές δεν έκαιγαν πλέον τον εγκέφαλό του, και το σώμα του, ή ό,τι είχε απομείνει απ'αυτό, σκληρό και χιτινώδες, δεν τρανταζόταν από σπασμούς.

Το πλάσμα μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο κάτω από τη γέφυρα, και ζύγωσε τη Μεταμόρφωση, αγνοώντας τα δύο ανθρώπινα κουφάρια που βρίσκονταν εδώ.

Η Μεταμόρφωση είχε αλλάξει!

Ή, ίσως, εκείνο μπορούσε τώρα να τη δει καλύτερα. Δεν αποτελούσε πια μυστήριο για το πλάσμα. Ο δρόμος ήταν ξεκάθαρος.

Η μορφή του κινήθηκε στο λιγοστό φως που ερχόταν από το μικρό παράθυρο, ψηλά, πολύ ψηλά. Κινήθηκε, και γλίστρησε μέσα στον τοίχο που έμοιαζε διαστρεβλωμένος, μπαίνοντας από μια γωνία που θα έκανε το ανθρώπινο μάτι να μπερδευτεί και τον αν-

θρώπινο νου να ζαλιστεί, σαν να υπήρχε κάποιου είδους σήραγγα επάνω στο μέταλλο η οποία βρισκόταν πλάγια, με τέτοιο τρόπο ώστε να εξαφανίζεται από το πεδίο της όρασης.

Το πλάσμα πέρασε το γιγάντιο σώμα του με δυσκολία μέσα από το άνοιγμα που παλιότερα δεν μπορούσε να αντιληφτεί, και βρέθηκε σ'ένα μέρος όπου δεν είχε ξαναβρεθεί...

Ο Στίβεν είχε πάρει μια λάμπα λαδιού από τους κοιτώνες και, ανεβαίνοντας τη στριφτή σκάλα, είχε προσπεράσει το ανάποδο δωμάτιο με τη λίμνη και τα δοχεία και είχε φτάσει στο σκοτεινό δωμάτιο που πρέπει να ήταν αποθήκη. Δεν υπήρχε διακόπτης εδώ, που να ανάβει κάποιο ενεργειακό φως, και ο Στίβεν είχε, από την αρχή, σκεφτεί να έρθει με λάμπα για να ερευνήσει. Και γιατί όχι τώρα; Δεν είχε, εξάλλου, τίποτα καλύτερο να κάνει' και τούτος ήταν ένας τρόπος για να ξεφύγει από τις βασανιστικές, κυκλικές σκέψεις για την Αγγελική και τους Υπερασπιστές.

Τον Φρίξο και τους άλλους δύο στρατιώτες τούς είχε αφήσει στους κοιτώνες. Τους είχε πει πού θα πήγαινε, μα κανένας τους δεν είχε δείξει προθυμία να τον ακολουθήσει. *Με φοβούνται*, είχε σκεφτεί ο Στίβεν, παρατηρώντας τα πρόσωπά τους. *Ύστερα από όλα όσα έχουν μάθει για μένα, με φοβούνται. Φοβούνται μήπως κάτι με... πιάσει και κάνω πράγματα που δεν τα ελέγχω.*

Έσπρωξε τη σιδερένια πόρτα της αποθήκης και μπήκε, ρίχνοντας φως στο σκοτάδι και τρέποντας τις σκιές σε άτακτη φυγή, καθώς έστρεφε τη λάμπα του μια δεξιά μια αριστερά. Παντού υπήρχαν μηχανήματα' ή, μάλλον, κομμάτια από μηχανήματα. Ο Στίβεν βάδισε, προσεχτικά, ανάμεσά τους, ακούγοντας θραύσματα να τρίζουν κάτω απ'τις μπότες του. Δεν υπήρχαν εξαρτήματα από οχήματα, παρατήρησε' υπήρχαν μόνο κομμάτια από εξοπλισμούς εργαστηρίου και γραφείου. Οι μπαταρίες που είδε

ήταν βέβαιος πως, όχι μόνο δεν ήταν πλέον λειτουργικές, αλλά ίσως να ήταν και επικίνδυνες. Τα καλώδια μέσα στα ξύλινα κουτιά ήταν διαβρωμένα. Όπλα δεν υπήρχαν πουθενά.

Κανένα σημάδι ζωής, εκτός από ορισμένα έντομα. Κι αλήθεια, πώς ζούσαν τα έντομα εδώ πέρα; Τι έτρωγαν; Το μέταλλο; Δεν αποκλειόταν να ήταν μεταλλαγμένα κι αυτά, όπως τα ποντίκια με τις μπρούντζινες ουρές στα περάσματα...

Επιπλέον, και τα ψάρια στο πυραμιδοειδές δωμάτιο δεν ήταν περίεργα; Αυτά πώς ζούσαν; Ποιος τα τάζει;

Ο Στίβεν κούνησε το κεφάλι του. *Ετούτο το μέρος είναι τρελό...* Αλλά, προς το παρόν, δεν είχε παράπονο. *Τουλάχιστον, εδώ οι Υπερασπιστές δεν μπορούν να με ελέγχουν.*

Το πρόβλημα, όμως, ήταν πώς θα ξέφευγε *μόνιμα* από τον έλεγχο τους. Μπορούσε κάποιος να βγάλει αυτό που είχαν φυτέψει μέσα του; Και ποιος του εγγυάτο ότι οι Υπερασπιστές δε θα το ξαναφύτευαν;

Η Παντοκράτειρα δεν πρέπει να ήξερε τίποτα από όλα τούτα. Τίποτα απολύτως για το τι έκαναν οι Υπερασπιστές της. Ποια θα ήταν η αντίδρασή της, άραγε, αν τα μάθαινε; Θα ελευθέρωνε τον Στίβεν και θα απέδιδε δικαιοσύνη, ή θα αγνοούσε το ζήτημα ως κάτι αμελητέο;

Ο Στίβεν καταλάβαινε ότι ο κόσμος του είχε διαλυθεί. Τι θα έκανε τώρα; *Γιατί οι Υπερασπιστές με έστειλαν εδώ, μέσω της Φενίλδα'σαρ; Θέλουν κάτι από εμένα;*

Ένας θόρυβος διέκοψε τους συλλογισμούς του.

Μια κραυγή. Μια τρομαγμένη κραυγή.

Ο Στίβεν τράβηξε το πιστόλι του, που, δυστυχώς, δεν του απέμεναν πολλές σφαίρες.

Πυροβολισμοί ακούστηκαν από κάτω. Πυροβολισμοί! Τι μπορούσε να συμβαίνει; Είχε αυτός ο Φρίξος επιχειρήσει κάποιο βρόμικο κόλπο;

Ο Στίβεν πετάχτηκε έξω από την αποθήκη, αφήνοντας τη λάμπα πίσω του. Κατέβηκε τη στριφτή σκάλα με γρήγορα, αλλά προσεχτικά, βήματα, κρατώντας το πιστόλι του και με τα δύο χέρια και έχοντάς το υψωμένο.

Οι πυροβολισμοί συνεχίζονταν. Όπως επίσης και οι φωνές. Ο Στίβεν δεν καταλάβαινε τι ακριβώς έλεγαν.

Περνώντας έξω από την πόρτα του ανάποδου δωματίου και στρίβοντας, βρέθηκε μπροστά σε μια φρικωδία: Στην είσοδο των κοιτώνων ήταν ένα πελώριο έντομο με πολλά πόδια. Ή, μάλλον, το περίβλημα ενός εντόμου –εξωσκελετός, νόμιζε ότι λεγόταν–, το οποίο φωσφόριζε με μια αχνή, κιτρινοπράσινη ακτινοβολία. Το πλάσμα ήταν *τεράστιο*. Ένα μέρος του σώματός του χανόταν πίσω από τη στροφή της σκάλας· ένα μέρος του ήταν φανερό στον Στίβεν· κι ένα άλλο μέρος του –το πρόσθιο, εκεί όπου πρέπει να ήταν και το κεφάλι– βρισκόταν στο εσωτερικό των κοιτώνων και κρυμμένο από τον ταγματάρχη.

Από τους κοιτώνες ήταν που έρχονταν οι φωνές και οι πυροβολισμοί. Ο Φρίξος και οι δύο στρατιώτες του Λοχαγού Χρυσογένη ακούγονταν να έχουν πανικοβληθεί –και δικαιολογημένα.

Από πού ήρθε αυτό το τερατούργημα; αναρωτήθηκε ο Στίβεν. Κάτι τού θύμιζε, μα δε θυμόταν πού ακριβώς το είχε ξαναδεί.

Το πυροβόλησε. Η σφαίρα έσπασε ένα μικρό μέρος του εξωσκελετού του.

Το πλάσμα έβγαλε το κεφάλι του από τους κοιτώνες και το έστρεψε στον Στίβεν. Μονάχα ένα κρανίο, τίποτα περισσότερο, κι αυτό καταχτυπημένο από τα πυρά του Φρίξου και των άλλων δύο στρατιωτών.

Πώς, όμως, σκοτώνεις έναν σκελετό που περπατά; Αυτό το πράγμα μοιάζει ήδη νεκρό! Και ο Στίβεν πρέπει νάχε μια-δυο σφαίρες ακόμα. Τουλάχιστον, ας έκανε αντιπερισπασμό, για να δώσει χρόνο στους άλλους.

Πυροβόλησε το πλάσμα, υποχωρώντας, ανεβαίνοντας τη στριφτή σκάλα.

Μία σφαίρα.

Δύο σφαίρες.

Κλικ. Κλικ.

Ο γεμιστήρας είχε τελειώσει.

Σκατά...!

Το πλάσμα πλησίασε τον Στίβεν· τα πόδια του δεν μπερδεύονταν καθόλου στα σκαλοπάτια. Και ένα απ'αυτά –ένα απ'τα μπροστινά πόδια– κινήθηκε με μεγάλη ταχύτητα προς το μέρος του ταγματάρχη, σαν λόγχη. Ο Στίβεν τινάχτηκε· αλλά η θέση του δεν ήταν βολική για ελιγμούς· η αιχμή του ποδιού διαπέρασε την εξωτερική άκρη του αριστερού μηρού του. Εκείνος γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια. Καθώς το πιστόλι του του έπεφτε, τράβηξε το μαχαίρι του, για να χτυπήσει το μέλος του εντόμου, να το σπάσει. Αλλά δε χρειάστηκε. Το λογχοειδές πόδι αποτραβήχτηκε, κάνοντάς τον να κραυγάσει, καθώς έβγαινε μέσα από τη σάρκα του, βουτηγμένο στο αίμα.

Ο Στίβεν έπεσε, χτυπώντας, επώδυνα, τη μέση του στα σκαλοπάτια... και, καθώς έπεφτε, είδε το αίμα του να *σαλεύει περίεργα* επάνω στο μακρύ μέλος του εντόμου. Δεν ήξερε πώς αλλιώς να το πει εκτός από «σαλεύει περίεργα». Το αίμα του έμοιαζε *ζωντανό*, και γρήγορα –πολύ γρήγορα, για να μπορεί να θεωρηθεί «φυσιολογικό» υπό οποιαδήποτε έννοια– απορροφήθηκε από το πόδι του πλάσματος.

Το έντομο αγνόησε τον Στίβεν –μάλλον, μη νομίζοντάς τον πλέον για απειλή– και στράφηκε στην είσοδο των κοιτώνων, απ'όπου πυροβολισμοί έρχονταν.

Ο Στίβεν προσπάθησε να ορθωθεί, πιάνοντας τον πέτρινο τοίχο. *Μέχρι τότε θα έχουν σφαίρες; Αυτό το πράγμα δε φαίνεται να σκοπεύει να πεθάνει σύντομα...*

Ένα μεγάλο μέρος του εντόμου μπήκε στους κοιτώνες, και ένα ουρλιαχτό ακούστηκε από μέσα. Ένα σπαραχτικό ουρλιαχτό.

Ω θεοί... σκέφτηκε ο Στίβεν. Κάποιος σκοτώθηκε. Ή τραυματίστηκε πολύ, πολύ άσχημα. Και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να βοηθήσει το παραμικρό. Δεν είχε άλλες σφαίρες· και το μαχαίρι του, σίγουρα, δεν μπορούσε να αποδειχτεί αποτελεσματικό κατά αυτού του πλάσματος. Αποτελεσματικό; Ούτε καν θα το αισθανόταν να γδέρνει τον εξωσκελετό του!

«ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΛΛΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΡΕ ΗΛΙΘΙΕ!» Η κραυγή αυτή πρέπει να ήταν του Φρίξου. Και ακουγόταν τελείως πανικόβλητος. Μισοτρελαμένος.

Η λάμπα! σκέφτηκε, απεγνωσμένα, ο Στίβεν. Ίσως η φωτιά να μπορεί να το βλάψει.

Κουτσαίνοντας από το διαμπερές τραύμα του, άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, γρήγορα, για να φτάσει στην αποθήκη. Δεν πρέπει νάχει τρυπηθεί η βασική αρτηρία, παρατήρησε από τον τρόπο που κυλούσε το αίμα του. Ήμουν τυχερός. Πολύ τυχερός. Κρόνε, βοήθησέ με!

Ο Στίβεν κατάφερε να φτάσει ως την πόρτα του ανάποδου δωματίου, αγκομαχώντας και καταϊδρωμένος. Από κάτω, ακούγονταν ακόμα πυροβολισμοί. Καλό τούτο· σήμαινε πως οι άλλοι εξακολουθούσαν να είναι ζωντανοί –ή, τουλάχιστον, κάποιος απ'αυτούς ήταν.

Ο Στίβεν συνέχισε ν'ανεβαίνει, τρίζοντας τα δόντια και κρατώντας τον τοίχο. Δεν ήταν να σκαρφαλώνεις τούτα τα τρισκατάρατα σκαλοπάτια με το πόδι σου τραυματισμένο! Πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος είσαι τώρα, Βάρμη; Όταν ξανάρθεις εδώ, μάλλον, τα πτώματά μας θα βρεις μονάχα. Κι αμφιβάλλω αν ακόμα κι αυτός ο Φέλιξ Χάρλω θα μπορεί να λύσει το γαμημένο μυστήριο τού τι μας συνέβη.

Πυροβολισμοί από κάτω.

Ακόμα ζωντανοί...

Ο Στίβεν, λαχανιασμένος, έφτασε στην αποθήκη. Άρπαξε τη λάμπα λαδιού από εκεί όπου την είχε αφήσει κι άρχισε να κατεβαίνει, προσεχτικά, γιατί, έτσι τραυματισμένος όπως ήταν, μπορούσε εύκολα να γλιστρήσει και να πάει κάτω κουτρουβαλώντας.

«*ΜΑΚΡΙΑ! ΜΑΚΡΙΑ!*» Η φωνή του Φρίξου, καθώς πυροβολισμοί αντηχούσαν.

Ο Στίβεν πέρασε έξω απ'το ανάποδο δωμάτιο, έστριψε, και είδε πάλι ένα μέρος του σώματος του εντόμου μπροστά του. Ύψωσε τη λάμπα και την πέταξε καταπάνω του. Αυτή θρυμματίστηκε, χτυπώντας στον εξωσκελετό του· το λάδι της πετάχτηκε κι άρπαξε φωτιά.

Το πλάσμα έβγαλε ξανά το πρόσθιο μέρος του από την εξώπορτα των κοιτώνων, ενώ κανένας ήχος δεν ερχόταν από μέσα: καμια κραυγή, ουρλιαχτό, ή σύριγμα· τίποτα απολύτως. Το κρανίο του στράφηκε στον Στίβεν, που προσπαθούσε να σκαρφαλώσει τη στριφτή σκάλα, για ν'απομακρυνθεί.

Από κάτω, οι πυροβολισμοί είχαν πάψει.

Πού θα πάω τώρα; Η φωτιά δεν έμοιαζε να είχε προκαλέσει και κανένα μεγάλο πρόβλημα στο έντομο, ούτε να το είχε πτοήσει, αν και πρέπει ακόμα να έκαιγε.

Ο Στίβεν έφτασε έξω απ'το ανάποδο δωμάτιο. *Πρέπει να το παγιδέψω κάπως. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος.*

Συνέχισε ν'ανεβαίνει, αγνοώντας τον πόνο στον μηρό του. Τρίζοντας τα δόντια και αγνοώντας τον· ο πόνος δε θα είχε πλέον σημασία όταν θα ήταν νεκρός· επομένως, το μόνο που του έμενε ήταν να προσπαθήσει να ζήσει, όσο πόνο κι αν ένιωθε –αυτό ήταν ένα από τα πρώτα πράγματα που είχε μάθει στον Παντοκρατορικό Στρατό, όταν άρχισε να πηγαίνει σε αποστολές σε άλλες διαστάσεις. Η επιβίωση προέχει, πάντοτε. Και το ένστικτο δεν σε καθοδηγεί πάντα σωστά· το ένστικτο μπορεί να θέλει να σε βάλει να κουλουριαστείς και να κλείσεις τα μάτια· αλλά η λογική πρέπει να σε βάλει να συνεχίσεις.

Ο Στίβεν έφτασε στην αποθήκη. Αν μπορούσε να τραβήξει το έντομο εδώ μέσα και να κλείσει τη σιδερένια πόρτα πίσω του.... Αλλά, μάλλον, αυτό ήταν αδύνατο.

Από κάτω του, άκουγε τώρα τα αιχμηρά πόδια του πλάσματος να χτυπούν πάνω στο μαύρο ξύλο των σκαλοπατιών με τις πορφυρές, φλεβοειδείς γραμμώσεις. Ερχόταν.

Πού σκατά θα πάω; Πρέπει να βγω από δω! Πώς θα βγω;

Ο Στίβεν ανέβηκε, ανέβηκε, ανέβηκε, κουτσαίνοντας· και έφτασε στο μοναδικό άνοιγμα που βρισκόταν αριστερά. Το άνοιγμα που οδηγούσε στο πυραμιδοειδές δωμάτιο, του οποίου η οροφή ήταν κρυστάλλινη και, μέσα από το κρύσταλλο, φαίνονταν ψάρια να κολυμπάνε. Ανάποδα ως προς τον Στίβεν· οι ελκτικές δυνάμεις του πεδίου ήταν αντεστραμμένες εδώ, όπως και στο δωμάτιο με τη λίμνη.

Μπορώ, κάπως, να παγιδέψω το πλάσμα σε τούτο το μέρος; Δεν του έμοιαζε εφικτό, εκτός αν στο έντομο άρεσαν τα ψάρια. Δεν ήξερε, όμως, κανένα έντομο που να του αρέσουν τα ψάρια· έτσι, συνέχισε.

Και –νιώθοντας τον τραυματισμένο μηρό του να πονά φρικτά, αλλά αγνοώντας τον– έφτασε στην επόμενη πόρτα, η οποία βρισκόταν δεξιά και ήταν σιδερένια. Πλάι της, υπήρχε η πινακίδα που έγραφε *ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΚΕΝΟ* και *Ακολουθήστε την κίτρινη δέσμη*, κι ανάμεσα σ' αυτές τις δύο προτάσεις είχε ένα κρανίο με δύο διασταυρωμένα κόκαλα από κάτω του –ένα όχι και τόσο ενθαρρυντικό σύμβολο.

Εδώ... σκέφτηκε ο Στίβεν. Εδώ ίσως να μη μπορεί να έρθει.

Άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε το εργαστήριο με τους μηχανικούς εξοπλισμούς· και, πριν από το εργαστήριο, τα τρία μέτρα απόλυτου σκοταδιού και την κίτρινη δέσμη, η οποία διέσχιζε αυτό το αλλόκοτο κενό σαν γέφυρα.

Θα μπορούσε, άραγε, το έντομο να βαδίσει πάνω σ' αυτή τη γέφυρα; Ή, καλύτερα ακόμα, θα μπορούσε ο Στίβεν να απενεργο-

ποιήσει, κάπως, τη γέφυρα –κατά προτίμηση όταν το έντομο επιχειρούσε να μπει;

Δεν έχω άλλη λύση· πρέπει να το δοκιμάσω. Αν ανέβαινε κι άλλο, θα έφτανε στην τελευταία πόρτα ετούτου του μέρους, η οποία ήταν διπλή, ατσάλινη, θωρακισμένη, και κλειστή· κι επάνω της, υπήρχε μια μικρή, στενόμακρη οθόνη που έγραφε ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΚΩΔΙΚΟ. Τον κωδικό ο Στίβεν δεν τον ήξερε.

Έτσι, πέρασε ετούτη την πόρτα που βρισκόταν τώρα εμπρός του. Και πάτησε στην κίτρινη δέσμη, η οποία, ανακάλυψε, ήταν στέρηση κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια του. Στέρηση σαν μέταλλο.

Κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά, ο Στίβεν έβλεπε μονάχα σκοτάδι. Ατελείωτο και απόλυτο, το οποίο δεν διαλυόταν από το φως, αλλά το ρουφούσε, πεινασμένα.

Έκλεισε πίσω του τη σιδερένια πόρτα και διέσχισε τη γέφυρα της κίτρινης δέσμης, για να βρεθεί στο εργαστήριο με τους μηχανικούς εξοπλισμούς.

Γνώριζε ότι δεν είχε χρόνο: το έντομο μπορεί να ερχόταν από στιγμή σε στιγμή, σπρώχνοντας την πόρτα και μπαίνοντας. Κοίταξε γύρω του, αναζητώντας κάποιον διακόπτη που μπορεί να απενεργοποιούσε την κίτρινη δέσμη. Δε βρήκε κανέναν, όμως. Κανέναν που να ήταν εμφανής, τουλάχιστον. Κανέναν πλάι στον οποίο να υπάρχει η ένδειξη ΔΙΑΚΟΠΤΗΣ ΚΙΤΡΙΝΗΣ ΔΕΣΜΗΣ, ΔΙΑΚΟΠΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ, ΔΙΑΚΟΠΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗΣ ΔΙΟΔΟΥ, ή κάτι παρόμοιο.

Ο Στίβεν πάτησε ένα πλήκτρο που ήταν βέβαιος ότι έθετε σε λειτουργία ένα από τα μηχανικά συστήματα. Τρεις οθόνες άναψαν. Ίσως η κίτρινη δέσμη να ενεργοποιείτο και να απενεργοποιείτο μέσω αυτών των συστημάτων. Το πρόβλημα ήταν ότι ο Στίβεν δεν είχε χρόνο. Ωστόσο, άρχισε να ψάχνει, χρησιμοποιώντας μια κονσόλα.

Εντόπισε τον χάρτη του εργαστηρίου. Όχι μόνο του δωματίου στο οποίο βρισκόταν· ολόκληρου του εργαστηρίου. Σε τρισδιά-

στατη μορφή, με τη στριφτή σκάλα να διαγράφει σπείρες ανάμεσα από τα δωμάτια. Ο Στίβεν μπορούσε να περιστρέψει τον χάρτη όπως ήθελε, και παραξενεύτηκε με τον τρόπο που ήταν οικοδομημένο τούτο το μέρος· υπήρχε κάτι το περίεργο στη γεωμετρία του...

Τα πόδια του εντόμου αντηχούσαν πάνω στα σκαλοπάτια. Πλησίαζε.

Ο Στίβεν εστίασε τον χάρτη στο δωμάτιο που βρισκόταν. ΚΟΙΤΑΞΤΕ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ ΔΕΞΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ, του έγραψε το σύστημα, στην πάνω μεριά της οθόνης που κοίταζε. Ο Στίβεν έστρεψε το βλέμμα του δεξιά και είδε μονάχα μια μαύρη οθόνη. *Τι στον Σκοτοδ-* Κοίταξε αριστερά, και είδε ότι εκεί είχαν, όντως, εμφανιστεί κάποιες πληροφορίες. *Το σύστημα, μάλλον, έχει περδέψει το δεξιά με το αριστερά· αυτό δεν μπορεί νάναι καλό σημάδι για τη σταθερότητά του.*

Το έντομο ακουγόταν να ζυγώνει. Τώρα, πρέπει να βρισκόταν πολύ κοντά.

Ο Στίβεν κοίταξε, επί τροχάδην, τις πληροφορίες. Μιλούσαν, γενικά, για τη χρησιμότητα του δωματίου –πειραματισμοί επάνω σε μορφές ενέργειας, ζωικές μορφές, και χωροχρονικές στρεβλώσεις των διαστάσεων του σύμπαντος– και τόνιζαν ότι έπρεπε, οπωσδήποτε, να είναι απομονωμένο από τον περιβάλλοντα χώρο, επειδή–

«Σκατά!» γρύλισε ο Στίβεν. «Γιατί δε λέει για τη γαμημένη γέφυρα;»

Το έντομο ακούστηκε να φτάνει έξω απ'την πόρτα...

...και να συνεχίζει την πορεία του, προς τα πάνω.

Ο Στίβεν είχε πάρει το βλέμμα του από την οθόνη και κοίταζε προς την έξοδο. *Πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος πηγαίνει; Δε μπορεί να καταλάβει ότι είμαι εδώ; Δε με... μυρίζεται κάπως; Μάλλον, όχι.* Εκτός αν δεν ήταν εκείνος ο στόχος του.

Αλλά τι να ήταν;

Ο Στίβεν στράφηκε στην πρώτη οθόνη, και εστίασε τον τρισδιάστατο χάρτη στο τελευταίο δωμάτιο. Αυτό στην κορυφή της στριφτής σκάλας.

Η οθόνη έγραψε: ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΧΩΡΟΣ. ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΚΩΔΙΚΟ. Ο χάρτης είχε εξαφανιστεί.

Ο Στίβεν ζήτησε πληροφορίες για τον συγκεκριμένο χώρο.

ΚΟΙΤΑΞΤΕ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ ΔΕΞΙΑ ΣΑΣ.

Ο Στίβεν κοίταξε αριστερά, και είδε ότι οι πληροφορίες για το δωμάτιο όπου βρισκόταν είχαν αντικατασταθεί με καινούργιες. Αλλά ήταν σχετικά σύντομες:

Ο Χώρος ΣΤ' είναι χώρος περιορισμένης πρόσβασης, σχετιζόμενος άμεσα με την παροχή ενέργειας της βάσης, τη ρύθμιση των ελκτικών δυνάμεών της, καθώς και τη χωροχρονική θέση της. Για περισσότερες πληροφορίες, παρακαλούμε εισάγετε τον κωδικό σας...

Εν ολίγοις, σκέφτηκε ο Στίβεν, αυτό το πλάσμα πηγαίνει τώρα στο πιο επικίνδυνο δωμάτιο ετούτου του μέρους. Θα μπορούσε, όμως, να σπάσει την ατσάλινη, θωρακισμένη πόρτα; Ο Στίβεν το αμφέβαλλε. Από την άλλη, βέβαια, δεν είχε καμία γνώση για τις δυνάμεις του εντόμου· του είχαν ρίξει τόσες σφαίρες και δεν είχε καταλάβει τίποτα...

Ο Στίβεν περίμενε, αφουγκραζόμενος.

Άκουσε χτυπήματα πάνω στην ατσάλινη πόρτα. Τα πόδια του εντόμου. Κανένας απ' αυτούς τους θορύβους, όμως, δεν υποδήλωνε ότι η πόρτα είχε σπάσει ή τρυπηθεί.

Ξαφνικά, κάτι θρυμματίστηκε. Κάτι γυάλινο. Η μικρή οθόνη, μάλλον, που έγραφε ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΚΩΔΙΚΟ.

Μετά, κάποιος χρόνος πέρασε, χωρίς να έρχονται θόρυβοι. Και ο επόμενος θόρυβος που ακούστηκε ήταν τελείως διαφορετικός. Όχι ήχος θραύσης, αλλά σαν κάτι να είχε κινηθεί. Σαν μεντεσέδες που είχαν καιρό να αλλάξουν θέση.

*Δεν μπορεί! σκέφτηκε ο Στίβεν. Δεν μπορεί η πόρτα να άνοιξε,
επειδή το έντομο έσπασε την οθόνη!*
Κι όμως, αυτό ακριβώς έμοιαζε να είχε συμβεί...

27 — Η Αλλαγή Μιας Ενδοδιάστασης

Όταν πλησίαζαν το μεγάλο δωμάτιο με το πρασινοκίτρινο υγρό, είδαν μια σκοτεινή μορφή να έρχεται, τρέχοντας, προς το μέρος τους, σαν πανικός να τη διακατεύει.

Η Βάρμη ύψωσε αμέσως το πιστόλι της. «Ακίνητος!»

Ο Φρίξος σκόνταψε και σωριάστηκε στο βρόμικο πάτωμα, πέφτοντας στα γόνατα, αγκομαχώντας. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα. Ιδρώτας γυάλιζε επάνω στο πρόσωπό του και στο ξυρισμένο κεφάλι του. Τα ρούχα του ήταν σκισμένα στο στήθος, και ένα τραύμα υπήρχε εκεί: ένα μακρύ, πορφυρό τραύμα, που αιμορραγούσε, αλλά δεν πρέπει να ήταν βαθύ.

«Ο ίδιος ο Σκοτοδαίμων μοιάζει να σε κυνηγά...» παρατήρησε ο Φέλιξ, που είχε κι εκείνος τραβήξει το πιστόλι του, αλλά δεν το είχε υψώσει.

Η Φενίλδα, που κρατούσε την ενεργειακή τους λάμπα, έστειλε το λευκό φως της ολόγυρα, ψάχνοντας μέσα στις σκιές. Τίποτα, όμως, δε φαινόταν· καμία απειλή.

«Τι συνέβη;» απαίτησε η Βάρμη από τον Φρίξο, παύοντας να τον σημαδεύει. «Γιατί είσαι εδώ; Γιατί είσαι τραυματισμένος;»

«...Το έντομο!...» έκρωξε, ξέπνοα, εκείνος. «Το γαμημένο έντομο... Επέστρεψε... Ο σκελετός του –ήταν μόνο ένας σκελετός!... Τους σκότωσε όλους–»

«Ποιο έντομο;» ρώτησε η Βάρμη.

Ο Φρίξος ξεροκατάπιε. «Εκείνο το μεγάλο έντομο που σκοτώσατε στο δωμάτιο με τη γέφυρα–»

«Αυτό το έντομο είναι νεκρό, στρατιώτη. Πετάξαμε το κουφάρι του μες στο πρασινοκίτρινο υγρό.»

«Ναι,» είπε ο Φρίξος, «μοιάζει όντως νεκρό... Είναι ο σκελετός του. Ένας σκελετός που κινείται... αλλά είναι χειρότερος από το

πραγματικό έντομο. Μπήκε στο μέρος που μας είχατε αφήσει... άρχισε να σκοτώνει. Οι άλλοι είναι νεκροί.»

«Οι στρατιώτες του Λοχαγού Χρυσογένη; Και ο Στίβεν Νέλκος;»

«Οι στρατιώτες... τους είδα να τους διαπερνά με τα πόδια του. Για τον ταγματάρχη, δεν ξέρω... Μετά, άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, το έντομο άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα· δεν ξέρω γιατί· ίσως να κυνηγούσε τον ταγματάρχη· άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, κι εγώ έτρεξα κάτω, και βγήκα από το παράξενο άνοιγμα... Μου είχαν τελειώσει οι σφαίρες. Σ'όλους μας είχαν τελειώσει οι σφαίρες...»

«Ο Στίβεν ίσως νάναι ακόμα ζωντανός,» είπε η Βάρμη, κοιτάζοντας τον Φέλιξ. «Πρέπει να βιαστούμε!» Και προς τον Φρίξο: «Σήκω πάνω. Θάρθεις μαζί μας.»

«Θα μας σκοτώσει κι εμάς!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

«Σήκω πάνω, στρατιώτη! Είπα: θάρθεις μαζί μας!» αποκρίθηκε η Βάρμη. Κι ύστερα, τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό απ'τη ζώνη της και πάτησε μερικά πλήκτρα. Τον έφερε στ'αφτί της και είπε: «Λοχαγέ; Η Διοικήτρια Ύλντρηχ είμαι. Βρίσκομαι στο μέρος όπου βρισκόμασταν χτες. Πάρε τους στρατιώτες που ήταν μαζί μας και τότε, και έλα. Ειδοποίησε και την Αλεξάνδρα'χοκ, να έρθει κι εκείνη –όχι μόνη της, μαζί σας.»

(...)

«Ναι, Λοχαγέ, συμβαίνει κάτι άσχημο. Βιάσου!»

Η Βάρμη επέστρεψε τον πομπό στη ζώνη της. «Πάμε,» είπε στους υπόλοιπους.

Ο Φρίξος τούς ακολούθησε. «Μα,» ψέλλισε, «είστε μόνο τρεις...»

«Κι ένας εσύ, τέσσερις,» του είπε η Βάρμη.

«Είναι ηλίθιος,» είπε η Φενίλδα'σαρ στη διοικήτρια, «αλλά έχει δίκιο. Πώς θα το σκοτώσουμε μόνοι μας;»

«Θα βρούμε έναν τρόπο. Κι αν δεν μπορέσουμε να το σκοτώσουμε, τουλάχιστον θα το καθυστερήσουμε, μέχρι νάρθει ο Λο-

χαγός Χρυσογένης. Δε θέλω αυτό το τέρας να σκοτώσει τον Στίβεν.»

«Τι εννοούσες όταν είπες ότι είναι ο σκελετός του εντόμου;» ρώτησε ο Φέλιξ τον Φρίξο.

«Ακριβώς αυτό. Είναι ο σκελετός του... Είναι μόνο κόκαλα... αλλά φαίνεται πιο επικίνδυνο από πριν.»

«Δε μπορεί νάναι το ίδιο έντομο,» είπε η Βάρμη. «Προφανώς, μοιάζει, αλλά δε μπορεί νάναι το ίδιο.»

«Η ομοιότητα, πάντως, είναι τρομαχτική...» μουρμούρισε ο Φρίξος. «Είναι σα να σηκώθηκε από τους νεκρούς, το καταραμένο...» Ρίγησε, φανερά.

Μπήκαν στο δωμάτιο που ήταν πλημμυρισμένο από το πρασινοκίτρινο υγρό, και στάθηκαν λίγο, για ν'αφουγκραστούν. Κανένας ανησυχητικός ήχος δεν ήρθε στ'αφτιά τους.

«Προσοχή στα φυτά,» είπε η Φενίλδα'σαρ, καθώς άρχισαν να διασχίζουν τους μεταλλικούς και ξύλινους διαδρόμους του πελώριου δωματίου. «Μπορεί να τυλιχτούν γύρω απ'το πόδι σου και να σε τραβήξουν.»

«Το έχουμε διαπιστώσει,» της είπε ο Φέλιξ.

Με προσεχτικά αλλά γρήγορα βήματα, έφτασαν στην αρχή του κυλινδρικού περάσματος. Το διέσχισαν κι αυτό και βρέθηκαν στο δωμάτιο με τη γέφυρα. Καθώς έμπαιναν, ο Φέλιξ άναψε έναν φακό και τον έστρεψε προς τα πάνω, για να δει μήπως ερχόταν κανένα άλλο έντομο. Τίποτα, όμως, δε φαινόταν να βαδίζει στην παλιά, μισοκατεστραμμένη γέφυρα.

«Φενίλδα,» είπε η Βάρμη, πλησιάζοντας τον τοίχο που το μέταλλο του έμοιαζε διαστρεβλωμένο, σαν θερμότητα να το είχε αλλοιώσει. «Άνοιξέ μας το δρόμο.»

«Είσαι σίγουρη πως δε θα ήταν καλύτερα να περιμένουμε τον Λοχαγό Χρυσογένη να έρθει;» ρώτησε η μάγισσα, διστακτικά.

«Ναι.»

Η Φενίλδα έδωσε τη λάμπα της στον Φρίξο και στάθηκε μπροστά στον τοίχο. Ύψωσε τα χέρια της στο επίπεδο του στήθους, με τις παλάμες ανοιχτές προς τα έξω, κι άρχισε να υποτονθорύζει τα λόγια για το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Σταμάτησε, όμως, γιατί εντόπισε κάτι το διαφορετικό. Η διαστασιακή αλλοίωση δεν ήταν όπως την προηγούμενη φορά: είχε αλλάξει. Η μορφή της είχε αλλάξει. Κι επομένως, η Φενίλδα θα έπρεπε πάλι να τη μελετήσει, προκειμένου να μπορεί να χρησιμοποιήσει το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως επάνω της.

Τι την είχε αλλάξει, όμως;

Στράφηκε στον Φρίξο. «Συνέβη κάτι στην πόρτα, καθώς έβγαινες;»

Εκείνος μόρφασε, παραξενεμένος. «Τι εννοείς;»

«Τι είδες καθώς έβγαινες;»

«Μετά από την πόρτα, υπήρχε ένα άνοιγμα σα χωνί. Περνώντας μέσα του, όμως, βρέθηκα κατευθείαν έξω –έξω απ’τον τοίχο.»

Καμία αλλαγή, επομένως, σκέφτηκε η Φενίλδα. Δε μου περιγράφει καμία φανερή αλλαγή. Κοίταξε πάλι τον σιδερένιο τοίχο.

«Τι είναι;» τη ρώτησε η Βάρμη. «Δε μπορείς να το ανοίξεις;»

«Όχι—»

«Γιατί;» Από τον τόνο της φωνής της, ήταν φανερό ότι δεν την εμπιστευόταν· σκεφτόταν ότι ίσως η Φενίλδα να της έλεγε ψέματα.

«Η αλλοίωση έχει αλλάξει. Πρέπει να τη μελετήσω από την αρχή, για να μπορέσω να παρουσιάσω πάλι την πόρτα.»

«Να τη μελετήσεις; Πόσο γρήγορα μπορείς να το κάνεις αυτό;»

Η Φενίλδα γύρισε για να την κοιτάξει. «Φοβάμαι πως χρειάζεται χρόνο...»

«Δεν έχουμε χρόνο,» είπε η Βάρμη. «Πρέπει να ανοίξεις τη δίοδο τώρα.»

«Αδύνατον,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. «Είναι αδύνατον. Εκτός...» Σταμάτησε να μιλά, γιατί είχε αρχίσει να λέει τις σκέψεις της φωναχτά. *Εκτός αν χρησιμοποιήσω το Ανώνυμο Ξόρκι.* Η ιδέα, όμως, την έκανε να ριγίσει, επειδή επρόκειτο για ένα δύσκολο και κουραστικό ξόρκι.

«Εκτός τι;» την πίεσε η Βάρμη.

Η Φενίλδα στράφηκε στον σιδερένιο τοίχο, θέλοντας ν'αποφύγει το βλέμμα της.

«Εκτός τι, Φενίλδα; Υπάρχει τρόπος;»

Δε μπορώ ν'αφήσω αυτό το πλάσμα –ό,τι κι αν είναι– να σκοτώσει τον Στίβεν. Τι θα πω στους Υπερασπιστές, μετά; «Υπάρχει,» αποκρίθηκε, σιγανά, χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. «Δώσε μου το χέρι σου, Βάρμη. Κι εσείς, Φρίξο και Φέλιξ, ενώστε τα χέρια σας και πιάστε και το χέρι της Βάρμης. Φτιάξτε αλυσίδα.»

«Τι θα κάνεις;» ρώτησε ο Φέλιξ. «Θα μας τραβήξεις μέσα από τον τοίχο;»

«Περίπου,» είπε η Φενίλδα, τεντώνοντας το αριστερό της χέρι προς τα πίσω. Αισθάνθηκε τη Βάρμη να το πιάνει, γερά. «Είστε όλοι έτοιμοι;»

«Ναι,» είπε η Βάρμη.

Η Φενίλδα ύψωσε το δεξί της χέρι προς τον τοίχο, και έφερε στο νου της το Ανώνυμο Ξόρκι: το ξόρκι που οι Υπερασπιστές είχαν φυτέψει βίαια εκεί· το ξόρκι που βρισκόταν πλέον εντός της σαν ακόμα μία εκ γενετής νοητική λειτουργία, όχι σαν κάτι που αποκτιέται κατόπιν μελέτης και εκπαίδευσης.

Τα λόγια κύλησαν από τα χείλη της Φενίλδα'σαρ, εύκολα και αβίαστα, και το χέρι της διέγραψε σύμβολα μπροστά στον σιδερένιο τοίχο...

...και ο τοίχος φάνηκε ν'ανοίγει, όπως ένα κλειστό μπουμπούκι, για ν'αποκαλύψει το εσωτερικό του. Οι άκριές του πέρασαν πάνω, γύρω, και κάτω από τη Φενίλδα'σαρ, προσπαθώντας να δη-

μιουργήσουν μια σήραγγα αλλοιωμένης πραγματικότητας, που το μάτι δυσκολευόταν να συλλάβει.

Η Φενίλδα προχώρησε, και, προχωρώντας, παρέσυρε και τους υπόλοιπους μαζί της, μέσα από το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει και στην ενδοδιάσταση όπου είχαν αφήσει τον Στίβεν.

Βρέθηκαν στο δωμάτιο απ'όπου άρχιζε η στριφτή σκάλα από μαύρο, γυαλιστερό ξύλο που επάνω του υπήρχαν πορφυρές γραμμές. Ο φωτισμός, όμως, δεν ήταν όπως την προηγούμενη φορά· τα φώτα αναβόσβηναν, ακανόνιστα, και μια σειρήνα ακουγόταν –ένα έντονο, εκνευριστικό *ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-*, ενώ μια μηχανική φωνή, προερχόμενη από μεγάφωνο, έλεγε ουδέτερα: *ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ!*

Η Φενίλδα, νιώθοντας τον πονοκέφαλό της να επιστρέφει ύστερα από τη χρήση του Ανώνυμου Ξορκιού, διπλώθηκε, βογκώντας και κρατώντας το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της.

«Φενίλδα!» Ο Φέλιξ πέρασε το χέρι του γύρω απ'τους ώμους της. «Είσαι καλά;» Η φωνή του ίσα που ακουγόταν μέσα σε τόση φασαρία.

(ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ)

Η Φενίλδα έτριξε τα δόντια. «...Όχι... Το κεφάλι μου... το κεφάλι μου...!»

(ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ!)

Η Βάρμη κοίταξε πίσω τους, για να δει αν το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει η Φενίλδα είχε παραμείνει ανοιχτό· το μόνο που είδε, όμως, ήταν η κλειστή στρογγυλή, σιδερένια πόρτα. Αμέσως, έστρεψε το βλέμμα της στη στριφτή σκάλα, και την πλησίασε, προσεχτικά, έχοντας το πιστόλι της σε ετοιμότητα.

(ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ)

«Στίβεν!» φώναξε, προσπαθώντας να ακουστεί. «*ΣΤΙΒΕΝ! ΣΤΙΒΕΝ! ΣΤΙΒΕΝ!*»

Καμία απάντηση δεν ήρθε· ή, τουλάχιστον, δεν μπορούσε να διακρίνει καμία απάντηση μες στο χαλασμό.

(ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ!)

Η Βάρμη έκανε νόημα στους υπόλοιπους να την ακολουθήσουν.

«Το έντομο!» φώναξε ο Φρίξος. «Το έντομο είναι προς τα κει!»

«Ελάτε!» επέμεινε εκείνη.

Ο Φέλιξ έκανε νόημα στον Φρίξο να προχωρήσει.

«Δώστε μου ένα όπλο!» ζήτησε εκείνος. «Για όταν παρουσιαστεί το έντομο!»

Ο Φέλιξ τράβηξε ένα πιστόλι από τον σάκο του και του το έδωσε. «Φρόνημα, όμως,» του είπε· «μη σε δω να κάνεις καμία βλακεία!»

(ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ)

«Με δουλεύεις, Χάρλω;»

Η Βάρμη άρχισε ν'ανεβαίνει τη στριφτή σκάλα, και ο Φρίξος πήγε πίσω της· μετά, έρχονταν ο Φέλιξ και η Φενίλδα. Η μάγισσα εξακολουθούσε να κρατά το κεφάλι της, αν και δεν ήταν διπλωμένη· το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να προσέχει για να μη σκοντάψει στα σκαλοπάτια. Ο Φέλιξ είχε το χέρι του περασμένο γύρω απ'τη μέση της, για να τη βοηθά.

(ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ)

«ΣΤΙΙΙΙΙΒΕΕΕΕΕΝ!» φώναξε πάλι η Βάρμη, ελπίζοντας ότι ο ταγματάρχης, αν ήταν ζωντανός, θα την άκουγε: θα άκουγε ότι είχε έρθει βοήθεια και θα παρουσιαζόταν, όπου κι αν είχε κρυφτεί.

(ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ!)

Έφτασαν στους κοιτώνες, και η Βάρμη κοίταξε μέσα. Είδε το πτώμα ενός από τους στρατιώτες του Λοχαγού Χρυσογένη. Το στήθος του είχε τρυπηθεί. Πού ήταν ο άλλος; αναρωτήθηκε. Ήταν νεκρός, όπως είχε πει ο Φρίξος;

Μπήκε στους κοιτώνες.

«Πού πας;» της φώναξε ο Φέλιξ.

(ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ)

«Να δω αν είναι ο ταγματάρχης εδώ!» απάντησε εκείνη, βαδίζοντας μέσα στα μικρά δωμάτια των κοιτώνων. Βρήκε μόνο τον άλλο στρατιώτη του Λοχαγού Χρυσογένη. Νεκρός κι αυτός, με τα εντόσθιά του χυμένα έξω· η αποφορά ήταν έντονη γύρω του.

Η Βάρμη έφυγε, επιστρέφοντας στους συντρόφους της. «Δεν είναι εδώ!» τους είπε. «Πρέπει νάναι πάνω!»

(ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ)

Συνέχισαν ν'ανεβαίνουν.

«Ας φύγουμε!» έσκουξε η Φενίλδα. «Ας φύγουμε! Δεν αντέχω άλλο!...»

«Θα πάρουμε τον Στίβεν και θα φύγουμε,» είπε ο Φέλιξ κοντά στ'αφτί της. «Θα χρειαστεί να ξανακάνεις αυτό το ξόρκι, για να βγούμε;»

«Δεν ξέρω. Να εύχεσαι, πάντως, να μη χρειαστεί,» αποκρίθηκε η Φενίλδα. *Γιατί, σκέφτηκε, αν χρειαστεί, δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα μπορέσω να το χρησιμοποιήσω.* Ο πόνος τη λόγχιζε, από την κορυφή του κεφαλιού της ως τη μύτη και τον αυχένα.

Ο Φέλιξ την κράτησε γερά, καθώς εκείνη παραλίγο να γλιστρήσει σ'ένα σκαλοπάτι και να χάσει την ισορροπία της. *Δε μου ακούστηκε και τόσο καλό αυτό,* συλλογίστηκε ο Φέλιξ. «Να εύχεσαι, πάντως, να μη χρειαστεί»... *Δε μου ακούστηκε καθόλου καλό.* Επειδή, αν δεν μπορούσαν να βγουν από μόνοι τους, κι αν η Φενίλδα δεν μπορούσε να τους βγάλει από εδώ, τότε θα είχαν, μάλλον, τη μοίρα των στρατιωτών του Λοχαγού Χρυσογένη...

(ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ! ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ!)

Καθώς έστριψαν και συνέχισαν ν'ανεβαίνουν, πλησιάζοντας μια πόρτα που φαινόταν στα δεξιά, αισθάνθηκαν μια δύναμη να τους τραβά, ξαφνικά, προς τα πάνω· και... έπεσαν στο ταβάνι, σαν ο κόσμος να είχε αναποδογυρίσει.

Ο Φέλιξ, υψώνοντας το βλέμμα του, είδε τη σκάλα. «Τι έγινε;»
μούγκρισε, καθώς σηκωνόταν. «Τι έγινε;»

(ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ-ΙΟΥ)

«Οι ελκτικές δυνάμεις!» φώναξε η Φενίλδα'σαρ. «Κάποιος άλλαξε τις ελκτικές δυνάμεις! Ποιος τρελός το έκανε αυτό;» Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν ο Στίβεν. Κι επιπλέον, πώς θα μπορούσε ο Στίβεν να το κάνει;

Η Βάρμη σηκώθηκε όρθια, και προχώρησε, γνέφοντάς τους να την ακολουθήσουν.

«Θα σκοτωθούμε!» ούρλιαξε ο Φρίξος.

Και η φωνή του αντήχησε πολύ δυνατά, γιατί η σειρήνα είχε, αναπάντεχα, πάψει, όπως επίσης και η μηχανική φωνή που έλεγε ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ!

Αμέσως μετά, το φως έσβησε, κι έμειναν στο σκοτάδι.

Ο Φέλιξ άναψε τον φακό του. Ο Φρίξος άναψε τη λάμπα που του είχε δώσει η Φενίλδα'σαρ.

«Ποιος είναι κει;» φώναξε η Βάρμη, νομίζοντας πως είδε μια κίνηση στην άκρια της εμβέλειας του φωτός. Τ'αφτιά της δεν μπορούσαν ν'ακούσουν βήματα, καθώς ακόμα βούιζαν από τους προηγούμενους θορύβους.

«Βάρμη;» Η μορφή του Στίβεν ξεπρόβαλε απ'το σκοτάδι.

«Είσαι ζωντανός!» είπε εκείνη. «Δόξα στον Κρόνο.»

«Επάνω που έσβησαν τα φώτα, είδα το δικό σας φως.»

«Τι έχει συμβεί εδώ; Γιατί – γιατί γίνονται όλ'αυτά;»

«Ένα έντομο,» απάντησε ο Στίβεν. «Σκότωσε τους άλλους–» Πρόσεξε ότι ο Φρίξος ήταν ζωντανός. «Ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζα.»

«Οι άλλοι δύο είναι νεκροί,» τον διαβεβαίωσε ο Φρίξος.

Ο Στίβεν έστρεψε πάλι το βλέμμα του στη Βάρμη. «Το έντομο ανέβηκε στην κορυφή της σκάλας και άνοιξε την πόρτα που οδηγεί σ'έναν χώρο απ'όπου–»

«Ω θεοί!» μούγκρισε η Φενίλδα, ακούγοντας τα λόγια του και, συγχρόνως, κρατώντας το κεφάλι της με το ένα χέρι· με το άλλο χέρι στηριζόταν από τον τοίχο. «Ω θεοί! Πώς μπήκε εκεί;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Το άκουσα να σπάει το παραθυράκι που ζητά τον κωδικό—»

«Και η πόρτα άνοιξε;»

«Ναι. Απ'ό,τι κατάλαβα, ναι.»

«Δεν είναι λογικό...» Η Φενίλδα έτριξε τα δόντια, νιώθοντας τον καταραμένο πονοκέφαλο να διαπερνά το κρανίο της σαν μακριές βελόνες.

«Το ξέρω—»

«Τι σχέση έχει αυτή η πόρτα μ'όσα συμβαίνουν;» ρώτησε η Βάρμη. «Δεν καταλαβαίνω!»

«Η πόρτα αυτή οδηγεί σ'ένα δωμάτιο απ'όπου μπορείς να κάνεις κάποιες... ρυθμίσεις στον χώρο.»

«Μπορείς,» εξήγησε η Φενίλδα, «ν'αλλάξεις τα δεδομένα της ενδοδιάστασης. Μπορείς ν'αλλάξεις τις ελκτικές δυνάμεις, τις χωροχρονικές της ιδιότητες... Ωωωωωωχ...!» Κρατώντας το κεφάλι της με τα δύο χέρια, διπλώθηκε.

«Κάτι μου λέει πως πρέπει να φύγουμε,» είπε ο Φέλιξ στη Βάρμη. «Τώρα.»

Μια φωνή, όμως, τους έκανε να κοκαλώσουν. Μια φωνή που έμοιαζε ν'αντηχεί μέσα στο μυαλό όλων τους, συγχρόνως. Μια φωνή που δεν ήταν φωνή ακριβώς· δεν την άκουγαν να μιλά, αλλά ήξεραν τι ήθελε να τους πει. Το νόημα της επικοινωνίας μεταφερόταν στον εγκέφαλό τους ως λόγια στη Συμπαντική Γλώσσα.

ΔΕΝ ΘΑ ΦΥΓΕΤΕ

ΤΩΡΑ ΕΙΣΤΕ ΔΙΚΟΙ ΜΟΥ

ΘΑ ΜΕ ΕΞΑΠΛΩΣΕΤΕ ΟΠΩΣ ΟΦΕΙΛΕΤΕ

ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΕ

ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΜΟΥ

Η οντότητα, όμως, ό,τι κι αν ήταν, μετέφερε μονάχα τον λόγο της· δεν τους ανάγκαζε να υπακούσουν με κανέναν τρόπο.

«Τρέξτε!» είπε η Βάρμη. «Τρέξτε –στην έξοδο!»

«Προσοχή!» προειδοποίησε ο Φέλιξ. «Θα πέσουμε!»

Κι όλοι τους θυμήθηκαν το γεγονός ότι ο χώρος, από ένα σημείο και μετά, αναποδογύριζε. Έτσι, προχώρησαν προσεχτικά, περιμένοντας ότι οι ελκτικές δυνάμεις θα αντιστρέφονταν πάλι και εκείνοι θα έπεφταν στη στριφτή σκάλα. Αυτό, όμως, δε συνέβη· η σκάλα φαίνεται πως, από δω και στο εξής, θα ήταν μονάχα από πάνω τους· είχε γίνει ταβάνι, μόνιμα.

Μόλις το αντιλήφθηκαν τούτο, άρχισαν να τρέχουν, όπως τους είχε, αρχικά, προτρέψει η Βάρμη· και δεν άργησαν να βρεθούν μπροστά στη στρογγυλή, σιδερένια πόρτα, η οποία, λόγω της θέσης της στον τοίχο και λόγω του σχήματός της, δημιουργούσε την ψευδαίσθηση ότι δεν είχε αναποδογυρίσει.

«Φενίλδα,» ρώτησε ο Φέλιξ, «αν χρειαστεί να-;»

«Δοκίμασε, πρώτα, να την ανοίξεις κανονικά, μα τους θεούς!» τον διέκοψε η μάγισσα, καθώς δάκρυα πόνου κυλούσαν από τα μάτια της και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της είχαν στραβώσει.

Ο Φέλιξ έπιασε τη χειρολαβή της στρογγυλής πόρτας και, βάζοντας δύναμη, την τράβηξε.

28 — Η Αρχή Μιας Οικογένειας

Η πόρτα άνοιξε, και πίσω της φάνηκε ένα κωνοειδές άνοιγμα, όπως πριν, μόνο που αυτή τη φορά το αντικρινό πέρας του ανοίγματος έμοιαζε να ταλαντεύεται, να μη μπορεί ν'αποφασίσει σε ποια θέση να παραμείνει. Και το πέραςμα που οδηγούσε ως εκεί στροβιλιζόταν.

«Είναι ασφαλές;» ρώτησε η Βάρμη τη Φενίλδα.

«...Δεν ξέρω,» είπε εκείνη, έχοντας το δεξί της χέρι περασμένο μέσα στα μαύρα της μαλλιά και κρατώντας το κεφάλι της.

«Μονάχα ένας τρόπος υπάρχει για να το διαπιστώσουμε,» είπε ο Φέλιξ. Και κοίταξε τη Βάρμη, ερωτηματικά. *Να περάσουμε; Τι λες;*

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δε μπορούμε να μείνουμε εδώ.»

Ο Φέλιξ πέρασε το κατώφλι και μπήκε στο άνοιγμα.

Την προηγούμενη φορά, είχε βρεθεί κατευθείαν μπροστά στην έξοδο, σα να μην είχε χρειαστεί να διανύσει καθόλου την ενδιαμέση απόσταση. Τώρα, όμως, δεν ήταν έτσι· τώρα, βρέθηκε μέσα σ'έναν στρόβιλο ακαθόριστων χρωμάτων, όπου αδυνατούσε να διακρίνει πού ήταν το πάνω και πού το κάτω. Τη μια νόμιζε ότι προχωρούσε στο ταβάνι, την άλλη στο πάτωμα, την άλλη στα πλευρικά τοιχώματα· και η σκέψη δεν άργησε να περάσει απ'το νου του ότι δεν υπήρχε ούτε ταβάνι, ούτε πάτωμα, ούτε πλευρικά τοιχώματα· όλα έμοιαζαν με μια μεγάλη ψευδαίσθηση.

Και, στο πέρας της αλλόκοτης σήραγγας, φαινόταν η έξοδος... να ταλαντεύεται, να αλλάζει θέσεις. Ο Φέλιξ έτρεξε προς το μέρος της, έτρεξε να την προλάβει, φοβούμενος ότι ίσως, όταν έφτανε εκεί, να μην την έβρισκε πλέον. Έτρεξε, μην ξέροντας πού

ακριβώς πατούσαν τα πόδια του –σε πέτρα; σε ξύλο; σε μέταλλο;– και χωρίς να τον ενδιαφέρει.

Μετά από ώρα (πόση, ήταν αδύνατον να υπολογίσει), βρέθηκε μπροστά στο άνοιγμα, και πήδησε έξω–

–για να καταλήξει στο μεγάλο δωμάτιο, πάνω απ’το οποίο κρεμόταν η μισοκατεστραμμένη γέφυρα από μέταλλο και ξύλο.

Αμέσως, διαπίστωσε ότι δεν ήταν μόνος· έξι άνθρωποι βρίσκονταν εδώ, ντυμένοι με τις στολές Παντοκρατορικών στρατιωτών, εκτός από μία γυναίκα, που φορούσε μαύρο παντελόνι, μαύρες μπότες, και μαύρη υφασμάτινη μπλούζα και κρατούσε ένα κοντό ραβδί, γεμάτο κρυστάλλους, κυκλώματα, και μικροσκοπικά κάτοπτρα: η Αλεξάνδρα’χοκ.

«Φέλιξ Χάρλω,» είπε ο Λοχαγός Χρυσογένης. «Τι συμβαίνει; Πού είναι η διοικήτρια;»

Ο Φέλιξ στράφηκε πίσω του, για να δει τον σιδερένιο τοίχο απ’τον οποίο είχε ξεπροβάλει. «Έρχεται όπου νάναι.» Απομακρύνθηκε, κάνοντας μερικά βήματα όπισθεν.

Ο Φρίξος βγήκε απ’τον τοίχο με το πλάι, έτσι που σ’έκανε να ζαλίζεσαι. Κανονικά, θα ήταν αδύνατον να βγεις από *οπουδήποτε* μ’αυτό τον τρόπο. Αλλά, από την άλλη, τι σήμαινε «κανονικά»;

Το σύμπαν μας είναι κάθε άλλο παρά «κανονικό», σκέφτηκε ο Φέλιξ.

«Έχουμε παρέα...» παρατήρησε ο Φρίξος, κοιτάζοντας τον Λοχαγό Χρυσογένη και τους στρατιώτες του.

Μετά, βγήκε ο Στίβεν από τον τοίχο, και βάδισε, κουτσαίνοντας, επάνω στο βρόμικο πάτωμα, καθώς το αριστερό του πόδι ήταν τραυματισμένο στον μηρό.

«Σας επιτέθηκαν κάποιои;» ρώτησε ο Λοχαγός Χρυσογένης, βλέποντας και το τραύμα του ταγματάρχη και το τραύμα του Φρίξου. «Εισέβαλαν κάποιои εκεί μέσα;»

«Όχι κάποιои, Λοχαγέ,» αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Κάτι.»

Η Φενίλδα'σαρ ξεπρόβαλε, κρατώντας το κεφάλι της με τα δύο χέρια και παραπατώντας. Ο Φέλιξ την έπιασε από τη μέση, προτού εκείνη σκοντάψει και πέσει· και καθώς το έκανε παρατήρησε, με τις άκριες των ματιών του, ότι ο Φρίξος τού έριξε ένα εχθρικό, ζηλιάρικο βλέμμα. *Πιστεύει ο τύπος ότι τώρα είναι η ώρα για να με θεωρήσει ερωτικό αντίζηλό του;* απόρησε ο Φέλιξ.

Τελευταία βγήκε η Βάρμη, έχοντας μια αγριεμένη όψη στο πρόσωπό της. Στο ένα της χέρι ήταν το πιστόλι της και στο άλλο έναν φακός. Έριξε, πρώτα, ένα βλέμμα στον Λοχαγό Χρυσογένη, τους τέσσερις στρατιώτες του, και την Αλεξάνδρα'χοκ· κι ύστερα, είπε στον Φέλιξ: «Νομίζω πως μπορούσα να το ακούσω να κατεβαίνει, λίγο προτού βγω. Τα πόδια του χτυπούσαν στο αναποδογυρισμένο ταβάνι.»

«Τι σκατά θέλει από μας;» μούγκρισε ο Φρίξος. «Τι είναι; Το ακούσατε κι εσείς που μας μίλησε πριν, έτσι δεν είναι;»

«Σιωπή!» του είπε απότομα ο Φέλιξ· και, ζυγώνοντας τη Βάρμη, την έπιασε απ'το μπράτσο και την παρέσυρε μαζί του, κάμποσα μέτρα μακριά από τους υπόλοιπους.

Εκείνη δεν έφερε αντίσταση. «Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε.

«Αυτό το πράγμα που βρίσκεται μέσα στο κεφάλι του Στίβεν...» ψιθύρισε ο Φέλιξ. «Οι Υπερασπιστές θα μπορούν να μας δουν και να μας ακούσουν τώρα· δεν είμαστε πια μέσα στην ενδοδιάσταση.»

Η Βάρμη μόρφασε, σαν τώρα να το συνειδητοποιούσε. «Έχεις δίκιο... Ω Θεοί!... Δεν έπρεπε....»

«Δεν έπρεπε να βγούμε; Και τι άλλο να κάναμε;»

Η Βάρμη δάγκωσε το χείλος της. «Πού θα πάμε τον Στίβεν τώρα;»

«Δεν ξέρω.»

Η Βάρμη αναστέναξε. «Θεοί...! Και μόνο που βγήκε απ'την ενδοδιάσταση, και μόνο που τώρα είμαστε εδώ, οι Υπερασπιστές θα το ξέρουν...» Είχε γίνει χλομή.

«Διοικήτρια!» Η κραυγή του Λοχαγού Χρυσογένη.

Η Βάρμη και ο Φέλιξ στράφηκαν, για να δουν ένα σκελετώδες κεφάλι να ξεπροβάλλει από τον τοίχο. Το κεφάλι του εντόμου που είχαν αναφέρει ο Στίβεν και ο Φρίξος. Και δεν ήταν μόνο το κεφάλι του που έβγαινε: τα πόδια και το μακρύ σώμα του ακολουθούσαν.

«Μα τα Γένια του Κρόνου,» έκανε η Βάρμη, «μοιάζει όντως μ'αυτό που σκοτώσαμε...»

Η Φενίλδα ούρλιαξε, τρέχοντας, προσπαθώντας ν'απομακρυνθεί· σκόνταψε και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο Λοχαγός Χρυσογένης και οι στρατιώτες του ύψωσαν τα τουφέκια τους, πυροβολώντας το έντομο. Οι σφαίρες τους, όμως, δεν έμοιαζαν να προκαλούν καμια σπουδαία ζημιά.

Ο Στίβεν, που είχε υποχωρήσει μέσα στις σκιές του μεγάλου δωματίου, παρατήρησε ότι τα πυρά των στρατιωτών προκαλούσαν στο τέρας λιγότερη ζημιά απ'ό,τι του είχαν προκαλέσει τα δικά του πυρά και τα πυρά του Φρίξου και των άλλων δύο τώρα νεκρών στρατιωτών. Ο Στίβεν είχε δει, τότε, τον εξωσκελετό του εντόμου να τσακίζεται και να κάνει τρύπες. Τώρα, όμως, οι σφαίρες έμοιαζαν να χτυπούν επάνω σε κάποιου είδους ενέργεια και να εξοστρακίζονται.

Κι ο Στίβεν θυμήθηκε πως τα φώτα μέσα στην ενδοδιάσταση είχαν σβήσει. Πράγμα που, πιθανώς, σήμαινε ότι η ενέργεια είχε εξαντληθεί· ότι, ίσως, το έντομο την είχε –κάπως– απορροφήσει.

Και το έντομο, επίσης, μας μίλησε. Δε μπορεί να ήταν κάτι άλλο αυτό που μας μίλησε. Πώς είναι, όμως, δυνατόν; Είναι ευφυές; Αρχικά, δεν του είχε δώσει τέτοια εντύπωση.

Το τέρας τινάχτηκε, βγαίνοντας από τον διαστρεβλωμένο, σιδερένιο τοίχο, και ένα από τα πόδια του χτύπησε έναν στρατιώτη του Χρυσογένη στον ώμο, χωρίς να του προκαλέσει κανένα μεγάλο τραύμα.

Και ο Στίβεν σκέφτηκε: *Επίτηδες... Επίτηδες δεν τον σκότωσε. Μπορούσε να του είχε διαπεράσει την καρδιά.*

Ο Φέλιξ και η Βάρμη είχαν υψώσει τα πιστόλια τους και πυροβολούσαν το έντομο. Ο Φρίξος το πυροβολούσε επίσης, ενώ, συγχρόνως, πλησίαζε τη Φενίλδα'σαρ, για να τη βοηθήσει να σηκωθεί.

Η φωνή –εκείνη η αλλόκοτη φωνή, που δεν μιλούσε ακριβώς με λόγια, αλλά το νόημά της αποτυπωνόταν στον εγκέφαλο– μίλησε ξανά:

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ

ΕΙΣΤΕ ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΜΟΥ

ΕΣΕΙΣ ΘΑ ΦΕΡΕΤΕ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΟΥ

ΘΑ ΜΕ ΕΞΑΠΛΩΣΕΤΕ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

ΟΛΟΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΩ

ΕΓΩ ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΟΛΟΙ

Ο Στίβεν σκέφτηκε: *Τι σκατά λέει; Δεν μπορεί αυτό να είναι ένα έντομο που σερνόταν εδώ κάτω, σε τούτα τα υπόγεια. Κάτι άλλο είναι, στην πραγματικότητα· αλλά τι;*

Το έντομο χίμησε καταπάνω στους στρατιώτες του Χρυσογένη, οι οποίοι σκόρπισαν, όπως και ο ίδιος ο λοχαγός και η Αλεξάνδρα'χοκ. Ένα από τα πόδια του πλάσματος τινάχτηκε, και χτύπησε τη μοναδική πολεμίστρια ανάμεσά τους στην κνήμη, σχίζοντας το παντελόνι της και κάνοντάς τη να σωριαστεί με μια κραυγή.

Δεν τη σκότωσε, όμως, παρατήρησε πάλι ο Στίβεν, ενώ θα μπορούσε.

«*ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟ!*» κραύγασε ο Λοχαγός Χρυσογένης. «*ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟ!*» Και πυροβολούσε το έντομο κατακέφαλα. Η ενέργεια που κάλυπτε το κρανίο του τέρατος γυάλιζε, και οι σφαίρες εξοστρακίζονταν.

ΣΕ ΚΑΛΩΣΟΡΙΖΩ, αντήχησε η αλλόκοτη, νοητική φωνή· και ένα από τα πόδια του εντόμου τινάχτηκε προς τον Χρυσογένη. Εκείνος

προσπάθησε να το αποφύγει, αλλά δεν τα κατάφερε· ήταν πολύ γρήγορο. Του διαπέρασε τον ώμο.

ΚΑΛΩΣΗΡΘΕΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ

«Τι σκατάά γίνεται' εδώ;» ούρλιαξε ο Φρίξος, πυροβολώντας. «Τι μαλακίες λέει αυτό το φρικιό;»

«Υποχωρήστε!» φώναξε η Βάρμη. «Υποχωρήστε! Ελάτε μαζί μου!» Και, συνεχίζοντας να πυροβολεί, έτρεξε προς την έξοδο του μεγάλου δωματίου.

Η Αλεξάνδρα'χοκ έτρεξε πίσω της, και ο Φέλιξ πλάι της. Μετά, ερχόταν η Φενίλδα και, τέλος, οι υπόλοιποι.

Το έντομο τίνανε τα πόδια του, κι ακόμα ένας στρατιώτης χτυπήθηκε, στον μηρό, κι έπεσε, ουρλιάζοντας.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΑΚΟΜΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕ ΦΙΛΟΞΕΝΗΣΕΤΕ ΟΛΟΙ ΠΡΩΤΑ

ΜΕΤΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΑΤΕ ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ

ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΜΟΥ

ΠΟΥ ΘΑ ΔΕΣΟΥΝ ΕΤΟΥΤΗ ΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

«Βάρμη...» είπε ο Φέλιξ, καθώς έμπαιναν στην κυλινδρική σήραγγα στο πέρας του μεγάλου δωματίου. «Τι λέει αυτό το πλάσμα;»

«Πώς να ξέρω εγώ;»

«Αλεξάνδρα;» Ο Φέλιξ κοίταξε τη μάγισσα πάνω απ'τον ώμο του.

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω καν τι συμβαίνει εδώ! Ο Λοχαγός Χρυσογένης ήρθε και με ειδοποίησε, δε μου είπε τίποτα για όλα τούτα!»

Βγήκαν απ'τη σήραγγα και βρέθηκαν στην αρχή του δωματίου που ήταν πλημμυρισμένο από το πρασινοκίτρινο υγρό.

«Μεγάλε Κρόνε,» έκανε η Αλεξάνδρα'χοκ, «πώς θα περάσουμε από εδώ ενώ αυτό το πράγμα μάς κυνηγά;»

«Με προσοχή,» αποκρίθηκε η Βάρμη.

«Δείτε!» Ο Φέλιξ ύψωσε το χέρι του.

Στράφηκαν και κοίταξαν.

Επάνω από το υγρό, μια μορφή αιωρείτο. Και ερχόταν προς το μέρος τους. Ήταν μαύρη μέσα στο σκοτάδι του πελώριου χώρου, αλλά διακρινόταν από τις αργυρόχρωμες και πορφυρόχρωμες αντανakλάσεις που έκανε.

Ο Φέλιξ είδε τη Βάρμη να τρέμει, φανερά.

Πίσω τους, ακούγονταν πυροβολισμοί. Οι στρατιώτες χτυπούσαν το έντομο, που, προφανώς, πλησίαζε.

«Ένας Υπερασπιστής...» είπε μια φωνή, και ο Φέλιξ στράφηκε, για να δει τον Στίβεν πλάι στη Φενίλδα'σαρ. «Εγώ τον έφερα εδώ...» Το έλεγε σαν να αισθανόταν ενοχές.

«Δε μπορούσαμε να σ'αφήσουμε εκεί μέσα,» του είπε ο Φέλιξ. *Αν κι αυτό ίσως να σημαίνει ότι τώρα θα πεθάνουμε όλοι...* πρόσθεσε νοερά, καταλαβαίνοντας τον φόβο της Βάρμης.

Ο Υπερασπιστής πλησίασε, γρήγορα, και βρέθηκε να αιωρείται μπροστά τους. Τα χέρια του είχαν μετατραπεί σε φλόγες: μαύρες φλόγες, που μέσα τους παρουσιάζονταν πορφυρές και αργυρές γλώσσες φωτιάς.

«Απομακρυνθείτε!» είπε, επιτακτικά, η απόκοσμη φωνή του, που έμοιαζε να προέρχεται από τα βάθη του κράνους της αλλόκοτης αρματωσιάς του. «Φύγετε από το άνοιγμα!»

Σκόρπισαν στις πλευρές του περάσματος. Ο Φέλιξ, η Φενίλδα'σαρ, και η Αλεξάνδρα'χοκ πήγαν δεξιά. Η Βάρμη και ο Στίβεν πήγαν αριστερά. Οι υπόλοιποι ήταν μπλεγμένοι στο εσωτερικό της σήραγγας, και πυροβολούσαν το έντομο που τους ζύγωνε.

«ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΤΕ!» φώναξε ο Υπερασπιστής, και οι στρατιώτες υπάκουσαν, κολλώντας στις πλευρές του περάσματος.

Το έντομο αποκαλύφθηκε: ο εξωσκελετός του γυάλιζε από την ενέργεια.

«Μην το πυροβολείτε,» πρόσταξε ο Υπερασπιστής. «Αφήστε το να έρθει σε μένα.»

ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΗΔΗ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΜΟΥ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Η ΑΡΧΗ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙΣ ΟΛΟΥΣ!

«Δεν έχω ακόμα αρχίσει να προσπαθώ.» Ο Υπερασπιστής τέ-
νωσε το χέρι του, και οι φλόγες στο πέρας του επιμηκύνθηκαν·
έγιναν μια μακριά, πύρινη λόγχη, που πήγε καταπάνω στο έντο-
μο...

...και συγκρούστηκε με την ενέργειά του, κάνοντας τους στρα-
τιώτες που ήταν κολλημένοι στις πλευρές του περάσματος να
ουρλιάζουν, από τη θερμότητα που έβαλε τα σώματά τους και
από τη λάμψη που χτύπησε τα μάτια τους.

Το έντομο βάδισε προς την έξοδο της σήραγγας, σπαθίζοντας
συγχρόνως, με ένα από τα πόδια του, τον μοναδικό στρατιώτη
που δεν είχε χτυπήσει ακόμα και τραυματίζοντάς τον ελαφριά.

ΑΝΟΗΤΕ

*ΕΧΟΥΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΝΔΟΔΙΑΣΤΑΣΗΣ
ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΠΟΛΛΑ!*

ΚΙ ΕΣΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΑΡΑ ΕΝΑ ΣΟΥ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΙΣ

Ο Υπερασπιστής λόγχισε το έντομο ξανά με τις φλόγες του, κά-
νοντας το σώμα του να τρανταχτεί και την ενέργεια που το κά-
λυπτε να τρεμοπαίζει.

Αυτό, όμως, δεν το καταπόνησε. Το έντομο πήδησε προς τον
Υπερασπιστή, χτυπώντας τον με τα πόδια του και πετώντας τον
κάτω, μέσα στο πρασινοκίτρινο υγρό, που τινάχτηκε τριγύρω.
Το ίδιο το έντομο βρέθηκε εν μέρει μέσα στο υγρό εν μέρει επά-
νω σε μια από τις μεταλλικές διόδους.

ΘΑ ΣΑΣ ΣΚΟΤΩΣΕΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΜΟΥ

*ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΤΕ ΤΟΝ ΠΡΙΝ ΣΑΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΙ
ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΩ*

Ο Υπερασπιστής πετάχτηκε έξω από το πρασινοκίτρινο υγρό,
με τα χέρια του φλεγόμενα και με ολόκληρη την αρματοσιά του
να έχει τυλιχτεί από πορφυρόχρωμες αντανάκλασεις. «ΑΡΚΕΤΑ!
ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΕΙΣ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΣΟΥ, ΠΑΡΑΣΙΤΟ!»
κραύγασε, κάνοντας το πελώριο δωμάτιο να αντηχήσει απ'τη

δύναμη της φωνής του. Και πέταξε, σαν πύραυλος, προς το έντομο. Συγκρούστηκε πάνω στον εξωσκελετό του με ορμή, και το σκοτάδι σχίστηκε από τις λάμπεις της εκτινασσόμενης ενέργειας. Πολλά από τα μεταλλικά και ξύλινα περάσματα που διέσχιζαν το δωμάτιο κόπηκαν στη μέση ή θρυμματίστηκαν. Ο Υπερασπιστής και το έντομο βρέθηκαν να παλεύουν, λυσσασμένα, μέσα στο πρασινοκίτρινο υγρό. Και η πάλη τους ήταν τέτοια που δεν μπορούσες εύκολα να την κοιτάξεις, και σίγουρα όχι να καταλάβεις τι ακριβώς γινόταν. Εκτός απ'το ότι οι λάμπεις σε τύφλωναν, νόμιζες πως, ουσιαστικά, έβλεπες μια δίνη δυνάμεων, όχι δύο πλάσματα που μονομαχούσαν. Το πρασινοκίτρινο υγρό αναπηδούσε και τρανταζόταν, κι έμοιαζε να έχει δημιουργήσει μια σφαίρα γύρω τους...

...κι αυτή η σφαίρα, μετά, διαλύθηκε. Το υγρό σταμάτησε να αναπηδά και να τραντάζεται. Οι λάμπεις είχαν πάψει. Οι δύο οντότητες δεν πάλευαν πλέον.

Τα πόδια του εντόμου πιάστηκαν από τα κομμάτια ενός ξύλινου περάσματος, προσπαθώντας να τραβήξουν τον εξωσκελετό του επάνω. Το σώμα του ήταν μισοδιαλυμένο, γεμάτο τρύπες και σπασίματα· κι ορισμένα απ'τα πόδια του είχαν κοπεί. Ο εγκέφαλός του φαινόταν μέσα από ανοίγματα στο κρανίο του.

Ο Υπερασπιστής δεν ξεπρόβαλε από το πρασινοκίτρινο υγρό.

Ο Στίβεν πήρε το τουφέκι της Βάρμης από τον ώμο της. Το ύψωσε και σημάδεψε. Πάτησε τη σκανδάλη, πυροβολώντας. Η σφαίρα πέρασε μέσα από ένα άνοιγμα στο κρανίο του εντόμου, πετυχαίνοντας τον εγκέφαλό του. Καμία ενέργεια δεν την απέκρουσε.

Το σώμα του πλάσματος σπαρτάρισε, παλεύοντας να κρατηθεί από τα ξύλινα κομμάτια της διόδου.

ΜΗΝ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ!

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΡΑ

Ο Στίβεν βάδισε, κουτσαίνοντας, πάνω σ'ένα μεταλλικό πέρασμα, ακούγοντάς το να τρίζει κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια του. «Εγώ,» είπε, «δεν ανήκω στην οικογένειά σου!» Και ξαναπάτησε τη σκανδάλη, πυροβολώντας επανειλημμένα τα ανοίγματα στο κρανίο του εντόμου.

ΟΧΙ!

Το πλάσμα τραντάχτηκε. Και μετά, έπαψε να κινείται. Τα πόδια του γλίστρησαν από τα ξύλα, και βυθίστηκε στο πρασινοκίτρινο υγρό.

29 — Οι Προσταγές Ενός Υπερασπιστή

Ο Στίβεν κατέβασε το τουφέκι του, ενώ η κάννη κάπνιζε.

Το πρασινοκίτρινο υγρό ηρέμησε. Το έντομο δεν ξαναβγήκε.

Ούτε κι ο Υπερασπιστής.

«Είναι νεκρός;...» έκανε η Βάρμη. «Νεκρός;»

«Καλύτερα να φύγουμε από δω,» είπε ο Φέλιξ. «Όσο πιο γρήγορα μπορούμε.»

«Δεν είμαστε μόνοι,» τους πληροφόρησε η Αλεξάνδρα'χοκ.

Ένας Υπερασπιστής είχε έρθει, από την ίδια μεριά που είχε παρυσιαστεί και ο προηγούμενος. Αιωρείτο πάνω από το πρασινοκίτρινο υγρό και τους πλησίαζε. Η σκοτεινή του μορφή διακρινόταν μόνο από τις πορφυρές και αργυρές αντανakλάσεις. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι έμοιαζε με πνεύμα, όχι με υλική οντότητα.

Ο Στίβεν, ο Φέλιξ, η Βάρμη, και οι υπόλοιποι έμειναν ακίνητοι, καθώς ο Υπερασπιστής ζύγωνε. Και, όταν εκείνος ήταν κοντά, είπε με την απόκοσμη φωνή του: *«Ο ξενιστής του σκοτώθηκε.»* Έστρεψε το κρανοφόρο κεφάλι του στον Στίβεν. *«Τα κατάφερες καλά, Ταγματάρχη.»*

«Ποιος ξενιστής;» ρώτησε ο Στίβεν, νιώθοντας το στόμα του ξερό. «Για τι πράγμα μιλάς;»

Ο Υπερασπιστής τον αγνόησε. Στράφηκε τώρα στη γαλανόδερμη μάγισσα, που κρατούσε το κεφάλι της με το ένα χέρι, ενώ είχε το άλλο της χέρι περασμένο γύρω από τη μέση του Φέλιξ Χάρλω, για να μην πέσει. *«Φενίλδα'σαρ, μας απογοήτευσες. Προκάλεσες χάος σε μια καλά ελεγχόμενη κατάσταση!»*

«Δεν ήταν δικό της το φταίξιμο,» παρενέβη ο Φέλιξ.

«Κανένας δεν ζήτησε τη γνώμη σου, Χάρλω,» είπε ο Υπερασπιστής. «Και κακώς μπλεχτήκατε όλοι σας εκεί όπου δεν έπρεπε να

μπλεχτείτε. Δείτε τώρα τι κάνατε, ανόητοι!» Πλησίασε, αιωρούμενος, το στόμιο του κυλινδρικού περάσματος, μέσα από το οποίο φαίνονταν ο Φρίξος, ο Λοχαγός Χρυσογένης, και οι τέσσερις στρατιώτες του. «Είναι όλοι τους τραυματισμένοι από αυτόν!»

«Ευτυχώς,» είπε ο Λοχαγός Χρυσογένης, «τα τραύματά μας δε φαίνονται σοβ- Ααααανννρρρρρ...!» κραύγασε, καθώς από το χέρι του Υπερασπιστή μια λόγχη μαύρης φωτιάς εκτοξεύτηκε, διαπερνώντας το στέρνο του και τυλίγοντας όλο το σώμα του στις φλόγες. Αποτεφρώνοντας το δέρμα του. Διαλύοντας τα κόκαλά του. Εξαφανίζοντάς τον, κι αφήνοντας πίσω μονάχα έναν σωρό στάχτης.

Τα μάτια του Φρίξου γούρλωσαν, βλέποντας τον λοχαγό να πεθαίνει με τέτοιο τρόπο. «Άρχοντά μου!» φώναξε στον Υπερασπιστή. «Γιατ-; ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ!» Φλόγες τον τύλιξαν κι αυτόν: μαύρες φλόγες, που από μέσα τους ξεπηδούσαν αργυρές και πορφυρές γλώσσες.

Οι τέσσερις στρατιώτες στράφηκαν κι έτρεξαν να φύγουν, με ουρλιαχτά. Ο Υπερασπιστής τους καταδίωξε μέσα στον κυλινδρικό διάδρομο, εξαπολύοντας φωτιά από τα χέρια του και κατακαίοντάς τους, τον έναν μετά τον άλλο, μετατρέποντάς τους και τους τέσσερις σε σωρούς στάχτης.

Η Βάρμη είχε κοκαλώσει, και το λευκό-ροζ δέρμα της έτεινε να γίνει κατάλευκο σαν της μακαρίτισσας της Αγγελικής Έμφωτης, γιατί φοβόταν πως εκείνη θα είχε σειρά. Κι επίσης, φοβόταν πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος να γλιτώσει· ο Υπερασπιστής δεν έμοιαζε πρόθυμος να ακούσει δικαιολογίες.

Και τώρα, βγήκε από το πέραςμα και αιωρήθηκε εμπρός τους.

«Άρχοντά μου, σε ικετεύω!» φώναξε η Φενίλδα'σαρ με δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. «Έκανα ό,τι μπορούσα!»

«Δε θα πεθάνεις, Φενίλδα'σαρ,» είπε ο Υπερασπιστής. «Αυτοί ήταν, δυστυχώς, αναγκαίο να πεθάνουν. Ήταν μολυσμένοι, και δεν είχαν καμία ιδιαίτερη χρησιμότητα για εμάς.»

«Τι...» ψέλλισε ο Στίβεν, σοκαρισμένος απ' αυτό που είχε δει, «τι εννοείς; *Μολυσμένοι*;»

«*Το έντομο*,» του είπε ο Υπερασπιστής, γυρίζοντας προς το μέρος του, «*σε χτύπησε, Ταγματάρχη, δε σε χτύπησε*;»

«Ναι... Πρέπει να πεθάνω κι εγώ;» Ξεροκατάπие, αλλά αναλογιζόταν ότι ίσως μια τέτοια μοίρα να ήταν καλύτερη, τελικά. Στον θάνατο, τουλάχιστον, οι Υπερασπιστές δε θα μπορούσαν να τον ελέγχουν. Δε θα μπορούσαν να τον ξανακάνουν να σκοτώσει, όπως είχε σκοτώσει την Αγγελική –οι μπάσταρδοι!

«*Το αίμα σου ήταν που μόλυνε το έντομο*,» του είπε ο Υπερασπιστής. «*Το αίμα σου ήταν που έστειλε μέσα του τον... το παράσιτο*.»

«*Το αίμα μου*;»

«*Στην Έτκρυ'ο, κάπως, μολύνθηκαν από αυτόν*.»

«...Μολύνθηκαν;» Ο Στίβεν μόρφασε. «Πώς...;» Και θυμήθηκε. Θυμήθηκε εκείνο το πλάσμα που τον είχε χτυπήσει, στην Έτκρυ'ο, όσο οι δύο μάγοι –η Τεχνομαθής και ο Ερευνητής– προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να πάρουν τη συσκευή, να την ξεκολλήσουν από τη διάσταση. Το ρυγχωτό θηρίο είχε πεταχτεί μέσα απ'τους καπνούς, και τα γαμπά του νύχια είχαν γρατσουνίσει τον αριστερό πήχη του Στίβεν. Δεν είχε, όμως, προλάβει να κάνει τίποτ'άλλο, καθώς οι στρατιώτες του ταγματάρχη το είχαν γεμίσει σφαίρες, την επόμενη στιγμή.

Ο Στίβεν πέρασε το τουφέκι της Βάρμης στον ώμο και ύψωσε το μανίκι του. Οι εφελκίδες ακόμα υπήρχαν επάνω στον πήχη του.

«Ναι...» του είπε ο Υπερασπιστής. «*Κάποιο πλάσμα σε χτύπησε, έτσι δεν είναι, Στίβεν Νέλκος; Κάποιο πλάσμα που ήταν μολυσμένο από αυτόν*.»

«Ποιος είναι αυτός;»

«*Δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι είναι πολύ επικίνδυνος. Μια νοήμων οντότητα σε μορφή παράσιτου*.»

«Εγώ ήμουν που μόλυνα και την Αγγελική, λοιπόν! Γι'αυτό με βάλατε να τη σκοτώσω!»

«Γνωρίζεις, παρατηρώ...»

«Γιατί δεν προσπαθήσατε να τη θεραπεύσετε;» φώναξε ο Στίβεν.

«Δεν ήταν δυνατόν να θεραπευτεί. Βρισκόταν υπό την επήρειά του.»

Η Βάρμη είπε: «Η Αγγελική, όμως, είπε πως είδε ένα όνειρο που την καθοδήγησε...»

«Το παράσιτο την έλεγχε.»

«Και τον Στίβεν γιατί δεν τον ελέγχει;»

«Δεν είναι ενεργό μέσα του. Ο Στίβεν είναι μη-ενεργός φορέας· όταν, όμως, μολύνει κάποιον, αυτός γίνεται ενεργός φορέας· και, όταν ο ενεργός φορέας μολύνει κάποιον άλλο, τότε αυτός ο άλλος είναι μη-ενεργός φορέας. Είναι κύκλος, Διοικήτρια. Και ποτέ δεν τελειώνει. Πρέπει να τον σταματήσεις νωρίς, αλλιώς είναι ικανός να καταπιεί μια ολόκληρη διάσταση.»

«Τι ακριβώς, όμως, είναι αυτό το παράσιτο;» ρώτησε ο Στίβεν.
«Πώς ονομάζεται;»

«Είναι μια πολύ επικίνδυνη οντότητα, Ταγματάρχη. Δε χρειάζεται να ξέρεις περισσότερα.»

«Γιατί δε με σκοτώνεις κι εμένα;»

«Μας είσαι χρήσιμος. Κι επιπλέον, βρίσκεσαι υπό τον έλεγχό μας. Παρουσιάζεις ενδιαφέρον, Ταγματάρχη.»

Το σαγόνι του Στίβεν σφίχτηκε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Ο Υπερασπιστής είπε στη Βάρμη: «Δεν έπρεπε να είχατε μπλεχτεί σ'αυτή την ιστορία.»

«Η... η Παντοκράτειρα το ζήτησε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ήθελε να βρούμε τον δολοφόνο της Αγγελικής.» Πήρε μια βαθιά ανάσα και πρόσθεσε: «Η Φενίλδα, πάντως, δε φταίει. Την αναγκάσαμε να μας μιλήσει. Και λυπάμαι που... που χρειάστηκε να πεθάνει ένας από εσάς.»

«Να πεθάνει;»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη που δεν το γνώριζε η αιωρούμενη οντότητα αντίκρυ της. «Ο άλλος Υπερασπιστής... Βούλιαξε στο υγρό και... δε βγήκε.»

«Δεν είναι νεκρός;» τη διαβεβαίωσε ο Υπερασπιστής, με μια υποψία γέλιου να διαφαίνεται στη φωνή του.

«Δεν είναι;»

«Όταν ένα μέλος του σώματος χάνεται, το σώμα συνεχίζει να ζει, και μπορεί να θεραπευτεί.»

Η Βάρμη δεν καταλάβαινε, αλλά προτίμησε να μη ζητήσει να μάθει περισσότερα. Νόμιζε ότι τώρα μπορούσε ν'αναπνεύσει πιο ελεύθερα από πριν.

«Η Παντοκράτειρα δε χρειάζεται να πληροφορηθεί τίποτα από όλα τούτα;» είπε ο Υπερασπιστής. Τους κοίταξε, έναν-έναν. «Υπάρχει κάποια διαφωνία;»

«Καμία, Άρχοντά μου!» αποκρίθηκε αμέσως η Βάρμη.

Ο Στίβεν μόρφασε. «Γιατί, θα είχε σημασία;»

«Ασφαλώς και όχι,» κατάφερε να αρθρώσει η Φενίλδα'σαρ.

Η Αλεξάνδρα'χοκ κούνησε, μουδιασμένα, το κεφάλι. «Όχι... Όχι, Άρχοντά μου, καμία διαφωνία.»

«Φέλιξ Χάρλω;» είπε ο Υπερασπιστής.

«Νομίζω,» αποκρίθηκε ο ιδιωτικός ερευνητής, «πως δεν έχω επιλογή. Τι προτείνετε, όμως, να πω στην Παντοκράτειρα;»

«Θα της πεις ότι η έρευνά σου απέβη άκαρπη, και δεν έχει κανένα στοιχείο για να τη συνεχίσεις.»

Ο Φέλιξ ξεροκατάπιε, και ένευσε. Αυτό, σίγουρα, σήμαινε ότι δε θα λάμβανε καμία αμοιβή. Πώς μπορούσες, όμως, να διαφωνήσεις με οντότητες όπως τους Υπερασπιστές; Αν δεν έκανε ό,τι του έλεγαν, θα τον μετέτρεπαν σε σκόνη, προτού προλάβει να το καταλάβει.

«Καλώς,» είπε ο Υπερασπιστής. «Ας επιστρέψουμε.» Και αιωρήθηκε πάνω από το πρασινοκίτρινο υγρό.

«Προσεχτικά,» είπε η Βάρμη στους υπόλοιπους, καθώς ανέβαινε στη μεταλλική πλατφόρμα όπου είχε ανεβεί κι ο Στίβεν. «Πολυά από τα περάσματα είναι σπασμένα.»

Δυσκολεύτηκαν να διασχίσουν το μεγάλο δωμάτιο, καθώς ήταν όλοι τους ταραγμένοι, και, όταν έφτασαν στην έξοδο, ο Υπερασπιστής είχε προ πολλού χαθεί από τα μάτια τους.

«Στίβεν,» είπε η Βάρμη, όταν βρίσκονταν πάλι σε στέρεο έδαφος, «εσύ τώρα πού θα πας; Η Παντοκράτειρα ακόμα σε κυνηγά, και δε νομίζω οι Υπερασπιστές να της πουν να σταματήσει.»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος. Και τότε, άκουσε μια φωνή μέσα στο κεφάλι του, η οποία είχε μια γνώριμη, απόκοσμη χροιά: *Θα μείνεις στα εγκαταλειμμένα περάσματα του Ανακτόρου, ώσπου να σου δώσουμε άλλες οδηγίες.* «Θα μείνω, προς το παρόν, εδώ, Βάρμη, στα εγκαταλειμμένα μέρη του Ανακτόρου· και μετά, υποθέτω, θα μου πουν οι Υπερασπιστούν πού να πάω.» *Εξακολουθούν να με ελέγχουν, σκέφτηκε. Είναι δυνατόν να ξεφύγω από τον έλεγχό τους; Ειδικά τώρα που η Παντοκράτειρα με κυνηγά, θεωρώντας με ύποπτο για το φόνο της Αγγελικής;*

Η Βάρμη ένευσε. «Ναι. Αυτό είναι, μάλλον, το πιο ασφαλές για σένα. Για την ώρα. Αν, πάντως, χρειαστείς κάτι....»

«Τι να κάνω; Να φωνάξω;» Ο Στίβεν χαμογέλασε, μελαγχολικά. «Δε χρειάζεται να μπλεχτείτε περισσότερο για χάρη μου. Πηγαίνετε. Και ίσως να τα ξαναπούμε. Με τη Φενίλδα, κάτι μού λέει ότι σίγουρα θα τα ξαναπώ. Υπηρετούμε τους ίδιους Άρχοντες τώρα...» Κοίταξε τη γαλανόδερμη μάγισσα, που έμοιαζε έτοιμη να καταρρεύσει από τον πονοκέφαλο. Ο Φέλιξ Χάρλω είχε το χέρι του περασμένο γύρω απ'τη μέση της, για να τη στηρίξει.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη πήγαν τη Φενίλδα στα δωμάτιά της, ενώ η Αλεξάνδρα'χοκ τούς άφησε κάπου στα μέσα της διαδρομής, λέγοντας ότι θα κατευθυνόταν στα δικά της δωμάτια.

Ο Φέλιξ βοήθησε τη Φενίλδα να μπει στην κρεβατοκάμαρά της και να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού. Η μάγισσα άπλωσε τα τρεμάμενα χέρια της και άνοιξε ένα συρτάρι του κομοδίνου. Από εκεί πήρε ένα μεταλλικό, κυλινδρικό δοχείο, κι από το δοχείο έβγαλε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί. Το ξετύλιξε, παρουσιάζοντας στο εσωτερικό του μια γκρίζα, γυαλιστερή αλοιφή. Το ύψωσε, φέρνοντάς το μέτωπό της σε επαφή με την αλοιφή. Πήρε μια βαθιά, κουρασμένη ανάσα, και τα βλέφαρά της έκλεισαν για λίγο. Ύστερα, η Φενίλδα απομάκρυνε το χαρτί, και η αλοιφή δεν υπήρχε πλέον επάνω του· είχε απορροφηθεί από τον οργανισμό της.

Και ο πονοκέφαλός της μοιάζει νάχει περάσει, παρατήρησε ο Φέλιξ, βλέποντας την ανακουφισμένη όψη στο πρόσωπό της. «Αυτό είναι το φάρμακο που σου δίνουν;» τη ρώτησε.

Η Φενίλδα ένευσε. «Ναι.»

«Είσαι καλά τώρα, δηλαδή;»

«Μέχρι να με ξαναπιάσει.» Η Φενίλδα έβαλε το μεταλλικό δοχείο στο συρτάρι του κομοδίνου και το έκλεισε. Έπειτα, σηκώθηκε απ'την άκρη του κρεβατιού της. «Ήμασταν τυχεροί,» είπε. «Δε μας σκότωσαν.»

«Εσείς, ναι, ήσασταν τυχεροί,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Εγώ όχι.»

«Πιστεύεις ότι εσένα δε μπορούσαν να σε σκοτώσουν;» είπε η Βάρμη.

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ ότι τώρα δε νομίζω η Παντοκράτειρα να με αμείψει. Το είχε πει ξεκάθαρα ότι θα με άμειβε μόνο αν έφερνα σε πέρας την έρευνα –και, παρότι την έφερα σε πέρας, δεν μπορώ να της αποκαλύψω όσα έμαθα.»

«Η αμοιβή είναι το λιγότερο που θάπρεπε να σ'απασχολεί τώρα,» του είπε η Βάρμη, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της και κοιτάζοντάς τον μ'ένα βλέμμα που μαρτυρούσε πως αναρωτιόταν αν ήταν βλάκας.

«Το λες αυτό γιατί δεν ξέρεις πού είμαι μπλεγμένος. Μπορεί οι Υπερασπιστές να μη με σκοτώσαν, αλλά πιθανώς να με σκοτώσουν οι άνθρωποι στους οποίους χρωστάω... Τέλος πάντων,» αναστέναξε, «αυτό δεν αλλάζει τώρα...» Και ρώτησε: «Θα πάμε να της μιλήσουμε;»

«Της Παντοκράτειρας;»

«Ναι.»

«Αυτή τη στιγμή;» Η Βάρμη έμοιαζε να διστάζει.

«Δε μπορώ να σκεφτώ καμια πιο κατάλληλη στιγμή.»

Η Φενίλδα ρώτησε: «Για τους νεκρούς στρατιώτες, τι θα πείτε;»

«Δε θα το αναφέρουμε ακόμα,» εξήγησε η Βάρμη. «Όταν χρειαστεί, θα πούμε ότι απλά εξαφανίστηκαν στα ακατοίκητα περάσματα του Παντοτινού Ανακτόρου. Θα γίνει κάποια έρευνα γ'αυτούς, φυσικά, αλλά δε θα ανακαλυφθεί τίποτα.»

Συνέχεια έτσι σκατά ζείτε εδώ πέρα; σκέφτηκε ο Φέλιξ. Και νόμιζα πως η δική μου ζωή, στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, ήταν χάλια...

Η Αγαρίστη αναρωτιόταν τι να πάρει για μεσημεριανό, αλλά, μόλις οι Υπερασπιστές της την ενημέρωσαν ότι ο Φέλιξ Χάρλω και η Βάρμη είχαν έρθει να της μιλήσουν, δε δίστασε να τους συναντήσει. Βγήκε απ'την πισίνα όπου κολυμπούσε, έβγαλε το μαγιό της, σκουπίστηκε, φόρεσε εσώρουχα, και από πάνω έριξε ένα έξωμο, μαύρο φόρεμα με στρας. Διέσχισε τα διαμερίσματά της και βρήκε τον ιδιωτικό ερευνητή και τη διοικήτρια της προσωπικής της φρουράς εκεί όπου οι Υπερασπιστές τής είχαν πει ότι

την περίμεναν: σ'ένα καθιστικό, που στους τοίχους του κρέμονταν πίνακες, φτιαγμένοι όχι με μπογιά αλλά με πολύτιμους λίθους, μοιάζοντας με ψηφιδωτά.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη είχαν τα χάλια τους: ήταν κι οι δύο φανερά κουρασμένοι και λερωμένοι· τα ρούχα τους ήταν τσαλακωμένα και μαυρισμένα.

«Βρήκατε το δολοφόνο της Αγγελικής;» τους ρώτησε.

«Δυστυχώς, όχι, Αρχόντισσά μου—» άρχισε ο Φέλιξ.

«Γιατί, τότε, παρουσιάζετε έτσι μπροστά μου; Πηγαίνετε να πλυθείτε και να φορέσετε κάτι καλύτερο, πρώτα! Θα περιμένω, δε θα φύγω.» Ανασήκωσε τους ώμους και κάθισε σ'ένα καναπέ, διπλώνοντας το ένα της πόδι από κάτω της.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα, η δεύτερη είπε: «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» και στράφηκε προς την έξοδο των διαμερισμάτων.

«Πού πας;» τη σταμάτησε η Αγαρίστη. «Μη φεύγεις. Πλύσου εδώ, και άλλαξε. Υπάρχει αρκετός χώρος και αρκετά ρούχα.» Κοίταξε τον Υπερασπιστή που στεκόταν στη γωνία του δωματίου. «Οδήγησε τη διοικήτρια σ'ένα λουτρό και σε μια γκαρνταρόμπα.»

Ο Υπερασπιστής έκανε νόημα στη Βάρμη να τον ακολουθήσει, κι εκείνη υπάκουσε.

Ο Φέλιξ βάδισε προς τα εκεί όπου θυμόταν πως ήταν το λουτρό που είχε πάει και την προηγούμενη φορά.

Μετά από λίγη ώρα, συνάντησαν κι οι δύο την Παντοκράτειρα στο καθιστικό. Ο Φέλιξ είχε φορέσει μια καινούργια αλλαξιά από τα ρούχα που είχε φέρει μαζί του, ενώ η Βάρμη ήταν ντυμένη μ'ένα καφέ δερμάτινο παντελόνι, ένα λευκό πουκάμισο, και μαύρα παπούτσια. Τη στολή της την είχε διπλώσει και την είχε βάλει σ'έναν μικρό σάκο, μαζί με τις μπότες της.

«Τι ανακαλύψατε, λοιπόν;» ρώτησε η Αγαρίστη, ανυπόμονα. Δύο Υπερασπιστές στέκονταν πίσω της, αμίλητοι, ακίνητοι, και απειλητικοί.

Ο Φέλιξ καθάρισε το λαιμό του. «Αρχόντισσά μου. Δυστυχώς, δεν έχουμε ανακαλύψει κανένα απολύτως στοιχείο. Και, σύμφωνα με ό,τι έχουμε στα χέρια μας –δηλαδή, τίποτα–, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε την έρευνα–»

«Τι πράγμα;» Η Αγαρίστη τεντώθηκε πάνω στον καναπέ, ακουμπώντας τα χέρια της στα γόνατά της. Τα πορφυρά της μαλλιά πλαisiώναν το πορφυρό της πρόσωπο· τα πράσινά της μάτια γυάλιζαν, από έκπληξη και οργή. «Μου είχες υποσχεθεί ότι θα έβρισκες τον δολοφόνο, Φέλιξ!»

«Το είχα, πράγματι, υποσχεθεί, Αρχόντισσά μου... αλλά, χωρίς στοιχεία, δεν μπορώ να συνεχίσω–»

«Και δεν έχετε βρει ούτε τον Στίβεν;» Τώρα, το βλέμμα της Παντοκράτειρας στράφηκε στη Βάρμη.

«Δυστυχώς, όχι. Έχει εξαφανιστεί μέσα στα ακατοίκητα μέρη του Ανακτόρου· και γνωρίζετε πόσο πολύπλοκα είναι αυτά τα μέρ–»

«Δε μ'ενδιαφέρει πόσο 'πολύπλοκα' είναι, Βάρμη! Σου ανέθεσα μια δουλειά! Μπορείς να τη φέρεις σε πέρας ή δεν μπορείς;» φώναξε η Παντοκράτειρα, καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ και την πλησίαζε.

Η Βάρμη προσπάθησε να κρατήσει το βλέμμα της σταθερό στο πρόσωπό της Αγαρίστης. «Όπως είπε κι ο Φέλιξ, δεν έχουμε κανένα στοιχείο για ν'ακολουθήσουμε, και κανένα ίχνος...»

«Και τι πάει να πει αυτό; Ότι δε θα τον βρείτε; Ότι ξέφυγε από τους φρουρούς μου, μέσα στο ίδιο το Παντοτινό Ανάκτορο, και δε θα τον βρείτε;»

«Τουλάχιστον, όχι αμέσως–»

Η Παντοκράτειρα τη χαστούκισε. «Με απογοήτευσες, Βάρμη. Δεν το περίμενα από εσένα.»

Η Βάρμη απέφυγε το βλέμμα της, κοιτάζοντας το πάτωμα. «Με συγχωρείτε, Μεγαλειοτάτη. Έκανα ό,τι μπορούσ–»

«Σιωπή!»

Η Παντοκράτειρα απομακρύνθηκε, γυρίζοντάς τους την πλάτη και βαδίζοντας μέσα στο δωμάτιο. *Κάποιος σκότωσε την καημένη την Αγγελική, σκέφτηκε, κι αυτοί οι άχρηστοι δεν μπορούν να τον βρουν! Μόνο λόγια είναι! Μόνο λόγια!*

«Πρέπει να τιμωρηθείτε για τούτο,» είπε με επίπεδη φωνή, δίχως να τους αντικρίζει. «Κι εσύ, Φέλιξ, μου το είχες υποσχεθεί πως θα έβρισκες τον δολοφόνο –και παίρνω πολύ σοβαρά τις υποσχέσεις που μου γίνονται.»

Ο Φέλιξ έστρεψε το βλέμμα του στους Υπερασπιστές. *Πείτε κάτι, ρε καθίκια του Σκοτοδαίμονος!* σκέφτηκε. *Πείτε κάτι! Για εσάς παίζουμε τους χαζούς!*

Η Παντοκράτειρα στράφηκε, ατενίζοντας τον Φέλιξ και τη Βάρμη.

Η δεύτερη έμοιαζε έτοιμη να σκάσει, έτοιμη να εκραγεί. Τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει, τα χέρια της ήταν σφιγμένα σε γροθιές και έτρεμαν. «Κάναμε ό,τι βρισκόταν εντός των δυνάμεών μας, Αρχόντισσά μου!» φώναξε. «Δεν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι περισσότερο! Γιατί να μας τιμωρήσετε γι'αυτό;»

«Γιατί ό,τι κάνατε δεν ήταν αρκετό!» αντιγύρισε η Παντοκράτειρα. «Και γιατί η Αγγελική είναι νεκρή! Δεν τη λυπάσαι καθόλου την Αγγελική, Βάρμη;»

Η Βάρμη ξεροκατάπιε. «Τη λυπάμαι, αλλά δε... δε μπορώ–»

«Δε μπορείς ούτε καν να βρεις τον Στίβεν! Είσαι τελείως άχρηστη, Βάρμη! Και είσαι διοικήτρια της προσωπικής μου φρουράς!»

«Αρχόντισσά μου–»

«Σκασμός!»

Γιατί δε μιλάτε, ρε καριόλνδες; γρύλισε, εσωτερικά, ο Φέλιξ, κοιτάζοντας τους δύο Υπερασπιστές πίσω από την Παντοκράτειρα.

Πείτε κάτι! Πείτε της κάτι, να τη συνεφέρετε! Εκείνοι, όμως, παρέμεναν σιωπηλοί.

Γαμημένοι!

Η Παντοκράτειρα αναστέναξε, αγανακτισμένα. Κοίταξε μια τον Φέλιξ μια τη Βάρμη. «Δεν ξέρω ακόμα...» είπε, προβληματισμένα. «Δεν ξέρω ακόμα πώς να σας τιμωρήσω. Αλλά πρέπει να τιμωρηθείτε.»

Ούτε συζήτηση αμοιβής για τον κόπο μου, σκέφτηκε ο Φέλιξ. Θα φάμε και ξύλο από πάνω...

Η Παντοκράτειρα βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, έχοντας το δεξί της χέρι κάτω απ'το σαγόνι και χτυπώντας τα χείλη με τον δείκτη της, σκεπτικά. Τελικά, άνοιξε έναν επικοινωνιακό δίαυλο και κάλεσε μερικούς φρουρούς στα διαμερίσματά της. Εκείνοι ήρθαν αμέσως, και η Παντοκράτειρα τούς πρόσταξε: «Οδηγήστε τη Διοικήτρια Βάρμη και τον κύριο Χάρλω στο κρατητήριο.»

«Στο κρατητήριο;» έκανε η Βάρμη. «Μα, Αρχόντισσά μου, δεν είμαστε εγκληματίες! Δεν έχουμε κάνει τίποτα!»

Η Αγαρίστη την ατένισε αυστηρά. «Προσωρινό είναι. Μέχρι αύριο, που θα έχω αποφασίσει την τιμωρία σας.» Και προς τους φρουρούς: «Πάρτε τους· μην κάθεστε!»

Εκείνοι υπάκουσαν, πιάνοντας τη Βάρμη και τον Φέλιξ από το μπράτσο και οδηγώντας τους έξω απ'τα διαμερίσματα της Παντοκράτειρας.

Τους πήγαν σε διαφορετικά κελιά.

Το κελί του Φέλιξ δεν ήταν πολύ μικρό: είχε χώρο για ένα τραπέζι με δύο καρέκλες και ένα κρεβάτι. Και στο πλάι υπήρχε μια χαμηλή πόρτα που οδηγούσε σ'ένα στενό αποχωρητήριο.

Ο Φέλιξ δεν είχε τίποτα να κάνει εδώ μέσα, έτσι έβγαλε τις μπότες του και ξάπλωσε, ανάσκελα, στο κρεβάτι. *Το μόνο που μένει*

είναι να περιμένω την τιμωρία μου... ύστερα από μια επιτυχημένη δουλειά! Δε νόμιζε ότι θα μπορούσε ποτέ να συμβιβαστεί με το γεγονός. Η όλη κατάσταση ήταν τρελή. Ήλπιζε μονάχα η Παντοκράτειρα να μην υπερέβαλε στην τιμωρία της. Δε μπορεί να σκέφτεται να μας φυλακίσει ή να μας σκοτώσει! Αυτό θα ήταν τελείως παράλογο. Παράλογο, ακόμα και για τούτη την τρελή κατάσταση!

Και η Παντοκράτειρα τού είχε φανεί εντάξει, στην αρχή... Όχι, βέβαια, πως δεν είχε προσέξει ότι ήταν λιγάκι παλαβή...

Οι Υπερασπιστές φταίνε για όλα! Αυτά τα καθάρματα!

Ωστόσο, αν η Παντοκράτειρα ήταν πιο λογική, δε θα έβλαπτε! Ήταν ανάγκη να τους τιμωρήσει, γαμώ τη Γενιά του Σκοτοδαίμονος; Δε μπορούσε απλά να τους πει *Είστε ηλίθιοι* και να το αφήσει εκεί το θέμα;

Ένας φρουρός ξεκλείδωσε την πόρτα του κελιού του Φέλιξ και του άφησε έναν δίσκο με φαγητό στο τραπέζι. Ύστερα, έφυγε, χωρίς να πει κουβέντα.

Ο Φέλιξ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και κάθισε σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού, συνειδητοποιώντας ξαφνικά πόσο πολύ πεινούσε. Το φαγητό δεν ήταν καθόλου άσχημο, διαπίστωσε. Η Παντοκράτειρα, τουλάχιστον, δεν τους φερόταν σαν φυλακισμένους πέμπτης κατηγορίας. Βασικά, σκέφτηκε ο Φέλιξ, *το φαγητό είναι σχεδόν της ίδιας ποιότητας μ'αυτό που έφαγα στα διαμερίσματά της*. Ίσως ετούτο να ήταν καλό σημάδι. Ίσως, τελικά, η Παντοκράτειρα να αποφάσιζε ότι θα ήταν ανόητο να τους τιμωρήσει για κάτι που δεν έφταιγαν. Ίσως...

Αλλά ο Φέλιξ δεν το πίστευε πραγματικά. Ήταν πολύ καλό για να είναι αληθινό.

Ενόσω έτρωγε, άκουσε βήματα στον διάδρομο έξω απ'το κελί του· και κάτι τον έκανε να σηκωθεί και να κοιτάξει απ'το καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας. Είδε έναν φρουρό να συνοδεύει έναν άντρα, ο οποίος δεν έμοιαζε για κρατούμενος. Ήταν ψηλός,

χρυσόδερμος, και καλοντυμένος. Είχε καστανό μούσι και μακριά μαλλιά. Το βλέμμα του ήταν ταραγμένο.

Ο φρουρός οδήγησε τον άντρα μπροστά στο κελί της Βάρμης· ξεκλείδωσε την πόρτα, τον άφησε να μπει, και μετά ξανακλείδωσε πίσω του.

Αυτός, σκέφτηκε ο Φέλιξ, πρέπει νάναι ο σύζυγός της, που μου έλεγε. Τι είχε πει ότι ήταν; Επιστήμονας, και ασχολιόταν με τον σχεδιασμό αεροσκαφών.

Ο Φέλιξ επέστρεψε στο φαγητό του. Το τελείωσε, και ακόμα δεν είχε ακούσει τον άντρα να φεύγει απ'το κελί της Βάρμης. Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του και πλησίασε πάλι το καγκελωτό παραθυράκι, κοιτάζοντας έξω. Κανείς δεν ήταν στο διάδρομο.

Μετά από μερικά λεπτά, παρουσιάστηκε ο φρουρός: ο ίδιος που είχε φέρει τον καστανομάλλη, χρυσόδερμο άντρα. Πλησίασε την πόρτα του κελιού της Βάρμης και χτύπησε τρεις φορές. Έπειτα, ξεκλείδωσε και άνοιξε, κάνοντας νεύμα με το χέρι του. Ο άντρας που, μάλλον, ήταν σύζυγος της διοικήτριας βγήκε. Ο φρουρός έκλεισε και κλείδωσε. Και βάδισαν μαζί κατά μήκος του διαδρόμου, με τα βήματά τους ν'αντηχούν.

Ο καστανομάλλης παρατήρησε ότι ο Φέλιξ τούς κοιτάζε από το καγκελωτό παράθυρο, και τον ρώτησε: «Εσύ είσαι ο Φέλιξ Χάρλω;»

«Ναι,» απάντησε εκείνος.

Ο άντρας τον ατένισε με απέχθεια, κι ύστερα συνέχισε το δρόμο του, μαζί με τον φρουρό.

Δε νομίζω ότι του άρεσε η φάτσα μου... συμπέρανε ο Φέλιξ.

30 — Η Τιμωρία της Παντοκράτειρας

Το πρωί, δύο φρουροί ήρθαν, τους ξύπνησαν, και τους πήραν από τα κελιά τους· και, με τη συνοδεία άλλων έξι, τους πήγαν στην Παντοκρατορική Αίθουσα, την οποία η Βάρμη είχε δει πολλές φορές στη ζωή της και δεν την εντυπωσίαζε. Ο Φέλιξ, όμως, δεν την είχε ξαναδεί ποτέ του, και το αχανές δωμάτιο με τους ψηλούς κίονες και τις καμάρες, που έμοιαζαν η μία να χάνεται μέσα στην άλλη, τον έκανε να μείνει, για λίγο, με το στόμα μισάνοιχτο, παρότι γνώριζε ότι βρισκόταν εδώ για ν'ακούσει την τιμωρία του. Ο χώρος ήταν στολισμένος με πανέμορφα και παράξενα αγάλματα, μικρά και μεγάλα, από χρυσό, μπρούντζο, πέτρα, και κάθε λογής άλλο υλικό. Φυτά αναρριχούνταν σε ορισμένες από τις κολόνες, ή στηρίζονταν σε δικούς τους κορμούς: εξωτικά φυτά από τη Σάρντλι, ίσως, υπέθετε ο Φέλιξ, ή από τη Φεηνάρκια, ή από άλλες διαστάσεις που εκείνος δεν είχε καν ακούσει.

Οι φρουροί οδήγησαν τον Φέλιξ και τη Βάρμη ανάμεσα σε δύο σειρές από στρατιωτικούς και αριστοκράτες, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν φανερό, από το βλέμμα τους, ότι γνώριζαν τη διοικήτρια. Αντίκρυ, βρισκόταν ένας θρόνος επάνω σ'ένα μαρμάρينو βάθρο με τέσσερα πλατιά σκαλοπάτια. Ο θρόνος ήταν καμωμένος από κρύσταλλο και γυαλιστερός, με μεγάλη πλάτη που άνοιγε προς τα πάνω σαν αχιβάδα. Η Παντοκράτειρα ήταν καθισμένη σ'αυτόν τον θρόνο, έχοντας σήμερα κατάλευκο δέρμα και κατάξανθα μαλλιά –και μοιάζοντας με τη μακαρίτισσα την Αγγελική Έμφωτη, δεν μπόρεσε παρά να παρατηρήσει ο Φέλιξ. Το σώμα της έντυνε ένα στιλπνό, ασημόχρωμο φόρεμα με ψηλό γιακά και εφαρμοστά μανίκια· επάνω του ήταν ραμμένοι μικροί, διαφανείς λίθοι, που άστραφταν σαν αστέρια. Δεξιά κι αριστερά του κρυστάλλινου θρόνου στέκονταν δύο Υπερασπι-

στές, σιωπηλοί και ακίνητοι μέσα στις πανίσχυρες αρματωσιές τους. *Οι καριόληδες της γειτονιάς, σκέφτηκε ο Φέλιξ.*

Οι φρουροί απομακρύνθηκαν από εκείνον και τη Βάρμη, αλλά δεν έφυγαν από την αίθουσα· παρέμειναν κοντά, με τα όπλα τους έτοιμα. *Φοβούνται ότι θα προσπαθήσουμε να ξεφύγουμε; Με τους καριόληδες να μας κοιτάζουν;*

Η Παντοκράτειρα σηκώθηκε από τον θρόνο, ατενίζοντας τον Φέλιξ και τη Βάρμη από κάτω της. «Αποφάσισα ποια θα είναι η τιμωρία σας,» δήλωσε.

Ο Φέλιξ μπορούσε να δει με τις άκριες των ματιών του ότι οι γροθιές της Βάρμης ήταν σφιγμένες και το πρόσωπό της τσιτωμένο. Ο ίδιος προσπαθούσε να παραμείνει ψύχραιμος, αλλά ήξερε πως δεν πρέπει να τα κατάφερνε και πολύ καλά. Εξάλλου, είχε ακούσει για τις τιμωρίες της Παντοκράτειρας, και γνώριζε ότι μπορούσαν να είναι τελείως παρανοϊκές.

«Παρά τις υποσχέσεις σας,» είπε η Παντοκράτειρα, «αποτύχατε να βρείτε τον δολοφόνο της Αγγελικής... που ήταν φίλη μου,» πρόσθεσε με ελαφρώς χαμηλότερη φωνή. (Ο Φέλιξ είχε, για κάποιο λόγο, την αίσθηση ότι βρισκόταν στη μέση ενός αλλόκοτου θεάτρου, επάνω στη σκηνή.) «Ωστόσο,» η φωνή της Παντοκράτειρας δυνάμωσε, «δεν αντέχω να δω άλλους θανάτους, κι έτσι δεν κρίνω πως πρέπει να πεθάνετε. Άλλωστε, όπως κατάλαβα, κάνατε ό,τι μπορούσατε. Οι προσπάθειές σας, όμως, δεν ήταν επαρκείς!» τόνισε. «Και οι άνθρωποι που με υπηρετούν πρέπει να κάνουν πολύ καλύτερες προσπάθειες. Επομένως, δε μου αφήνετε άλλη επιλογή απ'το να σας τιμωρήσω.»

Δεν προσπερνάμε τους προλόγους; σκέφτηκε ο Φέλιξ, ανυπόμονα (και λιγάκι αγχωμένα, όφειλε να παραδεχτεί).

«Φέλιξ Χάρλω,» είπε η Παντοκράτειρα, «ήρθα και σε βρήκα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Απ'όσο γνωρίζω, εκεί μένεις. Σωστά;»

Ο Φέλιξ καθάρισε το λαιμό του. «Σωστά, Μεγαλειοτάτη.»

«Θα θέλεις, λοιπόν, να επιστρέψεις...»

Ερώτηση ήταν αυτή; Ο Φέλιξ αποκρίθηκε: «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.» *Αν και θα προτιμούσα να επιστρέψω μαζί με κάποια ανταμοιβή* –πράγμα το οποίο, φυσικά, προτίμησε να μην πει.

«Θα επιστρέψεις,» τον διαβεβαίωσε η Παντοκράτειρα· «δε θα σε κρατήσω εδώ. Θα φύγεις, όμως, από το Παντοτινό Ανάκτορο χωρίς κανένα μεταφορικό μέσο, χωρίς χρήματα, χωρίς ρούχα, πέρα από αυτά που φοράς τώρα, και χωρίς κανένα άλλο από τα προσωπικά σου αντικείμενα.»

Υπέροχα... μούγκρισε, εσωτερικά, ο Φέλιξ, καταλαβαίνοντας την τιμωρία της Παντοκράτειρας. Η Α' Κατωρίγια Συνοικία απείχε κάπου τετρακόσια χιλιόμετρα από το Παντοτινό Ανάκτορο. Βρισκόταν σχεδόν στην άλλη άκρη της Ρελκάμνια. Χωρίς μεταφορικό μέσο και χωρίς χρήματα, θα ήταν ταλαιπωρία να φτάσει ώς εκεί. Και υπήρχε και μια πιθανότητα (οσοδήποτε μικρή) να μην έφτανε ποτέ· δεν ήταν όλα τα μέρη της Ρελκάμνια ακίνδυνα.

«Αν, στο δρόμο, τύχει να κλέψεις και να πιαστείς, θα σου φερθούν σαν το ποινικό σου μητρώο να ήταν βεβαρημένο,» συνέχισε η Παντοκράτειρα.

Κι ύστερα, στράφηκε στη γυναίκα πλάι στον Φέλιξ. «Βάρμη,» είπε. «Με λυπεί το γεγονός ότι πρέπει να σε τιμωρήσω, αλλά με απογοήτευσε πλήρως. Δεν μπόρεσες ούτε καν να βρεις τον Στίβεν Νέλκος, που ακόμα κρύβεται κάπου στα ακατοίκητα μέρη του Παντοτινού Ανακτόρου.»

Η Βάρμη ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να μη μιλήσει. Πρέπει να αισθανόταν πολύ έντονα όλα τα μάτια των στρατιωτικών και των αριστοκρατών που ήταν στραμμένα επάνω της. Ο Φέλιξ δεν τους ήξερε αυτούς τους τύπους, και δεν τον ενδιέφεραν· η Βάρμη, όμως, τους ήξερε, και ίσως να γνώριζε ότι ορισμένοι χαίρονταν που θα τιμωρείτο. Δεν μπορεί να μην είχε εχθρούς εδώ μέσα.

«Η δική σου τιμωρία θα είναι η εξής,» είπε η Παντοκράτειρα: «Θα συνοδέψεις τον Φέλιξ Χάρλω στη διαδρομή του, χωρίς κανένα μεταφορικό μέσο, χωρίς χρήματα, χωρίς ρούχα, πέρα από αυτά που τώρα φοράς, και χωρίς κανένα από τα προσωπικά σου αντικείμενα. Επιπλέον, η ιδιότητά σου ως διοικήτρια της προσωπικής μου φρουράς δεν θα ισχύει για αυτό το ταξίδι· θα ειδοποιηθούν όλες οι αρμόδιες αρχές της πόλης επί του θέματος. Αν εσύ ή ο Φέλιξ συλληφθείτε να κλέβετε, τότε θα τιμωρηθείτε –και οι δύο– σαν να ήσασταν κοινοί εγκληματίες με βεβαρημένο ποινικό μητρώο.

»Αφότου έχεις πάει τον Φέλιξ Χάρλω στην κατοικία του, στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, θα επιστρέψεις εδώ, στο Παντοτινό Ανάκτορο, με τον ίδιο τρόπο. Εκτός, ίσως, αν ο Φέλιξ μπορέσει να σου δώσει χρήματα ή κάποιο μεταφορικό μέσο, για να ταξιδέψεις γρηγορότερα.»

Η Βάρμη είχε γίνει κατακόκκινη· έμοιαζε πάλι έτοιμη να εκραγεί, όπως όταν η Παντοκράτειρα τής είχε πρωτοπεί ότι θα την τιμωρούσε. Ωστόσο, παρέμεινε σιωπηλή, αναμφίβολα για να μην επιβαρύνει τη θέση της και για να μη δώσει αυτή την ικανοποίηση σε όσους παρακολουθούσαν τα δρώμενα.

Τα πράγματα, σκέφτηκε ο Φέλιξ, θα μπορούσαν να ήταν χειρότερα... Όχι, βέβαια, πως τώρα είναι ιδιαίτερα καλά...

«Πάρτε τους,» πρόσταξε η Παντοκράτειρα τους φρουρούς. «Βγάλτε τους από το Παντοτινό Ανάκτορο, ώστε να ξεκινήσουν το ταξίδι τους. Έχουν πολύ δρόμο να κάνουν.»

Μια μεγάλη, διπλή πύλη άνοιξε σε μια πλευρά του Παντοτινού Ανακτόρου, και ο Φέλιξ κι η Βάρμη βγήκαν επάνω σε μια γέφυρα που ανηφόριζε. Ο πρώτος ήταν ντυμένος με γκριζο πουκάμισο, καφετί παντελόνι, και μπότες· η δεύτερη φορούσε ό,τι της είχε

δώσει η Παντοκράτειρα στα διαμερίσματά της: λευκό πουκάμισο, καφέ δερμάτινο παντελόνι, μαύρα παπούτσια. Κι αυτά θα ήταν τα ρούχα με τα οποία θα διέσχιζαν τετρακόσια χιλιόμετρα, προσπαθώντας να φτάσουν στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, εκτός αν, κάπως, κατόρθωναν να αποκτήσουν άλλα –πράγμα που φάνταζε δύσκολο, δεδομένου ότι δεν είχαν χρήματα επάνω τους. Η ενδυμασία τους, φυσικά, δεν είχε αυτή καθαυτήν κανένα πρόβλημα· όμως δεν ήταν ικανή να τους προστατέψει από το κρύο της νύχτας, ή κι από το κρύο μιας παγερής ημέρας. Και ήξεραν κι οι δυο τους ότι αποκλείεται να έφταναν στον προορισμό τους μέσα σε μία ημέρα, χωρίς μεταφορικό μέσο. Δεν είχαν χρήματα ούτε για να αγοράσουν εισιτήρια σε κάποιο τρένο.

Η διπλή πύλη έκλεισε πίσω τους μ'έναν μεταλλικό γδούπο.

Η Βάρμη καταράστηκε, κάτω απ'την ανάσα της.

Ο Φέλιξ άρχισε να βαδίζει, κι εκείνη τον ακολούθησε, σιωπηλά. Ανηφόρισαν επάνω στη γέφυρα, μέχρι που έφτασαν στο ανώτατό της σημείο και, μετά, άρχισαν να κατεβαίνουν. Από κάτω και γύρω τους απλωνόταν η ατελείωτη πολιτεία της Ρελκάμνια, με ψηλές πολυκατοικίες, στενούς και φαρδείς δρόμους, γέφυρες, υπόγεια περάσματα, και σιδηρόδρομους. Παντού υπήρχε κίνηση από οχήματα και πεζούς.

Η γέφυρα όπου βάδιζαν χωριζόταν σ'ένα σημείο, και ο Φέλιξ πήρε το παρακλάδι που οδηγούσε προς τη Μικρή Θάλασσα. Η Βάρμη τον ακολούθησε πάλι αμίλητα· δε ρώτησε γιατί είχε επιλέξει να πάνε από εκεί, αλλά, αν τον είχε ρωτήσει, θα της απαντούσε ότι δεν γνώριζε ετούτα τα μέρη τόσο καλά, έτσι το θεωρούσε προτιμότερο να έχει μια ακτή πλάι του· ήταν λιγότερες οι πιθανότητες να χαθεί.

Καθώς κατέβαιναν προς τη Μικρή Θάλασσα, οχήματα περνούσαν από δίπλα τους: ορισμένα επικίνδυνα κοντά τους και κινούμενα με μεγάλη ταχύτητα. Πού και πού, άκουγαν κανένα ελικό-

πτερο να πετά, μα δε σήκωναν τα κεφάλια τους για να το κοιτάξουν.

Ο Φέλιξ έβγαλε την ταμπακέρα απ'το πουκάμισό του και άναψε ένα τσιγάρο. Ευτυχώς, δεν του είχαν πάρει και τα τσιγάρα του. Πρόσφερε ένα στη Βάρμη, αλλά εκείνη αρνήθηκε, κουνώντας το κεφάλι. Η όψη της ήταν κατηφής και το βλέμμα της κοιτούσε κάτω. Οι ώμοι της είχαν, επίσης, καθοδική κλίση.

«Μην κάνεις έτσι,» της είπε ο Φέλιξ. «Εγώ είμαι σε χειρότερη κατάσταση από σένα.»

«Μη λες μαλακίες,» μούγκρισε η Βάρμη. «Δεν τους είδες όλους πώς με κοιτάζαν; Είμαι η διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας –δε μπορεί να μου συμβαίνουν τέτοια πράγματα!»

«Αγνόησέ τους· τι σε νοιάζει γι'αυτούς; Εγώ επιστρέφω από τούτη την ιστορία πιο φτωχός απ'ό,τι ξεκίνησα, και χρωστάω λεφτά.»

«Δεν καταλαβαίνεις!» είπε η Βάρμη. «Κανένας δε θα μπορεί να με πάρει σοβαρά μετά απ'αυτό!»

«Δεν έφταιγες εσύ. Όποιος έχει λογική το βλέπει.»

«Ναι; Και πού το ξέρουν αυτοί; Και τι τους ενδιαφέρει; Τους νοιάζει μόνο ότι η Παντοκράτειρα μ'έβαλε να πάω βαδίζοντας ως την άλλη άκρη της Ρελκάμνια, σα νάμαι τρίτης κατηγορίας υπηρέτης της!»

«Η Παντοκράτειρα, υποθέτω, θα έχει κάνει παρόμοια πράγματα και σε άλλους. Έτσι δεν είναι;»

Η Βάρμη κατένευσε, αναστενάζοντας.

«Τι σε νοιάζει, λοιπόν; Ίσως αύριο κάποιος απ'αυτούς τους τύπους που γελάνε να έχει σειρά.»

Η Βάρμη έμεινε σιωπηλή.

Ένα μεγάλο φορτηγό πέρασε από δίπλα τους, κι αποτραβήχτηκαν στην άκρη της γέφυρας, για να μην τους λιώσουν οι πελώριοι τροχοί του.

«Πριν από σένα, ποιος ήταν διοικητής της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας; Ή, μήπως, είσαι η πρώτη;»

«Δεν είμαι η πρώτη. Ήταν ένας άλλος πριν.» Η Βάρμη ήταν φανερό πως δεν είχε όρεξη για κουβέντα.

«Και τι του συνέβη;»

«Δε θες να μάθεις.»

Ο Φέλιξ δε συνέχισε, βλέποντας ότι δεν υπήρχε ελπίδα να φτιάξει, έστω και λίγο, τη διάθεσή της.

Φτάνοντας στο τέλος της γέφυρας, βρέθηκαν σ'έναν μεγάλο δρόμο, απ'τον οποίο φαινόταν καθαρά το Παντοτινό Ανάκτορο στ'αριστερά τους, να ορθώνεται πανύψηλο στους ουρανούς, ανάμεσα από γέφυρες και πολυκατοικίες.

Ο Φέλιξ ρώτησε: «Πώς ονομάζεται τούτη η περιοχή;»

«Ανακτορική Συνοικία, από το κτίσιμο του Παντοτινού Ανακτόρου και ύστερα. Δεν είναι επικίνδυνα εδώ. Αλλά νάσαι σίγουρος πως η Παντοκράτειρα από κάπου μας κοιτάζει.» Η Βάρμη έστρεψε το βλέμμα της σ'έναν τηλεοπτικό πομπό του δρόμου.

Ο Φέλιξ ανασήκωσε τους ώμους. «Άστη να κοιτάζει.»

«Δε θα κοιτάζει μόνη της,» του είπε η Βάρμη. «Κατά πάσα πιθανότητα, έχουμε γίνει θέατρο. Τα έχει ξανακάνει αυτά: έχει βάλει ανθρώπους σε συγκεκριμένα μέρη, τα οποία παρακολουθούνται, και κάθεται και τους βλέπει, μαζί με αριστοκράτες της Ρελκάμνια, στρατιωτικούς, συζύγους της, και φίλους.»

«Ήσουν κι εσύ εκεί σε τέτοιες περιστάσεις;» ρώτησε ο Φέλιξ, καθώς έστριβαν σ'έναν μικρότερο δρόμο και περνούσαν πλάι από ένα εστιατόριο.

«Ναι,» είπε η Βάρμη με σιγανή φωνή.

Το μεσημέρι, είχαν φτάσει στις ακτές της Μικρής Θάλασσας, που ήταν εξολοκλήρου οικοδομημένες, εκτός από ορισμένα σημεία

που διατηρούνταν ως παραλίες, για όσους επιθυμούσαν να κολυμπούν. Κανένας, όμως, δεν κολυμπούσε τώρα, καθότι φθινόπωρο στη Ρελκάμνια.

«Πεινάω,» είπε ο Φέλιξ. «Εσύ;»

«Κι εγώ. Έχεις καμια ιδέα πώς να εξασφαλίσουμε φαγητό;»

Ο Φέλιξ ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορούμε να ζητήσουμε.»

«Να γίνουμε ζητιάνοι;»

«Ξέρεις εσύ κανέναν καλύτερο τρόπο; Εκτός απ'το να προσπαθήσουμε να κλέψουμε, βέβαια.»

«Δεν πρόκειται να πάω να ζητιανέψω,» δήλωσε η Βάρμη. «Μπορεί να μας παρακολουθούν!»

Ο Φέλιξ βάδισε κοντά στο νερό της Μικρής Θάλασσας, πίσω από μια μεγάλη πολυκατοικία, και η Βάρμη τον ακολούθησε. «Είδα έναν φούρνο λίγο πιο πριν,» της είπε. «Περίμενε εδώ, και θα πάω εγώ να ζητήσω φαγητό.»

Η Βάρμη ξεφύσησε. «Εντάξει, θα περιμένω.» Κάθισε επάνω σ'ένα παλιό κιβώτιο, αγκαλιάζοντας τα γόνατά της και ατενίζοντας τη θάλασσα.

Ο Φέλιξ έφυγε, και άργησε να επιστρέψει. Έκανε περισσότερη ώρα απ'όση υπολόγιζε η Βάρμη· και, όταν εκείνη είχε αρχίσει ν'ανησυχεί, παρουσιάστηκε με μια χάρτινη σακούλα στην αγκαλιά του.

«Ο τύπος ήταν λίγο καχύποπτος,» είπε ο Φέλιξ, «αλλά, τελικά, τον έπεισα. Του εξήγησα ότι έχω ξεμείνει εδώ, μαζί με τη γυναίκα μου. Μας έκλεψαν όλα μας τα υπάρχοντα, και μένουμε μακριά από—»

«Μαζί με τη γυναίκα σου;»

Ο Φέλιξ μειδίασε. «Ελπίζω ο άντρας σου να μην παρεξηγηθεί.» Της έδωσε τη χάρτινη σακούλα.

Η Βάρμη έβγαλε από μέσα δύο στρογγυλά ψωμιά, ένα μπουκάλι νερό, και ένα μπουκάλι Γλυκός Κρόνος. Κοιτάζοντας το τελευταίο μόρφασε. «Πιστεύεις ότι μας χρειάζεται να μεθύσουμε;»

Ο Φέλιξ κάθισε πλάι της. «Ο φούρναρης μού το χάρισε.»

«Γιατί, τ'άλλα τα πλήρωσες;» Έκοψε ένα κομμάτι ψωμί και το δάγκωσε.

«Εννοώ, μου το έδωσε χωρίς να το ζητήσω.» Ο Φέλιξ άνοιξε τον Γλυκό Κρόνο και ήπιε μια μικρή γουλιά.

Έφαγαν σιωπηλά, και ξεκουράστηκαν από το βάδισμα, αγναντεύοντας τη θάλασσα και τον ουρανό, τα πλοία και τα αεροσκάφη, και τις ψηλές, μακριές γέφυρες που περνούσαν πάνω από τα κύματα, ενώνοντας μικρά νησιά. Ο ήλιος είχε βάλει πλώρη για τη Δύση· οι αχτίνες του έκαναν τα μέταλλα να γυαλίζουν, έντονα, και το νερό να κοκκινίζει.

«Δεν πρόκειται να τα καταφέρουμε να φτάσουμε στην Α' Κατωρίγια Συνοικία με τα πόδια,» είπε η Βάρμη. «Θα μείνουμε κάπου στο δρόμο.»

«Δε θα χρειαστεί να κάνουμε ολόκληρη τη διαδρομή με τα πόδια,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Όλο και κάποιος θα μας πάρει στο όχημά του.»

Η Βάρμη αναστέναξε. «Ναι... Με την ελπίδα...»

«Το πρόβλημα, για μένα, θ'αρχίσει αφότου φτάσω στο σπίτι μου,» είπε ο Φέλιξ, καθώς σηκωνόταν όρθιος, τινάζοντας το παντελόνι του. Το μπουκάλι με τον Γλυκό Κρόνο το κρατούσε στο αριστερό χέρι· δεν είχε πει παραπάνω από δυο γουλιές, και η Βάρμη δεν είχε πει ούτε μία.

«Γιατί;»

«Σου έχω πει τόσες φορές: χρωστάω σε κάτι ανθρώπους.»

«Και τι είναι πια αυτοί, που τους φοβάσαι τόσο;»

«Δεν αρχίζουμε να βαδίζουμε;» πρότεινε ο Φέλιξ. «Και θα σου πω στο δρόμο.»

Η Βάρμη σηκώθηκε, τινάζοντας κι εκείνη το παντελόνι της. «Σκέφτεσαι ν'ακολουθήσουμε την ακτή;»

«Έχεις να προτείνεις κάτι άλλο;»

«Περνώντας τις γέφυρες, θα φτάσουμε στα βόρεια της Μικρής Θάλασσας πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι αν κάνουμε τον κύκλο.»

«Δε θα φτάσουμε, όμως, ως το βράδυ. Αν θυμάμαι καλά, η Μικρή Θάλασσα εκτείνεται κάπου εβδομήντα, ογδόντα χιλιόμετρα απ'το Βορρά ως το Νότο. Και πού θα κοιμηθούμε τη νύχτα; Είσαι σίγουρη ότι θες να κοιμηθείς πάνω σε κάποια γέφυρα; Ή σε κάποιο νησί εργοστασίου ή ερευνητικού εργαστηρίου;»

Η Βάρμη μόρφασε. «Έχεις δίκιο. Πάμε κατά μήκος της ακτής.»

Ο Φέλιξ ένευσε, και άρχισαν να προχωρούν, κλοτσώντας σκουπίδια από το διάβα τους.

«Έχεις τσιγάρο;» ρώτησε η Βάρμη, αφότου είχαν βαδίσει κανένα χιλιόμετρο, σιωπηλά, και βρίσκονταν σ'ένα μέρος όπου άραζαν πλοία και υπήρχε αρκετός κόσμος, καθώς και φορτηγά και μικρότερα οχήματα, και εστιατόρια, καφετέριες, μπαρ, οίκοι ανοχής, και μικρά καζίνο.

«Ναι, θέλεις;»

«Ναι.»

Ο Φέλιξ τής έδωσε ένα τσιγάρο, καθώς και φωτιά. Η Βάρμη το άναψε και του επέστρεψε τον αναπτήρα.

Το ηλιακό φως ολοένα και λιγόστευε γύρω τους. Βάδιζαν βορειοανατολικά, και ο ήλιος βρισκόταν πίσω τους.

«Θα μου πεις, λοιπόν, σε ποιους χρωστάς;» ρώτησε η Βάρμη.

«Σε κάτι τεχνουργούς της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Μου είχαν δώσει ειδικούς εξοπλισμούς με πίστωση, επειδή τους χρειαζόμουν για μια δουλειά που είχα αναλάβει. Όταν με πλήρωνε ο εργοδότης μου, θα πλήρωνα κι εγώ τους τεχνουργούς. Ο εργοδότης, όμως, ποτέ δε με πλήρωσε, γιατί όλη εκείνη η ιστορία πήγε στραβά και τον καθάρισαν. Όπως καταλαβαίνεις, λοιπόν, δεν είχα χρήματα να ξεπληρώσω τους τεχνουργούς –και δε μιλάμε για λίγα χρήματα τώρα.»

«Πόσα;»

«Εκατό χιλιάδες δεκάδια.»

Η Βάρμη στράφηκε να τον κοιτάξει με γουρλωμένα μάτια. «Καλά, τι σου έδωσαν; Σπίτι;»

«Μια συσκευή, η οποία μου χρειαζόταν.»

«Τι συσκευή;»

«Μια συσκευή που φτιάχνεται κατά περίπτωση, επικεντρώνεται γύρω από έναν χώρο, και δημιουργεί αδιόρατους κραδασμούς που επηρεάζουν συγκεκριμένα κέντρα του εγκεφάλου, έτσι ώστε το στοχευόμενο άτομο να πράξει σύμφωνα με κάποιες εσωτερικές παρορμήσεις.»

Η Βάρμη συνοφρυώθηκε. «Δεν έχω ξανακούσει για τέτοιο πράγμα...»

«Δεν είναι γνωστό,» είπε ο Φέλιξ, «και θεωρείται επικίνδυνο, και, βασικά, παράνομο. Μόνο οι συγκεκριμένοι τεχνουργοί ξέρουν πώς να το κάνουν· ή, τουλάχιστον, δεν έχω υπόψη μου κανέναν άλλον που να ξέρει. Ίσως να το ξέρει κι αυτός ο σύζυγος της Παντοκράτειρας, ο Ρίμναλ'μορ· φαίνεται να γνωρίζει πολλά.»

«Τι είδους μάγοι συνεργάζονται με τους τεχνουργούς σου;»

«Τεχνομαθείς, υποθέτω. Ή, ίσως, Διαλογιστές. Δεν ξέρω, για να είμαι ειλικρινής. Οι ίδιοι ισχυρίζονται –όχι ανοιχτά, όμως– πως είναι ιερείς.»

«Ιερείς;»

«Του Σκοτοδαίμονος.»

«Τι;»

«Ναι,» είπε ο Φέλιξ. «Είναι παράξενοι, αναμφίβολα.»

Η Βάρμη έμεινε για λίγο σιωπηλή, τελειώνοντας το τσιγάρο της. Το πέταξε κάτω και το πάτησε, σβήνοντάς το. Τώρα βάδιζαν σ'ένα πιο σκοτεινό μέρος της ακτής, όπου δεν άραζαν πλοία. Γέλασε, κοφτά. «Πηγαίνεις, όμως, και μπλέκεσαι σε κάτι καταστάσεις...»

«Η φύση του επαγγέλματος.»

«Το φοβόμουν ότι θα τόλεγες αυτό.»

Μετά, τον ρώτησε: «Και τι σκοπεύεις τώρα να κάνεις μ'αυτούς τους παλαβούς;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα. Όταν παρουσιάστηκε η Παντοκράτειρα, έλεγα πως η τύχη μου είχε χαμογελάσει' αλλά, μάλλον, δεν ήταν έτσι, τελικά...»

Όταν η νύχτα έπεσε για τα καλά, άρχισαν να κρυώνουν, καθώς ένα παγερό αεράκι ερχόταν από τη θάλασσα, φέρονοντας μαζί του σταγόνες νερού που χτυπούσαν τα μάγουλά τους. Πήγαν να ψάξουν για μέρος να κοιμηθούν. Δεν είχαν ελπίδα να κλείσουν δωμάτιο, έτσι ήξεραν ότι θα έπρεπε να βολευτούν σε κάποιο απάνεμο σημείο.

Μετά από λίγη ώρα αναζήτησης μέσα στα σοκάκια, ο Φέλιξ έδειξε κάτω από μια σιδερένια σκάλα. «Εδώ,» είπε.

Η Βάρμη κοίταξε τη σκοτεινή γωνία, διστακτικά. «Πιο πριν, είδαμε κάτι άστεγους να κρύβονται κάτω από μια σκάλα,» είπε, μορφάζοντας.

«Ναι. Από εκεί πήρα την ιδέα.»

Και, αν έκρινε κανείς απ'την όψη της Βάρμης, ήταν μια ιδέα που δεν της άρεσε.

«Κι εμείς άστεγοι είμαστε προς το παρόν,» της είπε ο Φέλιξ.

«Εντάξει, αλλά μη μου το θυμίζεις. Ας πούμε ότι κάνουμε μια βόλτα.»

«Μεγάλη η βόλτα μας, πάντως...»

Η Βάρμη τον αγριοκοίταξε.

Ο Φέλιξ μειδίασε, και, σκύβοντας, μπήκε κάτω απ'τη σκάλα. Η Βάρμη, μετά από μερικές στιγμές δισταγμού, τον ακολούθησε. Και κουλουριάστηκαν εκεί, ακούγοντας τον θαλασσινό άνεμο να φυσά μέσα στα σκοτεινά στενοσόκακα και περιμένοντας η νύχτα να περάσει. Κι οι δύο κρύωναν, και προσπαθούσαν να ζεσταθούν ο ένας από τον άλλο.

«Θα μπορούσαμε να είχαμε ανάψει φωτιά...» μουρμούρισε, σε κάποια στιγμή, η Βάρμη, όταν αισθανόταν όλο της το σώμα μουδιασμένο απ'το κρύο.

«Ναι. Θες να το προσπαθήσουμε;»

«Άστο για αύριο βράδυ...»

Κοιμήθηκαν μετά από αυτό, και ξύπνησαν με την αυγή, όταν ο ήλιος της Ρελκάμνια ξεπρόβαλλε ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες, κάνοντας τα τζάμια τους να αστράφτουν και να μη μπορείς να τα κοιτάξεις ευθέως.

Η Βάρμη και ο Φέλιξ σηκώθηκαν, πιασμένοι και πονώντας.

«Δε γίνεται να ξανακοιμηθούμε έτσι,» είπε η πρώτη· «θα πεθάνω... Και πεινάω.»

Ο Φέλιξ ένευσε. «Παρομοίως. Λες να μας δώσουν τίποτα να φάμε εδώ;»

«Εγώ δεν πηγαίνω να ζητιανέψω—»

«Το ξέρω,» είπε ο Φέλιξ, τρίβοντας τον ώμο του και μορφάζοντας. «Θα πάω εγώ.»

Προχώρησαν ανάμεσα σε μεγάλες αποθήκες και σειρές από κιβώτια, όπου οι μόνοι άνθρωποι που μπορούσαν να δουν ήταν χαμάληδες και φρουροί. Οι πρώτοι έριχναν, κάπου-κάπου, κλεφτές ματιές στο σώμα της Βάρμης, καθώς μετέφεραν τα φορτία τους· οι δεύτεροι κοίταζαν και τη Βάρμη και τον Φέλιξ, αλλά με καχυποψία. «Φύγετε από δω,» τους είπε ένας, γνέφοντάς τους να πάρουν άλλο δρόμο και να απομακρυνθούν απ'την αποθήκη που φυλούσε. Εκείνοι δεν έφεραν αντίρρηση.

«Τι ωραία...» μουρμούρισε η Βάρμη. «Έχουν αρχίσει να μας περνάνε για κακοποιά στοιχεία.»

Όταν βρέθηκαν σ'ένα πιο φιλόξενο μέρος, ο Φέλιξ πήγε σ'έναν φούρνο, για να ζητήσει φαγητό και καφέ. Σκόπευε να χρησιμοποιήσει την ίδια δικαιολογία με πριν: ότι εκείνος και η σύζυγός του βρίσκονταν μακριά από τον τόπο τους, και κάποιοι τούς είχαν κλέψει όλα τους τα υπάρχοντα. Ετούτη τη φορά, όμως, δεν

έπιασε· τον έδιωξαν κακήν-κακώς, λέγοντας του «να πάρει δρόμο» και «να μην τον ξαναδούνε εδώ», γιατί «ήξεραν τη φάρα του». Η ευχή τους ήταν, *Στα τσακίδια!*

«Ατυχήσαμε,» είπε στη Βάρμη, όταν τη συνάντησε πίσω από μια πολυκατοικία.

«Τσιγάρο έχεις, τουλάχιστον;» ρώτησε εκείνη.

«Έχω· δε μου μένουν, όμως, και πολλά.»

«Καλά, άστο...»

Προχώρησαν, μη θέλοντας να μείνουν άλλο σ'ετούτη την περιοχή και να δίνουν στόχο. Ίσως ο φούρναρης να φοβόταν μην τον κλέψουν. Ίσως να είχαν επιχειρήσει να τον κλέψουν πρόσφατα· ή ίσως να τον είχαν κλέψει.

Από μια καντίνα, πολύ πιο μακριά, ο Φέλιξ κατάφερε να αποκομίσει ένα κρουασάν.

«Μόνο ένα;» είπε η Βάρμη, απογοητευμένα.

Ο Φέλιξ το έκοψε στα δύο και της έδωσε το μισό. Το έφαγαν ενώ περπατούσαν, και ήπιαν νερό από μια βρύση κοντά σε μια οικοδομή που βρέθηκε στο δρόμο τους. Ο Φέλιξ άναψε τσιγάρο, και πρόσφερε και στη Βάρμη.

Διέσχισαν μια σήραγγα, καθώς έφτανε το μεσημέρι, και, βγαίνοντας από μια από τις εξόδους της, κάπου δύο χιλιόμετρα παρακάτω, βρέθηκαν σ'ένα μέρος με ναυπηγεία. Πελώριοι σκελετοί καραβιών ήταν γύρω τους. Μια γυναίκα –πλούσια από την εμφάνισή της– τσακωνόταν μ'έναν άντρα ο οποίος πρέπει να ήταν ναυπηγός. Η διαφωνία τους αφορούσε την τιμή ενός πλοίου, απ'ό,τι κατάλαβε ο Φέλιξ.

«Να ξεκουραστούμε;» πρότεινε η Βάρμη.

Κάθισαν κάτω από ένα υπόστεγο, για να μην τους πιάνει ο ήλιος.

«Δε θα τη βγάλουμε καθαρή,» είπε η Βάρμη, ακουμπώντας τους αγκώνες στα γόνατά της. «Πρέπει, κάπως, να βρούμε ένα μεταφορικό μέσο, και κάμποσο φαγητό.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, ενώ αναρωτιόταν πώς θα το κατόρθωναν αυτό, χωρίς να αναγκαστούν να κλέψουν.

«Η ιδέα μου είναι, ή αυτός εκεί μάς γνέφει;»

«Τι πράγμα;»

Η Βάρμη τού έδειξε.

Ο Φέλιξ είδε, μέσα σ'ένα σοκάκι, μια σκιερή μορφή να τους κάνει νόημα με το χέρι. Να τους γνέψει να πλησιάσουν. Φορούσε κάπα και κουκούλα. Και μόνο που τον έβλεπε, ο Φέλιξ κρύωνε, γιατί του θύμιζε ότι εκείνος είχε μονάχα το πουκάμισό του για ζεστασιά –και τη νύχτα είχαν κοντέψει να ξεπαγιάσουν, μαζί με τη Βάρμη.

«Μας γνέφει, δε μας γνέφει, Φέλιξ;»

«Ναι, έτσι φαίνεται...»

Η Βάρμη σηκώθηκε απ'τον πέτρινο πάγκο όπου κάθονταν.

Ο Φέλιξ την έπιασε απ'τον καρπό. «Περίμενε. Δεν ξέρουμε ποιος είν'αυτός ο τύπος.»

«Και τι φοβάσαι; Μη μας κλέψει;» Η Βάρμη γέλασε κοφτά, και βάδισε προς το σοκάκι.

Ο Φέλιξ την ακολούθησε, αν και επιφυλακτικά.

Ο μυστηριώδης άγνωστος εξαφανίστηκε από τα μάτια τους, προτού φτάσουν κοντά του.

Η Βάρμη μπήκε πρώτη στο σοκάκι, και δεν είδε κανέναν.

«Περίμενε,» της είπε πάλι ο Φέλιξ, βαδίζοντας πίσω της. «Μπορεί να μην έχουμε τίποτα για να πάρει, αλλά εξακολουθούμε να μην ξέρουμε ποιος είναι. Κυκλοφορούν πολλοί τρελοί στους δρόμους της Ρελκάμνια.»

Η Βάρμη προχώρησε πιο επιφυλακτικά τώρα, και ο Φέλιξ βάδισε πλάι της.

«Πού είσαι;» φώναξε η Βάρμη, κοιτάζοντας τριγύρω.

«Εδώ.»

Στράφηκαν, για να τον δουν δεξιά τους, κάτω από μια πέτρινη καμάρα, επάνω στην οποία περνούσαν καλώδια.

«Ποιος είσαι;» απαίτησε ο Φέλιξ. «Σε ξέρουμε;»

«Ναι.»

Η φωνή του κάτι μού θυμίζει... Ο Φέλιξ τον πλησίασε, μαζί με τη Βάρμη.

Εκείνος σήκωσε ελαφρώς την κουκούλα του, και είδαν το πρόσωπό του.

«Στί–!» άρχισε η Βάρμη, έκπληκτη.

«Ελπιδοφόρος,» τη διέκοψε εκείνος. «Ελπιδοφόρο, με λένε τώρα.»

«*Ελπιδοφόρο;*»

Ο Στίβεν Νέλκος μειδίασε, στραβά. «Ναι. Ειρωνικό, δεν είναι;

»Ακολουθήστε με,» τους είπε, γυρίζοντάς τους την πλάτη και βαδίζοντας προς μερικά πέτρινα σκαλοπάτια που κατέβαιναν.

Τον ακολούθησαν. «Ποιος σ'έστειλε εδώ;» ρώτησε η Βάρμη.

Κατέβηκαν τα σκαλοπάτια και βρέθηκαν σ'έναν μισοσκότεινο υπόγειο χώρο, που φωτιζόταν από αδύναμες ενεργειακές λάμπες. Διακλαδιζόταν δεξιά κι αριστερά. Ο Στίβεν ακολούθησε το αριστερό παρακλάδι.

«Δε μπορείτε να μαντέψετε ποιοι με έστειλαν;»

«*Αυτοί;*» είπε η Βάρμη.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Στίβεν. «Αυτοί.»

«Αποφάσισαν να μας ξεκάνουν, για να ξεμπερδεύουν μια και καλή μαζί μας;» είπε ο Φέλιξ.

«Αντιθέτως, Χάρλω. Θέλουν να σας βοηθήσουν.»

«Τι ευγενικό εκ μέρους τους...»

Διέσχισαν μια πέτρινη, ασθενικά φωτισμένη σήραγγα και έφτασαν σ'έναν υπόγειο θάλαμο με νερό. Εκεί, ήταν σταματημένο ένα μικρό υποβρύχιο σκάφος με την καταπακτή του ανοιχτή, και με τη Φενίλδα'σαρ να κάθεται δίπλα της. Η γαλανόδερμη μάγισσα ήταν ντυμένη με μια ριγέ, ασπρόμαυρη φούστα, μια μαύρη μπλούζα, και ψηλές, μαύρες μπότες. Τα στρογγυλά της γυαλιά δεν τα φορούσε, και κάπνιζε ένα μακρύ, λευκό τσιγάρο.

«Γιατί άργησες τόσο;» ρώτησε τον Στίβεν.

«Δεν άργησα,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Μπες μέσα.»

Η Φενίλδα πέταξε το τσιγάρο της στο νερό και κατέβηκε την καταπακτή.

«Κι εσείς,» είπε ο Στίβεν στη Βάρμη και τον Φέλιξ.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο τελευταίος.

«Μη νομίζεις ότι θα σας πάμε και πολύ μακριά,» τον πληροφορήσε ο Στίβεν. «Θα σας περάσουμε, όμως, από τη Μικρή Θάλασσα, και θα σας ταξιδέψουμε και λίγο παραπέρα. Μετά, είστε μόνοι σας.» Τους έκανε νόημα με το κεφάλι να μπουκ στην καταπακτή.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη υπάκουσαν.

Το εσωτερικό του υποβρυχίου ήταν μικρό, σχεδόν όπως αυτό ενός συνηθισμένου τετράκυκλου οχήματος. Η Φενίλδα καθόταν στο πίσω-πίσω κάθισμα, σε μια θέση που ήταν ειδικά διαμορφωμένη ώστε να μπορεί ένας μάγος να υφάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως και να ενεργοποιήσει ένα περίπλοκο σκάφος ή όχημα. Ο Φέλιξ και Βάρμη απόρησαν μέτούτο, καθώς το υποβρύχιο δεν τους φαινόταν περίπλοκο· κανονικά, θα έπρεπε να μπορεί να λειτουργήσει και χωρίς τη βοήθεια μάγου.

Ο Στίβεν κάθισε στη θέση του οδηγού. Η Βάρμη κάθισε πλάι του, και ο Φέλιξ πίσω, δίπλα στη Φενίλδα.

Ο Στίβεν πάτησε ένα πλήκτρο, και η καταπακτή έκλεισε. Η Φενίλδα'σαρ άρθρωσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Κινήσεως, και κάποιες ενδείξεις ενεργοποιήθηκαν στην κονσόλα μπροστά από τη θέση του οδηγού.

Το υποβρύχιο βυθίστηκε και άρχισε να ταξιδεύει. Σε μια οθόνη υπήρχε ο χάρτης της Μικρής Θάλασσας.

«Μας έχετε φέρει τίποτα τρόφιμα;» ρώτησε η Βάρμη, που η κοιλιά της γουργούριζε.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Στίβεν, «αλλά σας έχουμε φέρει χρήματα.»

«Χρήματα; Κι αν η Παντοκράτειρα μάθει ότι χρησιμοποιήσαμε χρήματα; –που θα το μάθει· γι'αυτό να είσαι σίγουρος. Οι τηλεοπτικοί πομποί στους δρόμους μάς παρακολουθούν.»

«Απ'ό,τι μου είπαν, δε σας απαγόρευσε να βρείτε χρήματα καθοδόν. Σας απαγόρευσε μόνο να πάρετε από τα δικά σας χρήματα. Όταν την ξαναδείς, κι αν σε ρωτήσει, μπορείς να της πεις ότι βρήκατε κάποια λεφτά πεταμένα στο δρόμο. Μη νομίζεις, εξάλλου, ότι είναι πολλά αυτά που σας έφερα.» Ο Στίβεν έβγαλε από την τσέπη του μια δεσμίδα χαρτονομίσματα και τα πέταξε στα χέρια της Βάρμης. «Εκατό δεκάδια. Θα έχετε, τουλάχιστον, να φάτε, να πάρετε καμια κάπα, και να μετακινηθείτε.»

Το υποβρύχιο χρειάστηκε καμια ώρα μέχρι να διασχίσει τη Μικρή Θάλασσα και να φτάσει στις βόρειές της ακτές. Εκεί, αναδύθηκε κοντά σε μια φτωχογειτονιά, και ο Στίβεν είπε: «Φενίλδα, άλλαξέ το.»

Η μάγισσα άρθρωσε τα λόγια για ένα ξόρκι, και ο Φέλιξ κι η Βάρμη κατάλαβαν, τότε, γιατί το σκάφος χρειαζόταν μάγο για να κινείται: Ήταν μεταλλασσόμενο. Και τώρα η Φενίλδα ύφαινε ένα Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, προκειμένου να το κάνει να αλλάξει. Από τις πλευρές του ξεπρόβαλαν τέσσερις μεγάλες ρόδες, ενώ ο εξοπλισμός κατάδυσης εξαφανιζόταν. Το όχημα βγήκε απ'το νερό, κυλώντας επάνω σ'ένα κεκλιμένο επίπεδο. Ο Στίβεν, πατώντας ένα πλήκτρο, καθάρισε τα τζάμια μ'έναν αυτόματο μηχανισμό.

«Φτάσαμε σχεδόν στο τέλος της διαδρομής μας,» είπε, οδηγώντας μέσα στους δρόμους. «Δεν μπορώ να σας πάω πολύ παρακάτω, δυστυχώς.»

«Σ'ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Βάρμη. «Έκανες ήδη αρκετά.»

«Θα έκανα περισσότερα, αλλά δε μ'αφήνουν.»

Ο Στίβεν τούς ταξίδεψε για καμια δεκαριά χιλιόμετρα ακόμα, κι ύστερα, έβαλε το όχημα σ'ένα σοκάκι. Εκεί, τους είπε ότι έπρεπε να κατεβούν, και έδωσε στη Βάρμη έναν διπλωμένο χάρτη της

απέραντης πόλης της Ρελκάμνια. «Σε περίπτωση που σας χρειαστεί,» της είπε. «Το μέρος που βρισκόμαστε τώρα σας το έχω κυκλώσει.»

Ο Φέλιξ και η Βάρμη βγήκαν απ'το όχημα, κι αυτό έφυγε, αφήνοντάς τους μόνους.

«Πάμε για φαγητό;» πρότεινε η Βάρμη.

«Το συζητάς;»

Κάθισαν στο πρώτο εστιατόριο που βρήκαν, και έφαγαν μέχρι να χορτάσουν, πληρώνοντας με τα λεφτά που τους είχε δώσει ο Στίβεν. Έπειτα, έφυγαν από εκεί και κατευθύνθηκαν προς το μέρος που επάνω στον χάρτη τους ήταν σημειωμένο ως *παζάρι*. Η συνοικία στην οποία βρίσκονταν ονομαζόταν Γυάλινη Συνοικία, και συνόρευε με την Επικλινή Συνοικία. Η Βάρμη τις γνώριζε και τις δύο, από παλιότερα. Η Γυάλινη ήταν ελαφρώς καλύτερη από την Επικλινή· η Επικλινής ήταν όλο εργαστήρια και εργοστάσια.

Μαζί με τον Φέλιξ, πήγε στο παζάρι, καθώς το απογευματινό φως χρωμάτιζε την αχανή πόλη. Εκεί, βρήκαν ένα σωρόπραματευτάδες συγκεντρωμένους, πολλοί από τους οποίους είχαν έρθει από άλλες διαστάσεις. Σκηνές και πάγκοι ήταν στημένα παντού, καθώς και πρόχειρα λυόμενα οικοδομήματα από ξύλο, ελαφρύ μέταλλο, ή ειδικά φτιαγμένο δέρμα. Παντοκρατορικοί στρατιώτες έκαναν περιπολίες, για να επιβλέπουν, ντυμένοι με λευκές στολές. Δεν ήταν, όμως, οι μόνοι φρουροί στο μέρος· οι έμποροι είχαν τους μισθοφόρους τους.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη σταμάτησαν στο λυόμενο, δερματοφτιαγμένο κατάστημα ενός άντρα από τη Φηνάρκια, ο οποίος ήταν ερυθρόδερμος με μαύρα, μακριά μαλλιά και άγρια μούσια. Φορούσε λίγα ρούχα, και στο πλατύ στέρνο του φαινόταν μια παράξενη, διακλαδωτή δερματοστιξία. Πλάι του βρισκόταν ένα τριχωτό πλάσμα, που του έφτανε ως τη μέση και είχε το σχήμα σαύρας· τα μάτια του ήταν στενά και πορφυρά, τ'άφτιά του μυ-

τερά και μακριά· διέθετε τέσσερα χοντρά, μυώδη ποδιά, και η ουρά του ήταν γκρίζα και δεν είχε καθόλου τρίχες.

Ο Φέλιξ αγόρασε μια κάπα από τον έμπορο, φτιαγμένη από δέρμα λύκου. Η Βάρμη αγόρασε μια παρόμοια κάπα, καθώς και μπότες, γιατί τα παπούτσια της δεν ήταν κατάλληλα για οδοιπορία.

Βγαίνοντας απ'το κατάστημα, τους είχαν μείνει είκοσι δεκάδια.

«Νομίζω,» είπε ο Φέλιξ, «πως είναι υπεραρκετά για να πάρουμε κάποιο τρένο.»

Η Βάρμη ένευσε.

Άνοιξαν τον χάρτη τους και έψαξαν να βρουν πού ήταν ο κοντινότερος σταθμός. Τον βρήκαν, και είδαν ότι δεν ήταν μακριά.

«Μέχρι πού θα μπορεί να μας πάει το τρένο, όμως;» είπε η Βάρμη. Ο χάρτης ήταν μεγάλος και γενικός· δεν είχε σημειωμένες τις διαδρομές που έκαναν όλες οι αμαξοστοιχίες της Ρελκάμνια.

«Ας μάθουμε.»

Προχώρησαν προς τον σταθμό και, σύντομα, έφτασαν από κάτω του. Ανέβηκαν τη στριφτή, σιδερένια σκάλα και βρέθηκαν επάνω στη γέφυρα με τις ράγες. Ο αέρας που φυσούσε ήταν κρύος, αλλά τώρα είχαν τις κάπες τους για να τους προστατεύουν. Ο Φέλιξ πλησίασε έναν υπάλληλο και ρώτησε πότε ερχόταν το επόμενο τρένο (γιατί, αυτή τη στιγμή, δεν ήταν κανένα εδώ). Ο άντρας αποκρίθηκε ότι πρέπει, λογικά, να παρουσιαζόταν μέσα στο δεκάλεπτο. Ο Φέλιξ ζήτησε να μάθει ως πού έφτανε ο σιδηρόδρομος. Ο υπάλληλος τού έδειξε τον χάρτη που ήταν αναρτημένος. Εκείνος τον κοίταξε, μαζί με τη Βάρμη, και είδαν ότι το τρένο έφτανε ως ένα μέρος που ονομαζόταν «Το Πλευρό» και βρισκόταν μετά από τη Σ.Α.Μ.Τ. (Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών) και κοντά στις ακτές της Μεγάλης Θάλασσας.

«Μας βγάζει λίγο από την πορεία μας,» παρατήρησε ο Φέλιξ, «αλλά όχι πολύ. Να το πάρουμε;»

Η Βάρμη ανασήκωσε τους ώμους. «Δε νομίζω ότι έχουμε κάτι καλύτερο να κάνουμε.»

Ο Φέλιξ αγόρασε δύο εισιτήρια για τον τερματικό σταθμό του σιδηρόδρομου, και κάθισαν, περιμένοντας. Μαζί τους, περίμεναν και κάμποσοι άλλοι άνθρωποι. Η Βάρμη είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη, γιατί προτιμούσε κανέναν να μην τη βλέπει· κι επιπλέον, έτσι σίγουρα μπέρδευε τους τηλεοπτικούς πομπούς των δρόμων. Στον Φέλιξ είχε προτείνει να κάνει το ίδιο, κι εκείνος δεν είχε βρει την πρότασή της άσχημη, οπότε κι αυτός φορούσε τώρα την κουκούλα του.

Ο ήλιος είχε προ πολλού δύσει, όταν το τρένο παρουσιάστηκε, και τα φώτα του φάνηκαν έντονα μέσα στη νύχτα, παρά τους τεχνητούς φωτισμούς που υπήρχαν παντού στη Ρελκάμνια. Σταμάτησε, και οι πόρτες του άνοιξαν. Ορισμένοι άνθρωποι βγήκαν· ορισμένοι άλλοι μπήκαν. Η Βάρμη και ο Φέλιξ ήταν ανάμεσα σ'αυτούς που μπήκαν. Το βαγόνι τους ήταν μεγάλο, και κάθισαν σε μια γωνία, κοντά σ'ένα παράθυρο. Το τρένο ξεκίνησε, τρέχοντας επάνω στις ράγες του και διασχίζοντας την πόλη από ψηλά, καθώς περνούσε από τη μια γέφυρα στην άλλη. Κάποιες απ'αυτές τις γέφυρες ήταν αρκετά φαρδιές ώστε να υποστηρίξουν και τη διέλευση πεζών και οχημάτων.

Ένας ελεγκτής ήρθε, βαδίζοντας μέσα στο βαγόνι και ζητώντας να δει τα εισιτήρια των επιβατών. Στη μέση του ήταν θηκαρωμένο ένα μακρύ πιστόλι, κι αν έκρινε κανείς από την όψη του, είχε δει ουκ ολίγα προβλήματα όσο καιρό εργαζόταν εδώ. Η Βάρμη και ο Φέλιξ τού έδωσαν τα εισιτήριά τους· εκείνος τα έσκισε στη γωνία και τους τα επέστρεψε. Ήταν ψηλός και σωματώδης με πράσινο δέρμα (σχετικά σπάνιος δερματικός χρωματισμός), ξυρισμένο κεφάλι, και μαύρα μούσια.

Το τρένο πέρασε από πολλές στάσεις –συμπεριλαμβανομένης και μιας στάσης μπροστά από τη Σ.Α.Μ.Τ.– και, μετά από δύο ώρες περίπου, έφτασε στον τερματικό σταθμό, στη συνοικία που

ονομαζόταν «Το Πλευρό». Οι πόρτες του άνοιξαν, αυτόματα, και ο Φέλιξ και η Βάρμη βγήκαν. Ακολούθησαν τη γέφυρα και βρέθηκαν σε μια πλατφόρμα που ήταν διαμορφωμένη σαν πλατεία, έχοντας μερικά δέντρα και κάποιες καντίνες, περίπτερα, και μπαρ.

«Πρέπει να βρούμε ένα μέρος για να κοιμηθούμε,» είπε ο Φέλιξ.

Η Βάρμη αναγκάστηκε να συμφωνήσει.

«Να κλείσουμε δωμάτιο, δε νομίζω ότι μπορούμε· δε μας έχουν μείνει πολλά λεφτά,» συνέχισε ο Φέλιξ.

«Πού προτείνεις, λοιπόν;»

«Θα ψάξουμε.»

Η Βάρμη αναστέναξε. «Τουλάχιστον, τώρα έχουμε κάπες...» μουρμούρισε.

«Κι επιπλέον, σήμερα διανύσαμε δέκα φορές περισσότερη απόσταση απ'ό,τι χτες.»

«Το πρόβλημα είναι ότι έχουμε να διανύσουμε άλλη τόση...»

Βαδίζοντας επάνω σε μια πέτρινη σκάλα, κατέβηκαν από την πλατεία κι άρχισαν να ψάχνουν. Μετά από κάποια ώρα, εντόπισαν μια αποθήκη, που στην πόρτα της ήταν κολλημένο ένα χαρτί το οποίο έγραφε ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ και έδινε κάποιες πληροφορίες.

«Το μέρος είναι άδειο,» είπε ο Φέλιξ.

«Και κλειδωμένο.»

Ο Φέλιξ πλησίασε την πόρτα και γύρισε την πετούγια. Η πόρτα άνοιξε. «Δεν είναι κλειδωμένο.»

«Και πάλι,» είπε η Βάρμη, «είναι ιδιωτικός χώρος.»

«Δε θάχει πρόβλημα κανένας αν περάσουμε μια νύχτα εδώ.» Ο Φέλιξ μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο, βρίζοντας εσωτερικά τον εαυτό του που δεν είχε πάρει έναν φακό απ'το παζάρι.

Η Βάρμη τον ακολούθησε, αν και με κάποιο δισταγμό.

Τελικά, κάθισαν σε μια γωνία της αποθήκης, κοντά στην πόρτα. Τυλίχτηκαν στις κάπες τους και προσπάθησαν να κοιμηθούν. Ο

ύπνος ήρθε πιο εύκολα απ'ό,τι την προηγούμενη φορά, και ήταν καλύτερος.

Το πρωί, βγήκαν από την αποθήκη και έκλεισαν. Αγόρασαν κάτι πρόχειρο να φάνε, καθώς και ένα ποτήρι καφέ ο καθένας. Τα χρήματα που τους είχαν απομείνει πλέον ήταν λιγοστά, και έπρεπε να αποφασίσουν τι μεταφορικό μέσο θα έπαιρναν για να φύγουν από εδώ.

«Μπορούμε να πάρουμε πλοίο,» είπε ο Φέλιξ. «Το Πλευρό δε βρίσκεται μακριά από τις ακτές της Μεγάλης Θάλασσας. Βασικά, έτσι όπως το δείχνει ο χάρτης, πρέπει να συμπεριλαμβάνει ένα μέρος των ακτών. Ας δούμε, όμως, πρώτα αν υπάρχει σιδηρόδρομος για να καβαλήσουμε, και ως πού φτάνει.»

Η Βάρμη δε διαφώνησε, έτσι βάδισαν προς τον σταθμό του τρένου. Όχι αυτόν από τον οποίο είχαν έρθει· τον δεύτερο που υπήρχε στο Πλευρό. Φτάνοντας, είδαν ότι ήταν υπόγειος. Κατέβηκαν τα πέτρινα σκαλοπάτια και βρέθηκαν σε μια σήραγγα που φωτιζόταν από ενεργειακές λάμπες. Οι ράγες ήταν αντίκρυ τους, και στους τοίχους υπήρχαν χάρτες με τις διαδρομές. Κόσμος πήγαινε κι ερχόταν, βιαστικά. Εκείνη την ώρα, ένα τρένο έφευγε.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη κοίταξαν τους χάρτες, και διαπίστωσαν ότι αυτός ο συγκεκριμένος σιδηρόδρομος περνούσε κάτω από τον Πλευροπόταμο (που ένωνε τη Μεγάλη Θάλασσα με τη Μικρή Θάλασσα) και συνέχιζε δυτικά και νότια. Δηλαδή, κατευθυνόταν αντίθετα από εκεί που ήθελαν.

«Δε μας βολεύει καθόλου,» είπε η Βάρμη.

«Θα πρέπει να πάμε με πλοίο, όπως φαίνεται.»

«Εκτός αν πάρουμε πάλι το προηγούμενο τρένο και κατεβούμε σ'έναν σταθμό απ'όπου μπορούμε να πάρουμε ένα άλλο τρένο που πηγαίνει προς την Α' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Δε μου μοιάζει καλή ιδέα.»

Το πλοίο που βρήκαν ήταν φτιαγμένο από μεταλλικά και ξύλινα κομμάτια, και δεν φαινόταν πολύ αξιόπιστο. Ήταν, όμως, φτηνό, κι επιπλέον έπλεε κοντά στις ακτές, μεταφέροντας εμπορεύματα· δεν ξανοιγόταν. Οι μεγάλες προπέλες του κινιόνταν με ενέργεια, αλλά διέθετε και πανιά, για περίπτωση ανάγκης. Επί του παρόντος, ήταν διπλωμένα.

Η Καπετάνισσα –μια ευτραφής γυναίκα με καφέ δέρμα, μαύρα σγουρά μαλλιά, και πρόσωπο που δεν έμοιαζε ποτέ να έχει μάθει να χαμογελά– δέχτηκε τον Φέλιξ και τη Βάρμη χωρίς πολλά-πολλά. Τους είπε, όμως, πως δεν είχε καμπίνες και τέτοιες ανέσεις στο *Ταλαντευόμενο Ερείπιο*· θα ταξίδευαν στο κατάστρωμα. Εκείνοι δε διαφώνησαν. «Το μεσημέρι ξεκινάμε,» τους είπε η Καπετάνισσα. «Μην αργήσετε, γιατί θα φύγουμε χωρίς εσάς.»

«Το όνομα του σκάφους είναι, πάντως, τρομαχτικό,» παρατήρησε η Βάρμη, καθώς εκείνη κι ο Φέλιξ βάδιζαν στο λιμάνι με τον άνεμο να τραβά τις κάπες τους.

Ο Φέλιξ γέλασε. «Ναι, είναι... Αλλά έχω δει και χειρότερα πλοία, κι ας μην τα ονομάζουν *Ταλαντευόμενο Ερείπιο*.»

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε η Βάρμη. «Πάμε να φάμε τίποτα, προτού ξεκινήσουμε;» πρότεινε.

Ο Φέλιξ έβγαλε την κλειστή του γροθιά από την τσέπη του, και την άνοιξε, για να δείξει επάνω στην παλάμη του τα νομίσματα που τους απέμεναν.

«Αρκετά είναι!» είπε η Βάρμη.

Ο Φέλιξ επέστρεψε τα χρήματα στην τσέπη του. Ανασήκωσε τους ώμους. «Κι έτσι φτωχοί, κι αλλιώς φτωχοί.»

Κάθισαν στα ψηλά σκαμνιά ενός μπαρ του λιμανιού και παράγγειλαν ένα σάντουιτς ο καθένας.

Το μεσημέρι ήρθε· ο ήλιος είχε σκαρφαλώσει στο κέντρο του ουρανού· και η Βάρμη κι ο Φέλιξ έφυγαν από το μπαρ και πήγαν στο *Ταλαντευόμενο Ερείπιο*. Οι ναύτες τούς άφησαν να ανεβούν,

κι εκείνοι στάθηκαν στο κατάστρωμα, ενώ ακόμα εμπορεύματα φορτώνονταν στο αμπάρι. Δεν ήταν μόνοι τους, υπήρχαν κι άλλοι επιβάτες, αλλά κανένας δεν έμοιαζε ομιλητικός.

«Άντε, άντε!» άκουσαν, μετά από λίγο, την Καπετάνισσα να φωνάζει στους ναύτες της. «Να τελειώνουμε μ'ετούτο το παραμύθι!» Τους έγνεφε με το χέρι, καθώς εκείνοι προσπαθούσαν να βάλουν στο αμπάρι ένα μεγάλο κιβώτιο, χρησιμοποιώντας ένα μηχανήμα με δαγκάνες, το οποίο ήταν άγαρμπο στις κινήσεις του και το κιβώτιο κατέληγε, συνεχώς, να βρίσκει στις άκριες του ανοίγματος και να χτυπά.

Όταν η φόρτωση των εμπορευμάτων τελείωσε, το *Ταλαντευόμενο Ερείπιο* ξεκίνησε. Οι μηχανές του ενεργοποιήθηκαν, μουγκρίζοντας, και οι προπέλες του βούισαν δυνατά, σχίζοντας τα νερά. Τα ξύλα και τα μέταλλά του έτριζαν, σαν η θάλασσα και οι μηχανές να τους έκαναν βασανιστήρια.

Το πλοίο έφυγε απ'το λιμάνι, και ο Φέλιξ είδε έναν από τους επιβάτες να διαγράφει ένα ιερό σύμβολο του Κρόνου στον αέρα και να λέει μια προσευχή. Κι ο τύπος, σίγουρα, δεν ήταν ιερέας. Ήταν δικαιολογημένος, όμως· έτσι όπως γρύλιζε ετούτο το σκαρί, σ'έκανε να θες να πεις την προσευχή σου.

Το *Ταλαντευόμενο Ερείπιο* έπλευσε κατά μήκος των ανατολικών ακτών της Μεγάλης Θάλασσας, ανεβαίνοντας προς τα βόρεια· και, από το κατάστρωμά του, μπορούσες να δεις τη Ρελκάμνια να απλώνεται εμπρός σου: πολυκατοικίες και οικοδομήματα και γέφυρες και δρόμοι και πολυκατοικίες και οικοδομήματα και γέφυρες και δρόμοι, ως εκεί όπου έφτανε το μάτι σου. Η μοναδική διάσταση σ'ολόκληρο το Γνωστό Σύμπαν που ήταν κτισμένη από τη μια άκρη μέχρι την άλλη. Μονάχα ελάχιστα σημεία της ήταν άκτιστα, κι εκεί, συνήθως, υπήρχε ένας πολύ καλός λόγος γι'αυτό.

«Από πού είσαι;» ρώτησε ο Φέλιξ τη Βάρμη.

«Από το Κηπευτήριο. Εκεί γεννήθηκα, αν αυτό ρωτάς.»

«Το Κηπευτήριο; Τη συνοικία στα νοτιοδυτικά;»

«Ναι. Έχεις έρθει ποτέ;»

Ο Φέλιξ άναψε τσιγάρο, και της πρόσφερε κι εκείνης ένα. «Όχι.»

Η Βάρμη άναψε το τσιγάρο της.

«Έχει κήπους;» ρώτησε ο Φέλιξ.

«Περισσότερους από αλλού.»

«Κι ο άντρας σου από εκεί είναι;»

«Όχι,» είπε η Βάρμη. «Ο Νυράλιος είναι εξωδιαστασιακός. Από τη Σεργήλη. Ήρθε εδώ δουλεύοντας για την Παντοκράτειρα.

»Εσύ από πού είσαι, Φέλιξ;» τον ρώτησε μετά από λίγο. «Από την Α' Κατωρίγια Συνοικία;»

«Ναι, εκεί γεννήθηκα.»

«Κι ανέκαθεν ήσουν ιδιωτικός ερευνητής;»

«Παλιότερα, εργαζόμουν ως δολιοφθορέας.»

«Δολιοφθορέας;»

«Ναι, έκανα δολιοφθορές σε επαγγελματίες –εμπόρους, συνήθως– κατόπιν αμοιβής. Τα παράτησα, όμως, γιατί ήταν φρικτή δουλειά, επικίνδυνη, και δεν άξιζε τον κόπο. Τότε, απλά είχα αναγκαστεί να την αρχίσω...»

Η Βάρμη τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Είμαι ορφανός,» εξήγησε ο Φέλιξ. «Μεγάλωσα στο Ορφανοτροφείο της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, και το έσκασα από εκεί.» Χαμογέλασε, πικρά. «Πίστευα ότι θα έβρισκα τους γονείς μου· ξέρεις, όπως στις ιστορίες που γράφουν κάτι τύποι. Ήμουν μικρός ακόμα...»

Όταν πλησίαζε πέντε το απόγευμα, το *Ταλαντευόμενο Ερείπιο* έφτασε στις εκβολές του Ριγοπόταμου και άρχισε να πλέει επάνω του. Την ίδια ώρα, έπιασε βροχή. Ο Φέλιξ και η Βάρμη φορούσαν, έτσι κι αλλιώς, τις κουκούλες τους. Οι άλλοι επιβάτες ακούστηκαν να καταριούνται· ορισμένοι φόρεσαν κουκούλες, ορισμένοι άνοιξαν ομπρέλες. Αστραπές έσχιζαν τον ουρανό, και βροντές αντηχούσαν. Το πλοίο έτριζε περισσότερο τώρα και

κουνιόταν πέρα-δώθε. Ο καιρός, όμως, δεν ήταν επικίνδυνος· ήταν φανερό αυτό.

«Δεν πηγαίνουμε καλά,» παρατήρησε ο Φέλιξ, μετά από λίγο.

«Τι εννοείς;»

«Η Καπετάνισσα μάς είπε πως θα κατευθυνόμασταν στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, δηλαδή προς τα εκεί.» Έδειξε νοτιοανατολικά. «Κατευθυνόμαστε, όμως, προς τα εκεί.» Έδειξε βόρεια. Το *Ταλαντευόμενο Ερείπιο* είχε αφήσει τις ανατολικές ακτές πίσω του και έπλεε τώρα στη μέση του Ριγοπόταμου, ενώ η βροχή το μαστίγωνε, θορυβωδώς.

«Να τη ρωτήσουμε,» πρότεινε η Βάρμη.

Ο Φέλιξ συμφώνησε, και ζύγωσαν τη γέφυρα, προσέχοντας να μη γλιστρήσουν επάνω στο βρεγμένο κατάστρωμα. Χτύπησαν την πόρτα, δυνατά, κι από μέσα ακούστηκε η φωνή της Καπετάνισσας. Ποιος ήταν;

«Μια ερώτηση θέλουμε να κάνουμε!» φώναξε ο Φέλιξ.

«Περάστε.»

Μπήκαν, βρίσκοντας την Καπετάνισσα μπροστά στα όργανα πλοήγησης, μαζί με τον πιλότο του σκάφους.

«Μας είπες ότι θα πηγαίναμε στην Α' Κατωρίγια Συνοικία,» της θύμισε ο Φέλιξ.

«Εκεί πηγαίνουμε, φίλε μου.»

«Δεν πηγαίνουμε εκεί· πηγαίνουμε *βόρεια*, προς το Εμπορικό Κέντρο. Η Α' Κατωρίγια Συνοικία είναι *νότια*.»

«Κάνεις λάθος,» του είπε η Καπετάνισσα. «Το Εμπορικό Κέντρο είναι *μέσα* στην Α' Κατωρίγια.»

«Δεν είναι!»

«Αν αυτό είναι κόλπο για να πάρεις πίσω τα λεφτά σου—»

«Δεν είναι κόλπο,» τη διέκοψε ο Φέλιξ. «Αλλά το Εμπορικό Κέντρο δεν είναι μέσα στην Α' Κατωρίγια!»

«Κάνεις λάθος.»

«Δεν κάνω λάθος. Εδώ γεννήθηκα· το ξέρω το μέρος.»

«Πολλοί, όμως, δεν ξεχωρίζουν το Εμπορικό Κέντρο από την Α' Κατωρίγια,» τόνισε η Καπετάνισσα. «Και τι θέλεις τώρα, για νάχουμε καλό ερώτημα; Να σε πάω έξω απ' το σπίτι σου; Δεν είμαι επιβατηγό όχημα ιδιωτικής χρήσης, φίλε.»

Ο Φέλιξ και η Βάρμη έφυγαν από τη γέφυρα, επιστρέφοντας στο κατάστρωμα.

«Τη μαλακισμένη...!» είπε η Βάρμη. «Πώς θα περάσουμε απέναντι; Θα υπάρχει κάποια γέφυρα, ε;»

«Δυστυχώς, όχι,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ. «Μη φοβάσαι, όμως· γνωρίζω κόσμο εδώ· θα μας περάσουν στην αντίπερα όχθη.»

Το *Ταλαντευόμενο Ερείπιο* άραξε στις αποβάθρες του Εμπορικού Κέντρου στις οκτώ η ώρα, ενώ ο ήλιος είχε βασιλέψει και τα φεγγάρια φαίνονταν στον ουρανό, μαζί με την οριζόντια αιματηρή γραμμή της Ουλής. Το Εμπορικό Κέντρο ήταν ένα πανύψηλο και πελώριο οικοδόμημα, που αποτελείτο από πολλές πολυκατοικίες και επιμέρους οικοδομήματα. Μια μικρή πόλη από μόνο του. Τερατούργημα εμπορίου και συναλλαγής. Παντού, φώτα ήταν αναμμένα, και πινακίδες με διαφημίσεις λαμπύριζαν· υπήρχαν, όμως, και σημεία παραδόξως βυθισμένα σε βαθύ σκοτάδι. Η βροχή έκανε τα μέταλλα να κροταλίζουν, τα κρύσταλλα να τραγουδούν, και τα ξύλα να μουρμουρίζουν παραπονιάρικα.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη βγήκαν από το *Ταλαντευόμενο Ερείπιο* και πήγαν κάτω από ένα υπόστεγο. Παρά τις κάπες τους από Φηνάρκιο λυκοτόμαρο (οι οποίες είχαν, ομολογουμένως, αποδειχτεί πολύ καλές), το νερό είχε γλιστρήσει μέσα στα ρούχα τους, τόση ώρα που στέκονταν στη βροχή, και κρύωναν κι οι δυο τους.

«Θα πάμε να βρούμε έναν γνωστό μου,» είπε ο Φέλιξ. «Έχει πλοiάριο, και κάνει μεταφορές ανάμεσα στο Εμπορικό Κέντρο και στην Α' Κατωρίγια.»

Η Βάρμη ένευσε. «Εντάξει.»

Ο Φέλιξ την οδήγησε μέσα στους διαδρόμους του Εμπορικού Κέντρου, όπου περιφερόταν ένα σωρό κόσμος και όπου γύρω-

γύρω υπήρχαν προθήκες καταστημάτων. Ένας κοντός, χρυσό-δερμος άντρας πουλούσε ομπρέλες από ένα καλάθι. *Δουλειές της ευκαιρίας*, σκέφτηκε ο Φέλιξ. Τον ήξερε τον χρυσόδερμο άντρα: ονομαζόταν Μαυρίλος, και το βασικό του «επάγγελμα» δεν ήταν να πουλά ομπρέλες, αλλά να κατασκοπεύει τους περαστικούς. Σ'άλλες περιπτώσεις, πουλούσε ξηρούς καρπούς ή κάλτσες.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη ανέβηκαν μια σκάλα και πήραν έναν ανελκυστήρα. Ο πρώτος πάτησε το πλήκτρο για τον δέκατο-πέμπτο όροφο.

«Ψηλά μένει ο γνωστός σου,» παρατήρησε η Βάρμη.

«Ταξιδιωτικό γραφείο έχει. Κανονίζει ταξίδια σ'όλη τη Ρελκάμνια.»

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε, και βγήκαν σ'έναν ανοιχτό χώρο, στο εσωτερικό μιας πολυκατοικίας. Γύρω τους υπήρχαν πόρτες. Ο Φέλιξ βάδισε προς μία απ'αυτές, η οποία ήταν μισάνοιχτη. Μέσα, φαίνονταν μερικά γραφεία με υπαλλήλους. Πέρασε το κατώφλι και έβγαλε την κουκούλα της κάπας του.

Ένας άντρας σηκώθηκε από το γραφείο του, χαμογελώντας. «Φέλιξ!» Ήταν παχύς, και είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. Φορούσε ριγέ πουκάμισο, και μια γραβάτα ήταν δεμένη χαλαρά στο λαιμό του. Τα καστανά του μαλλιά άνοιγαν στο κέντρο, κάνοντας μια μικρή καράφλα. Πάνω απ'τα χείλη του ήταν ένα φουντωτό μουστάκι.

«Καλησπέρα, Γεράσιμε.»

«Επάνω που ήμασταν έτοιμοι να τα μαζέψουμε και να την κάνουμε!» είπε ο Γεράσιμος. «Τι θες, ρε μπαγάσα;»

Ο Φέλιξ πλησίασε το γραφείο. (Η Βάρμη ήρθε πίσω του, βαδίζοντας προσεκτικά και μη βγάζοντας την κουκούλα της.) «Χρειάζομαι το πλοιάριό σου, απλά για να με περάσει απέναντι, στην Α' Κατωρίγια.»

Ο Γεράσιμος συνοφρυώθηκε. «Έχεις μπλεξίματα πάλι, ρε;»

«Περίπου.»

Ο Γεράσιμος κοίταξε, για μια στιγμή, την επιφάνεια του γραφείου του. Έτριψε τα λίγα του μαλλιά και μετά, υψώνοντας ξανά το βλέμμα του, είπε: «Ναι, εντάξει, μπορείς να το πάρεις...»

«Θα τα βρούμε ύστερα για την αμοιβή,» τον διαβεβαίωσε ο Φέλιξ.

«Ναι, ρε, εντάξει, δεν τρέχει τίποτα... Το λοιπόν: θα πας στη συνηθισμένη αποβάθρα- Ξέρεις πού το αφήνω, έτσι;»

Ο Φέλιξ κατένευσε.

«Ωραία. Θα πας εκεί, και θα στείλω εγώ ένα άτομο να έρθει και να σε περάσει απέναντι. Καλώς;»

«Σου είμαι υπόχρεος, Γεράσιμε.» Ο Φέλιξ τού έδωσε το χέρι του.

Ο Γεράσιμος το έσφιξε. «Ούτε να το σκέφτεσαι, ρε.»

Όταν ο Φέλιξ και η Βάρμη είχαν φύγει, ο Γεράσιμος άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο επάνω στο γραφείο του και κάλεσε ένα συγκεκριμένο άτομο.

«Ο Γεράσιμος είμαι,» είπε. «Ο Χάρλω μόλις ήταν εδώ. Και μπορώ να σας πω πού ακριβώς πηγαίνει...»

Ο Φέλιξ οδήγησε τη Βάρμη σε μια απομονωμένη αποβάθρα του Εμπορικού Κέντρου, όπου υπήρχαν περισσότερες αποθήκες παρά καταστήματα και όπου τα φώτα δεν ήταν πολλά. Ένα πλοiάριο βρισκόταν αραγμένο εδώ, λικνιζόμενο στα ταραγμένα νερά του Ριγοπόταμου.

«Αυτό είναι;» είπε η Βάρμη.

Και δεν πρόλαβε να πει τίποτ'άλλο, καθώς κάποιοι πετάχτηκαν από τις σκιές, ορμώντας τους από πίσω και από γύρω. Ένα ρόπαλο τη χτύπησε στο κεφάλι, κάνοντάς τη να δει χρώματα να χορεύουν μπροστά στα μάτια της και να σωριαστεί. Συγχρόνως, ένα άλλο ρόπαλο κοπανούσε τον Φέλιξ πίσω απ'τα γόνατα, ανα-

γκάζοντάς τον να πέσει στο έδαφος και να κρατηθεί με τα χέρια,
για να μην τραυματίσει το πρόσωπό του.

Ένα μμποτοφορεμένο πόδι τον κλότσησε στο πλάι του κεφαλιού,
και τα πάντα τυλίχτηκαν στο σκοτάδι.

31 — Οι Διαπραγματεύσεις Μιας Διοικήτριας

Η Βάρμη έχασε τις αισθήσεις της, πέφτοντας—
...Σκοτάδι...

...Τίποτα δεν υπάρχει, ούτε ο εαυτός, ούτε ο κόσμος...

—Νερό. Επάνω στο πρόσωπό της.

Η όρασή της ξεθόλωσε: βροχή, σκοτάδι και σκιές, και το πλημμυρισμένο πάτωμα του Εμπορικού Κέντρου κοντά στην αποβάθρα.

Στηριζόμενη στις παλάμες της, ανασηκώθηκε. Το κεφάλι της πονούσε εκεί όπου την είχε χτυπήσει το ρόπαλο. Κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας, ενστικτωδώς, να δει μήπως υπήρχε κανένας εχθρός. Και πού ήταν ο Φέλιξ;

Κανένας δε βρισκόταν κοντά της. Ήταν μόνη.

Μια στιγμή! Στο φως μιας δυνατής αστραπής, διέκρινε κάποιες φιγούρες να απομακρύνονται, μπαίνοντας σ'ένα στενορύμι. Κι έμοιαζαν να τραβούν κάποιον μαζί τους: κάποιον που πιθανώς να ήταν αναίσθητος. Ο Φέλιξ;

Η Βάρμη ορθώθηκε με προσοχή. Δεν πρέπει νάχε περάσει πολλή ώρα από τότε που την είχαν χτυπήσει και είχε χάσει τις αισθήσεις της· η βροχή και το βρεγμένο πάτωμα πρέπει να την είχαν συνεφέρει γρήγορα.

Κινήθηκε στις σκιές, πηγαίνοντας προς το στενορύμι, αλλά με τέτοιο τρόπο που ήλπιζε ότι δε θα την πρόσεχαν, καθώς οι κακοποιοί απομακρύνονταν. Έφτασε στη γωνία του σοκακιού και κοίταξε μέσα, ενώ εκείνοι είχαν προχωρήσει κι άλλο. Τέσσερις ήταν, και φορούσαν κάπες και κουκούλες· δεν μπορούσε να διακρίνει τα πρόσωπά τους. Μπορούσε, όμως, να διακρίνει ότι ο άντρας που οι δύο κρατούσαν ανάμεσά τους ήταν ο Φέλιξ.

Ποιοι είναι τούτοι; αναρωτήθηκε η Βάρμη. Κάποιοι εχθροί του; Ή, μήπως, ήταν οι άνθρωποι στους οποίους χρωστούσε; Εκείνοι οι παράξενοι τεχνουργοί που ισχυρίζονταν πως ήταν ιερείς του Σκοτοδαίμονος;

Η Βάρμη συνέχισε να τους ακολουθεί, ενώ αισθανόταν το κεφάλι της να πονά. Ύψωσε το χέρι της και το πασπάτευσε, μέσα από τα κοντά, μαύρα μαλλιά της. Το καρούμπαλο δεν ήταν μικρό, διαπίστωσε, μουγκρίζοντας πίσω απ'τα δόντια της.

Οι άγνωστοι έστριψαν σε μια γωνία παρακάτω, και η Βάρμη τούς ακολούθησε, ενώ η βροχή την έλουζε, περνώντας ανάμεσα από ψηλές πολυκατοικίες, καθώς σε τούτο το σημείο υπήρχε κάποιο άνοιγμα στην οροφή του Εμπορικού Κέντρου.

Πλησίασαν έναν ανελκυστήρα στο βάθος ενός σοκακιού. Ένας απ'αυτούς τον κάλεσε κάτω, και, όταν το μηχάνημα ήρθε, άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν.

Η Βάρμη φόρεσε την κουκούλα της κάπας της και ζύγωσε τον ανελκυστήρα, βλέποντας τους αριθμούς στην οθόνη. Οι κακοποιοί ανέβαιναν... και σταμάτησαν στον τέταρτο όροφο. Η Βάρμη περίμενε λίγο, μετρώντας ως το δέκα από μέσα της· ύστερα, κάλεσε τον ανελκυστήρα, άνοιξε την πόρτα του, μπήκε, και πάτησε το πλήκτρο για τον τέταρτο όροφο. *Μακάρι να είχα τώρα μαζί μου ένα όπλο*, σκέφτηκε. Είχε εκπαιδευτεί, βέβαια, να πολεμά και με τα χέρια και τα πόδια, αν χρειαζόταν· αλλά δεν μπορείς εύκολα να αντιμετωπίσεις έτσι κάποιον που κρατά πιστόλι: και, όποιοι κι αν ήταν αυτοί που είχαν απαγάγει τον Φέλιξ, αποκλείεται να ήταν άοπλοι.

Ο ανελκυστήρας έφτασε στον τέταρτο όροφο, και η Βάρμη άνοιξε την πόρτα, επιφυλακτικά. Είδε έναν διάδρομο πολυκατοικίας, σκοτεινό, εκτός από τις αστραπές που τον φώτιζαν κάθε τόσο από δύο παράθυρα. Από το βάθος, άκουσε μια πόρτα να κλείνει. Βγήκε απ'τον ανελκυστήρα και βάδισε, γρήγορα αλλά όσο μπορούσε πιο αθόρυβα, προς τα εκεί. Βρέθηκε σ'ένα σκοτει-

νό, αδιέξοδο μέρος, όπου, μετά δυσκολίας, διέκρινε δύο πόρτες, κλειστές. Από την κάτω χαραμάδα της μίας ερχόταν φως. Η Βάρμη έβαλε το αφτί της επάνω στο ξύλο της πόρτας, και αφουγκράστηκε.

Από μέσα, άκουσε βήματα, και: «Φέρτε τον από δω,» είπε κάποιος. Μια πόρτα άνοιξε. Κι άλλα βήματα. Μια πόρτα έκλεισε.

Αυτοί πρέπει να είναι. Πώς, όμως, θα έπαιρνε τον Φέλιξ από τα χέρια τους; Το πρώτο πράγμα που της ήρθε στο μυαλό ήταν να ειδοποιήσει την τοπική φρουρά, και να ζητήσει βοήθεια. Εξάλλου, εξακολουθούσε να είναι η διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας, ακόμα κι αν η Αγαρίστη τής είχε πάρει, προσωρινά, τις ιδιότητες του αξιώματός της. Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες του Εμπορικού Κέντρου δε μπορεί να την αγνοούσαν, αν πήγαινε και τους ανέφερε κάτι σαν ετούτο.

Ωστόσο, δεν ήξερε πόσο χρόνο είχε στη διάθεσή της. Θα συνέχιζε ο Φέλιξ να βρίσκεται εδώ, μέχρι να πάει να φωνάξει τους φρουρούς; Θα συνέχιζε να είναι ζωντανός;

Έπρεπε να κάνει κάτι. Τώρα.

Μακάρι να είχα ένα όπλο. Μακάρι να είχα ένα όπλο... Αλλά δεν είχε, και καλύτερα να μην αργούσε.

Ύψωσε τη γροθιά της και χτύπησε την πόρτα, δυνατά, τρεις φορές.

Σύντομα, μια αντρική φωνή ακούστηκε από μέσα: «Ποιος είσαι;»

«Εγώ.» Η Βάρμη προσπάθησε, κάπως, να αλλοιώσει τη φωνή της· όχι, βέβαια, επειδή πίστευε ότι θα την αναγνώριζε όποιος κι αν ήταν που της μιλούσε.

«Ποιος ‘εγώ’;»

«Για τον Χάρλω έχω έρθει.»

Ησυχία για λίγο. Η Βάρμη μπορούσε ν’ακούσει κάτι ψιθύρους από μέσα, αλλά ήταν αδύνατον να καταλάβει τι έλεγαν.

Μια άλλη φωνή είπε, δυνατά: «Ποιος είσαι;»

Η Βάρμη προτίμησε να μην απαντήσει.

«Ποιος είσαι;» επανέλαβε η φωνή.

Η Βάρμη έμεινε σιωπηλή.

Η πόρτα άνοιξε, και ένας άντρας βγήκε, επιφυλακτικά. Το δέρμα του ήταν ολόλευκο, και στο δεξί χέρι κρατούσε πιστόλι. Δεν είδε κανέναν απέξω, γιατί η Βάρμη είχε κρυφτεί δίπλα από την πόρτα, μέσα στις σκιές, λυγίζοντας τα γόνατά της. Ο άντρας, όμως, δε θ'αργούσε να την προσέξει, φτάνει να γύριζε το βλέμμα του προς τη σωστή μεριά.

Έκανε δύο βήματα, με το πιστόλι του μισοϋψωμένο. «Δε φαίνεται κανένας να είν'εδώ,» παρατήρησε.

«Έλα μέσα,» του είπε μια φωνή απ'το εσωτερικό του δωματίου.

«Κάποιος ήταν εδώ, όμως,» αποκρίθηκε ο λευκόδερμος άντρας, στρέφοντας το βλέμμα του στην ανοιχτή πόρτα. «Και ήξερε για τον Χάρλω,» πρόσθεσε, μιλώντας ψιθυριστά.

Η Βάρμη αποφάσισε πως τώρα ήταν η στιγμή να ενεργήσει. Ύψωσε το πόδι της, κλοτσώντας τον λευκόδερμο άντρα πίσω απ'το δεξί γόνατο.

«Ααγκχ!» μούγκρισε εκείνος, χάνοντας την ισορροπία του.

Η Βάρμη έπιασε τον δεξή του καρπό με το ένα χέρι, και με το άλλο πήρε το πιστόλι από τα δάχτυλά του. Ο αγκώνας της τον χτύπησε καταπρόσωπο, κάνοντας ένα δυνατό *κρακ!* καθώς συνάντησε τη μύτη του. Ο άντρας κατέρρευσε, αναίσθητος.

Αμέσως, ένας άλλος πετάχτηκε από την πόρτα, τραβώντας το πιστόλι του, ενώ έλεγε: «Ποιος πούστης...!»

Η Βάρμη, ασφαλώς, γνώριζε ότι δεν είχε να κάνει μόνο με έναν αντίπαλο· γνώριζε ότι υπήρχε, τουλάχιστον, άλλος ένας πίσω από το κατώφλι της ανοιχτής πόρτας, και το μποτοφορεμένο πόδι της βρισκόταν ήδη σε τροχιά. Έτσι, καθώς ο άντρας έβγαινε, τον βρήκε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί μ'ένα βολητό. Η λαβή του πιστολιού της Βάρμης τον χτύπησε στο κεφάλι.

λι, σωριάζοντάς τον· και, εν συνεχεία, η διοικήτρια έστρεψε, πά-
ραυτα, την κάννη προς το άνοιγμα της πόρτας.

Όπου στεκόταν μια γυναίκα, η οποία είχε επίσης τραβήξει το
πιστόλι της, αλλά το είχε ακόμα μισοϋψωμένο.

«Πέτα το!» της είπε η Βάρμη, σημαδεύοντάς την. «Και μείνε εκεί
που βρίσκεσαι.» Πίσω της, μπορούσε να δει ότι ήταν άλλος ένας·
κι αυτός ο άλλος πιθανώς να περίμενε τη στιγμή που η γυναίκα
θα παραμέριζε, ώστε να πυροβολήσει τη Βάρμη.

Η γυναίκα υπάκουσε, ρίχνοντας το πιστόλι της στο πάτωμα και
μένοντας ακίνητη.

«Εσύ που είσαι πίσω της,» είπε η Βάρμη, «πέταξε κι εσύ το όπλο
σου.»

«Δεν έχω όπλο.»

«Το ξέρω πως έχεις. Πέταξέ το, τώρα!»

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε ο άγνωστος. «Τι θέλεις εδώ;»

«Να συζητήσουμε.»

«Εντάξει, τότε, δεν υπάρχει πρόβλημα, θα συζητήσουμε. Αλλά
όχι με τα πιστόλια μας τραβηγμένα. Εμείς δε σου επιτεθήκαμε.»

«Προχωρά προς τα πίσω,» πρόσταξε η Βάρμη τη γυναίκα που
σημάδευε, η οποία ήταν μετρίου αναστήματος και μαυρόδερμη
με πράσινα, μακριά μαλλιά δεμένα αλογοουρά. «Με αργά βήμα-
τα.»

Εκείνη υπάκουσε, και η Βάρμη την ακολούθησε, μπαίνοντας
στο δωμάτιο και κλείνοντας πίσω της με το πόδι.

Ο άντρας πίσω απ'τη μαυρόδερμη γυναίκα είχε δέρμα λευκό με
απόχρωση του ροζ, και πέρασε το πιστόλι του σ'ένα θηκάρι κά-
τω απ'τη μασκάλη. «Πες μας τι θέλεις. Βλέπεις, τώρα δεν κρατάω
όπλο.»

*Τέσσερις, σκέφτηκε η Βάρμη. Δύο εδώ και δύο οι αναίσθητοι α-
πέξω. Υπήρχε, όμως, σίγουρα κι άλλος ένας. Πού είναι;*

«Τον Χάρλω. Δώστε μου τον Χάρλω και θα φύγω μαζί του.»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς...»

«Μη μου λες βλακείες! Φέρε εδώ τον Χάρλω!»

Το δωμάτιο όπου βρίσκονταν είχε την εμφάνιση μικρού καθιστικού, και δύο πόρτες, μία αριστερά και μία δεξιά.

«Δεν μπορώ να τον κουβαλήσω μόνος μου...» είπε ο άντρας.

«Δεν είσαι μόνος σου εδώ. Εκτός από αυτήν,» έδειξε με το σαγόνι τη μαυρόδερμη γυναίκα, «υπάρχει κι άλλος ένας. Πήγαινε μέσα τώρα, και πες του να φέρετε εδώ τον Χάρλω.» Η Βάρμη τον σημάδεψε.

Ο άντρας βάδισε προς μια πόρτα και την άνοιξε, μπαίνοντας – και κλείνοντας πίσω του, προτού προλάβει να πει τίποτα η Βάρμη.

Κάτι θα προσπαθήσει να κάνει...

Έστρεψε το πιστόλι της πάλι στη μαυρόδερμη γυναίκα. «Πόσοι είναι εδώ;» τη ρώτησε.

«Εκτός από μένα, άλλοι δύο,» είπε εκείνη. «Αυτός που είδες κι ένας ακόμα.»

Ίσως να έλεγε ψέματα, όμως. *Πολύ πιθανόν να έλεγε ψέματα.*

Και ο άντρας που είχε μπει στην πόρτα δε φαινόταν να επιστρέφει. Κανείς δεν έβγαινε.

Η Βάρμη πλησίασε. «Γιατί καθυστερείς;» φώναξε. «Σου είπα να μου φέρεις εδώ τον Χάρλω!»

«Μην κινείσαι!» Η φωνή είχε έρθει από πίσω της. Από τη μεριά όπου βρισκόταν η άλλη πόρτα.

Συγχαρητήρια, είπε η Βάρμη στον εαυτό της. Δε σκέφτηκες ότι μπορεί κάποιος να ερχόταν από εκεί.

«Δώσε το πιστόλι σου στην Αλίκη,» συνέχισε η φωνή. «Χωρίς απότομες κινήσεις.»

Η Βάρμη κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, και είδε έναν άντρα να τη σημαδεύει. Ήταν χρυσόδερμος με γκριζα μαλλιά. Πρέπει να ήταν, τουλάχιστον, πενήντα χρονών.

«Θέλω μόνο τον Χάρλω,» είπε η Βάρμη.

«Μη νομίζεις ότι αστειεύομαι, κυρία,» της είπε ο άντρας. «Θα σε πυροβολήσω. Δώσε το πιστόλι σου στην Αλίκη.»

Η Βάρμη έδωσε το όπλο της στη μαυρόδερμη γυναίκα, προτείνοντας τη λαβή. Εκείνη το πήρε, βιαστικά, σα να φοβόταν ότι η διοικήτρια θα προσπαθούσε να τη χτυπήσει.

«Προχώρα μέσα τώρα,» πρόσταξε ο χρυσόδερμος άντρας. «Άνοιξε την πόρτα μπροστά σου και προχώρα μέσα.»

«Πρέπει να σε προειδοποιήσω ότι κάνεις πολύ μεγάλο λάθος,» του είπε η Βάρμη.

«Προχώρα!»

«Δεν είμαι κάποια τυχαία φίλη του Φέλιξ,» συνέχισε η Βάρμη, ενώ, συγχρόνως, άνοιγε την πόρτα και έμπαινε σ'ένα δωμάτιο λίγο πιο μικρό από το καθιστικό. Ο άντρας με το λευκό-ροζ δέρμα ήταν εδώ, καθώς και μια γυναίκα, η οποία είχε παρόμοια δερματική απόχρωση και μακριά, μαύρα μαλλιά, που έπεφταν σπαστά στους ώμους της. Στο χέρι της κρατούσε ένα πιστόλι. Σε μια καρέκλα ήταν ο Φέλιξ, δεμένος και μην έχοντας ακόμα ανακτήσει τις αισθήσεις του. Στην αριστερή μεριά του δωματίου υπήρχε μια ξύλινη βιβλιοθήκη που κάλυπτε όλο τον τοίχο· στη δεξιά ήταν μια ανοιχτή πόρτα.

Ο χρυσόδερμος άντρας και η Αλίκη ακολούθησαν τη Βάρμη στο εσωτερικό.

«Και ποια είσαι, δηλαδή;» ρώτησε η γυναίκα με τα μακριά, μαύρα μαλλιά.

«Δε μ'έχετε ξαναδεί;» τους είπε η Βάρμη. «Δε σας θυμίζει κάτι η όψη μου;»

Ο άντρας που στεκόταν πλάι στη γυναίκα ρουθύνισε, γελώντας. «Πρέπει να παραδεχτώ ότι έχεις ψυχραιμία, μαντάμ· αλλ'αυτό είναι ένα πολύ παλιό κόλπο.»

«Ονομάζομαι Βάρμη Υλντρηχ, και είμαι διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας.»

Ορισμένοι γέλασαν.

Ο Φέλιξ ξύπνησε, βλεφαρίζοντας. Προσπάθησε να κινηθεί, και συνειδητοποίησε ότι ήταν δεμένος. Το βλέμμα του εστιάστηκε στον χρυσόδερμο άντρα που τώρα στεκόταν μερικά βήματα δεξιά της Βάρμης. «Τζόναθαν...» είπε.

«Πού νόμιζες ότι θα πας και θα μας κρυφτείς, Χάρλω;» αποκρίθηκε ο Τζόναθαν. «Μας χρωστάς πολλά λεφτά· το θυμάσαι αυτό, έτσι;»

«Δεν το έχω ξεχάσει· αλλά, όταν μ'έχετε δεμένο, δε με βοηθάτε να τα βρω.»

«Εσείς, όμως,» είπε η Βάρμη, «καλύτερα να ξεχάσετε τα λεφτά, ύστερα από ό,τι κάνατε. Επιτεθήκατε σε μια αξιωματικό του Παντοκρατορικού Στρατού, κι αυτό, πολλές φορές, τιμωρείται με θάνατο.»

«Η φίλη σου, από δω,» είπε ο Τζόναθαν στον Φέλιξ, ανάβοντας ένα τσιγάρο, «έχει τρομερή αίσθηση του χιούμορ.»

«Δε σας κοροϊδεύει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι η διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας. Αν ήμουν στη θέση σας, θα έκανα ό,τι μου λέει, παλικάρια.»

Ο Τζόναθαν κι οι υπόλοιποι αλληλοκοιτάχτηκαν. «Τι είναι, ρε Χάρλω, τα είχατε συμφωνήσει τι ψέμα θα πείτε, έτσι και σας στριμώξουμε;»

Ο Φέλιξ ρουθούνισε. «Δείτε μια φωτογραφία της. Δεν αγοράζετε περιοδικά; Εφημερίδες; Τίποτα;»

«Πρέπει να μας δουλεύεις...» είπε ο άντρας που στεκόταν δίπλα στη γυναίκα με τα μακριά, μαύρα μαλλιά. «Ίσως να μοιάζει μ'αυτή τη διοικήτρια....»

«Η ίδια είναι.»

Ο Τζόναθαν σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, ενώ έπαιρνε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του. «Και τι κάνει μαζί σου η διοικήτρια της προσωπικής φρουράς της Παντοκράτειρας, Χάρλω;» ρώτησε, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Αυτό,» παρενέβη η Βάρμη, «είναι δική μου δουλειά. Και δε σας αφορά.»

«Ανοίξτε ένα περιοδικό με τη φωτογραφία της, και θα δείτε πως αυτή είναι,» τους προέτρεψε ο Φέλιξ.

Ο Τζόναθαν έκανε νόημα στον άντρα πλάι στη μελαχρινή γυναίκα. «Για δες, ρε Σαμ.»

Ο Σαμ πήγε στη βιβλιοθήκη κι άρχισε να ψάχνει.

«Δε με λύνεται στο μεταξύ;» πρότεινε ο Φέλιξ.

«Μη βιάζεσαι, Χάρλω,» τον αγριοκοίταξε ο Τζόναθαν.

Ο Σαμ άργησε, αλλά, τελικά, βρήκε ένα περιοδικό όπου, ανάμεσα σ' άλλες φωτογραφίες της Παντοκράτειρας, υπήρχε και μία που τη συνόδευε η διοικήτρια της προσωπικής της φρουράς. «Αφεντικό,» είπε ο Σαμ, «νομίζω πως έχουν δίκιο...» Έδωσε το περιοδικό στον Τζόναθαν.

Εκείνος, έχοντας προ πολλού τελειώσει το τσιγάρο του, κοίταξε τη σελίδα με τη φωτογραφία της Βάρμης· και μετά, κοίταξε την ίδια τη Βάρμη. «Η ομοιότητα είναι εκπληκτική...» παραδέχτηκε, μοιάζοντας μπερδεμένος.

«Δεν είναι 'ομοιότητα',» του είπε η Βάρμη. «Εγώ είμαι. Και τώρα, λύστε τον Φέλιξ κι αφήστε μας να φύγουμε, γιατί θα μπλέξετε άσχημα, και δε θα μπορείτε να πείτε ότι δε σας προειδοποίησα.»

Ο Τζόναθαν φάνηκε διστακτικός. «Ο Χάρλω μάς χρωστάει λεφτά, κυρία,» είπε, τελικά. «Δε νομίζω ότι είναι παράνομο που ζητάμε τα χρήματά μας.»

«Είναι, όμως, παράνομο που του επιτεθήκατε. Κι ακόμα πιο παράνομο που επιτεθήκατε σε μένα. Αλλά είμαι πρόθυμη να... ξεχάσουμε το περιστατικό, αν αποφασίσετε κι εσείς να ξεχάσετε αυτά που σας οφείλει ο Φέλιξ.»

«Τι;» έκανε ο Τζόναθαν. «Τα πάντα;»

«Τουλάχιστον τα μισά.»

«Μας χρωστά εκατό χιλιάδες δεκάδια!»

«Το ξέρω,» είπε η Βάρμη. «Αλλά αυτά ήταν λεφτά για να χρησιμοποιήσετε μια τεχνολογία που θεωρείται παράνομη, ή κάνω λάθος;»

Ο Τζόναθαν μάσησε τα λόγια του. «Περίπου... Τέλος πάντων, ίσως να είναι εντάξει να κάνουμε μια παραχώρηση.»

«Είκοσι-πέντε χιλιάδες.»

«Είπες τα μισά!»

«Είπα, τουλάχιστον τα μισά.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Τζόναθαν, αν και ήταν φανερό πως δεν του άρεσε έτσι όπως εξελίσσονταν οι διαπραγματεύσεις.

«Και δε θα ξαναενοχλήσετε τον Φέλιξ—»

«Τι εννοείς;»

«Δε θα του επιτεθείτε.»

«Καλώς,» είπε πάλι ο Τζόναθαν.

«Και κάτι ακόμα: Θα μας περάσετε στην αντίπερα όχθη του Ριγοπόταμου με κάποια βάρκα.»

Ο Τζόναθαν βλεφάρισε, παραξενεμένος. «Εντάξει,» είπε, μορφάζοντας αδιάφορα.

«Λύστε τον,» πρόσταξε η Βάρμη, δείχνοντας τον Φέλιξ με το σαγόνι.

Όταν βρίσκονταν στη νότια όχθη του Ριγοπόταμου και έβλεπαν τη βάρκα που τους είχε φέρει εδώ να απομακρύνεται, ο Φέλιξ είπε στη Βάρμη: «Σου χρωστάω χάρη.»

«Τι να έκανα; Να σ'άφηνα μ'αυτούς τους ανώμαλους; Και μετά, πώς θα επέστρεφα στο Παντοτινό Ανάκτορο;»

Άρχισαν να βαδίζουν μέσα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Η βροχή δεν είχε πάψει ακόμα, και ήταν τυλιγμένοι στις κάπες τους για να προστατεύονται.

«Όπως και νάχει, σου χρωστάω χάρη.»

«Θα το έχω υπόψη μου.

»Είναι μακριά το σπίτι σου από δω;»

«Σε καμία ώρα θα είμαστε εκεί.»

Οι δρόμοι δεν είχαν πολλή κίνηση, εξαιτίας της ώρας και του άσχημου καιρού. Ο Φέλιξ οδήγησε τη Βάρμη από τη συντομότερη διαδρομή που γνώριζε, ενώ άκουγαν τις βροντές και έβλεπαν τις αστραπές να φωτίζουν τα σκοτάδια. Τα πόδια τους πλατσούριζαν στα νερά, που, σε ορισμένα σημεία, ήταν τόσο πολλά ώστε να φτάνουν πάνω απ'τους αστραγάλους τους.

Στην 6^η Οδό της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και στον αριθμό 45, ο Φέλιξ άνοιξε την πόρτα της ψηλής πολυκατοικίας και μπήκε, με τη Βάρμη στο κατόπι του. Ο θυρωρός –ένας καραφλός άντρας με μαύρα μούσια και γαλανό δέρμα– τους κοίταξε με περιέργεια, μη μπορώντας να διακρίνει τα πρόσωπά τους. Δε μίλησε, όμως, γιατί ούτε εκείνοι τού μίλησαν, και ήταν γνωστό πως σε τούτη την πολυκατοικία πολλοί και διάφοροι μπαινόβγαιναν' ορισμένες φορές και επικίνδυνοι, μάλιστα' έτσι, ο θυρωρός προτιμούσε να μη μπλέκεται εκεί όπου δεν τον έμπλεκαν, εκτός αν έβλεπε, για παράδειγμα, ότι κάποιος προσπαθούσε να κάνει καταστροφές.

Ο Φέλιξ και η Βάρμη μπήκαν στον ανελκυστήρα και ανέβηκαν στον δέκατο-τέταρτο όροφο της πολυκατοικίας. Βάδισαν ανάμεσα στις κλειστές πόρτες του διαδρόμου και σταμάτησαν μπροστά σ'αυτήν που έγραφε ΦΕΛΙΞ ΧΑΡΛΩ. Ο Φέλιξ έβγαλε τα κλειδιά του από την τσέπη (η Παντοκράτειρα τού τα είχε δώσει αυτά, τουλάχιστον, προτού φύγει απ'το Παντοτινό Ανάκτορο) και ξεκλείδωσε. Άνοιξε και μπήκε, με προσοχή, στο σκοτεινό δωμάτιο.

Η Βάρμη παρατήρησε ότι έμοιαζε σχεδόν να περιμένει κάτι, και τον ρώτησε, ψιθυριστά: «Υπάρχει κίνδυνος, πιστεύεις;»

«Ποτέ δεν ξέρεις,» αποκρίθηκε ο Φέλιξ, και μετά, άναψε το φως, αποκαλύπτοντας ένα ακατάστατο δωμάτιο, που στο τέλος του

ήταν ένα γραφείο. «Ωστόσο, δε νομίζω τίποτα ασυνήθιστο να συμβαίνει τώρα.»

«Έχει συμβεί παλιότερα;»

Ο Φέλιξ έκλεισε την πόρτα. «Να με περιμένουν ‘απρόσκλητοι επισκέπτες’ στο γραφείο μου, μια-δυο φορές. Να μπουν για να κάνουν διάρρηξη, ακόμα περισσότερες.»

«Χρειάζεσαι ένα σύστημα ασφαλείας.»

«Το καλύτερο,» είπε ο Φέλιξ, «είναι να μην έχεις σύστημα ασφαλείας και να μην έχεις, επίσης, τίποτα που θέλουν εκεί όπου μπορούν να το βρουν.» Έβγαλε την κάπα του και την κρέμασε στην κρεμάστρα. Ύστερα, κάθισε πίσω απ’το γραφείο του, μουγκρίζοντας από τον πόνο που είχαν αφήσει στο σώμα του τα χτυπήματα των ανθρώπων του Τζόνναθαν.

«Τώρα, όμως,» είπε, ξεφυσώντας, «είμαι σπίτι, κι αυτό είναι που μετράει.»

Η Βάρμη κρέμασε την κάπα της πλάι στη δική του. «Εγώ έχω ακόμα δρόμο.»

«Όχι χωρίς χρήματα, όμως,» τόνισε ο Φέλιξ. «Θα σου δώσω ό,τι χρειάζεσαι. Χρήματα, όπλα, ρούχα... Σου είπα: σου είμαι υπόχρεος, έτσι κι αλλιώς. Και μη στέκεσαι· κάθισε.»

Η Βάρμη κάθισε στην καρέκλα μπροστά στο γραφείο. «Μπάνιο έχεις εδώ;»

«Φυσικά. Και δεν είσαι η μόνη που το σκέφτηκες αυτό.»

Ο Φέλιξ άνοιξε τον επικοινωνιακό διάυλο επάνω στο γραφείο του· κάλεσε ένα τοπικό εστιατόριο και ζήτησε να του φέρουν φαγητό. Είπε στη Βάρμη: «Ας πλυθούμε μέχρι να έρθει.»

Το λουτρό του Φέλιξ δεν ήταν μεγάλο: ήταν ένα στενό δωμάτιο, όπου στεκόσουν και αφήνες το νερό να σε λούσει· καμία σχέση με τα λουτρά που είχε δει εκείνος στο Παντοτινό Ανάκτορο. Η Βάρμη, όμως, δεν του εξέφρασε το παραμικρό παράπονο, καθώς λούστηκε πρώτη και βγήκε τυλιγμένη σε μια ρόμπα που της έδωσε. Ο Φέλιξ πλύθηκε δεύτερος· και, καθώς μπανιαριζόταν, ά-

κουσε το κουδούνι του να χτυπά. Φώναξε στη Βάρμη ν'ανοίξει, γιατί το φαγητό τους πρέπει να είχε έρθει. Λεφτά υπήρχαν στο συρτάρι του γραφείου, κάτω αριστερά. «Εντάξει!» του φώναξε εκείνη. Και, όταν ο Φέλιξ βγήκε από το λουτρό, βρήκε το φαγητό να τον περιμένει επάνω στο γραφείο. Η Βάρμη είχε ανοίξει ένα αναψυκτικό και έπινε.

Έφαγαν σαν πεινασμένα θηρία της Φεηνάρκια και, μετά, κάθισαν αναπαυτικά στις καρέκλες τους, καπνίζοντας και έχοντας βάλει πάγο στο κεφάλι, εκεί όπου τους είχαν χτυπήσει οι μπράβοι του Τζόναθαν.

«Υστερ'άπόλες αυτές τις μαλακίες, μοιάζει παράδεισος εδώ,» είπε η Βάρμη, φυσώντας καπνό προς το ταβάνι.

Ο Φέλιξ μειδίασε.

Δεν άργησαν να πέσουν να κοιμηθούν, γιατί κανένας απ'τους δυο τους δεν είχε όρεξη για άλλες κουβέντες. Κρεβάτι υπήρχε μόνο ένα, και ο Φέλιξ το παραχώρησε στη Βάρμη, η οποία δεν διαφώνησε στο ελάχιστο, έτσι κουρασμένη όπως ήταν. Ο ίδιος ο Φέλιξ έστρωσε στο πάτωμα και ξάπλωσε. Και στους δύο ο ύπνος φάνηκε υπέροχος, και ξύπνησαν αργά. Σηκώθηκαν γύρω στο μεσημέρι, σχεδόν συγχρόνως, και η Βάρμη είπε στον Φέλιξ, καθώς ήταν ακόμα ξαπλωμένη και στήριζε το κεφάλι στο χέρι της: «Βαριέμαι να φύγω· το πιστεύεις;»

«Δε μου φαίνεται παράξενο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κάτσε όσο θέλεις, κι όταν είσαι έτοιμη, φεύγεις.» Ανασήκωσε τους ώμους του.

«Δε γίνεται,» αποκρίθηκε η Βάρμη, καθώς έπαιρνε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι. «Πρέπει να επιστρέψω στο Παντοτινό Ανάκτορο.»

«Χτες, σου είπα ότι θα σου δώσω χρήματα για το ταξίδι. Αλλά μπορώ να σου δώσω και το όχημά μου, αν θέλεις. Δίτροχο είναι· σε βολεύει;»

«Δεν έχω πρόβλημα.»

Μετά από καμια ώρα, η Βάρμη καβάλησε το δίτροχο όχημα που έβγαλε ο Φέλιξ από το γκαράζ της πολυκατοικίας και, γνέφοντάς του σε αποχαιρετισμό, χάθηκε μέσα στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Φέλιξ χαμογέλασε, και της ευχήθηκε, σιωπηλά, καλή τύχη, αν και γνώριζε πως δεν την είχε ανάγκη. Αναμφίβολα, μπορούσε να προστατεύει τον εαυτό της, και τούτη δεν πρέπει να ήταν η πρώτη φορά που είχε διασχίσει μεγάλες αποστάσεις, μόνη, μέσα στη Ρελκάμνια.

32 — Η Επαναφορά Μιας Δεδομένης Κατάστασης

Οι συγγενείς της Αγγελικής Έμφωτης είχαν πλέον πάρει το πτώμα από τη σουίτα του ξενοδοχείου «Τα Επτά Αστέρια», και το είχαν κηδέψει σύμφωνα με τα έθιμα. Η Αγαρίστη, όμως, ακόμα αναρωτιόταν για το φόνο, ορισμένες φορές που τριγύριζε άσκοπα μέσα στα απέραντα διαμερίσματά της στο Παντοτινό Ανάκτορο, ή όταν στριφογύριζε σ'ένα απ'τα μεγάλα κρεβάτια της, μην μπορώντας να κοιμηθεί. Κάποιο παράσιτο είχε εισβάλει στο σώμα της Αγγελικής, είχε πει ο Διόφαντος'νιρ, και τα σκισίματα επάνω της είχαν γίνει για να πεθάνει αυτό το παράσιτο πιο γρήγορα. Επομένως, ήταν πιθανό να την είχαν σκοτώσει εξαιτίας του παράσιτου... Μετά, όμως, τα πράγματα είχαν μπλεχτεί: οι τηλεοπτικοί πομποί είχαν εντοπίσει τη Φενίλδα'σαρ έξω απ'τη σουίτα της Αγγελικής· ένας άλλος τηλεοπτικός πομπός είχε καταγράψει τον Στίβεν και την Αγγελική να πηγαίνουν εκεί όπου φυλασσόταν το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο· ο Στίβεν, όταν τον συνόδευαν προς το κρατητήριο, είχε δραπετεύσει...

Και ο Φέλιξ Χάρλω, ενώ, στην αρχή, πήγαινε απ'το ένα στοιχείο στο άλλο, απ'το ένα συμπέρασμα στο άλλο, μοιάζοντας να πλησιάζει τη λύση του μυστηρίου, μετά είχε, ξαφνικά, δηλώσει πως δεν μπορούσε να προχωρήσει, πως τα στοιχεία του ήταν ελλιπή –παρότι της είχε υποσχεθεί ότι θα έβρισκε τον δολοφόνο!

Και η Βάρμη δεν είχε καταφέρει ούτε καν να εντοπίσει τον Στίβεν! Πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος είχε κρυφτεί αυτός, ο τρισκατάρτος; Τόσο καιρό στα εγκαταλειμμένα μέρη του Ανακτόρου ήταν; Τι έτρωγε;

Και ποιος είχε, τελικά, σκοτώσει την Αγγελική; Ήταν, όντως, ο Στίβεν;

Η Αγαρίστη δεν έκανε πλέον προσπάθειες να μάθει, γιατί δε νόμιζε ότι θα κατέληγε πουθενά. Η υπόθεση τής έμοιαζε πως είχε κλείσει, για πάντα. Είχε κλείσει, όμως, με *παράξενο* τρόπο. Ήταν σχεδόν λες και κάτι *άλλο* να είχε σφραγίσει μια ανοιχτή πόρτα – μια *βασική* ανοιχτή πόρτα για τη λύση του μυστηρίου.

Η Αγαρίστη κατηγορήσε τη Ρία-Μία, που της είχε προτείνει έναν ιδιωτικό ερευνητή ο οποίος ήταν, ουσιαστικά, άχρηστος. Γιατί δεν της πρότεινε κανέναν καλύτερο; Η Αρχιέρεια του Κρόνου τής απάντησε πως ο Φέλιξ Χάρλω ήταν πολύ καλός – τουλάχιστον, από τις δικές της εμπειρίες– και απορούσε που δεν είχε καταφέρει να βρει τον δολοφόνο της Αγγελικής. Η περίπτωση πρέπει να ήταν εξαιρετικά δύσκολη, είπε η Ρία-Μία. Κρίμα, πάντως, για την Αγγελική· πολύ κρίμα...

Η Αγαρίστη μίλησε πάλι στη Φενίλδα, την οποία θεωρούσε ανάμεσα στις φίλες της. Πολλές φορές εκείνη, η Φενίλδα, η Αγγελική, και η Ρία-Μία είχαν κάνει παρέα μαζί. «Είσαι σίγουρη πως δεν πρόσεξες τίποτα το ύποπτο, τη νύχτα του φόνου;» ρώτησε η Αγαρίστη. Η Φενίλδα αποκρίθηκε ότι, όπως της είχε πει και την προηγούμενη φορά, δεν είχε προσέξει τίποτα απολύτως. «Αν μου λες ψέματα, θα το μετανιώσεις, Φενίλδα· το ξέρεις,» την απείλησε η Παντοκράτειρα, γιατί είχε την αίσθηση ότι η μάγισσα τής έκρυβε πράγματα. Η Φενίλδα ορκίστηκε ότι της έλεγε την αλήθεια.

Η Αγαρίστη ρώτησε τη Βάρμη –που είχε, προ πολλού, επιστρέψει από την τιμωρία της– αν είχε γίνει καμία εξέλιξη με τον Στίβεν Νέλκος. Τον είχε, μήπως, εντοπίσει κανένας τηλεοπτικός πομπός; Κανένας φρουρός του Ανακτόρου; Κανένας κατάσκοπος;

«Δυστυχώς όχι, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Βάρμη.

«Έχεις πει στους πάντες να έχουν το νου τους γ'αυτόν;»

«Ασφαλώς.»

Κανένας, όμως, δεν έβρισκε τον Στίβεν. Ούτε οι στρατιώτες, ούτε οι τηλεοπτικοί πομποί, ούτε οι κατάσκοποι, ούτε οι μάγοι.

Η υπόθεση είχε φτάσει σε αδιέξοδο, επειδή... είχε φτάσει σε αδιέξοδο. Με φυσιολογικό τρόπο. Ή σχεδόν φυσιολογικό. Η Αγαρίστη, όμως, είχε την αίσθηση ότι κάτι τής έκρυβαν, ότι κάπου κάποιος είχε παρέμβει, ώστε να της αποκρύψει πράγματα.

Ζήτησε από τον Ρίμναλ'μορ να της βρει στοιχεία, μα εκείνος δεν μπόρεσε να ανακαλύψει κάτι που δεν είχε ήδη βρεθεί.

Με περιστοιχίζουν ανόητοι και ανίκανοι! σκέφτηκε η Παντοκράτειρα, καθίζοντας σε μια βαθιά πολυθρόνα κι ακουμπώντας το σαγόνι της στη γροθιά της.

«*Τι σε απασχολεί, Αρχόντισσά μου;*» τη ρώτησε ένας από τους Υπερασπιστές της, που στεκόταν στο ίδιο δωμάτιο μ'εκείνη.

«Ο θάνατος της Αγγελικής, φυσικά!»

«*Δε νομίζω ότι μπορεί να γίνει κάτι περισσότερο, Αρχόντισσά μου,*» είπε η απόκοσμη φωνή μέσα από το κράνος.

«Μα...» διαμαρτυρήθηκε η Αγαρίστη, καθώς σηκωνόταν απότομα από την πολυθρόνα, «είμαι η Παντοκράτειρα! Μου υποσχέθήκατε ότι θα μπορούσα να κάνω τα πάντα!»

«*Και δεν μπορείς;*»

«Δεν μπορώ να βρω το δολοφόνο της Αγγελικής!»

«*Ορισμένα πράγματα παραμένουν κρυφά, όποιοι κι αν είμαστε, Αρχόντισσά μου. Εξακολουθείς, ωστόσο, να μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις,*» τόνισε ο Υπερασπιστής.

Η Αγαρίστη κάθισε πάλι στην πολυθρόνα, αναστενάζοντας.

«*Η υπόθεση της Αγγελικής Έμφωτης έχει λήξει, Αρχόντισσά μου,*» είπε ένας άλλος Υπερασπιστής, μπαίνοντας εκείνη την ώρα στο δωμάτιο. «*Υπάρχουν τόσα άλλα πράγματα που ζητούν την προσοχή της Παντοκράτειρας...*»

Η Φενίλδα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της.

Ωραία· κανένας δεν την παρακολουθούσε. Έστρεψε πάλι το βλέμμα της μπροστά, στον διάδρομο. Προχώρησε, βιαστικά, μερικά βήματα και έστριψε δεξιά, σε μια γωνία, μπαίνοντας σ'έναν άλλο διάδρομο, σκοτεινότερο από τον προηγούμενο· και ακολούθησε μια σκάλα που κατέβαινε, κατέβαινε, κατέβαινε...

Η Φενίλδα κατέληξε σ'ένα εγκαταλειμμένο δωμάτιο που, παλιότερα, πρέπει να ήταν κάποιου είδους αποθήκη, καθώς ακόμα υπήρχαν απομεινάρια από κιβώτια. Μια σκιερή φιγούρα ήταν καθισμένη πάνω σ'ένα απ'αυτά, φορώντας κουκούλα και κάπα, όπως η Φενίλδα. Ο Στίβεν –τον οποίο της είχαν πει να αποκαλεί Ελπιδοφόρο τώρα– έστρεψε το βλέμμα του προς το μέρος της. Η μάγισσα τον πλησίασε, υψώνοντας τη μικρή, ενεργειακή λάμπα της, για να φωτίσει το πρόσωπό του.

«Στο σκοτάδι κάθεται;» απόρησε. Χωρίς το δικό της φως, εδώ πέρα δεν πρέπει να ερχόταν ούτε μία αχτίδα.

«Ναι,» είπε ο Ελπιδοφόρος, κουρασμένα, «φαίνεται πως στο σκοτάδι κάθεται ολόένα και περισσότερο, τελευταία. Κι αυτό δεν προβλέπεται ν'αλλάξει σύντομα...»

«Μου είπαν ότι θα έρθεις μαζί μου πάλι.»

Ο Ελπιδοφόρος σηκώθηκε. «Ναι, θα έρθω,» αποκρίθηκε· και ρώτησε: «Αλλά γιατί ζητάς την παρέα μου, μάγισσα;»

«Δε ζήτησα την παρέα σου. Εκείνοι μού είπαν ότι θα με συνοδέψεις –και τώρα και τις προηγούμενες φορές.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Υποθέτω, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, τους ενδιαφέρει η ασφάλειά μου.»

Ο Ελπιδοφόρος μειδίασε πικρά. «Ναι, προσέχουν τα ζωάκια τους...»

Η Φενίλδα τον αγριοκοίταξε.

«Δεν αναφερόμουν μόνο σ'εσένα, μάγισσα. Σε περίπτωση που δεν τόχεις καταλάβει, είμαστε φυλακισμένοι, κι οι δυο μας.»

Ο Ελπιδοφόρος στράφηκε κι άρχισε να βαδίζει.

Η Φενίλδα τον ακολούθησε, φωτίζοντας τον δρόμο.

Μετά από μια διαδρομή μέσα από εγκαταλειμμένους διαδρόμους και θαλάμους, όπου το πάτωμα έτριζε από το χώμα και τα μεταλλικά θραύσματα ή γλιστρούσε από τις λάσπες και τα περιττώματα άγνωστων πλασμάτων, έφτασαν στον μεγάλο χώρο με το πρασινοκίτρινο υγρό. Τον διέσχισαν, βαδίζοντας επάνω στις μεταλλικές και ξύλινες διόδους, προσέχοντας μην τυλιχτεί κάποιο από τα φυτά γύρω απ'τον αστράγαλό τους, και μπήκαν στην κυλινδρική σήραγγα και στο μεγάλο δωμάτιο, πάνω απ'το οποίο κρεμόταν η μισοκατεστραμμένη γέφυρα. Πλησίασαν το σημείο όπου ο σιδερένιος τοίχος διαστρεβλωνόταν με ασυνήθιστο τρόπο.

Η Φενίλδα είχε ξανάρθει εδώ, τελευταία, και είχε μελετήσει τη χωρική αλλοίωση· και τώρα νόμιζε πως ήταν έτοιμη να χρησιμοποιήσει το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Το Ανώνυμο Ξόρκι ούτε που περνούσε απ'το μυαλό της να το ξαναχρησιμοποιήσει εδώ· την προηγούμενη φορά, το κεφάλι της είχε κοντέψει να σπάσει. Κι επιπλέον, επρόκειτο για ένα επικίνδυνο ξόρκι, που δεν ήταν κανείς να το υφαίνει χωρίς καλό λόγο. Ούτε εκείνοι δεν της είχαν ζητήσει να το κάνει τώρα. Της είχαν πει απλώς να μελετήσει τη χωρική αλλοίωση και να τη «στρώσει» με το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, ώστε να μπει στην ενδοδιάσταση.

Η Φενίλδα ύψωσε τα χέρια της μπροστά από τον τοίχο, με τις παλάμες προς τα έξω, και άρθρωσε τα κατάλληλα λόγια. Η μελέτη της δεν είχε πάει χαμένη, όπως φάνηκε: το ξόρκι της έπιασε, χωρίς δυσκολία· η δύναμή του γαντζώθηκε, σαν αγκίστρια, επάνω στην αλλοίωση, και τη μετασχημάτισε. Έκανε τη στρογγυλή πόρτα να παρουσιαστεί.

«Μπορείς να την ανοίξεις,» είπε η Φενίλδα στον Ελπιδοφόρο.

Εκείνος έπιασε τη χειρολαβή της πόρτας και την ώθησε με δύναμη, ανοίγοντάς την. Τράβηξε το πιστόλι απ'τη ζώνη του και μπήκε, ακολουθούμενος από τη μάγισσα.

«Δε νομίζω ότι θα μας χρειαστεί το όπλο,» του είπε η Φενίλδα, αλλά εκείνος δεν το θηκάρωσε.

Το παράξενο εργαστήριο της ενδοδιάστασης εξακολουθούσε να είναι αναποδογυρισμένο, και τα φώτα του εξακολουθούσαν να είναι σβηστά· έτσι, η λάμπα της Φενίλδα τούς ήταν απαραίτητη, καθώς προχωρούσαν (βλέποντας τη σκάλα να βρίσκεται από πάνω τους) με προορισμό το ανώτερο –ή, ίσως, απλά *το τελευταίο*– δωμάτιο του μέρους: το δωμάτιο όπου είχε πάει το έντομο και είχε προκαλέσει τις αλλαγές στην ενδοδιάσταση.

Δε δυσκολεύτηκαν πολύ να φτάσουν, παρά το γεγονός ότι περπατούσαν σε μια επιφάνεια που ήταν κατασκευασμένη για να είναι ταβάνι, όχι πάτωμα. Η διπλή, θωρακισμένη ατσάλινη πόρτα ήταν ανοιχτή εμπρός τους, και μετά από αυτήν φαινόταν ένα δωμάτιο που έμοιαζε με κέντρο ελέγχου. Η Φενίλδα και ο Ελπιδοφόρος μπήκαν, φωτίζοντας τα μηχανήματα, τα καλώδια, και τους σωλήνες. Οι κονσόλες, οι οθόνες, οι κεντρικές μονάδες, και τα καθίσματα ήταν όλα άνω-κάτω, καθώς είχαν αναποδογυρίσει όταν είχαν αντιστραφεί οι ελκτικές δυνάμεις του μέρους.

«Τι θέλουν να κάνεις;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Να επαναφέρω την ενδοδιάσταση στα συγκαλά της.»

«Σου εξήγησαν πώς εκείνο το έντομο κατάφερε να περάσει τον κωδικό της πόρτας;»

«Όχι, αλλά, υποθέτω, δεν ήταν το έντομο που τον πέρασε. Ήταν το παράσιτο που βρισκόταν μέσα του,» αποκρίθηκε η Φενίλδα·σαρ, πλησιάζοντας μια κονσόλα που επάνω της άναβαν μερικά φωτάκια. Πάτησε ένα πλήκτρο και μια αναποδογυρισμένη οθόνη άνοιξε, παρουσιάζοντας έναν δυσνόητο καταρράκτη δεδομένων. Το παράσιτο, λοιπόν, δεν είχε απορροφήσει κάθε ίχνος ενέργειας από την ενδοδιάσταση· ή, μάλλον, ακόμα κι αν το είχε κάνει, η ενδοδιάσταση μπορούσε να αναπληρώνει την ενέργειά της, μέσω του μυστηριώδους συστήματος των παράξενων χημικών υγρών και των ψαριών.

«Θα σου πάρει πολλή ώρα;» ρώτησε ο Ελπιδοφόρος.

«Δεν ξέρω. Ίσως,» είπε η Φενίλδα, γυρίζοντας την οθόνη απ'την καλή. «Πρέπει να καταλάβω πώς λειτουργούν οι ιδιότητες και οι μεταβλητές αυτής της ενδοδιάστασης, και πώς είναι όλ'αυτά περασμένα μέσα στο σύστημα. Επίσης, θα πρέπει να ελέγξω μήπως έγιναν τίποτα βλάβες στα μηχανήματα, ύστερα από την αντιστροφή των ελκτικών δυνάμεων. Αλλά γιατί ρωτάς; Έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις;»

«Πολύ φοβάμαι πως όχι,» αποκρίθηκε ο Ελπιδοφόρος και, σηκώνοντας μια παλιά καρέκλα, κάθισε, κάνοντάς τη να τρίζει.

Μετά από ώρες, η Φενίλδα'σαρ επέστρεψε στα δωμάτιά της, και αφού πήρε το φάρμακο για τον πονοκέφαλο, έκανε ένα μπάνιο, και έφαγε ένα ελαφρύ γεύμα, άκουσε τον επικοινωνιακό δίαυλο να κουδουνίζει. Σηκώθηκε και τον άνοιξε.

«Πώς πήγαν τα πράγματα, Φενίλδα'σαρ;» τη ρώτησε η γνώριμη φωνή.

«Δε φαίνεται να υπάρχουν σοβαρές βλάβες στο σύστημα, αλλά δεν έχω ακόμα επιχειρήσει να επαναφέρω την ενδοδιάσταση στην προηγούμενή της κατάσταση. Προτιμώ να είμαι επιφυλακτική· να ελέγξω τα πάντα προσεχτικά, προτού το δοκιμάσω. Δε νομίζω, όμως, πως θα μου πάρει πολύ χρόνο.»

«Τα κατάφερες καλά, Φενίλδα'σαρ,» της είπαν, και μετά, η επικοινωνία διακόπηκε.

Η Φενίλδα κάθισε, για κάποια ώρα, σιωπηλά σε μια πολυθρόνα, ακούγοντας ελαφριά μουσική από ένα ηχοσύστημα. Ύστερα, αποφάσισε πως, καθώς βράδιαζε, ήταν ώρα να βγει για καμια βόλτα στην πόλη.